

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARIN SLAUGHTER PRETTY GIRLS

"STUNNING. . . .
CERTAIN TO BE A
BOOK OF THE YEAR."
—LEE CHILD

a novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Kitap Hakkında](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca Karin Slaughter](#)
[tarafından Başlık Sayfası](#)
[İthaf Epigrafi](#)

I

[Bir](#)
[İki](#)

II

[Üç Dört](#)

III

[Beş](#)
[Altı](#)
[Yedi](#)
[Sekiz](#)
[Dokuz](#)

IV

[On](#)
[On bir](#)

V.

[On iki On](#)
[üç On](#)
[dört](#)

VI

[On beş,](#)
[on altı](#)
[On yedi](#)

[Onsekiz](#)
[Ondokuz](#)
[Yirmi](#)
[Yirmi Bir](#)
[Yirmi İki](#)
[Yirmi Üç](#)
[Yirmi Dört](#)

[VII](#)

[Teşekkür Telif](#)
[Hakkı](#)

Kitap Hakkında

Kayıp bir kız. Asla kaybolmayan bir umut. Asla bulunamayan bir katil.

. . .

Yirmi yıl önce Claire Scott'ın en büyük kız kardeşi Julia kayboldu. Nereye gittiğini kimse bilmiyordu - ne bir not, ne de bir ceset. Bu asla çözülemeyen bir gizemdi ve ailesini parçaladı.

Şimdi de geçmişin tüyler ürpertici yankılarıyla bir kız daha ortadan kayboldu. Ve görünen o ki bu kız tek olmayabilir.

Claire, Julia'nın kayboluşunun bağlantılı olduğuna ikna olmuştur.

Ancak kız kardeşi hakkındaki gerçeği öğrenmeye başladığında, şok edici bir keşifle karşı karşıya kalır ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

Yazar Hakkında

Karin Slaughter, Amerika'nın güneyindeki küçük bir Georgia kasabasında doğdu ve büyüdü.

Çok satan on dört romanın yazarı olan ve kütüphanelerin tutkulu bir destekçisi olan Slaughter, Save the Kütüphaneler kampanya içinde Amerika (www.savethelibraries.com) ve herkesin 'özgürlüğümüz için olduğu gibi kütüphaneler için de savaşması gerektiğini' savunuyor.

Çocukluğundan beri yazıyor ve kitapları dünya çapında otuz iki dilde otuz milyondan fazla sattı. Atlanta'da yaşamaktadır. *Güzel Kızlar* onun on beşinci romanıdır.

Karin Slaughter hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.karinslaughter.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilir ya da www.facebook.com/AuthorKarinSlaughter adresinden kendisiyle iletişime geçebilirsiniz.

Karin Slaughter
tarafından da

Blindsighted

Kisscut

Suluk Soğuk Bir Korku

Silinmez

Like a Charm (Editör)

Faithless

Triptych

Deri Ayrıcılığı

Kırk Yaratılış

Kırk Düşmüş

Suçlu

Görünmeyen

Polis Kasabası

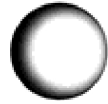
E-Kitap orijinaleri

Snatched

Busted

Güzel Kızlar

Karin Slaughter

YÜZYIL

Debra için

Özellikle güzel bir kadın dehşet kaynağıdır.

Carl Jung

Sen ilk kaybolduğunda, annen sana tam olarak ne olduğunu öğrenmenin hiç bilmemekten daha kötü olacağı konusunda beni uyarmıştı. Bu konuda sürekli tartışırdık çünkü o zamanlar bizi bir arada tutan tek şey tartışmaktı.

"Ayrıntıları bilmek işleri kolaylaştırmayacak," diye uyardı beni. "Detaylar seni parçalara ayıracak."

Ben bir bilim adamıydım. Gerçeklere ihtiyacım vardı. İstesem de istemesem de zihnim hipotezler üretmekten vazgeçmiyordu: Kaçırıldı. Tecavüze uğradı. Kirletildi.

Asi.

Şerifin teorisi buydu ya da en azından veremediği cevapları talep ettiğimizde bahanesi buydu. Annen ve ben senin bu kadar dik başlı ve davalarına tutkuyla bağlı olmandan her zaman gizliden gizliye memnun olmuştuk. Sen gittikten sonra anladık ki bunlar genç erkekleri zeki ve hırslı, genç kadınları ise bela olarak gösteren niteliklerdi.

"Kızlar her zaman kaçır." Şerif herhangi bir kızmışsın gibi omuz silkmişti, sanki bir hafta, bir ay, belki bir yıl geçecek ve takip ettiğin bir çocuk ya da okyanus ötesi bir gezide katıldığın bir arkadaşın hakkında yarım ağızla özür dileyerek hayatlarımıza geri dönecekmişsin gibi.

On dokuz yaşındaydın. Yasal olarak artık bize ait değildin. Kendine aittin. Dünyaya aittin.

Yine de arama ekipleri oluşturduk. Hastaneleri, polis karakollarını ve evsiz barınaklarını aramaya devam ettik. Şehrin dört bir yanına el ilanları astık. Kapıları çaldık. Konuştuk.

arkadaşlarına. Şehrin kötü tarafındaki terk edilmiş binaları ve yanmış evleri kontrol ettik. Birikimlerimizin yarısını alan özel bir dedektif ve geri kalanının çoğunu alan bir medyum tuttuk. Medyaya başvurduk, ancak nefes nefese haber yapacak müstehcen ayrıntılar olmadığında medya ilgisini kaybetti.

Bildiğimiz şey şuydu: Bir bardaydın. Her zamankinden daha fazla içmemişsin. Arkadaşlarınıza kendinizi iyi hissetmediğinizi ve eve yürüyerek gideceğinizi söylediniz ve bu sizi son görüşünüz oldu.

Yıllar boyunca, birçok sahte itiraf oldu. Sadistler nereye gittiğinizin gizemi etrafında toplandılar. Kanıtlanamayacak detaylar, takip edilemeyecek ipuçları verdiler. En azından yakalandıklarında dürüst davrandılar. Medyumlar her zaman yeterince dikkatli bakmadığım için beni suçladılar.

Çünkü aramayı hiç bırakmadım.

Annenin neden vazgeçtiğini anlıyorum. Ya da en azından öyle görünmek zorunda kalmasını. Kendisi için olmasa da ailesinden geriye kalanlar için bir hayatı yeniden inşa etmek zorundaydı. Küçük kız kardeşin hâlâ evdeydi. Sessiz ve sinsiydi ve onu yapmaması gereken şeyleri yapmaya ikna edecek türden kızlarla takılıyordu. Müzik dinlemek için bir bara gizlice girmek ve bir daha eve dönmemek gibi.

Boşanma evraklarımızı imzaladığımız gün, annen bana tek umudunun bir gün cesedini bulmamız olduğunu söylemişti. Tutunduğu şey buydu, bir gün, eninde sonunda seni ebedi istirahatgahına yatırabileceğimiz fikri.

Seni Chicago'da, Santa Fe'de, Portland'da ya da her zaman özgür bir ruh olduğun için gittiğin sanatsal bir komünde bulabileceğimizi söyledim.

Annen bunu söylediğimi duyunca hiç şaşırmadı. Bu, umut sarkacının aramızda hala ileri geri sallandığı bir zamandı, böylece bazı günler üzüntüyle yatağına girdi ve bazı günler mağazadan eve geldi

Eve döndüğünüzde size bir gömlek, bir kazak ya da bir kot pantolon verirdi.

Umudumu kaybettiğim günü çok net hatırlıyorum. Şehir merkezindeki veterinerlik ofisinde çalışıyordum. Birisi terk edilmiş bir köpek getirmişti. Yaratık acınacak haldeydi, belli ki istismara uğramıştı. Çoğunlukla sarı Labrador cinsiydi ama kürkü hava şartlarından dolayı kül rengini almıştı. Kalçalarında dikenler kümelenmişti. Çıplak derisinde çok fazla tırmaladığı, çok fazla yaladığı ya da köpeklerin yalnız kaldıklarında kendilerini rahatlatmak için yapmaya çalıştıkları şeyleri yaptığı sıcak noktalar vardı.

Güvende olduğunu bilmesini sağlamak için onunla biraz zaman geçirdim. Elimin arkasını yalamasına izin verdim. Kokuma alışmasına izin verdim. Sakinleştikten sonra muayeneye başladım. Yaşlı bir köpekti ama yakın zamana kadar dişlerine iyi bakmıştı. Bir ameliyat izi, bir noktada yaralanmış dizinin dikkatlice ve pahalı bir şekilde onarıldığını gösteriyordu. Hayvanın maruz kaldığı bariz kötü muamele henüz kas hafızasına işlememişti. Ne zaman elimi yüzüne götürsem, başının ağırlığı avucumun içine düşüyordu.

Köpeğin kederli gözlerine baktım ve zihnim bu zavallı yaratığın hayatından ayrıntılarla doldu. Gerçeği bilmeme imkân yoktu ama kalbim olanın bu olduğunu anlamıştı: Terk edilmemişti. Gezintiye çıkmış ya da tasma kaymıştı. Sahipleri markete gitmiş ya da tatile çıkmışlardı ve bir şekilde -bir kapı yanlışlıkla açık bırakılmış, bir çitten atlanmış, iyi niyetli bir bakıcı tarafından aralık bırakılmış bir kapı- bu sevgili yaratık kendisini hangi yönün onu eve geri götüreceğini bilmeden sokaklarda yürürken bulmuştu.

Ve bir grup çocuk ya da tarifsiz bir canavar ya da hepsinin bir kombinasyonu bu köpeği bulmuş ve onu sevilen bir evcil hayvandan avlanan bir canavara dönüştürmüştü.

Babam gibi ben de hayatımı hayvanları tedavi etmeye adadım, ancak ilk defa bu şekilde bir bağlantı kurdum

İnsanların hayvanlara yaptığı korkunç şeylerle, diğer insanlara yaptıkları daha da korkunç şeyler arasında.

İşte bir zincirin eti nasıl parçaladığı. İşte tekmeleyen ayakların ve yumruklayan yumrukların verdiği hasar. İşte bir insan, onlara değer vermeyen, onları sevmeyen ve asla eve dönmelerini istemeyen bir dünyaya doğru yola çıktığında neye benziyordu.

Annen haklıydı.

Detaylar beni parçaladı.

BİR

Atlanta şehir merkezindeki restoran, köşedeki bir kabinde oturan yalnız bir işadami ve flörtöz konuşma sanatında ustalaştığını düşünen bir barmen dışında boştu. Yemek öncesi telaşı yavaş yavaş sona ermeye başlamıştı. Mutfakta çatal bıçak ve porselenler çarpışıyordu. Şef böğürdü. Bir garson kahkaha attı. Barın üzerindeki televizyondan alçak sesle, sürekli kötü haberler geliyordu.

Claire Scott barda oturup ikinci sodasını yudumlarken bitmek bilmeyen gürültü davulunu duymazdan gelmeye çalıştı. Paul on dakika gecikmişti. O hiç geç kalmazdı. Genellikle on dakika erken gelirdi. Onunla dalga geçtiği ama gerçekten yapmasını istediği şeylerden biriydi bu.

"Bir tane daha mı?"

"Elbette." Claire barmene kibarca gülümsedi. Oturduğu andan itibaren onunla ilgilenmeye çalışıyordu. Genç ve yakışıklıydı, bu gururunu okşamalıydı ama kendini yaşlı hissetmesine neden oldu - yaşlı olduğu için değil, kırkına yaklaştıkça yirmili yaşlarındaki insanların onu daha çok rahatsız ettiğini fark ettiği için. Sürekli aklına "ben senin yaşındayken" diye başlayan cümleler getiriyorlardı.

"Üçüncüsü." Kadının soda bardağını yeniden doldururken sesi alaycı bir tona büründü. "Onlara oldukça sert vuruyorsun."

"Öyle miyim?"

Ona göz kırptı. "Eve bırakılmak istersen bana haber ver."

Claire güldü çünkü bu ona saçlarını gözlerinden taramasını ve üniversiteye geri dönmesini söylemekten daha kolaydı. Telefonundaki saati tekrar kontrol etti. Paul şimdi on iki yaşındaydı.

dakika gecikti. Felaket tellallığı yapmaya başladı: araba hırsızlığı, otobüs çarpması, düşen bir uçak gövdesi parçası çarpması, deli bir adam tarafından kaçırılma.

Ön kapı açıldı ama gelen Paul değil, bir grup insandı. Hepsi iş kıyafetleri giymişti, muhtemelen çevredeki ofis binalarında çalışan ve banliyölere ya da ailelerinin bodrum katlarına gitmeden önce bir şeyler içmek isteyen işçilerdi.

"Bunu takip ediyor muydun?" Barmen televizyona doğru başını salladı.

"Pek sayılmaz," dedi Claire, ama elbette hikâyeyi takip ediyordu. Kayıp genç kız hakkında bir şey duymadan televizyonu açamazdınız. On altı yaşında. Beyaz. Orta sınıf. Çok güzel. Çirkin bir kadın kaybolduğunda kimse bu kadar öfkelenmemiştir.

"Trajik," dedi. "O çok güzeldi."

Claire tekrar telefonuna baktı. Paul şimdi on üç dakika gecikmişti. Hem de bugün. O bir mimardı, beyin cerrahı değil. Mesaj atmak ya da aramak için iki saniyesini ayıramayacağı kadar acil bir durum yoktu.

Evlilik yüzüğünü parmağında döndürmeye başladı; bu, Paul ona gösterene kadar sahip olduğunu bilmediği gergin bir alışkanlıktı. O sırada Claire için son derece önemli görünen bir konuda tartışıyorlardı ama şimdi ne konuyu ne de tartışmanın ne zaman olduğunu hatırlayabiliyordu. Geçen hafta mı? Geçen ay mı? Paul'ü on sekiz yıldır tanıyordu ve neredeyse bir o kadar zamandır da onunla evliydi. İnanarak tartışabilecekleri pek bir şey kalmamıştı.

"Daha sert bir şeyle ilginizi çekemeyeceğime emin misiniz?" Barmen elinde bir şişe Stoli tutuyordu ama ne demek istediği çok açıktı.

Claire bir kahkaha daha atmak zorunda kaldı. Bu tip erkekleri hayatı boyunca tanımıştı. Uzun boylu, esmer, yakışıklı, parıldayan gözleri ve bal gibi hareket eden bir ağzı vardı. On iki yaşındayken matematik defterinin her yerine onun adını karalardı. On iki yaşındayken

On altı yaşındayken, elini kazağına sokmasına izin verirdi. Yirmisinde, elini istediğı her şeye sokmasına izin verirdi. Ve şimdi, otuz sekizinde, sadece gitmesini istiyordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Şartlı tahliye memurum bütün akşam evde olmayacaksam içki içmememi tavsiye etti."

Ona şakayı tam olarak anlamadığını belirten bir gülümseme verdi. "Kötü kız. Bunu sevdim."

"Beni ayak bileğı monitörümle görmeliydin." Ona göz kırptı. "Siyah yeni turuncudur."

Ön kapı açıldı. Paul. Paul ona doğru yürürken Claire bir rahatlama dalgası hissetti.

"Geç kaldın." dedi.

Paul öptü onu Yanak. "Özür dilerim. Hayır. Özür dilerim. I aramalıydım. Ya da mesaj atmalıydım."

"Evet, yapmalıydın."

Barmene "Glenfiddich; tek, sek" dedi.

Claire genç adamın Paul'ün viskisini daha önce görülmemiş bir profesyonellikle doldurmasını izledi. Evlilik yüzüğü, nazikçe başından savması ve açıkça reddetmesi, yanağını öpen başka bir adamın büyük hayır'ının yanında küçük engeller olarak kalmıştı.

"Efendim." İçkiyi Paul'ün önüne koydu, sonra barın diğer ucuna doğru yöneldi.

Claire sesini alçalttı. "Beni eve bırakmayı teklif etti."

Paul kapıdan içeri girdiğinden beri ilk kez adama baktı. "Gidip burnuna bir yumruk atayım mı?"

"Evet."

"Bana yumruk attığında beni hastaneye götürecek misin?"

"Evet."

Paul gülümsedi ama sadece o da gülümsediğı için. "Bağlarından kurtulmak nasıl bir duygu?"

Claire çıplak ayak bileğine baktı, yarı yarıya kalın siyah bilekliğin olduğu yerde bir çürük ya da iz görmeyi bekliyordu. Etek giydiğinden beri altı ay geçmişti.

Mahkeme kararıyla izleme cihazını taktığı süreyle aynı süre boyunca toplum içinde. "Özgürlük gibi hissettiriyor."

İçeceğinin yanındaki pipeti düzeltti ve peçeteye paralel hale getirdi. "Telefonunuz ve arabanızdaki GPS ile sürekli takip ediliyorsunuz."

"Telefonumu her bıraktığımda ya da arabamdan her indiğimde hapse gönderilemem."

Paul çok iyi olduğunu düşündüğü bu noktayı omuz silkerek geçiştirdi. "Peki ya sokağa çıkma yasağı?"

"Kaldırıldı. Önümüzdeki bir yıl boyunca beladan uzak durduğum sürece sicilim silinecek ve bu olay hiç yaşanmamış gibi olacak."

"Sihir."

"Daha çok çok pahalı bir avukat gibi."

Sırıttı. "Cartier'den istediğin bileklikten daha ucuz."

"Küpeleri de eklerseniz olmaz." Bu konuda şaka yapmamaları gerekiyordu ama alternatif olarak bunu çok ciddiye almaları gerekiyordu. Dedi ki, "Bu garip. Monitörün artık orada olmadığını biliyorum ama hâlâ hissedebiliyorum."

"Sinyal algılama teorisi." Pipeti tekrar düzeltti. "Algısal sistemleriniz monitörün teninize dokunmasına karşı önyargılıdır. İnsanlar bu hissi daha çok telefonlarıyla yaşarlar. Öyle olmasa bile titreştiğini hissediyorlar."

Bir inekle evlendiği için böyle oldu.

Paul televizyona baktı. "Sence onu bulacaklar mı?" Claire yanıt vermedi. Elindeki içkiye baktı.

Paul'un eli. Scotch'un tadını hiç sevmemişti ama içmemesi gerektiğinin söylenmesi bir hafta boyunca alem yapmak istemesine neden olmuştu.

Bu öğleden sonra, söyleyecek bir şey bulamayınca, Claire mahkemenin atadığı psikiyatriste kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesinden kesinlikle nefret ettiğini söylemişti. "Kim nefret etmez ki?" diye sormuştu şişko kadın, biraz da kuşkuyla. Claire yanaklarının kızardığını hissetmişti ama

Bu konuda özellikle kötü olduğunu, tam da bu nedenle mahkemenin atadığı terapiye gittiğini söylemekten daha iyisini biliyordu. Kadına bir ilerleme kaydetme tatminini yaşatmayacaktı.

Ayrıca, Claire kelepçeler bileklerine geçirildiği anda bu gerçeğin farkına kendi başına varmıştı.

Polis onu ekip arabasının arkasına götürürken kendi kendine "Aptal," diye mırıldandı.

"Bu benim raporuma girecek," diye hızlıca bilgilendirdi kadın onu.

O gün hepsi kadındı, iri bellerinde kalın deri kemerleri olan ve her türlü ölümcül aleti taşıyan çeşitli boy ve şekillerde kadın polis memurlarıydı. Claire, içlerinden en azından biri erkek olsaydı işlerin çok daha iyi gideceğini düşünüyordu ama ne yazık ki durum böyle değildi. Feminizmin onu getirdiği yer burasıydı: tenis elbisesinin eteği kalçalarına kadar inerken yapış yapış bir ekip arabasının arkasında kilitli kalmıştı.

Hapishanede Claire'in evlilik yüzüğü, saati ve tenis ayakkabılarının bağcıkları, genel görünümü Claire'e pis kokulu bir böceği hatırlatan, kıllı kaşlarının arasında bir beni olan iri yarı bir kadın tarafından alınmıştı. Benin üzerinden kıl çıkmıyordu ve Claire kadının neden kaşlarını değil de benini yolduğunu sormak istedi ama artık çok geçti çünkü peygamberdevesi gibi uzun boylu ve saz benizli başka bir kadın Claire'i yan odaya götürmeye başlamıştı bile.

Parmak izi alma işlemi televizyondaki gibi değildi. Mürekkep yerine Claire'in parmaklarını kirli bir cam plakaya bastırması gerekiyordu, böylece girdaplar bilgisayara aktarılabilirdi. Görünüşe göre girdapları çok silikti. Birkaç kez denemek gerekmiş.

Claire, "İyi ki banka soymamışım," dedi ve ardından mizahı yansıtmak için "ha ha," diye ekledi.

Peygamberdevesi bir sineğin kanatlarını çiğneyerek, "Düzgün bastırın," dedi.

Claire'in sabıka fotoğrafı beyaz bir arka plan üzerinde, bir santim eksik olduğu belli olan bir cetvelle çekilmişti. Neden adının ve mahkûm numarasının yazılı olduğu bir tabelayı tutmasının istenmediğini yüksek sesle merak etti.

"Photoshop şablonu," dedi peygamberdevesi, sorunun yeni bir soru olmadığını gösteren sıkılmış bir ses tonuyla.

Bu, Claire'in çektiği ve kimsenin ona gülümsemesini söylemediği tek fotoğraftı.

Sonra, moda uymayan bir şekilde yaban ördeği gibi bir burnu olan üçüncü bir kadın polis Claire'i nezarethaneye götürdü; burada şaşırtıcı bir şekilde tenis kıyafeti giyen tek kadın Claire değildi.

"Neden içeridesin?" diye sormuştu tenis kıyafetli diğer mahkûm. Sert ve gergin görünüyordu ve belli ki farklı bir top setiyle oynarken tutuklanmıştı.

"Cinayet," demişti Claire, çünkü bunu ciddiye almayacağına çoktan karar vermişti.

"Hey." Paul viskisini bitirmişti ve yeniden doldurması için barmene işaret ediyordu. "Orada ne düşünüyorsun?"

Uzun bir iç geçirdi. "İkinci bir içki sipariş ettiğine göre senin günün benimkinden daha kötü geçmiştir diye düşünüyorum." Paul nadiren içki içerdi. Bu ikisinin de ortak noktasıydı. İkisi de kontrolden çıkmış hissetmekten hoşlanmazdı, bu da hapishaneyi gerçek bir serseri yapmıştı, ha ha.

Ona "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Şu anda iyi." Eliyle onun sırtını ovuşturdu. "Psikiyatrist ne dedi?"

Claire barmen köşesine dönene kadar bekledi. "Duygularım konusunda açık sözlü olmadığımı söyledi."

"Bu hiç sana göre değil."

Birbirlerine gülümsediler. Artık yaşanmaya değmeyen eski bir tartışma daha.

"Analiz edilmekten hoşlanmıyorum," dedi Claire ve analistinin abartılı bir omuz silkme hareketi yaparak "Kim hoşlanır ki?" diye sorduğunu hayal edebiliyordu.

"Bugün ne düşünüyordum biliyor musun?" Paul onun elini tuttu. Avuç içi sertleşmişti. Bütün hafta sonu garajda çalışmıştı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum."

"Bu bir kocanın karısına söyleyeceği komik bir şey."

"Yine de doğru." Paul onun elini dudaklarına bastırdı. "Sensiz hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum."

"Daha düzenli," dedi, çünkü Paul her zaman terk edilmiş ayakkabıları ve çamaşır sepetine konması gereken ama bir şekilde banyo lavabosunun önünde duran çeşitli giysileri toplayan kişiydi.

Dedi ki, "Şu anda işlerin zor olduğunu biliyorum. Özellikle de

- "Başını, kayıp on altı yaşındaki kızın yeni bir fotoğrafını gösteren televizyona doğru eğdi.

Claire sete baktı. Kız gerçekten çok güzeldi. Atletik ve zayıf, koyu dalgalı saçlı.

Paul, "Her zaman senin için burada olacağımı bilmeni istiyorum. Ne olursa olsun."

Claire boğazının düğümlemeye başladığını hissetti. Bazen onu hafife alıyordu. Bu uzun bir evliliğin lüksüydü. Ama onu sevdiğini biliyordu. Ona ihtiyacı vardı. Claire'in uzaklara sürüklenmesini engelleyen çapa oydu.

"Sevdiğim tek kadın olduğunu biliyorsun." dedi.

Üniversitedeki selefini anımsattı. "Ava Guilford bunu duysa şok olurdu."

"Oyun oynama. Ben ciddiylim." O kadar yakınına eğildi ki alnı neredeyse onunkine değecekti. "Sen benim hayatımın aşkısın Claire Scott. Sen benim her şeyimsin."

"Sabıka kaydına rağmen mi?"

Onu öptü. Gerçekten öptü. Viski ve biraz nane tadı aldı ve adamın parmakları kalçasının iç kısmını okşadığında bir zevk dalgası hissetti.

Hava almak için durduklarında, "Hadi eve gidelim" dedi.

Paul içkisini bir dikişte bitirdi. Barın üzerine biraz para attı. Restorandan çıkarlarken eli Claire'in sırtında kaldı. Soğuk bir rüzgâr Claire'in eteğinin ucunu sıyırdı. Paul onu sıcak tutmak için kolunu ovuşturdu. Ona o kadar yakın yürüyordu ki, Claire onun nefesini ensesinde hissedebiliyordu. "Nereye park ettiniz?"

"Park yeri," dedi.

"Sokaktayım." Anahtarlarını ona uzattı. "Benim arabamı al."

"Birlikte gidelim."

"Hadi şuraya gidelim." Onu bir ara sokağa çekti ve sırtını duvara yasladı.

Claire ona ne olduğunu sormak için ağzını açtı ama sonra adam onu öpmeye başladı. Eli eteğinin altına kaydı. Claire'in nefesi kesilmişti ama bunun nedeni adamın nefesini kesmesi değil, sokağın karanlık ve boş olmamasıydı. Takım elbiseli adamların geçip gittiğini, başlarını çevirdiklerini, gözlerinin son ana kadar sahneyi izlediğini görebiliyordu. İnsanlar internete böyle düşüyordu.

"Paul." Elini onun göğsüne koydu ve misafir odasında sevişmelerinin müstehcen olduğunu düşünen vanilyalı kocasına ne olduğunu merak etti. "İnsanlar izliyor."

"Buraya." Elini tuttu ve onu sokağın derinliklerine doğru götürdü.

Claire onu takip ederken sigara izmaritlerinden oluşan bir mezarlığın üzerinden geçti. Sokak T şeklindeydi, restoranlar ve mağazalar için başka bir servis sokağıyla kesişiyordu. Daha iyi bir durum olduğu söylenemezdi. Açık kapılarda ağızlarında sigaraları ve ellerinde iPhone'larıyla duran kızartma aşçıları hayal etti. Seyirciler olmasa bile, bunu yapmaması için her türlü neden vardı.

Yine de kimse kendisine ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmazdı.

Paul onu bir köşeye çekti. Claire, sırtını başka bir duvara dayamadan önce boş çevrelerini taramak için kısa bir an buldu. Adamın ağzı Claire'in ağzını kapattı. Elleri kığını kavradı. Bunu o kadar çok istiyordu ki

onu da istemeye başladı. Gözlerini kapadı ve kendini bıraktı. Öpüşmeleri derinleşti. Adam onun iç çamaşırını çekiştirerek indirdi. Ona yardım etti, titriyordu çünkü soğuktu, tehlikeliydi ve o kadar hazırdı ki artık umursamıyordu.

"Claire..." diye fısıldadı kulağına. "Bana bunu istediğini söyle."

"Bunu istiyorum."

"Tekrar söyle."

"Bunu
istiyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu döndürdü. Claire'in yanağı tuğlayı sıyırdı. Onu duvara yapıştırmıştı. Claire ona doğru geri itti. Adam bu hareketi heyecanla karşılayarak inledi ama Claire zar zor nefes alabiliyordu.

"Paul-"

"Kımıldama."

Claire kelimeleri anladı ama beyninin bu kelimelerin kocasının ağzından çıkmadığını algılaması birkaç saniye sürdü.

"Arkanı dön."

Paul dönmeye
başladı. "Sen değil,
pislik."

Onu. Onu kastediyordu. Claire hareket edemiyordu. Bacakları titriyordu. Kendini zorlukla ayakta tutabiliyordu.

"Arkanı dön dedim."

Paul'ün elleri yavaşça Claire'in kollarına dolandı. Paul onu yavaşça çevirirken Claire tökezledi.

Paul'ün hemen arkasında bir adam duruyordu. Kalın, dövmeli boynunun hemen altından fermuarlı siyah bir kapüşon giymişti. Uğursuz görünümlü bir çingiraklı yılan, adem elmasının üzerinde yaylanmış, dişleri hınzır bir sırıtışla gösteriliyordu.

"Eller yukarı." Adam konuşurken yılanın ağzı sallanıyordu.

"Bela istemiyoruz." Paul'ün elleri havadaydı. Onun vücudu tamamen hareketsizdi. Claire ona baktı. Bir kez başını salladı, her şeyin yolunda gitmeyeceği belliyken ona her şeyin yolunda gideceğini söylüyordu. "Cüzdanım arka cebimde."

Adam bir eliyle cüzdanı çekip çıkardı. Claire sadece diğer elinde bir silah olduğunu tahmin edebiliyordu. Silahı zihninde gördü: siyah ve parlaktı, Paul'ün sırtına bastırılmıştı.

"Al." Paul evlilik yüzüğünü, sınıf yüzüğünü ve saatini çıkardı. Patek Philippe. Beş yıl önce ona almıştı. Arkasında baş harfleri vardı.

"Claire," Paul'ün sesi gergindi, "ona cüzdanını ver."

Claire kocasına baktı. Boynundaki şahdamarının ısrarla vurulduğunu hissetti. Paul'ün sırtında bir silah vardı. Soyuluyorlardı. Olan biten buydu. Bu gerçektir. Gerçekleşiyordu. Elleri baktı, hareketleri yavaşça takip ediyordu çünkü şoktaydı, dehşet içindeydi ve ne yapacağını bilmiyordu. Parmakları hâlâ Paul'ün anahtarlarına sarılıydı. Bunca zamandır onları tutuyordu. Hâlâ anahtarları elindeyken onunla nasıl seks yapabiliirdi?

"Claire," diye tekrarlardı Paul, "cüzdanını al."

Anahtarları çantasına attı. Cüzdanını çıkardı ve adama uzattı.

Cebine sokuşturdu, sonra elini tekrar uzattı. "Telefon."

Claire iPhone'unu aldı. Tüm rehberini. Son birkaç yıldaki tatil fotoğrafları. St. Martin. Londra. Paris. Münih.

"Yüzüğü de." Adam sokağın aşağısına ve yukarısına baktı. Claire de aynısını yaptı. Hiç kimse yoktu. Yan sokaklar bile boştu. Sırtı hâlâ duvara dönüktü. Ana yola çıkan köşe bir kol boyu uzaktaydı. Sokakta insanlar vardı. Bir sürü insan.

Adam onun düşüncelerini okudu. "Aptal olma. Yüzüğü çıkar."

Claire evlilik yüzüğünü çıkardı. Bunu kaybetmek sorun değildi. Sigortaları vardı. Bu onun orijinal yüzüğü bile değildi. Yıllar önce Paul nihayet stajını bitirip Kayıt Sınavını geçtiğinde seçmişlerdi.

"Küpeler," diye emretti adam. "Hadi, sürtük, kımılta."

Claire kulak memesine kadar uzandı. Elleri titremeye başlamıştı. Bu sabah elmas küpeleri taktığını hatırlamıyordu ama şimdi kendini mücevher kutusunun önünde dururken görebiliyordu.

Hayatı gözlerinin önünden geçiyor muydu - bir *şeylerin* boş hatıraları?

"Acele et." Adam onu teşvik etmek için boştaki elini salladı.

Claire elmas küpelerinin arkalarını karıştırdı. Titreme parmaklarını kalın ve işe yaramaz hale getirmişti. Kendisini Tiffany'de küpe seçerken gördü. Otuz ikinci doğum günü. Satıcı kız onları yüksek dolarlık alışverişlerin yapıldığı özel gizli odaya götürürken Paul ona "Bunu yaptığımıza inanabiliyor musun?" der gibi bakıyordu.

Claire küpeleri adamın açık eline bıraktı. Kadın titriyordu. Kalbi trampet gibi atıyordu.

"İşte bu kadar." Paul arkasını döndü. Sırtını Claire'e dayamıştı. Onu engelliyordu. Onu koruyordu. Elleri hâlâ havadaydı. "Her şeye sahipsin."

Claire, Paul'ün omzunun üstündeki adamı görebiliyordu. Elinde silah yoktu. Bir bıçak tutuyordu. Kenarı tırtıklı, ucu kancalı, bir avcının bir hayvanın bağırsaklarını deşmek için kullanacağı türden uzun, keskin bir bıçak.

Paul dedi ki, "Başka bir şey yok. Sadece git."

Adam gitmedi. Claire'e otuz altı bin dolarlık küpelerinden daha pahalı bir şey çalacakmış gibi bakıyordu. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ön dişlerinden biri altın kaplamaydı. Çıngıraklı yılan dövmesine uygun bir altın dişi olduğunu fark etti.

Ve sonra bunun sadece bir soygun olmadığını anladı.

Paul da öyle. "Param var." dedi.

"Yok artık." Adamın yumruğu Paul'ün göğsüne saplandı. Claire darbeyi kendi göğsünde hissetti, adamın kürek kemikleri köprücük kemiğini kesiyordu. Adamın kafası yüzüne çarptı. Başının arkası tuğla duvara çarptı.

Claire bir an için afalladı. Yıldızlar gözlerinin önünde havai fişek gibi patladı. Ağzında kan tadı aldı. Gözlerini kırıştırdı.

Aşağı baktı. Paul yerde kıvranıyordu.

"Paul-" Ona doğru uzandı ama kafa derisi beyaz bir acıyla tutuştu. Adam onu saçlarından yakalamıştı. Onu ara sokağa doğru sürükledi. Claire tökezledi. Dizi kaldırımı sıyırdı. Adam yürümeye devam etti, neredeyse koşuyordu. Acısını biraz hafifletmek için belini bükmek zorunda kaldı. Topuklarından biri kırıldı. Arkasına bakmaya çalıştı. Paul kalp krizi geçiriyormuş gibi kolunu tutuyordu.

"Hayır," diye fısıldadı, neden çığlık atmadığını merak ederken bile. "Hayır, hayır, hayır."

Adam onu ileri doğru sürükledi. Claire hırıltılı soluğunu duyabiliyordu. Ciğerleri kumla dolmuştu. Adam onu yan sokağa doğru götürüyordu. Daha önce fark etmediği siyah bir minibüs vardı. Claire tırnaklarını adamın bileğine geçirdi. Adam başını salladı. Claire tökezledi. Adam onu tekrar sarsmış. Acı dayanılmazdı ama dehşetin yanında hiçbir şeydi. Çığlık atmak istedi. Çığlık atması gerekiyordu. Ama başına gelecekleri bildiği için boğazı düğümlendi. Onu o minibüsle başka bir yere götürecekti. Özel bir yere. Bir daha asla terk edemeyeceği korkunç bir yere.

"Hayır..." diye yalvardı. "Lütfen... hayır... hayır..."

Adam Claire'i bıraktı ama Claire istediği için değil. Etrafında döndü, bıçak önündeydi. Paul ayağa kalkmıştı. Adama doğru koşuyordu. Havaya doğru hamle yaparken gırtlaktan bir uluma sesi çıkardı.

Her şey çok çabuk oldu. Çok hızlı. Claire'in kocasının mücadelesinin her milisaniyesine tanıklık edebilmesi için zamanın yavaşlaması söz konusu değildi.

Paul bu adamı koşu bandında geçebilir ya da adam kalemini açmaya fırsat bulamadan bir denklemi çözebilirdi ama rakibinin Paul Scott'a karşı yüksek lisans okulunda öğretilmedikleri bir üstünlüğü vardı: bıçakla nasıl dövüşüleceği.

Bıçak havayı kesip geçerken sadece ısıklık gibi bir ses çıkıyordu. Claire daha fazla ses bekliyordu: ani bir

Bıçağın kancalı ucu Paul'ün derisini deldiğinde bir tokat. Tırtıklı kenar kaburgalarını kesip geçerken bir öğütme sesi. Bıçak tendon ve kıkırdağı ayırırken bir sıyrık.

Paul'ün elleri karnına gitti. Bıçağın inci sapı parmaklarının arasından çıktı. Duvara doğru tökezledi, ağzı açık, gözleri neredeyse komik bir şekilde genişti. Lacivert Tom Ford takım elbisesi omuzlarına çok dar geliyordu. Claire dikişi açtırmak için aklına bir not almıştı ama artık çok geçti çünkü ceket kanla ıslanmıştı.

Paul ellerine baktı. Bıçak kabzasına kadar batmış, göbeği ile kalbi arasında neredeyse eşit uzaklıkta duruyordu. Mavi gömleği kan içindeydi. Şok olmuş görünüyordu. İkisi de şok olmuştu. Bu gece erken bir akşam yemeği yemeleri, Claire'in ceza adaleti sisteminde başarılı bir şekilde yol almasını kutlamaları gerekiyordu, soğuk ve nemli bir sokakta kan kaybindan ölmeleri değil.

Ayak seslerini duydu. Yılan Adam kaçıyordu, yüzükleri ve mücevherleri ceplerinde şingirdiyordu.

"Yardım edin," dedi Claire ama bu bir fısıltıydı, o kadar kısıktı ki kendi sesini zar zor duyabiliyordu. "Yardım edin," diye kekeledi. Ama onlara kim yardım edebilirdi ki? Paul her zaman yardım getiren kişiydi. Paul her şeyle ilgilenen kişiydi.

Şimdiye kadar.

Tuğla duvardan aşağı kaydı ve sert bir şekilde yere düştü. Claire onun yanında diz çöktü. Elleri önünde hareket etti ama ona nereden dokunacağını bilmiyordu. Onu on sekiz yıldır seviyordu. Yatağını paylaştığı on sekiz yıl. Ateşi olup olmadığını kontrol etmek için elini alına bastırmış, hastalandığında yüzünü silmiş, dudaklarını, yanaklarını, göz kapaklarını öpmüş, hatta bir kez öfkeyle tokat atmıştı ama şimdi nereye dokunacağını bilmiyordu.

"Claire."

Paul'un Ses. O biliyordu onun Ses. Claire.
gitti için kocası. Kollarını ve bacaklarını ona
doladı. Kadın

onu göğsüne yaklaştırdı. Dudaklarını başının yan tarafına bastırdı. Vücudunu terk eden ısıyı hissedebiliyordu. "Paul, lütfen. İyi ol. İyi olmak zorundasın."

"Ben iyiyim," dedi Paul ve artık öyle olmayana kadar gerçek gibi görünüyordu. Bacaklarında başlayan titreme vücudunun geri kalanına ulaştığında şiddetli bir sarsıntıya dönüştü. Dişleri takırdıyordu. Göz kapakları titredi.

"Seni seviyorum." dedi.

"Lütfen," diye fısıldadı, yüzünü onun boynuna gömdü. Onun tıraş losyonunu kokladı. Adamın bu sabah jiletle almadığı sakalının pürüzlü bir kısmını hissetti. Ona dokunduğu her yerde teni çok ama çok soğuktu. "Lütfen beni bırakma Paul. Lütfen."

"Yapmayacağım," diye söz verdi. Ama sonra yaptı.

iki

Lydia Delgado spor salonunun zeminindeki genç ponpon kızlar denizine baktı ve kızı onlardan biri olmadığı için sessiz bir şükür duası etti. Amigo kızlara karşı olduğundan değil. Kırk bir yaşındaydı. Ponpon kızlardan nefret ettiği günler geride kalmıştı. Artık sadece annelerinden nefret ediyordu.

"Lydia Delgado!" Mindy Parker herkesi her zaman adları ve soyadlarıyla selamlar, sonunda da muzaffer bir eda takınırdı: Herkesin tam adını bildiğim için ne kadar zeki olduğumu görün! "Mindy Parker," dedi Lydia, sesi birkaç oktav daha alçaktı.

Elinde değildi. Her zaman aykırı olmuştur.

"Sezonun ilk maçı! Bence kızlarımızın bu yıl gerçekten bir şansı var."

Herkes bunun bir katliam olacağını bilse de Lydia "Kesinlikle," diye onayladı.

"Her neyse." Mindy sol bacağını düzeltti, kollarını başının üzerine kaldırdı ve ayak parmaklarına doğru gerindi. "Dee'nin imzalı izin belgesini almam gerekiyor."

Lydia izin kâğıdının ne olduğunu sormadan önce kendini tuttu. "Yarın sana getiririm."

"Muhteşem!" Mindy gerinme hareketinden çıkarken aşırı cömert bir hava akımı tısladı. Büzülmüş dudakları ve belirgin alt ısırtığıyla Lydia'ya sinirli bir Fransız buldogunu hatırlatıyordu. "Dee'nin kendini dışlanmış hissetmesini asla istemediğimizi biliyorsun. Burslu öğrencilerimizle gurur duyuyoruz."

"Teşekkür ederim Mindy." Lydia gülümsedi. "Westerly'ye girmek için çok parası olması yerine akıllı olması gerekmesi üzücü."

Mindy kendi gülümsemesini yapıştırdı. "Tamam, güzel fasulye. Sabah o izin kâğıdını ararım." Açık tribünden diğer annelere doğru zıplarken Lydia'nın omzunu sıktı. Ya da Lydia'nın düşündüğü gibi annelere, çünkü artık orospu çocuğu kelimesini kullanmamak için gerçekten çok uğraşıyordu.

Lydia basketbol sahasında kızını aradı. Bir an paniğe kapıldı ve neredeyse kalbi duracaktı ama sonra köşede duran Dee'yi gördü. En iyi arkadaşı Bella Wilson'la konuşuyor, bir yandan da basketbol topunu aralarında ileri geri sektiriyorlardı.

Bu genç kadın gerçekten onun kızı mıydı? İki saniye önce Lydia onun altını değiştiriyordu, sonra bir an için başını çevirdi ve geriye dönüp baktığında Dee on yedi yaşındaydı. On aydan kısa bir süre sonra üniversiteye gidecekti. Lydia'yı dehşete düşüren şey, Dee'nin çoktan valizini hazırlamaya başlamış olmasıydı. Dee'nin dolabındaki bavul o kadar doluydu ki fermuarı sonuna kadar kapanmıyordu.

Lydia gözyaşlarını kırıştırtarak uzaklaştırdı çünkü yetişkin bir kadının bir bavul için ağlaması normal değildi. Onun yerine Dee'nin kendisine vermediği izin kâğıdını düşündü. Ekip muhtemelen Dee'nin Lydia'nın karşılayamayacağından korktuğu özel bir yemeğe gidecekti. Kızı fakir olmadıklarını anlamıyordu. Evet, Lydia köpek bakıcılığı işini kurmaya çalışırken ilk başlarda zorlanmışlardı ama şimdi orta halli sayılırlardı ki bu da çoğu insanın söyleyebileceğinden daha fazlaydı.

Sadece Westerly zenginleri değillerdi. Çoğu Westerly Akademisi ailesi çocuklarını özel okula göndermek için yılda otuz bin doları kolaylıkla karşılayabilirdi. Noel'de Tahoe'da kayak yapabilirler ya da Karayipler'e özel uçak kiralayabilirlerdi ama Lydia, Dee için aynı şeyleri asla sağlayamayacak olsa da, kızının Chops'a gidip lanet bir biftek sipariş etmesini karşılayabilirdi.

Elbette bunu çocuğuna iletme için daha az düşmanca bir yol bulacaktır.

Lydia elini çantasına attı ve bir paket patates cipsi çıkardı. Tuz ve yağ, bir çift Xanax'ın dilinin altında erimesine izin vermek gibi anında bir rahatlama sağladı. Bu sabah eşofmanlarını giyerken kendine spor salonuna gideceğini söylemişti ve spor salonunun yanına gitmişti ama bunun tek nedeni otoparkta bir Starbucks olmasıydı. Şükran Günü yaklaşıyordu. Hava dondurucu soğuktu. Lydia işten nadiren izin almıştı. Güne balkabağı karamel baharatlı latte ile başlamayı hak etmişti. Ve kafeine ihtiyacı vardı. Dee'nin maçından önce yapması gereken o kadar çok şey vardı ki. Bakkal, evcil hayvan maması dükkânı, Target, eczane, banka, her şeyi bırakmak için eve dönüş, öğlene doğru kuaförüne gitmek için geri dönüş, çünkü Lydia artık sadece saçlarını kestirmek için çok yaşlıydı, Cruella De Vil'in küçük kuzenine benzememek için sarı saçlarındaki griyi renklendirmek gibi sıkıcı bir süreçten geçmesi gerekiyordu. Bakım gerektiren diğer yeni saçlardan bahsetmiyorum bile.

Lydia'nın parmakları üst dudağına gitti. Patates cipsi tuzu çiğ deriyi yaktı.

"Tanrım," diye mırıldandı, çünkü bugün bıyıklarını ağdayla aldırıldığını, kızın yeni bir büzücü kullandığını ve büzücünün Lydia'nın üst dudağında kızgın bir kızarıklığa yol açtığını, böylece bir iki kıl yerine kıpkırmızı bir bıyık çıktığını unutmuştu.

Mindy Parker'ın bunu diğer Annelere ilettiğini hayal edebiliyordu. "Lydia Delgado! Bıyık döküntüsü!"

Lydia ağzına bir avuç cips daha tıktırdı. Gömleğindeki kırıntıları umursamadan yüksek sesle çiğnedi. Annelerin onu karbonhidratla tıknırken görebileceğini umursamıyordu. Bir zamanlar daha çok çabalardı. O zamanlar kırklı yaşlarına gelmeden önceydi.

Meyve suyu diyetleri. Meyve suyu oruçları. Meyve Suyu İçmeme Diyeti. Meyve Diyeti. Yumurta Diyeti. Curves. Boot Camp. Beş Dakikalık Kardiyo. Üç Dakikalık Kardiyo. South Beach Diyeti. Atkins

Diyet. Paleo Diyeti. Jazzercise. Lydia'nın dolabında başarısızlıklarla dolu gerçek bir eBay vardı: Zumba ayakkabıları, cross-trainer'lar, yürüyüş botları, göbek dansı zilleri, müşterilerinden birinin yemin ettiği bir direk dansı dersine asla yetişemeyen bir tanga.

Lydia fazla kilolu olduğunu biliyordu ama gerçekten şişman mıydı? Yoksa sadece Westerly Şişmanı mıydı? Emin olduğu tek şey zayıf olmadığıydı. Onlu yaşlarının sonu ve yirmili yaşlarının başındaki kısa bir dönem dışında, hayatı boyunca kilosuyla mücadele etmişti.

Lydia'nın Annelere duyduğu yakıcı nefretin ardındaki karanlık gerçek buydu: Onlara katlanamıyordu çünkü onlar gibi olamıyordu. Patates cipsini severdi. Ekmeğe bayılırdı. İyi bir ya da üç kek için yaşardı. Bir antrenörle çalışmak ya da arka arkaya pilates dersleri almak için zamanı yoktu. Yürütmesi gereken bir işi vardı. Bekâr bir anneydi. Ara sıra bakım gerektiren bir erkek arkadaşı vardı. Sadece bu da değil, hayvanlarla da çalışıyordu. Pasaklı bir dachshund'un anal bezlerini aspire etmekten yeni gelmişken göz alıcı görünmek zordu.

Lydia'nın parmakları patates cipsi poşetinin boş dibine çarptı. Kendini perişan hissetti. Cipsleri istememişti. İlk ısırdıktan sonra tadına bile bakmamıştı.

Arkasında, Anneler tezahürata başladı. Kızlardan biri spor salonunun zemininde bir dizi takla atıyordu. Hareket akıcı, mükemmel ve çok etkileyiciydi, ta ki kız bittiğinde ellerini havaya kaldırırsa ve Lydia onun bir amigo kız değil, bir amigo kızın annesi olduğunu fark edene kadar.

Amigo kızın annesi.

"Penelope Ward!" Mindy Parker bağırdı. "Yürü be kızım!"

Lydia çantasında yiyecek başka bir şey ararken inledi. Penelope doğruca ona doğru geliyordu. Lydia gömleğindeki kırıntıları fırçaladı ve küfürlerle dolu olmayan bir şeyler söylemeye çalıştı.

Neyse ki Penelope, Koç Henley tarafından durduruldu.

Lydia uzun bir rahatlama nefesi verdi. Çantasından telefonunu çıkardı. Okul panosundan gelen on altı e-posta vardı ve bunların çoğu son zamanlarda ilkokul sınıflarını kasıp kavuran bit salgınıyla ilgiliydi. Lydia mesajları okurken yeni bir mesaj belirdi; müdürden gelen, bit salgınını kimin başlattığını bulmanın gerçekten bir yolu olmadığını ve ebeveynlerin lütfen hangi çocuğun suçlu olduğunu sormayı bırakmalarını açıklayan acil bir rica.

Lydia hepsini sildi. Randevu almak isteyen müşterilerden gelen birkaç kısa mesaja cevap verdi. Dee'nin izin belgesinin yanlışlıkla kaybolmadığından emin olmak için spam'lerini kontrol etti. Kaybolmamıştı. Evrak işlerine yardımcı olması için işe aldığı kıza e-posta gönderdi ve ondan zaman çizelgesini göndermesini tekrar istedi, bu hatırlaması kolay bir şey gibi görünüyordu çünkü bu şekilde ödeme alıyordu, ancak çocuk zorba bir anne tarafından elle yetiştirilmişti ve ayakkabısına fiziksel olarak yapıştırılmış gülen yüzlü bir Post-it notu olmadığı sürece ayakkabılarını bağlamayı hatırlayamıyordu. SEVGİLER ANNEM. PS: SENİNLE GURUR DUYUYORUM!

Bu çok cimri bir davranıştı. Lydia post-it anneliğine yabancı değildi. Kendini savunmak gerekirse, helikopter anneliği Dee'nin kendi başının çaresine bakabilmesini sağlamakla ilgiliydi. ÇÖPÜ NASIL ÇIKARACAĞINI ÖĞREN YOKSA BEN ÇIKARIRIM

SENİ ÖLDÜRÜRÜM. SEVGİLİ ANNE. Keşke bu tür bir bağımsızlığı öğretmen, üniversiteye gitmesine on ay varken kızınızın dolabında aşırı dolu bir valiz bulmak gibi kendi sorunlarına yol açabileceği konusunda uyarılmış olsaydı.

Lydia telefonunu çantasına geri koydu. Dee'nin topu Rebecca Thistlewaite'e pas verişini izledi; yüzünü potanın içine soksanız sayı yapamayacak soluk benizli bir İngiliz kıızıydı bu. Lydia kızının cömertliği karşısında gülümsedi. Dee'nin yaşadayken Lydia gerçekten de

ve liseyi bırakmakla tehdit ediyordu. Dee münazara takımındaydı. YMCA'da gönüllü çalışıyordu. Tatlı huylu, cömert ve çok zekiydi. Tartışmalar sırasında son derece sinir bozucu olmasa da detaylara olan hakimiyeti hayret vericiydi. Dee küçük yaşta bile duyduklarını taklit etmek gibi esrarengiz bir yeteneğe sahipti - özellikle de Lydia'dan duymuşsa. İşte bu yüzden Dee'ye Lydia'nın doğum belgesine koyduğu güzel isim yerine Dee deniyordu.

"Deedus Christ!" diye bağıırırdı tatlı küçük çocuğu, bacakları ve kolları mama sandalyesinden dışarı fırlayarak. "Dee-dus Christ! Dee-dus Christ!"

Geriye dönüp baktığında Lydia, bunun komik olduğunu bilmesine izin vermenin bir hata olduğunu görebiliyordu.

"Lydia?" Penelope Ward Lydia'ya beklemesini söylercesine parmağını kaldırdı. Lydia hemen kapıları kontrol etti. Sonra arkasından Annelerin titrediğini duydu ve kapana kısıldığını anladı.

Penelope Westerly'de ünlü sayılabilecek biriydi. Kocasını bir avukattı, ki bu Westerly'li babalar için tipik bir durumdu, ama aynı zamanda kısa bir süre önce ABD Temsilciler Meclisi'ne adaylığını koyacağını açıklayan bir eyalet senatörüydü. Okuldaki tüm babalar arasında Branch Ward muhtemelen en yakışıklı olanıydı, ama bunun nedeni büyük ölçüde altmış yaşının altında olması ve ayaklarının hala net bir şekilde görülebilmesiydi.

Penelope mükemmel bir politikacı eşiydi. Kocasının tüm tanıtımlarında, Branch'a bir border collie'nin şaşkın gözleriyle bakarken görülebilirdi. Çekiciydi ama dikkat dağıtıcı değildi. Zayıftı ama anoreksik değildi. Aryan görünümlü beş güzel çocuk doğurmak için en iyi hukuk firmalarından birindeki ortaklığından vazgeçmişti. Westerly'nin Okul Aile Birliği'nin başkanıydı, ki bu Okul Aile Birliği demenin gösterişli ve gereksiz bir yoluydu. Organizasyonu demir yumrukla yönetiyordu. Tüm notları mükemmel bir şekilde madde maddeydi, o kadar kısa ve odaklıydı ki, alt Anneler bile

takip etmekte zorlanıyordu. O da madde madde konuşma eğilimindeydi. "Pekâlâ hanımlar," derdi ellerini çırparak - Anneler el çırpmayı çok severdi - "ikramlar! Parti hediyeleri! Balonlar! Masa süsleri! Çatal bıçak takımı!"

"Lydia, işte buradasın," diye seslendi Penelope, dizleri ve dirsekleri titreyerek tribünlere doğru koştu ve Lydia'nın yanına çöktü. "Nefis!" Boş cips paketini işaret etti. "Keşke ben de yiyebilsem!"

"Bahse girerim seni yapabilirim!"

"Ah, Lydia, kuru mizah anlayışına bayılıyorum." Penelope vücudunu Lydia'ya doğru çevirdi ve gergin bir İran kedisi gibi göz teması kurdu. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Kendi işini yürütüyorsun. Evine iyi bakıyorsun. Harika bir kız yetiştirmişsin." Elini göğsüne götürdü. "Sen benim kahramanımsın."

Lydia dişlerinin gıcırdamaya başladığını hissetti.

"Ve Dee çok başarılı bir genç bayan." Penelope'nin sesi bir oktav düştü. "O kayıp kızla birlikte ortaokula gitmişti, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Lydia. Anna Kilpatrick, Dee'nin bir yıl gerisindeydi. Aynı beden eğitimi sınıfındaydılar ama sosyal çevreleri hiç çakışmamıştı.

"Ne büyük bir trajedi," dedi Penelope.

"Onu bulacaklardır. Sadece bir hafta oldu."

"Ama bir hafta içinde ne olabilir ki?" Penelope zoraki bir ürperti geçirdi. "Düşünmeye bile değmez."

"O yüzden bunu düşünme."

"Bu harika bir tavsiye," dedi, sesi hem rahatlamış hem de patronluk taslıyor gibiydi. "Söylesene, Rick nerede? Rick'e burada ihtiyacımız var. O bizim küçük testosteron iğnemiz."

"Otoparkta." Lydia'nın Rick'in nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bu sabah korkunç bir kavga etmişlerdi. Rick'in onu bir daha görmek istemediğinden emindi.

Hayır, bu yanlıştı. Rick, Dee için gelecekti ama muhtemelen Lydia yüzünden salonun diğer tarafında oturacaktı.

"Rebound! Rebound!" Penelope ılık attı, ancak kızlar hâla ısınıyordu. "Tanrım, daha önce hiç fark etmemiştim ama Dee tıpkı sana benziyor."

Lydia yüzünde gergin bir gülümseme hissetti. Bu, birinin benzerliğe dikkat çektiğı ilk sefer değildi. Dee, Lydia'nın soluk tenine ve menekşe mavisini gözlerine sahipti. Yüzlerinin şekli aynıydı. Ağızları aynı şekilde gülümsüyordu. İkisi de doğal sarışındı, bu da spor salonundaki diğer tüm sarışınlardan üstün oldukları bir özellikti. Dee'nin kum saati figürü, eşofmanla oturup patates cipsi yediğı takdirde ileride başına neler gelebileceğinin ipuçlarını veriyordu. O yaşlarda Lydia da aynı güzellikte ve aynı incelikteydi. Ne yazık ki onu bu halde tutmak için çok fazla kokain kullanmıştı.

"Yani." Penelope ellerini kalçalarına vurarak Lydia'ya döndü. "Bana yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum."

"Oka-a-ay." Lydia büyük endişesini ifade etmek için kelimeyi uzattı. Penelope sizi böyle içine çekiyordu. Size bir şeyler yapmanızı söylemiyor, yardımınıza ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

"Gelecek ayki Uluslararası Festival hakkında." "Uluslararası Festival mi?" Lydia sanki daha önce hiç Kuzey Atlanta'nın en beyaz kadın ve erkeklerinin Dolce & Gabbana'da oturup çocuklarının dadıları tarafından yapılan perojileri ve İsveç köftelerini tattıkları bir haftalık bağış kampanyasını duydum.

Penelope, "Sana tüm e-postaları yeniden gönderirim," diye teklif etti. "Her neyse, acaba biraz İspanyol yemeğı getirebilir misin? *Arros negre. Tortilla de patates. Cuchifritos.*" Her kelimeyi, muhtemelen havuzdaki çocuktan öğrendiğı kendinden emin bir İspanyol aksanıyla telaffuz ediyordu. "Kocam ve ben geçen yıl *Katalonya*'dayken *escalivada* yedik. Müthişti."

Lydia "Ben İspanyol değilim" demek için dört yıldır bekliyordu.

"Gerçekten mi?" Penelope yılmamıştı. "*Tacos*, o zaman. *Burrito*.

Belki biraz *arroz con pollo* ya da *babacoa*?"

"Ben de *Meh-i-co*'dan değilim."

"Oh, iyi, tabii ki Rick'in değilsenin Koca, ama Adın Delgado olduğu için Dee'nin babası olduğunu düşündüm-"

"Penelope, Dee sana İspanyol gibi mi görünüyor?"

Tiz kahkahası kristalleri paramparça edebilirdi. "Bu da ne demek? 'Hispanik görün'. Çok komiksin Lydia."

Lydia da gülüyordu ama tamamen farklı nedenlerle.

"Tanrım." Penelope görünmez gözyaşlarını dikkatle sildi. gözleri. "Ama söyle bana, hikaye nedir?"

"Hikâye mi?"

"Oh, hadi ama! Dee'nin babası hakkında hep çok ketumsun. Ve kendin hakkında. Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz." Çok yaklaşmıştı. "Dökül bakalım. Söylemem."

Lydia kafasında hızlı bir hesap kitap yaptı: Dee'nin belirsiz mirasının, Anneleri hafif ırkçı bir şey söyledikleri her seferinde endişeye sevk etmesinin getireceği kâr ile okul aile birliğinin bağış kampanyasına katılmak zorunda kalmanın getireceği zarar.

Zor bir seçimdi. Hafif ırkçılıkları dillere destandı.

Penelope zayıflığını hissederek, "Hadi," diye ısrar etti.

"Pekâlâ." Lydia hayat hikâyesinin Hokey-Pokey'ini söylemeye hazırlanırken derin bir nefes aldı; gerçeği koydu, bir yalan çıkardı, bir süsleme ekledi ve hepsini salladı.

"Ben Athens, Georgia'lıyım." *Gerçi Juan Valdez bıyığımı sizi yanıltmış olabilir.* "Dee'nin babası Lloyd, Güney Dakota'lıydı." *Ya da Güney Mississippi, ama Dakota kulağa daha az değersiz geliyor.* "Üvey babası tarafından evlat edinilmiş." *Annesiyle evlenmesinin tek sebebi, ona karşı tanıklık etmeye zorlanmamasıydı.* "Lloyd'un babası öldü." *Hapishanede.* "Lloyd, büyükannesi ve büyükbabasına söylemek için Meksika'ya gidiyordu." *Yirmi kilo kokain almak için.* "Arabasına bir kamyon çarptı." *Burnuna yarım tuğla kokain çekmeye çalıştıktan sonra bir kamyon durağında ölü bulundu.* "Her şey çok hızlı oldu." *Boğulmuş.*

kendi kusmuğunda öldü. "Dee asla var içintanışmak onu."

Bu da kızıma verdiğim en güzel hediye. "Son."

"Lydia." Penelope'nin eli ağzının üzerindeydi. "Hiçbir fikrim yoktu."

Lydia merak ettim nasıl uzun ve hikaye olur al dolaşmaya başladı. "Lydia Delgado! Trajik dul!"

"Peki ya Lloyd'un annesi?"

"Kanser." *Pezevengi tarafından yüzünden vurulmuş.* "O tarafta kimse kalmadı." *Hapiste olmayan.*

"Zavallı şeyler." Penelope elini kalbinin üzerinde gezdirdi. "Dee hiçbir şey söylemedi."

"Tüm detayları biliyor." *Kabus görmesine neden olacak kısımlar hariç.*

Penelope basketbol sahasına baktı. "Bu kadar korumacı olmana şaşmamalı. Babasından sana kalan tek şey o."

"Doğru." *Uçukları saymazsanız* tabii. "O öldüğünde Dee'ye hamileydim." *Vücudumda uyuşturucu bulurlarsa onu benden alacaklarını bildiğim için detoksa girdim.* "Ona sahip olduğum için şanslıydım." *Dee hayatımı kurtardı.*

"Ah, tatlım." Penelope Lydia'nın elini tuttu ve Lydia her şeyin boşuna olduğunu anlayınca kalbi sıkıştı. Hikâye belli ki Penelope'yi etkilemişti ya da en azından ilgisini çekmişti ama buraya bir görevle gelmişti ve bu görev yerine getirilecekti. "Ama bak, bu hâlâ Dee'nin mirasının bir parçası, değil mi? Yani, üvey aileler de ailedir. Bu okuldaki otuz bir çocuk evlatlık ama yine de buraya aitler!"

Lydia'nın bu ifadeyi algılaması bir milisaniye sürdü. "Otuz bir mi? Tam olarak otuz bir mi?"

"Biliyorum." Penelope onun şaşkınlığını olduğu gibi kabul etti. "Harris ikizleri anaokuluna yeni başladılar. Onlar miras." Sesini alçalttı. "Eğer söylentilere inanıyorsanız, bit taşıyan miraslar."

Lydia ağzını açtı, sonra kapattı.

"Her neyse." Penelope ayağa kalkarken bir gülümseme daha patlattı. "Tarifleri önce bana sor, tamam mı? Sevdiğini biliyorum."

Dee'nin özel yetenek projelerini üstlenmesi. Çok şanslısın. Anne ve kızı mutfakta birlikte yemek yapıyor. Çok eğlenceli!"

Lydia dilini tuttu. Dee ile mutfakta birlikte yaptıkları tek şey, mayonez kavanozunun ne zaman atılacak kadar boş olduğunu tartışmaktı.

"Gönüllü olduğunuz için teşekkürler!" Penelope tribünlere doğru koştu ve kollarını olimpik bir güçle havaya kaldırdı.

Lydia, Penelope'nin Lloyd Delgado'nun trajik ölümünü diğer Annelere anlatmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Babası her zaman, dedikodu duymanın bedelinin başkalarının sizin hakkınızda dedikodu yapması olduğunu söylerdi. Keşke babası hâlâ hayatta olsaydı da ona Anneleri anlatabilseydi. Gülmekten altını ıslatırdı.

Koç Henley düdüğünü çalarak kızların ısınma hareketlerini sonlandırmaları gerektiğini işaret etti. "Özel beceri projeleri" kelimeleri Lydia'nın kafasında dönüp duruyordu. İşte Annelerin fark ettiğinin teyidi.

Lydia, kızının patlak bir lastiği nasıl değiştireceğini bilmesi için temel araba bakımı dersi almasını sağladığı için kendini kötü hissetmezdi. Ya da basketbol kampını kaçırmaması anlamına gelse bile Dee'yi yaz boyunca kendini savunma kursuna yazdırdığı için pişmanlık duymazdı. Ya da Dee'nin korktuğunda nasıl çığlık atacağını öğrenmesi için ısrar ettiği için, çünkü Dee'nin korktuğunda donup kalma gibi bir huyu vardı ve karşınızda size zarar vermek isteyen bir adam varsa sessiz kalmak yapabileceğiniz en kötü şeydi.

Lydia, Anna Kilpatrick'in annesinin şu anda kızına patlak lastiği nasıl değiştireceğini öğretmiş olmayı dilediğine bahse girer. Kızın arabası alışveriş merkezinin otoparkında ön lastiğinde bir çivi ile bulunmuştu. Çiviye çakan kişiyle kızı kaçıran kişinin aynı kişi olduğunu düşünmek çok da zor değildi.

Koç Henley takımı harekete geçirmek için düdüğünü iki kez kısa kısa çaldı. Westerly'li Kadınlar takımın yanına gelerek yarım daire oluşturdular. Anneler tribünlerde ayaklarını yere vurarak maç için heyecan yaratmaya çalışıyorlardı.

bir pandomimcinin cenazesi gibi dramatik bir şekilde gelişti. Rakip takım ısınmaya bile zahmet etmemişti. En kısa oyuncular 1.80 boyundaydı ve elleri yemek tabağı büyüklüğündeydi.

Spor salonunun kapıları açıldı. Lydia Rick'in kalabalığı taradığını gördü. Sonra da onu gördü. Sonra da karşı tarafın boş tribünlerine baktı. Rick düşünürken Lydia nefesini tuttu. Sonra Rick ona doğru ilerlerken nefesini bıraktı. Adam yavaşça tribünlere tırmandı. Yaşamak için çalışan insanlar tribünlere koşarak tırmanmazdı.

Bir iniltiyle Lydia'nın yanına oturdu.

"Hey" dedi.

Rick boş cips paketini aldı, başını arkaya yasladı ve kırıntıların ağzına düşmesine izin verdi. Kırıntıların çoğu gömleğinden aşağı, yakasına doğru gitti.

Lydia güldü çünkü gülen birinden nefret etmek zordu.

Ona temkinli bir bakış attı. Onun taktiklerini biliyordu.

Rick Butler, Westerly'deki babalara hiç benzemiyordu. Bir kere, elleriyle çalışırdı. Hâlâ bazı yaşlı müşterileri için benzin pompalayan bir benzin istasyonunda tamirciydi. Kollarındaki ve göğsündeki kaslar lastikleri jantların üzerine kaldırmaktan geliyordu. Sırtındaki at kuyruğu, hayatındaki iki kadının umutsuzca gitmesini istemesine kulak asmamasından kaynaklanıyordu. Nasıl bir ruh halinde olduğuna bağlı olarak ya bir cahil ya da bir hippiydi. Onu her iki haliyle de sevmesi Lydia Delgado'nun hayatının sürprizi olmuştu.

Boş poşeti geri uzattı. Sakalında patates cipsi lekeleri vardı. "Güzel bıyık."

Parmaklarını çiğ üst dudağına dokundurdu. "Hâlâ kavga ediyor muyuz?"

"Hâlâ huysuz musun?"

"İçgüdülerim bana evet diyor," diye itiraf etti. "Ama birbirimize kızdığımız zamanlardan nefret ediyorum. Sanki tüm dünyam alt üst olmuş gibi hissediyorum."

Zil sesi duyuldu. Oyun başladığında ikisi de yüzlerini buruşturdu ve bu aşağılanmanın kısa sürmesi için dua etti. Mucizevi bir şekilde, Westerly Kadınları başlama vuruşunu yapmayı başardı. Daha da mucizevi bir şekilde, Dee topu sahaya doğru sürüyordu.

Rick bağırdı, "Yürü, Delgado!"

Dee belli ki arkasında üç dev kızın beliren gölgelerini görmüştü. Pas atacak kimse yoktu. Körü körüne topu potaya doğru savurdu, ancak topun potadan sekip spor salonunun diğer tarafındaki boş tribünlere düşmesini izledi.

Lydia, Rick'in serçe parmağının kendi serçe parmağını okşadığını hissetti. "Nasıl bu kadar harika oldu?" diye sordu.

"Wheaties." Lydia kelimeyi zar zor söyleyebildi. Rick'in kızını ne kadar çok sevdiğini gördüğünde kalbi her zaman kabarırdı. Sırf bu yüzden atkuyruğunu affedebilirdi. "Son zamanlarda tam bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim." "Yani son on yıldır," diye düzeltti.

"Eminim ondan önce de şirrettin." "Ben çok daha eğlenceliydim."

Kaşını kaldırdı. On üç yıl önce bir On İki Adım toplantısında tanışmışlardı. İkisi de pek eğlenceli değildi.

"Daha inceydim," diye denedi.

"Elbette, önemli olan da bu." Rick gözlerini oyundan ayırmadı. "Sana ne oldu bebeğim? Son zamanlarda ne zaman ağzımı açsam haşlanmış bir köpek gibi uluyorsun."

"Birlikte yaşamadığımıza memnun değil misin?" "Yine kavga mı edeceğiz?"

Neredeyse başlıyordu. "Ama yan yana yaşarken neden birlikte yaşamak zorundayız ki?" sözleri dilinin ucuna kadar gelmişti.

Çabası gözden kaçmadı. "Gerçekten istediğinde çeneni kapalı tutabildiğini görmek güzel." Dee üç sayı denerken ıslık çaldı. Top ıskaladı ama yine de Dee ona doğru baktığında başparmağıyla onu onayladı.

Lydia ona, birlikte yaşarlarsa Dee'nin onun onayını umursamayacağını söylemek istedi ama bunu bir dahaki sefere birbirlerine bağdırları zamana saklamaya karar verdi.

Rakip takım topu aldığında Rick içini çekti. "Tanrım, işte başlıyoruz."

Yemek tabağındaki kız Dee'yi engelliyordu. Kollarını kaldırma nezaketini bile göstermedi.

Rick tribünlere yaslanarak arkasına yaslandı. Botları önündeki koltuğun üzerinde duruyordu. Çatlamış kahverengi deri üzerinde yağ lekeleri vardı. Kot pantolonunda yağ lekeleri vardı. Hafif hafif motor egzozu kokuyordu. Kibar gözleri vardı. Kızını seviyordu. Hayvanları severdi. Sincapları bile. Danielle Steele'in yazdığı her kitabı okumuştı çünkü rehabilitasyonda bağımlısı olmuştu. Lydia'nın kıyafetlerinin çoğunun köpek tüyüyle kaplı olmasına ya da seks hayatlarıyla ilgili tek pişmanlığının burka giyerek yapamaması olmasına aldırımıyordu.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"O deli kafanın içinde neler döndüğünü anlat bana."

"Sana söyledim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım."

Bir an için düşündü. "Pekâlâ. Sadece yüzümü mahvetme."

Lydia skor tabelasına baktı. 10-0. Gözlerini kırıştırdı. 12-0. "Ben sadece..." Söylemesi gereken şeyi nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. "Bu sadece geçmişin bana geri dönmesi."

"Kulağa country müzik şarkısı gibi geliyor." Onun gözlerinin içine baktı. "Anna Kilpatrick."

Lydia dudağını çiğnedi. Bir soru sormuyordu. Bir cevap veriyordu. Anna Kilpatrick'in kayboluşuyla ilgili sakladığı tüm kupürleri, kızın ailesi ne zaman haberlere çıksa Lydia'nın gözlerinin nasıl yaşlarla dolduğunu görmüştü.

"Polisin yeni bir ipucu bulduğunu duydum." dedi.

"Artık tek yapabilecekleri cesedi bulmayı ummak." "Yaşıyor olabilir."

"İyimserlik kalbinizdeki bir cam parçasıdır."

"Bu başka bir şarkıdan mı?"

"Babamdan."

Ona gülümsedi. Gözlerinin etrafındaki çizgilerin kırışmasına bayılmıştı. "Bebeğim, senden haberlerden uzak durmanı istediğimi biliyorum ama bir şeyi bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Rick artık gülümsemedi. Kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti.

"O öldü mü?" Lydia elini boğazına götürdü. "Anna'yı buldular mı?"

"Hayır, sana hemen söyledim. Bunu biliyorsun."

Bunu biliyordu ama kalbi hâlâ hızla çarpıyordu.

"Bu sabah suç dosyasında gördüm." Rick'in isteksiz olduğu belliydi ama devam etti. "Olay üç gün önce olmuş. Paul Scott, mimar, Claire Scott'la evli. Şehir merkezindeydiler. Soyulmuşlar. Paul bıçağın ters ucunu almış. Hastaneye kaldırılamadan ölmüş. Cenaze yarın."

Anneler bir kez daha tezahürat ve alkış yağmuruna tutuldu. Dee bir şekilde topu tekrar almayı başarmıştı. Lydia kızının sahada koşuşunu izledi. Yemek Tabakları Elleri topu kaptı. Dee pes etmedi. Kızın peşinden koştu. Korkusuzdu. Hayatının her alanında korkusuzdu. Neden olmasındı ki? Hiç kimse ona tokat atmamıştı. Hayatın ona zarar verme şansı olmamıştı. Hiç kimseyi kaybetmemişti. Birinin elinden alınmasının acısını hiç tatmamıştı.

Rick, "Bir şey söyleyecek misin?" diye sordu.

Lydia'nın söyleyecek çok şeyi vardı ama Rick'in onun bu yanını görmesine izin vermeyecekti; kokainle uyuşturduğu ve kokain fazla geldiğinde yemekle bastırıldığı o öfkeli, acımasız yanını.

"Liddie?"

Başını iki yana salladı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Umarım acı çekmiştir."

Bugün senin doğum günün, sensiz geçen dördüncü doğum günün. Her zamanki gibi, aile fotoğraflarımızı gözden geçirmek ve tüm anıların üzerimden akıp gitmesine izin vermek için biraz zaman ayırdım. Kendime yılda sadece bir kez bu zevki tatma fırsatı veriyorum, çünkü sensiz geçen sayısız, sonsuz günleri atlatmamı sağlayan şey bu değerli anıları yad etmek.

En sevdiğim fotoğrafın ilk doğum gününe ait. Genelde mutlu bir bebek olmana rağmen annen ve ben senden çok daha heyecanlıydık. Senin için bu doğum günü sıradan bir gündü. Yumruklarınla hemen parçaladığın pasta dışında kayda değer bir şey yoktu. Davetli listesinde sadece ikimiz vardık. Annen asla hatırlamayacağın bir olayı herkesin önünde kutlamanın aptalca olduğunu söyledi. Ben de kabul ettim, çünkü bencildim ve kızlarımla baş başa kaldığım zamanlardan daha mutlu olmamıştım.

Anılar akıp giderken kendime zaman tuttum. İki saat. Daha fazla değil. Daha az değil. Sonra resimleri dikkatlice kutuya geri yerleştirdim, kapağını kapattım ve gelecek yıl için rafa kaldırdım.

Sonra, rutinim olduğu üzere, şerifin ofisine yürüdüm. Telefonlarıma cevap vermeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Beni cam bölmeden gördüğünde gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Ben onun rakibiyim. Ben onun başarısızlığıyım. Ben onun kızının çekip gittiği gerçeğini kabul etmeyen zavallı baş belasıyım.

Sensiz ilk doğum günümüzde şerifin ofisine gittim ve sakince senin davanla ilgili tüm dosyaları okumayı talep ettim. Reddetti. Şerifi aramakla tehdit ettim.

gazete. Bana devam etmemi söyledi. Lobideki ankesörlü telefona gittim. Bir çeyreklik attım. Yanıma geldi, telefonu kapattı ve onu takip etmemi, ekip odasına geri dönmemi söyledi.

Her yıl aynı kabuki tiyatrosunu oynadık ve sonunda bu yıl savaşımadan pes etti. Bir şerif yardımcısı beni, soruşturmanızla ilgili tüm dosyaların kopyalarını yerleştirdikleri küçük bir sorgu odasına götürdü. Bana bir bardak su teklif etti ama ben beslenme çantamı ve termosumu göstererek iyi olduğumu söyledim.

Bir polis raporunun net bir anlatımı yoktur. Dosyanızın başı, ortası ve sonu yoktur. Tanık ifadelerinin özetleri (çoğunun ismi yardımcı olmayacak şekilde karalanmış), dedektiflerin henüz öğrenemediğim bir dil kullanan el yazısı notları, yanlış olduğu kanıtlanmış ifadeler ve yanlış olduğundan şüphelenilen diğerleri (yine karalanmış) doğru olduğu kanıtlanmış ifadeler (polis tarafından sorgulandığında herkes bir dereceye kadar yalan söyler) ve şüphelilerin önemsiz bir listesini içeren görüşme notları (evet, hepsinin ismi diğerleri gibi karalanmış) var.

Bilinen son ayak izlerinizin şehir genelinde takip edilebilmesi için biri şehir merkezini diğeri de kampüsü gösteren iki farklı harita birbirine bantlanmıştır.

Fotoğraflar da var: en sevdiğiniz kıyafetlerin bulunmadığı yurt odanız, gizemli bir şekilde kaybolan tuvalet malzemeleri, terk edilmiş ders kitapları, yarım bırakılmış raporlar, kayıp bir bisiklet (daha sonra bulunmasına rağmen).

Dosyanızdaki ilk kâğıt, doğum gününüzün ilk yıldönümünde gördüğüm kâğıtla aynı, sonra ikincisi, üçüncüsü ve şimdi dördüncüsü.

DAVA DAHA FAZLA IPUCUNA KADAR BEKLEMEDE.

Anneniz kırmızı kalemle kelimeyi DAHA FAZLA olarak düzeltirdi ama ben daha ilk sayfadan yanıldıklarını bilmekten büyük bir zevk alıyorum.

Hava durumu 4 Mart 1991 Pazartesi günü böyleydi:

En yüksek sıcaklık 51 derecedeydi. En düşük 37 derecedeydi. Gökyüzü bulutsuzdu. Yağış yoktu. Çiğlenme noktası 34 derecedeydi. Rüzgar kuzeybatıdan saatte 16 mil hızla esiyordu. On iki saat yirmi üç dakika görünür gün ışığı vardı.

Bunlar o hafta haberlerde yer alan konulardan bazılarıydı: Pamela Smart'ın cinayet davası başladı.

Rodney King, Los Angeles Polis Departmanı üyeleri tarafından dövüldü.

Colorado Springs yakınlarında bir United Airlines uçağı düştü. Başkan Bush Irak Savaşı'nın bittiğini ilan etti.

Ortadan kayboldun.

İşte Şerif'in bizi neden terk ettiğinizi düşündüğüne dair açıklamaları:

Kampüs dışında yaşamana izin vermediğimiz için bize kızgındın.

Konser için Atlanta'ya gitmene izin vermediğimiz için çok kızmıştın.

Kız kardeşinizle hasır bir şapkanın kaynağı hakkında tartışıyordunuz.

Kilo aldığınızı ima ettiği için büyükannenizle konuşmayı bırakmıştınız.

Şerifin kendi çocuğı yoktur. Bu yüksek duygu durumlarının sadece on dokuz yaşında genç bir kadın olmanın bir yan ürünü olduğunu anlamıyor. Bu anlaşmazlıklar aile ekosistemimizde o kadar küçük fırtınalardı ki, soruşturmanın başında bunlardan birinden bile bahsetmedik.

Bu da ona göre bir şeyler saklamaya çalıştığımız anlamına geliyordu.

Doğrusu, polise yabancı değildiniz. Daha önce iki kez tutuklanmıştınız. İlkinde, genetiğı değiştirilmiş organizmaların araştırılmasını protesto etmek için üniversitedeki güvenli bir laboratuvarda yakalanmıştınız. İkinci seferinde ise

Arkadaşın Sally'nin çalıştığı plak dükkanı Wuxtry'nin arkasında esrar içerken yakalandı.

İşte şerifin kaçak teorisini desteklemek için gösterdiği sözde ipuçları:

Diş fırçanız ve saç fırçanız gitmişti (ya da belki yanlışlıkla ortak duşta bırakmıştınız).

Oda arkadaşınızın dolabından küçük deri bir el çantası kayboldu (ya da belki de Bahar Tatili için bir arkadaşının kullanmasına izin vermişti).

Bazı kıyafetleriniz kayıp (ya da izniniz olmadan ödünç alınmış) gibi görünüyordu.

En kötüsü de, masanın üzerinde yarım kalmış bir aşk mektubu bırakmıştın: *Paris'te seni öpmek... Roma'da elini tutmak...*

İşte, dedi şerif, gitmeyi planladığınızın kanıtı.

İşte, dedi kız kardeşiniz, Madonna'nın "Justify my Love" şarkısı hakkında bir müzik eleştirisi yazdığınızın kanıtı.

Bir oğlan vardı, gerçi her genç kız babası size her zaman bir oğlan olduğunu söyleyebilir. Karmakarışık saçları vardı, kendi sigarasını sarardı ve duyguları hakkında beni rahatlatmayacak kadar çok konuşurdu. Onunla ilgileniyordunuz, bu da henüz çıkmadığınız anlamına geliyordu. Birbirinize verdiğiniz notlar vardı. Gece geç saatlerde yapılan telefon görüşmelerinin kayıtları. Duygusal karışık kasetler teslim edildi. İkiniz de çok gençtiniz. Bu, her şeye ya da hiçbir şeye yol açabilecek bir şeyin başlangıcıydı.

Bariz soruya cevap vermek gerekirse, siz kaçırıldığınızda çocuk ailesiyle kamp yapıyordu. Çok sağlam bir mazereti vardı. Bir park bekçisi onu ailesiyle birlikte görmüş. Adam, bölgede bir çakal görüldüğü konusunda onları uyarmak için kamp yerlerine uğramıştı. Aileyle birlikte ateşin yanında oturmuş ve babayla futbol hakkında konuşmuş çünkü çocuk futbolu sevmiyormuş.

Park bekçisinin davaya katkısı bununla da kalmadı. Şerife olası bir açıklama sundu, şerifin daha sonra gerçek olarak sunduğu bir açıklama.

Aynı hafta, korucu ormanda kamp yapan bir grup başıboş insana rastlamıştı. Bir süredir eyalette dolaşıyorlardı. Koyu renk giysiler giyiyorlardı. Yemeklerini açık ateşte pişiriyorlardı. Köy yollarında ellerini arkalarında kavuşturmuş ve başlarını öne eğmiş bir şekilde yürüyorlardı. Uyuşturucu da işin içindeydi, çünkü bu tür karakterlerde uyuşturucu her zaman vardır.

Bazıları onlara tarikat dedi. Diğerleri evsiz olduklarını söyledi. Birçoğu kaçak olduklarını söyledi. Çoğu onlara baş belası dedi. Sen, tatlı kızım, birçok arkadaşın tarafından sempatik bir şekilde onlardan özgür ruhlar olarak bahsederken duyulmuşsun, bu yüzden şerif başka ipucu olmadığı için onlara katılmak için kaçtığını varsaydı.

Evsizler barınağında gönüllü olarak çalıştınız ve reşit olmadığınız halde alkol aldınız ve esrar içerken yakalandınız, bu yüzden sadece mantıklı.

Kaçak teorisi şerifin zihninde yer ettiğinde, başıboşlar grubu, tarikat, özgür ruhlar -adları her neyse- yollarına devam etmişti. Sonunda Kuzey Carolina'da bulunmuşlar, aralarında kimlerin olduğunu söyleyemeyecek kadar kafayı bulmuş ve dağılmışlardı.

Kalan birkaç orijinal üyeden biri ifadesinde "Çok tanıdık geliyor," diye yazmıştı. "Ama hepimizin gözleri, burunları ve dişleri var, yani bu herkesin tanıdık geldiği anlamına gelmiyor mu?"

Bu yüzden kaçırıldığını biliyoruz:

Annenize kızgındınız ama yine de bir gün önce eve geldiniz ve çamaşırlarınızı yıkarken mutfakta onunla konuştunuz.

Kız kardeşinize çok kızmıştınız ama yine de sarı atkınızı ödünç almasına izin verdiniz.

Büyükannenizi küçümsediniz ama yine de ertesi hafta doğum günü için postalanmak üzere bir kart bıraktınız.

Ormana koşup amaçsız bir gruba katılmanız tamamen olasılık dışı olmasa da,

Serseri serseri dolaşırken, bize haber vermeden böyle bir şey yapmanız tamamen imkânsızdır.

Kaçırıldığınız gün yaptığınızı bildiğimiz şey bu:

4 Mart Pazartesi sabahı saat 7:30'da evsizler barınağından bazı arkadaşlarınızla birlikte Hot Corner'a yiyecek ve battaniye dağıtmaya gittiniz. Saat 9:48'de, Lipscomb Hall'daki masa nöbetçisi Carleen Loper görev başındaydı ve yurda dönüşünüzü kaydetti. Oda arkadaşınız Nancy Griggs, saat 10:15'te çömlek laboratuvarına gitmek üzere ayrıldı. Yorgun olduğunuzu ve yatağa geri döndüğünüzü söyledi. İngilizce profesörünüz sizi öğlenki atölye çalışmasından hatırlıyor. Spenser ödeviniz için size bazı editoryal önerilerde bulunmuştu. Canlı bir tartışma olduğunu hatırlıyor. (Daha sonra şüpheli olmaktan çıkarıldı çünkü o akşam kampüsün diğer tarafında bir ders veriyordu).

Saat 13:00 civarında Tate Öğrenci Merkezi'ne gittiniz ve burada Veronica Voorhees ile paylaştığınız ızgara peynirli sandviç ve salata yediniz.

Sonraki kısım daha az spesifik, ancak görüşmelere dayanarak, şerif faaliyetlerinizin olası bir listesini oluşturmayı başardı. Bir noktada, UGA'nın yemek hizmetlerini özelleştirme girişimi hakkındaki haberinizi iletmek için *Red & Black* ofislerine uğradınız. Öğrenci merkezine döndünüz ve Ezekiel Mann adında bir çocukla bilardo oynadınız. David Conford adında başka bir çocukla salondaki tüvit koltuklara oturdunuz. Size REM'in solisti Michael Stipe'in o gece Manhattan Cafe'de olacağını duyduğunu söyledi. Çevredeki arkadaşlarınız Conford'un size onunla gitmenizi teklif ettiğini iddia ediyor, ancak Conford size çıkma teklif etmediği konusunda ısrar ediyor.

İfadesinde "Sadece arkadaştık" dedi. Kendisini sorgulayan şerif yardımcısı, çocuğun açıkça daha fazlasını istediğini not etmiştir. (Görgü tanıkları Mann ve Conford'u o akşamın ilerleyen saatlerinde öğrenci merkezinde görmüşlerdir).

O öğleden sonra saat 16:30 civarında Tate'ten ayrıldınız. Eve yürüdünüz, bisikletinizi öğrenci yurdunun dışında bıraktınız.

Muhtemelen hava soğuduğu ve Baxter Tepesi'nden aşağı inerken donmak istemediğiniz için. (İki hafta sonra bisikletiniz merkezin dışındaki rafa zincirlenmiş olarak bulundu).

Masa monitörüne göre, saat 17:00'de yurt odanıza dönmüştünüz. Oda arkadaşınız Nancy, ona Michael Stipe'in Manhattan'da olacağını söylediğinizde duyduğunuz heyecanı hatırlıyor. İkiniz de bir grup oluşturup o gece gitmeye karar verdiniz. Hepiniz reşit değildiniz ama ön kapıda çalışan John MacCallister'ı liseden tanıyordunuz. Nancy birkaç arkadaşını aradı. Akşam 9:30'da bir buluşma saati ayarlandı.

Psikoloji profesörünüz bahar tatilinden önce bir sınav planladığından, siz ve Nancy çalışmak için Kuzey kütüphanesine gittiniz. Akşam 8:30 civarında ikiniz de kampüsün ana girişindeki siyah demir kemerin hemen köşesindeki Taco Stand adlı restoranda görüldünüz. Yiyecekleri Lipscomb Hall'a geri götürdünüz. Açık olan arka kapıdan girdiniz, bu yüzden Beth Tindall adında bir kadın olan gece masası monitörü girişinizi kaydetmedi.

Üst katta hem sen hem de Nancy duş aldınız ve akşam için giyindiniz. Eyer makosen ayakkabılar, siyah kot pantolon, beyaz düğmeli bir erkek gömleği ve işlemeli gümüş ve altın bir yelek giymiştiniz. Bileğinizde gümüş bilezikler ve boynunuzda kız kardeşinize ait bir madalyon vardı.

Daha sonra Nancy, banyo malzemelerinizi koyduğunuz tel sepeti ortak duşlardan geri getirip getirmediğinizi hatırlayamadı (bunlar yurt odanızda bulunamadı). Nancy ifadelerinden birinde banyolarda terk edilmiş eşyaların genellikle ya çalındığından ya da atıldığından bahsediyor.

Akşam 21:30'da Manhattan Cafe'de arkadaşlarınızla buluştunuz ve size Michael Stipe söylentisinin yanlış olduğu söylendi. Birisi grubun Asya'da turnede olduğundan bahsetti. Bir başkası Kaliforniya'da olduklarını söyledi.

Genel bir hayal kırıklığı duygusu vardı, ancak hepinizin içki içmek için kalabileceği konusunda anlaşmaya varıldı. Pazartesi gecesi idi. Siz hariç herkesin ertesi gün dersi vardı ve bu durum daha sonra sizin aleyhinize işledi çünkü Nancy çamaşırlarınızı yıkamak için eve gittiğinizi, biz de sizin okulda olduğunuzu varsayıyorduk.

İlk turda Manhattan'ın tanesi bir dolara servis ettiği Pabst Blue Ribbon vardı. Bir süre sonra elinizde votka, Blenheim zencefilli gazoz ve misket limonundan oluşan ve dört dolar elli sente satılan Moscow Mule kokteyli tutarken görüldünüz. Nancy Griggs içkiyi bir erkeğin satın almış olması gerektiğini, çünkü ne zaman bir erkek ödeme yapsa tüm kızların bu pahalı kokteyli isteme alışkanlığı olduğunu belirtti.

Müzik kutusunda sevdiğin bir şarkı çaldı. Dans etmeye başladınız. Birisi şarkının C+C Music Factory'den olduğunu söyledi. Diğerleri Lisa Lisa olduğunu söyledi. Ne olursa olsun, coşkunuz bulaşıcıydı. Kısa süre içinde, kulüpte ne kadar az yer varsa dansçılarla doldu.

O gece, tercih ettiğin belli bir erkek yoktu. Tüm arkadaşların şerife dans etmeyi sevdiğin için dans ettiğini söyledi, erkekleri cezbetmeye çalıştığın için değil. (Yani sen şeytani bir baştan çıkarıcı değildin, gerçi şerif bunu hikayenin bir parçası yapmak için elinden geleni yaptı).

Saat tam 22:38'de Nancy'ye başınızın ağrıdığını ve yurda döneceğinizi söylediniz. Saatine baktığı için zamanın bu olduğunu biliyordu. Senden saat on bire kadar kalmanı istedi, o zaman birlikte yurda yürüyebilirdiniz. Ona o kadar bekleyemeyeceğinizi ve içeri girdiğinde sessiz olmaya çalışmanızı söylediniz.

Şerif Nancy'ye sarhoşluk düzeyinizi sormuş olmalı, çünkü notlarında Nancy'nin yüksek düzeyde sarhoşluk göstermediğinizi, ancak sürekli esnediğinizi ve odaklanmamış görüldüğünüzü söylediğini yazıyor.

Nancy'nin imzalı ifadesindeki son cümle aynen şöyle: Saat 22:38'den sonra onu bir daha görmedim.

Ondan sonra kimse seni görmedi. En azından sana zarar vermek istemeyen kimse.

Nancy'nin son cümlesi dosyanızın son sayfasında. Bildiğimiz başka bir şey yok. Şerifin de diyebileceği gibi, elimizde daha fazla bir şey yok.

Şerifin bilmediği ve annenizin inanmayı reddettiği bir şey var: O gece saatime baktığımı hatırlıyorum. Birkaç dakika sonraydı, on bire yakındı, büyük olasılıkla kaçırıldığın saat.

Manhattan'dan yaklaşık beş blok ötede, Broad Caddesi'ndeki Harry Bissett's Grill'de geç bir akşam yemeği yiyorduk. Annen alt kattaki tuvaleti kullanıyordu. Garson hesabı getirmeyi teklif etti. Saatime baktım - o zaman zamanı fark ettim. Küçük kız kardeşin evde bir arkadaşıyla ders çalışıyordu ama kendi kendine yatabilecek yaşıydı, ben de annenin en sevdiği tatlıyı sipariş etmeye karar verdim.

Onu merdivenlerden çıkarken izlediğimi hatırlıyorum. Gülümsememi engelleyemiyordum, çünkü annen o gece özellikle çok güzeldi. Saçları arkaya toplanmıştı. Kalçalarını saran beyaz pamuklu bir elbise giymişti. Teni parlıyordu. Gözlerinde çok fazla hayat vardı. Bana gülümsediğinde, kalbimin içinde bir patlama olmuş gibi hissettim. Onu o anda sevdiğimden daha fazla sevemezdin: karımı, arkadaşımı, bana bu kadar nazik, düşünceli, güzel çocuklar veren kadını.

Masada karşıma oturdu. İki elini de ellerimin arasına aldım.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu.

Bileklerinin iç kısmını öptüm ve o anda hissettiğim şeyin mutlak gerçek olduğunu söyledim. "Çünkü her şey mükemmel."

İşte ben buyum: Bir aptal.

Üç

Kocasını yeni gömmüştü.

Claire sanki olayı gerçek hayatında yaşamak yerine bir hikaye anlatıyormuş gibi kelimeleri kafasında tekrarlayıp duruyordu.

Claire Scott kocasını yeni gömmüştü.

Dahası da vardı, çünkü tören uzun sürmüştü ve Claire'in soğuk anlatıcı gözüyle hatırladığı pek çok hareketli bölümü vardı.

Tabut tunç grisiydi ve kapalı kapağını beyaz zambaklardan oluşan bir örtü örtüyordu. Makine cesedi mezara indirirken ıslak toprak kokusu keskin bir şekilde hissediliyordu. Claire'in dizlerinin bağı çözüldü. Büyükannesi sırtını okşadı. Annesi kolunu uzattı. Claire başını salladı. Güçlü şeyler düşündü: Demir. Çelik. Paul. Siyah limuzinin arkasına tırmanana kadar Claire kocasını bir daha asla göremeyeceğini gerçekten anlamamıştı.

Evine, paylaştıkları eve geri dönüyordu. İnsanlar onu orada karşılayacak, arabalarını kıvrımlı araba yolu boyunca park edecek ve sokağa taşacaklardı. Kadeh kaldıracaklardı. Hikayeler anlatacaklardı. Paul vasiyetinde bir cenaze töreni yapılmasını istemişti ama Claire bu kelimenin türetilişine o kadar takılmıştı ki buna cenaze töreni diyememişti. Kendi kendine sordu: Uyanmak derken, belki Paul uyanır mı? Bir teknenin arkasında bıraktığı rahatsız edici su izi gibi mi?

Claire ikinci uyanışın en mantıklısı olduğunu düşündü. Sükûnet bozulmuştu. Çalkantılı sularda kapana kısılmıştı. Kedere karşı yüzüyordu. Sempatî içinde boğuluyordu.

Çok sayıda telefon, kart, çiçek aranjmanı ve Paul'ün adına yapılan bağışların bildirimleri gelmişti. İnsanlık için Mimarlık. İnsanlık için Habitat. Paul kanserden ölmemiş olsa da Amerikan Kanser Derneği.

Cinayet kurbanları için bir hayır kurumu var mıydı? Elbette bu Claire'in araştırması gereken bir şeydi. Çok mu geç kalmıştı? O korkunç gecenin üzerinden dört gün geçmişti. Cenaze bitmişti. Yıllardır görmediği ya da haber almadığı insanlar saygılarını iletmişti bile. Akıllarında olduğunu, Paul'ün iyi bir adam olduğunu ve onun yanında olduklarını söyleyip duruyorlardı.

Claire bunu söylediklerinde başını salladı - karakolda, hastanede, cenaze evinde, mezar başında - ama nerede olduğundan tam olarak emin değildi.

"Nasılsın?" diye sordular. "Nasıl hissediyorsun?"

Bedensiz.

Claire'in duygularını en iyi anlatan kelime buydu. Doğru anladığından emin olmak için dün gece iPad'inden tanımına bakmıştı.

Vücut olmadan veya vücuttan ayrı olarak var olma. Belirgin bir fiziksel kaynaktan yoksun olma.

Yine ikinci tanım en uygun olanıydı, çünkü Paul onun fiziksel kaynağıydı. Hayatına ağırlık katmış, doğal eğilimi her zaman sanki başka birinin başına geliyormuş gibi her şeyin üzerinde süzülmeğe onu dünyaya bağlamıştı.

Son dört gündür, gerçekten de Yılan Adam onlara geri dönmelerini söylediği andan itibaren bu yoğun bedensizliği hissetmişti. Sonra polis, cenaze levazımatçısı, cesedi son bir kez görmek isteyip istemediğini sormuş, Claire "ceset" kelimesiyle irkilmiş ve bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamıştı çünkü Paul'ü kollarından aldıklarından beri her saniyesini cansız, öldürülmüş kocasının görüntüsünü aklından çıkarmaya çalışarak geçirmişti.

Claire Scott kocasını tekrar görmek istiyordu.

Cesedini görmek istemiyordu.

Pencereden dışarı baktı. Atlanta'nın yoğun trafiğinde ilerliyorlardı. Cenaze alayı iki ışık geride kesilmişti. Sadece onların limuzini önde kalmıştı. Burası, yabancıların yas tutanların geçmesine izin vermek için saygıyla yolun kenarına çekildikleri taşraya benzemiyordu. Motosikletleriyle önden giden polis memurlarını görmezden geldiler. İnsanların arabalarına yapıştırdıkları sarı CENAZE bayraklarını görmezden geldiler. Claire hariç herkesi görmezden geldiler, Claire tüm dünyanın arabanın arkasına bakıp kederini görmeye çalıştığını hissediyordu.

En son ne zaman geniş bir limuzine bindiğini hatırlamakta zorlandı. Hem annesi hem de büyükannesiyle birlikte herhangi bir arabaya binmeyeli kesinlikle on yıllar olmuştu. Son limuzin yolculuğu Paul ile havaalanına yaptıkları bir yolculuk olmalıydı. Araba servisi onlara her zamanki sedandan bir üst model vermişti.

"Baloya gidecek miyiz?" Paul sormuştu.

Bir mimarlık konferansı için Münih'e gidiyorlardı. Paul onlara Kempinski'de yer ayırtmıştı. Claire altı keyifli gün boyunca havuzda yüzdü, masaj ve yüz bakımı yaptırdı, oda servisi sipariş etti ve kocaları sağlık hizmeti için Almanya'da bulunan zengin Ortadoğulu eşlerle birlikte alışveriş yaptı. Paul akşamları yemek yemek ve Maximilianstrasse'de gece gezintisi yapmak için ona katılıyordu.

Yeterince düşünürse, kapalı dükkânların karanlık pencerelerinin önünden geçerken onun elini tutmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabilirdi.

Bir daha asla onun elini tutmayacaktı. Bir daha asla yatakta dönüp başını onun göğsüne yaslayamayacaktı. Onun kahvaltıya indiğini, nefret ettiği o korkunç kadife şortu giydiğini asla göremeyecekti. Cumartesi günlerini onunla birlikte kanepede geçirmeyecek, o futbol maçlarını izlerken kitap okumayacak ya da başka bir şirket yemeğine gitmeyecek ya da

Şarap tadımı ya da golf turnuvası... Yapsa bile, Paul onunla birlikte gülmek için orada olmadıktan sonra ne anlamı olurdu ki?

Claire hava almak için ağzını açtı. Kapalı limuzinin içinde boğuluyormuş gibi hissediyordu. Camı indirdi ve soğuk havayı derin derin içine çekti.

"Birazdan orada oluruz," dedi annesi. Claire'in karşısında oturuyordu. Elleri yan konsoldaki içki sürahilerine dolanmıştı çünkü tıkırdayan bardakların çıkardığı ses, kara tahtaya çakılmış tırnaklar gibiydi.

Büyükannesi Ginny ceketinin düğmelerini ilikledi ama soğuk hakkında hiçbir şey söylemedi.

Claire camı açtı. Terliyordu. Ciğerleri titriyordu. Önümüzdeki birkaç saatin ötesini düşünemiyordu. Evde yüzden fazla insan olacaktı. Paul'ün şirketteki ortağı Adam Quinn, cenaze töreninin davetli listesini Quinn için kurumsal bir etkinliğe dönüştürmüştü.

+ Scott. Bir ABD Kongre üyesi; birkaç endüstri kaptanı ve onların ödüllü eşleri; bir avuç hedge fon yöneticisi, bankacı, restoran işletmecisi ve emlak geliştiricisi ve Claire'in daha önce hiç tanışmadığı ve açıkçası hiç tanışmak istemediği sayısız palavracı yakında evin içinde dolaşmaya başlayacaktı.

Onların evi.

Atlanta'nın hemen dışında bir banliyö olan Dunwoody'de yaşıyorlardı. Arsa hafif bir eğime sahipti; tepesinde, inşaatın ilk gününde buldozerlerin yerle bir ettiği, arka bahçesinde bir lastik salıncak bulunan küçük bir kulübe vardı. Paul evlerini sıfırdan tasarlamıştı. Her çivinin ve vidanın nerede olduğunu biliyordu. Her bir kablonun nereye gittiğini ve neyi kontrol etmesi gerektiğini söyleyebilirdi.

Claire'in altyapıya katkısı Paul'e bir etiket makinesi vermek olmuştu çünkü Paul bir şeyleri etiketlemeyi seviyordu. Mor boya kalemiyle Harold gibi olmuştu. Modemin üzerinde MODEM, yönlendiricinin üzerinde ROUTER yazıyordu. Su kaynağının kesilmesi için dev bir etiket vardı. Her aletin bir etiketi vardı.

kurulduğu tarihi söylüyordu. Dışarıdaki muslukların kışa hazır hale getirilmesinden, daha çok bir NASA kontrol panosunu andıran a/v sisteminde sorun gidermeye kadar her şey için lamine kontrol listeleri vardı.

Evi yönetmek tartışmasız yarı zamanlı bir işti. Paul her Ocak ayında Claire'e müteahhitlerin bir listesini veriyor, böylece Claire jeneratör, jeotermal üniteler, garaj kapıları, bakır oluklar, kompozit çatı, sulama sistemi, sulama sistemi için kuyu, dış aydınlatma, asansör, spor salonu ekipmanları, havuz ekipmanları ve güvenlik sisteminin bakımı için yıllık randevuları ayarlayabiliyordu.

Ve bunlar sadece aklının ucundan sayabildiği görevlerdi. Ocak ayına iki aydan az bir süre kalmıştı. Kimi araması gerekiyordu? Claire son işçi ayrıldıktan sonra listeyi hep çöpe atardı. Dosya Paul'de bir yerlerde miydi? Nasıl bulacağını biliyor muydu?

Elleri titremeye başladı. Gözleri yaşlarla doldu. Yapması gerektiğini bilmediği onca şey onu bunaltmıştı.

Annesi "Claire?" diye sordu.

Claire gözyaşlarını sildi. Panik duygusunu bastırmaya çalıştı. Ocak gelecek yıldı. Tören şimdi yapılmalıydı. Claire'e nasıl bir toplantı düzenleyeceğinin söylenmesine gerek yoktu. Yemekçiler bir saat önce gelmiş olmalıydı. Şarap ve içki bu sabah teslim edilmişti. Claire cenaze töreni için giyinirken bahçıvanlar yaprak üfleyicileriyle bahçeye çıkmışlardı bile. Masa ve sandalyeler boşaltılırken havuz dün akşam temizlenmişti. İki barmen ve altı servis elemanı vardı. Karidesli bürölce keki. Kabak ve mısır böreği. Kişniş baharatlı dana börekleri. Bordo pancarlı risotto tartları. Salatalıklı limon baharatlı tavuk. Claire'in her zaman bir şaka olarak ortaya attığı ama her zaman yemek şirketinin ilk tükettiği şey olan hardallı battaniye içinde domuzlar, çünkü herkes küçük sosisleri severdi.

Boş midesi onca yemeği düşününce ekşidi. Limuzindeki içki sürահilerine boş gözlerle baktı. Annesinin eli hafifçe tıpların üzerinde duruyordu. Sarı safir yüzüğü, diş doktorluğundan emekli olduktan iki gün sonra kalp krizinden sessizce ölen ikinci kocasının hediyesiydi. Helen Reid altmış iki yaşındaydı ama Claire'in yaşına kendi yaşından daha yakın görünüyordu. Helen güzel cildinin kırk yıl boyunca kütüphanecilik yapmasından kaynaklandığını ve bunun onu güneşten uzak tuttuğunu iddia ediyordu. Sık sık kardeş sanılmaları Claire'in gençlik yıllarının baş belasıydı.

"Bir içki ister misin?" Helen sordu.

Claire'in ağzından refleks olarak hayır çıktı ama "Evet" dedi. Helen viskiyi çıkardı. "Ginny?"

Claire'in büyükannesi gülümsedi. "Hayır, teşekkür ederim canım."

Helen cömert bir double doldurdu. Claire bardağı alırken eli titriyordu. Bu sabah bir Valium almış, o da işe yaramayınca kanal tedavisinden kalan Tramadol'ü içmişti. Muhtemelen hapların üzerine alkol koymamalıydı ama Claire muhtemelen bu hafta pek çok şeyi yapmamalıydı.

İçkiyi geri fırlattı. Aklına Paul'ün dört gece önce restoranda viskisini geri attığı an geldi. Sıvı midesine inip boğazını yakmaya başlayınca öğürdü.

"Tanrım." Ginny Claire'in sırtını sıvazladı. "İyi misin canım?"

Claire yutkunurken yüzünü buruşturdu. Yanağında keskin bir acı hissetti. Yüzünün ara sokaktaki tuğla duvara sıyrıldığı yerde küçük bir deri döküntüsü vardı. Herkes bu yaranın daha önce değil, soygun sırasında meydana geldiğini düşünmüştü.

Ginny, "Sen küçük bir kızken öksürüğün için sana viski ve şeker verirdim. Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet, biliyorum."

Claire'e gerçek bir şefkatle gülümsedi ki bu Claire'in pek alıamadığı bir şeydi. Geçen yıl yalı kadına hoş bunama denen bir hastalık teşhisi konmuştu; bu da hayatının ilk seksen yılında onu bu kadar kötü bir kaltak yapan tüm algılanan hakaretleri ve nevrotik takıntıları unuttuğu anlamına geliyordu. Bu dönüşüm herkesi temkinli hale getirmişti. Sürekli olarak eski Ginny'nin anka kuu gibi dirilip hepsini yeniden yakmasını bekliyorlardı.

Helen Claire'e, "Tenis takımının gelmesi çok güzeldi," dedi.

"yleydi." Claire onların ortaya çıkmasına çok aırmıti. Onları en son gördüğünde bir polis arabasının arkasına itilmiti.

"O kadar kusursuz giyinmilerdi ki," dedi Ginny. "ok sevimli arkadaşların var."

"Teşekkür ederim," dedi Claire, ama Paul'n cenazesine hâlâ arkadaşı oldukları için mi, yoksa cazip bir sosyal etkinliği kaçırmak istemedikleri için mi katıldıklarından emin değildi. Mezarlıktaki davranışları hangisinin doğru olduğu konusunda hiçbir ipucu vermemiti. Claire'in yanağını pmler, ona sarılmılar ve ne kadar zgn olduklarını söylemişler, sonra da Claire diğer yas tutanlarla selamlaırken hepsi çekip gitmilerdi. Onları duyamıyordu ama ne yaptıklarını biliyordu: Herkesin ne giydiğini didikliyor, kimin kiminle yattığının, kimin bunu öğrendiğinin ve boşanmanın ne kadara mal olacağının dedikodusunu yapıyorlardı.

Claire kendini neredeyse beden dışı bir deneyim yaarken bulmuştu; balarının üzerinde bir hayalet gibi süzülüyor ve onların fısıldamalarını duyuyordu: "Paul'n içtiğini duydum. Neden o sokaktaydılar? ehrin o kısmında ne olacağını düşünüyorlardı?" Birisi mutlaka u eski akayı yapardı: "Siyah tenis elbisesi giymiş bir kadına ne denir? Dunwoody dudu."

Claire hayatı boyunca bu tür kötü kızlarla arkadaşlık etmişti. Lider olmak için yeterince güzeldi, ama

Bir dişi kurt sürüsünü yönetmek için gereken korkusuz sadakati hiçbir zaman sağlayamamıştı. Bunun yerine, tüm şakalara gülen, alışveriş merkezinde onların arkasına takılan, arabanın arka koltuğunda kamburda oturan ve asla ama asla erkek arkadaşlarını gizlice becerdiğini bilmelerine izin vermeyen sessiz bir kızdı.

Ginny, "Hangisine saldırmakla suçlanıyorsun?" diye sordu.

Claire temizlemek için başını salladı. "O orada değildi. Ve bu saldırı değil, uygunsuz davranıştı. Bu önemli bir yasal ayrımdır."

Ginny hoş bir şekilde gülümsedi. "Eminim bir kart gönderecektir.

Herkes Paul'ü severdi."

Claire annesiyle bakıştı.

Ginny Paul'den nefret etmişti. Ve Claire'in Paul'le birlikte olmasından daha da çok nefret etmişti. Ginny, Claire'in babasını sekreterlik işinden elde ettiğı cüzi bir gelirle büyüttüğünde genç bir duldu. Mücadelesini bir onur nişanı gibi taşıyordu. Claire'in tasarım kıyafetleri ve mücevherleri, büyük evleri, pahalı arabaları ve lüks tatilleri, Büyük Buhran'dan, bir dünya savaşından, kocasının ölümünden, iki çocuğunun kaybından ve sayısız başka zorluktan sağ çıkmış bir kadına kişisel bir hakaret olarak gelmişti.

Claire, büyükannesini ziyarete giderken kırmızı Louboutin giydiği zamanı çok net hatırlıyordu.

Ginny, "Kırmızı ayakkabılar küçük çocuklar ve fahişeler içindir," diye takılmıştı.

Daha sonra Claire, Paul'e bu alışverişten bahsettiğinde Paul, "İkisini de kabul etmem ürkütücü mü?" diye şaka yapmıştı.

Claire boş bardağını konsola geri koydu. Pencereden dışarı baktı. Kendini zamanın ve mekânın o kadar dışında hissediyordu ki bir an için manzarayı tanıyamadı. Sonra neredeyse eve varmak üzere olduklarını fark etti.

Home.

Bu kelime artık uymuyor gibiydi. Paul olmadan ev neydi ki? O ilk gece, dışarıdan geldiğinde

Polis karakolu, ev birdenbire tek bir kişi için çok büyük, çok boş göründü.

Paul daha fazlasını istemişti. İkinci ve üçüncü buluşmalarında ve daha sonraki sayısız buluşmalarında çocuklardan bahsetmişti. Claire'e anne babasından, onların ne kadar harika olduklarından, öldüklerinde nasıl yıkıldığından söz etmişti. İskoçlar korkunç bir buz fırtınası sırasında bir araba kazasında öldüğünde Paul on altı yaşındaydı. Tek çocuktur. Geriye kalan tek akrabası, Paul lisedeyken vefat eden amcasıydı.

Kocası büyük bir aile istediğini açıkça belirtmişti. Kaybetmeye karşı kendini aşılacak için çok ama çok çocuk istemişti ve Claire sonunda bir doğurganlık uzmanına gitmeyi kabul edene kadar onunla uğraşıp durmuş, o da Claire'e RİA'sı olduğu ve doğum kontrol hapları kullandığı için çocuk sahibi olamayacağını söylemişti.

Tabii ki Claire bu bilgiyi Paul ile paylaşmamıştı. Kocasına doktorun kendisine "misafirperver olmayan rahim" teşhisi koyduğunu söylemişti ki bu doğrudu çünkü rahminize sıkışmış bir boru süpürgesinden daha misafirperver olmayan ne olabilirdi ki?

"Neredeyse geldik," dedi Helen. Uzandı ve Claire'in dizine dokundu. "Bunu da atlatacağız, tatlım."

Claire annesinin elini tuttu. İkisinin de gözlerinde yaş vardı. İkisi de onlara bakmadan gözlerini kaçırdı.

"Ziyaret edeceğin bir mezarın olması güzel." Ginny yüzünde hoş bir gülümsemeyle pencereden dışarı baktı. Aklının nerede olduğu belli değildi. "Baban öldüğünde, mezarının başında durup, 'Kederimi burada bırakabilirim,' diye düşündüğümü hatırlıyorum. Elbette hemen değildi ama gidecek bir yerim vardı ve mezarlığı her ziyaret ettişimde, arabama geri döndüğümde kederimin küçük bir parçasının gittiğini hissederdim."

Helen eteğindeki görünmez tüyleri fırçaladı.

Claire babasıyla ilgili güzel anıları canlandırmaya çalıştı. Helen babasının öldüğünü söylemek için aradığında üniversitedeydi. Hayatının sonunda babası çok üzgün, çok kırılmış bir adam olmuştu. İntihar ettiğinde kimse şaşırmamıştı.

Ginny, "Şu kayıp kızın adı neydi?" diye sordu. "Anna Kilpatrick."

Limuzin garaj yoluna doğru geniş bir dönüş yaparken yavaşladı. Helen ön camdan dışarı bakmak için koltuğunda kaydı. "Kapının açık olması mı gerekiyordu?"

"Sanırım yemek şirketi-" Claire cümlesini tamamlayamadı. Yemek şirketinin minibüsünün arkasında üç polis arabası park etmişti. "Oh, Tanrım. Şimdi ne olacak?"

Bir kadın polis limuzinin ana binanın aşağısındaki rampaya park etmesini işaret etti.

Helen Claire'e döndü. "Bir şey mi yaptın?"

"Ne?" Claire soruya inanamadı ama sonra Valium'u, Tramadol'ü, viskiyi ve Claire'in ukalalığının bir gün başını belaya sokacağını söyleyen kalpsiz şartlı tahliye memurunu düşündü; Claire ona o günün gelip geçtiğini, yoksa bir şartlı tahliye memuru olmayacağını söylemişti.

Kocasının cenazesinin olduğu gün ona gerçekten uyuşturucu testi yapar mıydı?

"Tanrı aşkına." Helen kapıya doğru kaydı. "Claire, yüz ifadenle ilgili bir şeyler yap. Suçlu gibi görünüyorsun."

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Claire, dokuzuncu sınıftan beri kullanmadığı mızız ses tonunu yeniden canlandırarak.

"Bırak ben halledeyim." Helen kapıyı iterek açtı. "Bir sorun mu var memur bey?" Kütüphaneci sesini kullanıyordu, alçak ve kısa ve oldukça sinirliydi.

Polis elini kaldırdı. "Geri çekilmeniz gerekiyor, bayan."

"Burası özel mülk. Haklarımı biliyorum."

"Özür dilerim." Claire annesinin önüne geçti. Otoriteyle sorun yaşamasına şaşmamalı. "Ben Claire Scott."

Burası benim evim."

"Kimliğinizi görebilir miyim?"

Helen ayağını yere vurdu. "Oh, Tanrı aşkına. Kocasını toprağa verdiği gün kızımı tutuklamak için gerçekten üç polis arabasıyla mı geldiniz?" Claire'e doğru bir el attı. "Bir suçluya benziyor mu?"

"Anne, sorun yok." Claire ona teknik olarak bir suçlu *olduğunu* hatırlatmadı. Şartlı tahliyesinin bir parçası olarak polis istediği gibi izinsiz girebilirdi. Cüzdanını aramak için çantasını açtı. Sonra Yılan Adam'ın cüzdanını aldığını hatırladı.

Claire dövmeği tekrar gördü, altın kaplama dişi. Yılan Adam'ın teni beyazdı, bu ayrıntı Claire'i karakoldaki dedektife aktardığında ürkütmüştü. Zengin beyaz insanların sadece siyah ya da Hispanik çete üyeleri tarafından soyulduğunu varsaymak ırkçılık mıydı, yoksa Claire bisiklet dersinde çok fazla rap müzik mi dinlemişti? Paul'ün sırtına dayadığı bıçak aslında bir bıçak olduğu halde gözünde parlak siyah bir silah canlandırmasına neden olan da aynı düşünceydi. Gerçek gibi bile görünmeyen ama yine de kocasını öldürmeyi başarmış bir bıçak.

Yeryüzü titremeye başladı. Claire titreşimlerin ayaklarından bacaklarına doğru ilerlediğini hissetti.

"Claire?" Helen söyledi.

Birkaç yıl önce deprem olduğunda Napa'daydılar. Claire yataktan fırlamış, Paul de onun üstüne düşmüştü. Kırılan su borularının ve paramparça olan camların yanından geçerken ayakkabılarını almışlar ama başka bir şey bulamamışlardı.

Paul, kalabalık ve bozuk sokağın ortasında boxer'ı ve atletikle dururken, "Yetersiz kesme takviyesi modu," demişti. "Daha yeni bir binada taban izolasyon mesnetleri ya da kesme etkisini tamponlayabilecek depreme dayanıklı bir ankraj sistemi olurdu."

Onu sakinleştiren tek şey, sismik yükleme hakkında konuşmasını dinlemektir.

"Claire?"

Claire gözlerini kırptırarak açtı. Yüzlerinin neden bu kadar yakın olduğunu merak ederek annesine baktı.

"Bayılmışsın."

Kanıtlar aksini gösterse de Claire, "Ben yapmadım," diye itiraz etti. Kendi araba yolunda sırt üstü yatıyordu. Kadın polis onun başında duruyordu. Claire boşu boşuna kadının benzediği bir böcek düşünmeye çalıştı ama açıkçası kadın sadece fazla çalışmış ve yorgun görünüyordu.

Polis dedi ki, "Hanımefendi, orada kalın. On dakika uzaklıkta bir ambulans var."

Claire elinde sedyeyle ara sokağa dalan sağlık görevlilerinin Paul'ü bir dakikadan az bir süre inceledikten sonra başlarını sallayışlarını aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

Biri gerçekten "O öldü" mü demişti, yoksa Claire bu sözleri kendi mi söylemişti? Kelimeleri duydu. Kelimeleri hissetti. Kocasının bir erkek olmaktan çıkıp bir bedene dönüşmesini izledi.

Claire annesine "Kalkmama yardım eder misin?" diye sordu. Polis, "Hanımefendi, oturmayın," diye emretti.

Helen oturmasına yardım etti. "Polisin ne dediğini duydun mu?"

"Oturmama yardım eden sendin."

"O değil. Birisi evi soymaya çalıştı."

"Evi soymak mı?" Claire tekrarladı, çünkü bu hiç mantıklı gelmiyordu. "Neden?"

"Sanırım bir şeyler çalmak istediler." Helen'in ses tonu sabırlıydı ama Claire onun bu haberden tedirgin olduğunu anlayabiliyordu. "Yemek servisi yapanlar hırsızların üzerine yürümüşler."

Hırsızlar. Bu kelime annesinin ağzında kulağa demode geliyordu.

Helen devam etti, "Bir kavga oldu. Barmen ağır yaralandı."

"Tim?" diye sordu, çünkü ayrıntıları bilmesinin bunun gerçekten olduğunu anlamasını sağlayabileceğini düşünüyordu.

Helen başını salladı. "Adını bilmiyorum."

Claire kafasını kaldırıp eve baktı. Kendini yine bedensiz hissediyor, Paul'ün yokluğunun etkisiyle bir o yana bir bu yana sürükleniyordu.

Sonra aklına Yılan Adam geldi ve şimdiki zamana geri döndü.

Claire polise "Birden fazla hırsız mı vardı?" diye sordu.

"Orada vardı üç Afrika Amerikan Erkekler, orta yapılı, Yirmili yaşların ortasında. Onlar vardı hepsi giyiyor maskeler ve eldivenler."

Helen polis memurlarına hiçbir zaman fazla güvenmemişti. "Bu tarifle onları hemen bulacağınıza eminim."

Claire, "Anne," demeye çalıştı, çünkü bu hiç yardımcı olmuyordu.

"Gümüş renkli son model dört kapılı bir arabadaydılar." Polis, muhtemelen kullanmak istediği için kemerindeki copun sapını sıkıca kavradı. "Araç hakkında eyalet çapında bir arama bülteni var."

"Genç bayan, benim için bolo cafcaflı bir ip kravattır." Helen yine tam bir kütüphaneci modundaydı ve Claire'e yöneltemediği tüm öfkesini ondan çıkarıyordu. "İngilizce konuşma zahmetine katlanabilir misiniz?"

Ginny, "Dikkatli ol. Haksız mıyım?" Polise tatlı tatlı gülümsedi. "Oturma odamda renkli bir televizyonum var."

Claire, "Garaj yolunda bu şekilde oturamam," dedi. Helen kolundan tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Paul burada olsaydı ne yapardı? Sorumluluğu üstlenirdi. Claire bunu yapamazdı. Bacaklarını zar zor altında tutabiliyordu. "Hırsızlar bir şey aldı mı?"

Polis, "Sanmıyoruz hanımefendi, ama dedektiflerle birlikte gidip kontrol etmeniz gerekiyor" dedi. Çamurluk kapısının yanında duran bir grup adamı işaret etti. Hepsi de *Columbo* trençkotu giyiyordu. Hatta içlerinden birinin dişlerinin arasında bir puro vardı. "Size bir envanter oluşturmanız için bir kontrol listesi verecekler. Sigorta şirketiniz için kapsamlı bir rapora ihtiyacınız olacak."

Claire o kadar bunalmıştı ki neredeyse gülecekti. Kadın ondan Smithsonian'ı kataloglamasını da isteyebilirdi. "Gelen insanlar var. Masaların hazır olduğundan emin olmalıyım. Yemek servisi-"

"Hanımefendi," diye araya girdi polis, "olay yeri temizlenene kadar kimsenin eve girmesine izin veremeyiz."

Claire, polise kendisine "hanımefendi" demeyi kesmesini söylememek için yumruğunu ağzına götürdü.

"Hanımefendi?" dedi polis.

Claire yumruğunu indirdi. Garaj yolunun dibinde bir araba durmuştu. Gri Mercedes. Farları açıktı. Camdan sarı cenaze bayrağı sarkıyordu. Arkasında bir başka Mercedes yavaşlayarak durdu. Cenaze alayı sonunda yetişmişti. Ne yapacaktı ki? Tekrar yere düşmek en basit çözüm gibi görünüyordu. Peki sonra ne olacaktı? Ambulans. Hastane. Sakinleştiriciler. Sonunda eve gönderilecekti. Sonunda kendini yine dedektifler, envanter, sigorta ve saçmalıklarla aynı yerde bulacaktı. Bunların hepsi Paul'un suçuydu. O burada olmalıydı. Tüm bunlarla o ilgilenmeliydi. Bu onun işiydi.

Claire Scott, sorunlarını çözmek için yanında olmadığı için ölen kocasına öfkeliydi.

"Tatlım?" Helen sordu.

"Ben iyiyim." Claire, yeterince inandırıcı bir yalan söylediğinde genellikle kendini kandırabileceğini uzun zaman önce fark etmişti. Şimdi yapması gereken tek şey bir yapılacaklar listesi oluşturmaktı. Paul de böyle yapardı. Her zaman bir listenin çözemeyeceği hiçbir şey olmadığını söylerdi. Ayrıntıları ele geçirirsen sorunu da ele geçirirsin. "Ben gidip dedektiflere evi gezdireyim. Töreni iptal etmemiz gerekecek." Dikkat çekmeden kenarda duran limuzin şoförüne döndü. "Büyükannemi eve geri götürebilir misiniz lütfen?" Polise, "Lütfen ambulansı iptal edin. Ben iyiyim. Buraya gelmekte olan yüzden fazla insan var. Eve girmelerini istemiyorsanız

onları durdurmak için garaj yolunun dibine birilerini yerleştirmemiz gerekiyor."

"Yapacağım." Polis onlardan uzaklaştığı için mutlu görünüyordu.

Neredeyse araba yolundan aşağı koşacaktı.

Claire öfkesinin bir kısmının dağıldığını hissetti. Annesine baktı. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Zaten yapıyorsun." Helen elini Claire'in koluna doladı ve onunla birlikte trençkotlu adamlara doğru yürüdü. "Bayıldığın zaman başını mı incittin?"

"Hayır." Claire başının arkasını yokladı. Sokaktaki çürükler hâlâ hassas durumdaydı. Bir şişlik daha pek bir şey değiştirmezdi. "Daha önce hiç bayıldım mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Bir dahaki sefere çimlerde yapmayı denemelisin. Kafanı kırdığını sanmıştım."

Annesinin kolunu sıktı. "Burada kalmak zorunda değilsin."

"İyi olduğundan emin olana kadar gitmiyorum."

Claire dudaklarını birbirine bastırdı. Bir zamanlar annesi hiçbir şey için hazır bulunmaktan acizdi. "Dinle, polis hakkında ne hissettiğini biliyorum ama sakın olman gerekiyor."

"Huckleberries," diye mırıldandı Helen, beceriksiz polisler için kullandığı kelimeydi bu. "Biliyor musun, ailemizde hapse girmeyen tek kişinin ben olduğumu fark ettim."

"Hapis, anne. Hapishane hüküm giydikten sonrası içindir."

"Tanrıya şükür kitap kulübümle ilgili yanlış bir kelime kullanmadım."

"Bayan Scott?" Trençkotlu adamlardan biri elinde rozetiyle yanımıza geldi. Sigara dumanı kokuyordu çünkü trençkot giymek yeterince klişe değildi. "Ben Yüzbaşı Mayhew, Dunwoody Polis Departmanı."

"Kaptan?" Claire sordu. Paul'ün cinayetinden sonra konuştuğu adam sadece bir dedektifti. Bir hırsızlık bir cinayetten daha mı önemliydi, yoksa Atlanta'da cinayetler dedektiflere bırakılacak kadar yaygın mıydı?

"Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm." Mayhew rozeti ceketinin cebine attı. Bıyıkları gür ve kesilmemişti. Kıllar burun deliklerinden aşağı doğru iniyordu. "Kongre üyesi bu işle bizzat ilgilenmemi istedi."

Claire Kongre üyesinin kim olduğunu biliyordu. Johnny Jackson neredeyse en başından beri Paul'ün velinimeti olmuş, daha deneyimli mimarlara gitmesi gereken devlet ihalelerini ona vermişti. Adamın ilk yatırımları yıllar içinde ödüllendirilmişti. Quinn + Scott'a ne zaman yeni bir devlet işi verilse, Paul'ün kişisel Amex faturası hiç uçmadığı kiralık uçaklar ve hiç kalmadığı beş yıldızlı oteller için yapılan harcamalarla delik deşik oluyordu.

Derin bir nefes aldı ve sordu: "Özür dilerim Kaptan. Kendimi biraz karmakarışık hissediyorum. Lütfen en baştan başlayıp bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Evet, cenaze falan derken şu anda uğraşmak isteyeceğiniz en son şeyin bu olduğunu tahmin edebiliyorum. Dediğim gibi, başınız sağ olsun." Mayhew kendi derin nefesini aldı, onunki çok daha hırıltılıydı. "Elimizde bir özet var ama hâlâ bazı boşlukları dolduruyoruz. Bölgede bu tür bir olayın yaşandığı ilk kişi siz değilsiniz. Ölüm ilanlarını okuyan, cenazelerin ne zaman olduğunu öğrenen, sonra da Google Earth'ten evi bulup soymaya değer olup olmadığına karar veren genç erkeklerden oluşan bir çete olduğundan şüpheleniyoruz."

"Yüce Tanrım," dedi Helen, "bu gerçekten haddini aşmak olur."

Mayhew de aynı şekilde öfkeli görünüyordu. "Hırsızların yemek kamyonu gelmeden önce sadece bir dakika kadar zamanları olduğunu düşünüyoruz. Yan kapıdaki kırık camı gördüler." Hâlâ mavi taş basamaklara dağılmış olan camı işaret etti. "Barmen içeri girdi - muhtemelen en iyi fikir değildi. Dayak yemiş ama çetenin sizi temizlemesini engellemeyi başarmış."

Claire tekrar eve baktı. Paul mimarlık okulundan beri planların çeşitlemelerini çiziyordu. Değişen tek şey harcayabilecekleri para miktarıydı. İkisi de zengin olarak büyümemişti.

Claire'in babası üniversitede profesördü. Paul'un ailesinin bir çiftliği vardı. Paul para sahibi olmayı seviyordu çünkü bu ona kendini güvende hissettiriyordu. Claire paraya sahip olmayı seviyordu çünkü bir şeyin parasını ödedikten sonra kimse onu sizden alamazdı.

Paul için yeterince para ödememiş miydi? Yeterince çalışmamış, yeterince sevmemiş, yeterince olmamış mıydı? Onu bu yüzden mi kaybetmişti?

"Bayan Scott?"

"Özür dilerim." Claire neden özür dileyip durduğunu bilmiyordu. Paul bunu daha çok önemserdi. Bu ihlale çok öfkelenirdi. Camları kırılmıştı! Hırsızlar eşyalarını karıştırıyordu! Çalışanlarından biri saldırıya uğradı! Claire de en az onun kadar öfkelenirdi ama Paul olmasaydı, kendini güçlükle hareket etmeye zorlayabilirdi.

Helen sordu, "Barmenin iyi olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Tim'di, değil mi?"

"Evet, Tim." Mayhew aynı anda hem başını salladı hem de omuz silktili. "Yaraların çoğu yüzeysel. Dikiş atmak için onu hastaneye götürdüler."

Claire dehşetin bir kısmının içine işlediğini hissetti. Tim yıllardır onlar için barmenlik yapıyordu. Otizmlili bir oğlu ve geri kazanmaya çalıştığı eski bir karısı vardı ve şimdi evinde olan korkunç bir şey yüzünden hastanede dikiş atılıyordu.

Helen, "Ama yine de hırsızların bir şey alıp almadığını görmek için Claire'in evi gözden geçirmesini istiyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, eninde sonunda. Bunun gerçekten kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum ama şu anda Bayan Scott'tan istediğimiz şey güvenlik kameralarının kurulumunun nerede olduğunu bilmek." Evin köşesindeki siyah küreyi işaret etti. "Bir tanesinin gelip gittiğini gördüğümüzden oldukça eminiz."

"Seni oraya götüreceğim." Claire kımıldamadı. Hepsi ona bakıyor, bekliyorlardı. Yapması gereken başka bir şey daha vardı. Bir sürü başka şey.

Liste. Beyninin bir ışık düğmesi gibi tekrar açıldığını hissetti.

Claire annesine döndü. "Yemek şirketinden yiyecekleri barınağa bağışlamalarını isteyebilir misin? Tim'e de hastane faturasıyla ilgileneceğimizi söyle. Ev sahibi poliçemiz kapsamında olduğuna eminim." Evraklar neredeydi? Claire temsilcilerinin kim olduğunu bile bilmiyordu.

"Bayan Scott?" Kaptan Mayhew'in yanında başka bir adam duruyordu. Boyu birkaç santim daha uzundu ve grubun geri kalanından biraz daha iyi giyinmişti. Trençkotu daha güzeldi, takım elbisesi daha iyi dikilmişti ve yüzü temiz tıraşlıydı. Rahat tavırları Claire'i rahatlatmalıydı ama onda son derece tedirgin edici bir şeyler vardı, özellikle de kötü görünen mor bir gözü olduğu için.

Adam kıkırdayarak morarmış gözünü gösterdi. "Karım karşılık vermemden hoşlanmıyor."

Helen, "Aile içi şiddet çok komik," dedi. Claire'in temkinli ifadesini fark etti. "Bana ihtiyacın olursa mutfakta olacağım."

Siyah gözlü adam tekrar denedi. "Özür dilerim, Bayan Scott. Benim adım Fred Nolan. Belki siz bizi güvenlik sisteminin temellerine götürürken konuşabiliriz?"

Claire'in geri adım atma ihtiyacı hissedeceği kadar yakın duruyordu. "Bu taraftan." Garaja doğru yürümeye başladı.

"Dur bakalım." Nolan elini kızın koluna koydu. Başparmağı bileğinin yumuşak alt tarafına bastırdı. "Güvenlik sisteminin kontrol panosu garajda mı?"

Claire başka bir insandan hiç bu kadar ani ve içgüdüsel bir şekilde hoşlanmamıştı. Adamın eline baktı ve derisinin kemiğe kadar donmasını diledi.

Nolan mesajı aldı. Kadının kolunu serbest bıraktı. "Dediğim gibi, bu taraftan."

Claire yürümeye devam ederken bir ürperti bastırdı. Mayhew onun yanında yürüdü. Nolan da onu yakından takip ediyordu. Çok yakındı. Adam sadece rahatsız edici değildi.

Ürpertici. Bir polisten çok bir gangstere benziyordu ama belli ki işinde iyiydi. Claire suç teşkil edecek bir şey yapmamıştı -en azından son zamanlarda- ama yine de Claire'i suçlu hissettirmeyi başarmıştı.

Nolan, "Genellikle tüm güvenlik malzemeleri evin ana bölümünde olur" dedi.

"Büyüleyici," diye mırıldandı Claire. Şakaklarında bir baş ağrısı hissediyordu. Belki de hırsızlık bir nimetti. Önümüzdeki dört saati Paul'ün yasını tutanları eğlendirerek geçirmek yerine, hepsini evden kovmadan ve yatağına bir avuç Valium almadan önce bu pislikle yarım saat geçirecekti.

Paul'ün açıklamaya çalıştığı karmaşık nedenlerden dolayı, tüm güvenlik ana bilgisayarları evle aynı tarzda inşa edilmiş iki katlı müstakil bir yapı olan garajdaydı. Paul'ün en üst kattaki ofisinde bir mini mutfak, iki gömme dolap ve tam bir banyo vardı. Paul'ü evden atarsa buranın bir otelden daha güzel olacağı konusunda gülüşmüşlerdi.

"Bayan Scott, alarmin neden açık olmadığını sormamın sakıncası var mı?" Bu Mayhew'den geldi. Bir not defteri ve kalem çıkarmıştı. Sanki biri ondan Raymond Chandler romanlarından bir karakteri taklit etmesini istemiş gibi omuzları kamburlaşmıştı.

Claire, "Yemek şirketleri için alarmı her zaman kapalı bırakırım.

Kapı kapalıydı."

Bıyığı seğirdi. "Yemek şirketinde ön kapı kodu mu var?"

"Ve ana evin anahtarı."

"Anahtarı olan başka biri var mı?"

Bu soru ona tuhaf gelmişti ya da Fred Nolan'ın hâlâ ensesinde solumasından rahatsız olmuştu. "Hırsızların anahtarı varsa neden kapının camını kırsınlar ki?"

Mayhew not defterinden başını kaldırdı. "Bu sadece rutin bir soru. Bu bilgilere erişimi olan herkesle konuşmamız gerekecek.

ev."

Claire boğazının dibinde bir gıdıklanma hissetti. Yeniden bunalmış hissetmeye başlamıştı. Bu Paul'ün bileceği türden bir şeydi. "Temizlikçiler, tamircimiz, Paul'ün asistanı, ortağı, annem. İsimlere ve numaralara bakabilirim."

"Annen," dedi Nolan. "Tam bir tabanca."

Claire dört bölmeli garajın yanındaki tuş takımına şifreyi bastı. Ağır ahşap kapı sessizce raylarından yukarı kaydı. Adamların gözlerinin elmas plakalardan oluşan lambri kaplamaları ve bunlarla uyumlu saklama dolaplarını incelemesini izledi. Zemin bir yarış pisti gibiydi - beyaz ve siyah kauçuk karo. El aletleri, uzatma kabloları, tenis raketleri, golf sopaları, basketbol topları, güneş gözlükleri, ayakkabılar gibi her şey için bir ayrıç vardı. Paul'ün özel çalışma tezgahı odanın bir tarafını kaplıyordu. Şarj istasyonu, mini buzdolabı, düz panel TV ve sıcak yaz günleri için bir kliması vardı.

Tabii bir de Claire'in BMW'si ve Paul'ün Porsche Carrera ve Tesla Model S'i vardı.

"Vay anasını." Nolan'ın ses tonu saygılıydı. Claire, Paul'ün garajı için erkeklerin bir kadın için olduğundan daha çok heyecanlandıklarını görmüştü.

"Buradan." Claire dört haneli kodu başka bir tuş takımına girdi ve onları bodrum katına indirdi. Paul'ün garajını sevmesine bayılıyordu. Saatlerini burada maketleri üzerinde çalışarak geçirirdi. Claire ona, maketlerini iş yerine evde yapmasının tek nedeninin, burada arkasını toplamak zorunda kalması olduğunu söyleyerek takılmıştı.

Nolan sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Bir tür temizlik manyağı," dedi. Claire ona "Şansım yaver gitti," dedi. Paul'ün hafif obsesif-

Kompulsif bozukluk hiçbir zaman hayatlarını durdurmamış ya da kapı koluna on iki kez dokunmak gibi tuhaf şeyler yapmasına neden olmamıştı. Aslında, takıntıları her eşin takdir edebileceği eylemlerde kendini gösteriyordu: klozet kapağını indirmek, tüm kıyafetleri katlamak, her gece mutfağı temizlemek.

Merdivenlerin dibinde Claire kapıdaki tuş takımına dört haneli bir kod daha girdi. Kilit tıklayarak açıldı.

Mayhew, "Garajın altında hiç böyle bir bodrum görmemiştim." dedi.

Nolan, "Kuzuların *Sessizliği* gibi." dedi.

Claire ışıkları yaktı ve küçük, beton oda apaçık ortaya çıktı. Paul burayı bir kasırga sığınağı olarak tasarlamıştı. Metal raflarda yiyecek ve malzemeler duruyordu. Küçük bir televizyon, bir hava durumu radyosu, birkaç kamp yatağı ve bol miktarda abur cubur vardı, çünkü Claire Paul'e kıyamet durumunda çok fazla çikolata ve Cheetos'a ihtiyacı olacağını söylemişti.

Hâlâ paltosunu giydiği için memnundu. Tüm bilgisayarlar yüzünden sıcaklık düşük tutuluyordu. Her şey bu odanın içinden kontrol ediliyordu; sadece güvenlik kameraları değil, tüm görsel-işitsel sistemler, panjurların ve armatürlerin otomasyonu ve evin sihirli gibi çalışmasını sağlayan diğer her şey. Yanıp sönen ışıklara sahip bileşen bankaları ve eklemliler standlara monte edilmiş dört düz ekran monitörün bulunduğu küçük bir masa vardı.

Nolan, "Kocanız gizlice NSA için mi çalışıyor?" diye sordu.

"Evet." Claire onun düz, Orta Batı aksanıyla daha da sinir bozucu hale gelen sorularından bıkmıştı. Yapılacak en uygun şey onlara istediklerini vermek ve böylece çekip gitmelerini sağlamaktı.

Masanın çekmecesini açtı ve güvenlik kameralarının nasıl çalıştırılacağını anlatan lamine edilmiş kontrol listesini buldu. Paul ona adım adım anlatmaya çalışmıştı ama Claire'in gözleri kaymış ve nöbet geçireceğinden endişelenmişti.

Bilgisayar klavyesine dokundu ve sisteme erişim kodunu girdi.

"Hatırlanması gereken bir sürü parola var." Nolan yine çok yakın duruyordu.

Claire Nolan'dan uzaklaştı. Mayhew'e yol tarifini uzattı. "Bundan sonrasını sen halledeceksin."

Nolan, "Bütün evleriniz böyle mi?" diye sordu.

"Sadece bir evimiz var."

"Sadece'." Nolan güldü.

Claire sınırına ulaşmıştı. "Kocam öldü ve şimdi de evime zorla girildi. Bu durumla ilgili komik bulduğunuz bir şey var mı?"

"Whoa." Nolan, kız gözlerini oymaya çalışmış gibi ellerini kaldırdı. "Alınmayın hanımefendi."

Mayhew'in bıyığı tekrar seğirdi. "Lanet çeneni kapalı tutarsan birini gücendirmek zor."

Claire, Nolan'dan uzaklaşmadan önce ona bir bakış attı. Bir erkeği nasıl susturacağını biliyordu. Gitmedi ama mesajın alındığını bildirmek için birkaç adım geri gitti.

Mayhew Paul'ün kontrol listesini takip ederken o da monitörleri izledi. Görüntüler, her ekran on altı farklı kameradan dört farklı yön gösterecek şekilde bölünmüştü. Her giriş, her pencere sırası, havuz alanı ve araba yolunun birkaç bölümü izleniyordu. Claire yemek şirketinin araçlarını motor sahasında çevirmekte olduğunu görebiliyordu. Helen'in gümüş rengi Ford'u garajın diğer tarafına park edilmişti. Çamurluk kapısının dışında dedektiflerden biriyle konuşuyordu. Elleri kalçalarında idi. Claire ses olmadığına sevinmişti.

Mayhew not defterinin sayfalarını çevirdi. "Tamam. Yemek şirketinin 911'i aradığı zamana dayanarak hırsızlık için temel bir zaman dilimi bulduk." Bazı tuşlara bastı ve Helen ekrandan kayboldu. Yemek minibüsü keskin bir dönüş yaptıktan sonra motor sahasına girdi. Mayhew istediğini bulana kadar görüntüleri geri sardı. Garaj yolunun dibinde üç kişi vardı. Belirsiz olacak kadar uzaktaydılar, sadece karanlık, tehditkâr bulanıklıklar eve doğru ilerliyordu.

Claire ensesindeki bütün t ylerin diken diken olduğunu hissetti. Bu aslında onun evinde gerçekleşen bir olaydı.

Videodaki saati not etti. Hırsızlar evin  n ndeki park yerinden geçerken Claire mezarlıktaki k  k, mezhebe bağlı olmayan şapelin yanında durmuş, neden o sokakta kocasıyla birlikte  lmediğini d ş n yordu.

"İşte başlıyoruz," dedi Mayhew.

G r nt ler insana d n ş rken Claire g ğs nde keskin bir acı hissetti. Bunu g rmek onu gerçek kılmıştı, başa çıkması gereken bir şeydi. Tıpkı ona s ylendiği gibiydi: kar maskeli ve eldivenli   Afro-Amerikan erkek garaj yolunda koşarak ilerliyordu. Hepsi siyah giyinmişti. Başları koordineli bir şekilde sağa sola bakıyordu. İçlerinden birinin elinde bir levye vardı. Diğerinin elinde bir silah vardı.

Nolan, "Bana oldukça profesyonel g r n yor."

dedi. Mayhew de aynı fikirdeydi. "Bu onların ilk rodeosu değil."

Claire kendinden emin bir şekilde amurluk kapısına doğru y r yen adamları inceledi. Paul b t n kapı ve pencereleri Belçika'dan sipariş etmişti. Masif maun ağacından yapılmışlardı ve d rt noktalı kilitleri vardı; bir levye kurşunlu camı kırdığında ve hırsızlardan biri kolunu pencereden içeri sokup başparmak mandalını çevirdiğinde kolayca aşılabiliyordu.

Ağzı kurudu. G zlerinin yaşardığını hissetti. Burası onun amurluğuydu. Burası onun kapısıydı, her g n sayısız kez kullandığı kapının aynısı. Paul' n işten eve d nd ğ nde girdiği kapı.

Eskiden gelirdi.

"Bana ihtiyacın olursa yukarıda olacağım." dedi.

Claire merdivenlerden yukarı y r d . G zlerini sildi. Ağzı açıldı. Nefesini içine çekmeye, bırakmaya, midesinin çukurunda yaşayan histeriyle savaşmaya zorladı kendini.

Paul'un merdivenleri. Paul'un çalışma tezgahı. Paul'un arabaları.

Garaja doğru gitti. Arka taraftaki merdivenlere doğru ilerledi ve topuklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde merdivenleri tırmandı.

izin ver. Kendini Paul'ün ofisinin ortasında bulana kadar nereye gittiğinin farkında değildi.

Üzerinde uyukladığı kanepede vardı. Kitap okumak ya da televizyon izlemek için oturduğu sandalye vardı. Üçüncü evlilik yıldönümlerinde ona hediye ettiği tablo vardı. Çizim masası vardı. Hiçbir kablo sarkmayacak şekilde tasarladığı masası vardı. Kurutma kağıdı tertemizdi. Dışarıdaki kutuda Paul'ün köşeli el yazısıyla düzgünce istiflenmiş kağıtlar vardı. İşte bilgisayar. Kalem seti vardı. Claire'in sayamayacağı kadar çok yıl öncesinden kalma çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Paul bu fotoğrafı annesine ait bir Nikon'la çekmişti.

Claire resmi aldı. Bir futbol maçındaydılar. Paul'ün ceketi Claire'in omuzlarına sarılmıştı. Bunun ne kadar sıcak, ne kadar güven verici bir his olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Kamera onu gülerken, ağzı açık, başı arkaya eğik yakalamıştı. Kendinden geçmiş, geri dönülmez bir şekilde mutluydu.

İkisi de Alabama'daki Auburn Üniversitesi'ne gitmişlerdi, Paul ülkenin en iyi mimarlık programlarından birine sahip olduğu için, Claire ise evden anlamlı olacak kadar uzakta olduğu için. Çocukluğunun geçtiği evden yirmi milden daha az bir mesafede büyümüş bir çocukla birlikte olması, ne kadar uzağa kaçarsanız kaçın, her zaman başladığınız yere geri döndüğünüzün bir başka kanıtıydı.

Paul, Claire'in üniversitede çıktığı diğer çocuklara kıyasla yeni bir soluk olmuştu. Kendinden o kadar emindi ki, ne yapmak istediğinden ve nereye gideceğinden o kadar emindi ki. Üniversite masrafları tam bursla karşılanmış, yüksek lisans masrafları ise anne ve babası öldüğünde kendisine miras kalan parayla karşılanmıştı. Küçük bir hayat sigortası poliçesi, çiftliğin satışından elde edilen gelir ve Scotts'un ölümüne neden olan on sekiz tekerlekli aracın sahibi olan kamyon şirketinin mahkeme dışı anlaşması arasında, öğrenim ve yaşam masrafları için fazlasıyla yeterli para vardı.

Yine de Paul okulda olduğu süre boyunca çalışmıştı. Sabahın köründe ev işleri yapmasının beklendiğı bir çiftlikte büyümüşü. Dokuzuncu sınıfta Alabama'nın güneydoğusundaki bir yatılı askeri okuldan burs kazanmıştı. İki ev yaşamı arasında, rutin onun sistemine işlenmişti. Boş durması mümkün değildi. Üniversite sırasındaki işlerinden biri, bir üniversite kitapçısı olan Tiger Rags'deydi. Diğeri de matematik laboratuvarında özel öğretmenlikti.

Claire sanat tarihi bölümündeydi. Matematikte hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ya da en azından olmaya çalışmamıştı ki bu da aynı şeydi. Paul'le ilk kez oturup ödevlerinden birinin üzerinden geçtiğı zamanı çok net hatırlıyordu.

"Herkes senin güzel olduğunu biliyor," demişti ona, "ama kimse senin zeki olduğunu bilmiyor."

Zekice.

Herkes zeki olabilirdi. Zeki olmak için özel biri olmak gerekirdi.

Claire fotoğrafı yerine geri koydu. Paul'ün masasına oturdu. Kollarını eskiden Paul'ün kollarının durduğı yere dayadı. Gözlerini kapadı ve onun kokusundan bir iz bulmaya çalıştı. Ciğerleri ağrıyana kadar derin bir nefes aldı, sonra yavaşça içine çekti. Neredeyse kırk yaşındaydı. Hiç çocuğı yoktu. Kocası ölmüşü. En iyi arkadaşları muhtemelen sokağın aşağısındaki barda margarita içiyor ve cenazede ne kadar bitkin görüldüğü hakkında dedikodu yapıyordu.

Claire başını salladı. Hayatının geri kalanında ne kadar yalnız olduğunu düşünecekti. Şu anda yapması gereken şey bugünü atlatmaktı. Ya da en azından önümüzdeki bir saati.

Telefonu eline aldı ve Adam Quinn'in cep telefonu numarasını çevirdi. Paul, Adam'ı Claire'i tanıdığından daha uzun süredir tanıyordu. Auburn'deki ilk yıllarında yurt arkadaşı olmuşlardı. Mimarlık diplomalarını birlikte almışlardı. Adam onların düğününde sağdıç olmuştu. Daha da önemlisi, Adam ve Paul hayatlarını idare etmek için aynı insanları kullanma eğilimindeydiler.

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Claire? İyi misin?" "İyiyim," dedi ona, ama sadece şimdi
Yapacak somut bir şey olsaydı böyle hissederdi. "Dinle, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sigorta acentemizin kim olduğunu biliyor musun?"

"Oh. Evet. Tamam." Kafası karışmış gibiydi, muhtemelen kocasının cenazesinin olduğu gün Claire'den beklediği son soru bu olduğu için. "Adı Pia Lorite." Soyadını heceledi. "Sana bilgilerini mesaj atabilirim."

"Cep telefonum yok," diye fark etti Claire. "Yılan Adam aldı. Yani, o adam-"

"Sana e-posta ile gönderirim."

Claire ona e-postalarına da erişemediğini söyleyecekti ama sonra iPad'ini hatırladı. Eski bir modeldi. Paul onu bir dizüstü bilgisayarla değiştirmekle tehdit edip duruyordu, Claire ise iyi olduğunu ve muhtemelen otuz küsur yıl sonra huzurevine gittiğinde yanında götürmek üzere paketleyeceğini söylüyordu.

"Claire?" Adam'ın sesi boğuktu. Adam'ın başka bir odaya girdiğini anladı. Aralarında Adam'ın başka bir odaya girdiği kaç telefon görüşmesi olmuştu? Belki yarım düzine.

Çok anlamsız. Çok aptalca.

"Dinle, bunun için gerçekten üzgünüm." dedi.

"Teşekkür ederim." Tekrar ağlamaklı olduğunu hissetti ve bunun için kendinden nefret etti çünkü Adam ağlaması gereken son kişiydi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bilmeni isterim ki..." Sesi kesildi. Bir kaşınma sesi duydu ve parmaklarını yüzüne sürttüğünü tahmin etti. Adam, tıraş olduktan hemen sonra bile sürekli beş yönünde gölgesi olan erkeklerden biriydi. Claire kıllı erkekleri hiçbir zaman çekici bulmamıştı ama yine de Adam'la yatmayı başarmıştı.

Bunun uzun zaman önce olduğunu söyleyerek kendini teselli bile edemiyordu.

"Claire?"

"Ben buradayım."

"Bu konuyu açtığım için üzgünüm ama Paul'ün bilgisayarında devam eden çalışmalar için bir dosya olması gerekiyor. Bana e-posta ile gönderebilir misin? Bunu istemekten nefret ediyorum ama Pazartesi sabahı çok önemli bir sunumumuz var ve Paul'ün çalışmasını kopyalamak saatler sürer."

"Sorun değil. Anlıyorum." Paul'ün masasının altına uzandı ve klavyeyi çıkardı. "Onun e-postasından göndereceğim."

"Şifresini aldın mı?"

"Evet. Bana güvendi." Claire hem kendisinin hem de Adam'ın onun güvenmemesi gerektiğini bildiğinin farkındaydı.

Ne aptalca, anlamsız bir hata.

"Birkaç dakika içinde alacaksın." dedi.

Claire telefonu kapattı. Adam Quinn'le geçirdiği saatleri düşündü. Kocasıyla geçirmesi gereken saatleri. Şimdi geri almak için cinayet işleyeceği saatler.

Geri dönüş yoktu. İlerlemeye devam etmek zorundaydı.

Paul'un iMac masaüstü, alt kısmında dock bulunan boş bir mavi alandı. Paul'ün uygulamalarını listeleyen simgelerin yanında üç klasör vardı: İş, Kişisel, Ev. Ev'e tıkladı ve hemen Ocak ayı yapılacaklar listesini buldu. Ayrıca "sigorta" başlıklı bir dosya gördü; bu dosyada sadece sigorta acentesinin adı değil, evdeki her şeyin açıklamalarını, fotoğraflarını ve seri numaralarını içeren bir PDF vardı. Claire 508 sayfanın tamamını yazıcıya gönderdi.

Ardından, Çalışma klasörünü açtı. Bu çok daha karmaşık ve kafa karıştırıcıydı. "Devam eden çalışmalar" klasörü yoktu, sadece isim yerine numaralar içeren uzun bir dosya listesi vardı. Claire bunların proje numaraları olduğunu düşündü ama emin olamadı. Kronolojik olarak listelemek için tarih alanına tıkladı. Son iki hafta içinde üzerinde çalıştığı on beş dosya vardı. Sonuncusu Paul ölmeden önceki gece açılmıştı.

Claire dosyaya tıkladı. Bir şema ya da iş kapsamı bulmayı bekliyordu ama tek olan, yuvadaki küçük iMovie simgesinin zıplamaya başlamasıydı.

"Oh," dedi, çünkü ilk başta ne gördüğünü anlamamıştı. Sonra Yılan Adam onlara kıpırdamamalarını söylediğinden beri ilk kez gülümsedi.

Paul bilgisayarında porno izliyordu. Sıradan bir porno değil.

Sapıkça porno.

Deri büstiyer giymiş genç bir kadın beton bir duvara zincirlenmişti. Çivili bir köpek tasmaı takmıştı. Kolları ve bacakları kasıksız deri külotunu zorlayacak şekilde bağlanmıştı. Günümüz korkusundan çok 1970'lerin azgınlığına benzeyen gıcırtilı, korkulu sesler çıkarıyordu.

Claire, Paul'ün ofisinin açık kapısına suçlu bir bakış fırlattı. Sesi kısıtı ama filmin oynamasına izin verdi.

Kadın pis bir odadaydı, bu da Paul'ün ilgisini daha da şok edici hale getiriyordu. Belli ki gençti ama endişe verici derecede değil. Kumral saçları şık bir periyle kesilmişti. Ağır rimel gözlerini çevreliyordu. Parlak kırmızı ruj dudaklarını olduğundan daha büyük gösteriyordu. Göğüsleri küçüktü ama harika bacakları vardı. Paul, Claire'in bacaklarını her zaman beğenmişti, ayak bileği monitörü taktığı zamanlarda bile.

Aslında, özellikle ayak bileği monitörüne bayılmıştı; bu, ara sokakta ona açıklanamaz bir şekilde sert davranana kadar ondan aldığı en sapkın şeydi.

Ve şimdi, tabii ki, çünkü bu film oldukça sıra dışıydı.

Birden ekranı bir adamın kafası doldurdu. Ağzında ve gözlerinde açık fermuarları olan deri bir kar maskesi takıyordu. Kameraya doğru gülümsedi. Kırmızı dudaklarının fermuarın metal dişleri arasında görünmesinde rahatsız edici bir şey vardı ama Claire, Paul'ün adama baktığından şüpheliydi.

Odak bulanıklaştı, sonra keskinleşti. Gülümseme kayboldu. Ve sonra adam kıza doğru yürümeye başladı. Claire adamın dar deri külotundan dışarı fırlayan ereksiyon halindeki penisini gördü. Elinde bir pala vardı. Uzun bıçak tepedeki ışıkta parlıyordu. Adam kızdan birkaç metre uzakta durdu.

Pala havaya fırladı. Claire'in nefesi kesildi.

Pala kadının boynuna indi. Claire tekrar nefesini tuttu.

Adam bıçağı çekip çıkardı. Kan her yere sıçradı; duvarlara, adama ve kameraya.

Claire gözlerini kaçıramadan öne doğru eğildi.

Bu gerçek miydi?

Kadının vücudu kasıldı, kolları ve bacakları zincirleri çekiştirdi, başı sarsıldı. Kan göğsünden aşağı aktı, ayaklarının dibinde birikti.

Adam onu sikmeye başladı.

"Bayan Scott?"

Claire o kadar sert geri sıçradı ki sandalye duvara çarptı.

"Yukarıda mısın?" Fred Nolan merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

Claire klavyeye vuruyor, filmi durdurmanın bir yolunu arıyordu.

"Alo?" Nolan'ın ayak seslerivardı almak Daha yakın.

"Bayan.

Scott?"

Kontrol düğmesini basılı tuttu ve programdan çıkmak için öfkeyle Q'ya dokundu. Hata mesajları b e l i r m e y e başladı. Claire fareyi kaptı ve her birini tıklayarak kapattı. Gökkuşaağı çarkı dönmeye başladı. "Kahretsin!" diye tısladı.

"Bayan Scott?" Fred Nolan açık kapı aralıaında duruyordu. "Bir sorun mu var?"

Claire tekrar bilgisayara baktı. Yüce İsa. Masaüstü yine boştu. Sesinin titrememesini diledi. "Ne oldu?"

"Sadece daha önce olanlar için üzgün olduğumu söylemek istedim." Claire başını salladı.

Konuşmak için kendine güvenmiyordu.

Nolan bakışlarının odanın içinde dolaşmasına izin verdi.

"Güzel ofis."

Gözlerini kırpmamaya çalıştı çünkü gözleri her kapandığında kadını görüyordu. Adamı. Kanı.

"Her neyse," ellerini ceplerine soktu, "kocanızın davası hakkında Dedektif Rayman'la konuştuğumu bilmenizi istedim."

"Ne?" demeden önce birkaç kez boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"Atlanta Polisi'nden Dedektif Rayman mı? Kocanızın öldürüldüğü gece onunla konuştunuz mu?"

Nefesini tuttu, onu sakinleştirmeye çalıştı. "Evet."

"İ istiyorum sen için Biliyorum o Biz baktı at hepsi Olası bağlantılar var ve kocanızın başına gelenlerle bugün olanlar arasında bir bağlantı yok gibi görünüyor."

Claire başıyla onayladı. Dişlerini sıktığı için çenesinde keskin bir acı hissetti.

Nolan gözlerinin ofiste yavaşça bir tur daha atmasına izin verdi. "Kocanız düzenli bir adamdı."

Claire cevap vermedi.

"Bir tür kontrol manyağı mı?"

Omuz silkti, gerçi Paul onu hiç kontrol etmeye çalışmamıştı. Ara sokaktaki tuğla duvara yüzünü sıkıştırdığı zaman hariç.

Nolan kapının üzerindeki dijital kilidi gösterdi. "Bu oldukça ciddi bir güvenlik."

Paul'ün ona sık sık söylediği sözleri yineledi. "Alarmı kurmazsan bir şey fark etmez."

Nolan o son derece rahatsız edici gülümsemesini takındı. Kızın başında dikilmiyordu ama dikilmiş de olabilirdi. "Zaten buraya bir ekip göndermemiz gerekecek."

Kalbinin durduğunu hissetti. Bilgisayar. Dosyalar. Film. "Buna gerek yok."

"Tedbirli olmak üzölmekten iyidir."

Claire onunla çelişmek için iyi bir bahane bulmaya çalıştı. "Güvenlik kameraları adamların garaja girdiğini gösterdi mi?"

"Asla çok emin olamazsın."

Annesinin kütüphaneci sesinin zayıf bir kopyasını çağırdı. "On altı kameranın sizi olabildiğince emin kılacağını düşünürdüm."

Nolan omuz silkti. Ona yine gülümsüyordu.

"Hâlâ garajda park halinde duran yarım milyon dolar değerindeki otomobillerden bahsetmiyorum bile."

Gülümsemeye devam etti ve Claire çok fazla konuştuğunu fark etti. Elleri terliyordu. Sandalyenin kollarını kavradı.

Nolan, "Burada görmemizi istemediğin bir şey mi var?" diye sordu.

Claire bilgisayara bakmamak için kendini zorladı. Bunun yerine adamın dudaklarına baktı ve fermuarlı maskenin ardındaki kırmızı, ıslak dudakları düşünmemeye çalıştı.

"Merak ediyorum Bayan Scott, kocanız öldürülmeden önce size bir şey söyledi mi?" diye sordu.

Sokağı, tuğlanın sert dokusunu, yanağından sıyrılan derinin yakıcılığını hatırladı. Paul birdenbire bu tür şeylere mi merak sarmıştı? Bu yüzden mi bilgisayarında bu film vardı?

"Bayan Scott?" Nolan onun sessizliğini utanç olarak algıladı. "Merak etmeyin. Dedektif Rayman bana sizin ve kocanızın neden ara sokakta olduğunuzu anlattı. Burada yargılama yok. Sadece kocanızın ne dediğini merak ediyorum."

Tekrar boğazını temizledi. "Bana ölmeyeceğine dair söz vermişti."

"Başka bir şey var mı?"

"Tüm bunları Dedektif Rayman'a zaten anlattım."

"Evet, ama bu birkaç gün önceydi. Bazen hafızanı canlandırmak için biraz perspektif gerekir." Biraz daha bastırdı. "Genellikle uyku bunu yapar. Pek çok şiddet suçu mağduruyla uğraştım. Bu adrenalin patlaması onları

Zor kısımları atlattıktan sonra hikayelerini benim gibi yaşlı sakarlara anlatmak zorunda kalıyorlar ve sonra eve gidiyorlar, yalnızlar ve çökmeye başlıyorlar çünkü adrenalin gitmiş ve ilerleme ivmesi yok ve ağır bir uykuya dalıyorlar ve sonra aniden ter içinde uyanıyorlar çünkü bir şey hatırlamışlar."

Claire tekrar yutkundu. Yalnız geçirdiği ilk geceyi mükemmel bir şekilde anlatıyordu ama terden sıırıslam olmuş çarşaflarla uyandığında fark ettiği tek şey Paul'ün onu teselli etmek için orada olmadığıydı.

Konfor.

Böylesine iğrenç bir pisliğe bakan adam nasıl olur da on sekiz yıl boyunca onu teselli eden aynı nazik adam olabilirdi?

"Peki," dedi Nolan, "bir şey hatırladın mı? İşe yarar görünmek zorunda değil. Yapmış olabileceği sıradan bir yorum ya da yaptığı sıra dışı bir şey. Saldırıdan önce ya da sonra. Aklınıza gelebilecek herhangi bir şey. Belki söylediği bir şey bile değil ama tavırları."

Claire'in eli kalçasına gitti. Paul'ün parmaklarını bacağında gezdirdiği yerdeki kayıp deri izlerini neredeyse hissedebiliyordu. Onu daha önce hiç böyle işaretlememişti. İstemiş miydi? Onca yıldır bu dürtüyle savaşıyor muydu?

"Genel tavrı," diye sordu Nolan. "Söylediği herhangi bir şey."

"Şok oldu. İkimiz de şok olduk." Claire onun elini sıktı.

Ellerini masanın üzerinde birleştirdi, böylece onları sıkmaya başlamayacaktı. "Buna Evrenin Efendileri Kompleksi deniyor." Sesi Paul gibi çıkıyordu ve aslında bu deyim kocasından gelmişti. "İnsanların statü ve paranın kendilerini trajediye karşı izole ettiğini düşündükleri yer."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun?" Nolan sordu. "Görünüşe göre birçok kişiden daha fazla trajedi görmüşsün."

"Bu senin açıdan keskin bir dedektiflik çalışması." Claire kendini şimdiki zamanda kalmaya zorladı. "Siz dedektif misiniz?"

Çünkü sizinle garaj yolunda karşılaştığımda bana unvanınızı vermediniz ya da kimlik bilgilerinizi göstermediniz."

"Haklısın."

Adam bilgileri gönüllü olarak vermeyince, kadın "Kimliğinizi görmek istiyorum" dedi.

Nolan görünüşe göre soğukkanlıydı. Ona doğru yürürken elini ceketinin cebine attı. Cüzdanı ucuz bir çift katlıydı. Dedektif kalkanı yerine, plastik kılıfların arkasında lamine edilmiş iki kart vardı. Üstteki kartın üzerindeki her şey altın mürekkeple yazılmıştı: Federal Soruşturma Bürosu, kör Adalet Hanım ve kel kartal. Alttaki kart ise mavi mürekkeple yazılmıştı ve Fred Nolan'ın renkli fotoğrafını, adını ve West Peachtree'deki Atlanta saha ofisinde çalışan bir özel ajan olduğunu gösteriyordu.

FBI. FBI'ın burada ne işi vardı?

Paul'ün bilgisayarındaki dosyayı düşündü. FBI indirmeyi takip etmiş miydi? Fred Nolan, Paul görmemesi gereken bir şeye rastladığı için mi buradaydı? Claire'in gördüğü şey gerçek olamazdı. Hastalıklı bir fetişe hitap etmek için tasarlanmış uydurma bir film.

Görünüşe göre, kocasının ya yanlışlıkla rastladığı ya da son on sekiz yıldır ondan sakladığı hastalıklı bir fetiş.

"Tatmin oldun mu?" Nolan hâlâ cüzdanını uzatıyordu. Hâlâ gülümsüyordu. Hâlâ sıradan bir konuşma yapıyormuş gibi davranıyordu.

Claire kimlik belgelerine tekrar baktı. Nolan'ın fotoğrafta daha az kır saçları vardı. "FBI rutin olarak engellenen soygunları araştırır mı?"

"Hiçbir şeyin rutin olmadığını bilecek kadar uzun süredir bu işi yapıyorum." Cüzdanı çevirip kapattı. "Evinizi soyan çete ilçe sınırlarını aştı. Polis güçleri arasında koordinasyon sağlanmasına yardımcı oluyoruz."

"Bu Georgia Soruşturma Bürosu'nun işi değil mi?"

"Kolluk kuvvetleri hiyerarşisinde kesinlikle üst sıralardasınız."

Claire her şeyi ele vermeden önce buna bir son vermeliydi. "Benim sorularıma hiç cevap vermediğinizi fark ettim Ajan Nolan, belki ben de sizinkilere cevap vermeyi bırakmalıyım."

Nolan kıkırdadı. "Adalet sistemiyle ilgili deneyiminiz olduğunu unutmuşum."

"Şimdi gitmenizi istiyorum."

"Elbette." Kapıyı gösterdi. "Açık mı kapalı mı?"

Kadın cevap vermeyince, yine de kapıyı arkasından kapattı.

Claire banyoya koştu ve kustu.

DÖRT

Lydia kızını deplasmandaki maça götürürken yola konsantre olmaya çalışıyordu. Paul Scott'ın ölümünün etkisini tam olarak hissetmeden önce yirmi dört saat dayanabilmişti. Ardından gelen çöküşün akşamdan kalmalığı nefes kesici derecede korkunçtu. Bütün gün kendini ağlamaklı ve bitkin hissetmişti. Her kalp atışında başı zonkluyordu. Baş ağrısını bastırmak için içtiği kahve onu kıpır kıpır yapmıştı. Zil zurna sarhoş olmaktan nefret ediyordu ve bu sabah gözlerini açtığında aklına gelen ilk şeyin bir fırt kolanın onu kendine getireceği olması daha da nefretini artırmıştı.

O pislik için on yedi buçuk yıllık ayıklığından vazgeçmeyecekti. Böyle aptalca bir şey yapmadan önce kendini bir köprüden aşağı atardı.

Ama bu, kullanmayı düşündüğü için bile kendinden nefret etmesini engellemedi. Ve dün gece bir bebek gibi ağlamasını da engellemedi.

Rick'in kollarında bir saatten fazla ağlamıştı. Rick ona çok iyi davranmış, saçlarını okşamış ve üzölmekte haklı olduğunu söylemişti. Onu konuşturmak ya da bir toplantıya götürmek yerine John Coltrane'i açmış ve tavuk kızartmıştı. Tavuk iyiydi. Arkadaşlık daha iyiydi. En iyi Coltrane solosunun hangisi olduğu konusunda tartışmaya başlamışlardı, "Crescent" mı yoksa "Blue in Green" mi, ve tam ortasında Dee odasından çıkıp Lydia'ya bir genç kızın annesine verebileceği en büyük hediyeı vermişti: Onunla aynı fikirdeydi.

Samimiyet kısa sürmüştü.

Dee şu anda minibüsün yolcu koltuğunda Lydia'nın Telefon Duruşu (otomobil) olarak düşündüğü şekilde yığılmıştı. Spor ayakkabıları gösterge panelinin üzerindeydi. Dirsekleri ve ön kolları bir kangurunun ayakları gibi koltuğa yaslanmıştı. iPhone'unu burnundan iki santim uzakta tutuyordu. Eğer bir kaza geçirirlerse emniyet kemeri muhtemelen başını koparacaktı.

"OMG!" Ambulansı beklerken Dee mesaj atıyordu. "Araba baltasında kafası koptu!"

Lydia kendi annesinin ona dik durmasını, kambur durmamasını, kitabı yüzünden uzak tutmasını, nemlendirici sürmesini, yatarken sutyen takmasını, her zaman karnını içine çekmesini ve asla otostop yapmamasını söylediğı onca zamanı düşündü ve kadının ağzından çıkan her aptal tavsiyeye uymadığı için kendini tokatlamak istedi.

Artık bunun için çok geç.

Yağmur ön cama tükürmeye başladı. Lydia silecekleri çalıştırdı. Sileceklerin lastik kısmı camın üzerinde kayıyordu. Rick geçen hafta ona istasyona gelip silecek lastiklerini değiştirmesini söylemişti. Havanın kötü görüldüğünü söylemişti ve Lydia gülmüştü çünkü kimse hava durumunu tahmin edemezdi.

Parçalanmış lastik rüzgârda savrulurken metal camı sıyırdı.

Dee inledi. "Bunları değiştirmesi için neden Rick'i çağırmadın?" "Çok meşgul olduğunu söyledi."

Dee ona yan gözle baktı.

Lydia radyoyu açtı, bir tamirciyle çıkmadan önce arabadan gelen garip sesleri bu şekilde düzeltirdi. Rahat etmeye çalışarak koltukta kaydı. Emniyet kemeri ısrarla karnına baskı yapıyordu. Dolgun yağ ruloları ona patlamış bir kutu bisküviyi hatırlatıyordu. Bu sabah Rick nazikçe ona bir toplantıya gitmek isteyebileceğini söylemişti. Lydia bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etmişti ama onun yerine Waffle House'a gitmişti.

Kendi kendine, Paul Scott'ın ölümünü sindirecek zamanı olmadığı için hissettiklerini paylaşmaya hazır olmadığını söylemişti. Sonra da kendine, pek bilinmeyen yeteneklerinden birinin inkâr konusunda gerçekten çok iyi olması olduğunu hatırlattı. Günde üç yüz dolarlık bir kokain alışkanlığını sürdürmek belli bir düzeyde kendini kandırmayı gerektiriyordu. Bir de kendi eylemlerinin sonuçlarından asla sorumlu tutulamayacağına dair kısa görüşlü inancı vardı.

Bağımlının inancı: Her zaman başkasının hatasıdır.

Bir süredir Paul Scott Lydia için o hataydı. Onun mihenk taşı. Mantrası. "Keşke Paul olmasaydı..." her bahanenin başına ekleniyordu.

Sonra Dee çıkagelmiş, Lydia hayatını düzeltmiş, Rick'le tanışmış ve Paul Scott, tıpkı Kötü Yıllar olarak adlandırdığı dönemde başına gelen tüm o korkunç şeyleri zihninin gerisine ittiği gibi zihninin gerisine itilmişti. Kendini birçok kez hapishanede bulması gibi. Ya da bir Motel 8'de iki serseri adamla uyandığı ve kendini uyuşturucu karşılığında seks yapmanın para karşılığında yapmakla aynı şey olmadığına ikna ettiği zaman gibi.

Bu sabah Waffle House'da, Rick'in cep telefonuna yaptığı aramayı neredeyse görmezden gelmişti.

"Kullanmak ister misin?" diye sormuştu.

"Hayır," demişti ona, çünkü o zamana kadar arzusu uzun bir waffle yığını tarafından bastırılmıştı. "Paul'ün cesedini kazıp çıkarmak ve onu yeniden öldürmek istiyormuşum gibi hissediyorum."

Lydia, Paul Scott'ı en son gördüğünde, yoksunluktan neredeyse tüyleri diken diken olmuştu. Her hafta sonu bez bez ve diş fırçasıyla temizlediği aptal Miata'sının içindeydiler. Dışarısı karanlıktı, neredeyse gece yarısıydı. Radyoda Hall and Oates çalıyordu. "Private Eyes." Paul şarkıya eşlik ediyordu. Sesi berbattı ama o zamandan beri her ses kulağına buz kıracağı saplanmış gibi hissediyordu. Onun rahatsızlığını hissetmiş gibiydi. Lydia'ya gülümsedi. O da

eğildi ve radyoyu kapattı. Sonra elini onun dizine koydu.

"Anne?"

Lydia kızına baktı. İki kez bakıyormuş gibi yaptı. "Özür dilerim. Sen Dee misin? Yüzünde telefon olmadan seni tanıyamadım."

Dee gözlerini devirdi. "Berbat olduğumuz için maçıma gelmiyorsun, değil mi, izin belgesi yüzünden hâlâ kızgın olduğun için değil?"

Lydia kızının böyle bir şeyi düşünebildiği için kendini çok kötü hissetti. "Tatlım, her şey senin kötü performansınla ilgili. Seni izlemek çok acı verici."

"Tamam, emin olduğunuz
sürece."

"Olumlu.

Korkunçsun."

"Soru cevaplandı," dedi Dee. "Ama madem acımasızca dürüst davranıyoruz, sana söylemek istediğim başka bir şey var."

Lydia bir kötü haberi daha kaldıramazdı. Yola bakıp *hamile* olduğunu, *biyolojide başarısız olduğunu*, *kumar borcu olduğunu*, *uyuşturucu alışkanlığı olduğunu*, *genital siğilleri olduğunu* düşündü.

Dee, "Artık doktor olmak istemiyorum." dedi.

Lydia kalbinin sıkıştığını hissetti. Doktorların parası vardı. İş güvenceleri vardı. 401(k)leri ve sağlık sigortaları vardı. "Şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsin."

"Ama her şeyin lisans düzeyinde olmasından dolayı bir bakıma hoşlanıyorum." Dee telefonunu cebine kaydırды. Bu iş ciddiye. "Korkmanı ya da başka bir şey yapmanı istemiyorum-"

Lydia çıldırmaya başladı. *Koyun çobanı, çiftçi, aktris, egzotik dansçı.*

"Veteriner olmak istediğimi
düşünüyordum." Lydia gözyaşlarına
boğuldu.

"Deedus Christ," diye mırıldandı Dee.

Lydia yan pencereden dışarı baktı. Bütün gün gözyaşlarıyla mücadele etmişti ama bu sefer üzgün değildi. "Babam veterinerdi. Veteriner olmak istiyordum ama..." Sesinin kesilmesine izin verdi, çünkü kızınıza ağır bir uyuşturucu

mahkumiyeti olduğunu hatırlatırken yaptığınız şey buydu.

herhangi bir eyalette lisans almanızı engelledi. "Seninle gurur duyuyorum, Dee. Harika bir veteriner olacaksın. Hayvanlarla aran çok iyi."

"Teşekkürler." Dee, Lydia'nın burnunu silmesini bekledi. "Ayrıca, üniversiteye gittiğimde gerçek adımları kullanmaya başlamak istiyorum."

Lydia bunu bekliyordu ama yine de üzgün hissediyordu. Dee yeni bir başlangıç yapıyordu. Buna uygun yeni bir isim istiyordu. Ona, "Lise değiştirene kadar 'Pepper' adını kullanıyordum," dedi.

"Pepper?" Dee güldü. "Salt-N-Pepa gibi mi?"

"Keşke. Babam bunun büyükannemden geldiğini söyledi. Bana ilk baktığında, 'Bu çocuğun saçında cehennem ve biber var' demiş." Lydia bunun daha fazla açıklama gerektirdiğini gördü. "Çocukken ele avuca sığmaz biriydim."

"Vay canına, gerçekten çok değişmişsin."

Lydia onu kaburgalarından dürttü. "Bana Pepper demeye başlayan Julia'ydı."

"Kız kardeşin mi?" Dee'nin başı boynundan aşağı doğru eğilmişti. Sesi çekingen çıkmıştı.

"Onun hakkında konuşmak sorun değil." Lydia dudaklarını gülümsemeye zorladı çünkü Julia hakkında konuşmak her zaman zor olmuştu. "Bilmek istediğin bir şey var mı?"

Dee belli ki Lydia'nın ona anlatabileceğinden daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama yine de sordu: "Onu bulabileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum tatlım. Çok uzun zaman önceydi." Lydia başını ellerinin arasına aldı. "O zamanlar DNA'mız, yirmi dört saatlik haber döngülerimiz ya da internetimiz yoktu. Asla bulamadıkları şeylerden biri de onun çağrı cihazıydı."

"Çağrı cihazı nedir?"

"Kısa mesaj gibi ama sadece bir telefon numarası bırakabiliyorsunuz."

"Kulağa aptalca geliyor."

"Şey." Elinde dünyanın tüm bilgilerine erişim sağlayan küçük bir bilgisayar tutan birine aptalca gelebilirdi. "Ona benziyorsun. Bunu biliyor muydun?"

"Julia çok güzeldi." Dee'nin sesi kuşkuyla geliyordu. "Yani, gerçekten güzeldi."

"Sen de gerçekten çok güzelsin, tatlım."

"Her neyse." Dee telefonunu çıkararak konuşmayı sonlandırdı. Yavaşça duruşuna (otomobil) geri döndü.

Lydia sileceklerin yağmurla cesurca savaştığını izledi. Yine ağlıyordu ama sabahdan beri karşı koymaya çalıştığı o aşılayıcı, huysuz ağlamalardan değildi bu. Önce Paul Scott, şimdi de Julia. Görünüşe göre bugün eski anılarla boğulma günüydü. Gerçi kabul etmek gerekir ki Julia Lydia'nın aklından hiç çıkmıyordu.

Yirmi dört yıl önce Julia Carroll, Georgia Üniversitesi'nde on dokuz yaşında bir birinci sınıf öğrencisiydi. Gazetecilik okuyordu, çünkü 1991 yılında hala gazeteci olarak kariyer yapmak diye bir şey vardı. Julia bir grup arkadaşıyla birlikte bir bara gitmişti. Kimse ona diğerlerinden daha fazla ilgi gösteren bir adam hatırlamıyordu, ama en azından bir tane olmalıydı, çünkü o gece barda Julia Carroll'ı bir daha gören olmamıştı.

Asla. Cesedini bile bulamadılar.

Lydia'nın üç dakikada patlak lastiği değiştirebilen ve bir kaçırmanın sizi ikinci bir yere götürmesine asla ama asla izin vermemeniz gerektiğini bilen bir çocuk yetiştirmesinin nedeni buydu: çünkü Lydia, başlarına gelebilecek en kötü şeyin baloya davet edilmemek olduğunu düşünerek yetiştirilen genç kızların başına neler gelebileceğine ilk elden tanık olmuştu.

"Anne, dönüşü kaçırdın."

Lydia frene bastı. Aynaları kontrol etti ve geri geri gitti. Bir araba korna çalarak yanından geçti.

Dee'nin başparmakları telefonunun alt kısmında bulanıklaştı. "Sonunda bir araba kazasında kendini öldüreceksin ve ben de yetim kalacağım."

Lydia bu tür bir abartı için sadece kendini suçlayabilirdi.

Arabayla okulun etrafından dolaştı ve arka taraftaki bir park yerine çekti. Atlanta şehir merkezindeki Booker T. Washington Lisesi'nin arkasındaki spor salonu, Westerly İntramural Spor Kompleksi olan Valhalla yerine, Triangle Shirtwaist Fabrikası'na daha çok benzeyen 1920'lerden kalma kırmızı tuğlalı bir yapıydı.

Lydia park yerini taradı, çünkü kapıları açmadan önce her zaman yaptığı şey buydu.

"Bella beni eve bırakacak." Dee arka koltuktan spor çantasını aldı. "Akşam görüşürüz."

"İçeri girmem gerek."

Dee bu ihtimal karşısında dehşete düşmüş görünüyordu.

"Anne, dedin ki-" "Tuvalete gitmem gerek."

Dee arabadan indi. "Her zaman işiyorsun."

"Bunun için teşekkür ederim." Otuz iki saatlik doğum sancısı ve menopozun yaklaşan hayaleti arasında Lydia, mesanesi bir ineğin memesi gibi dizlerinin arasında asılı olmadığı için şanslıydı.

Arka koltuktan çantasını almak için arkasını döndü. Lydia orada kaldı ve Dee'nin binaya girdiğinden emin oldu. Sonra sürücü tarafındaki kapının açılma sesini duydu. Lydia içgüdüsel olarak yumruklarını havaya kaldırarak döndü ve "Hayır!" diye bağırdı.

"Lydia!" Penelope Ward kollarını başının üzerine kaldırmıştı. "Benim!"

Lydia ona yumruk atmak için çok geç olup olmadığını merak etti.

Penelope, "Tanrım, seni korkutmak istememiştim" dedi.

"İyiyim," diye yalan söyledi Lydia. Kalbi mesanesinin yanında duruyordu. "Dee'yi bırakıyordum. Şu anda konuşamam. Gitmem gereken bir cenaze var."

"Oh, hayır. Kimin?"

Lydia bu kadar ilerisini düşünmemişti. "Bir arkadaş. Eski bir öğretmen. Bayan Clavel." Gerçekten çok fazla konuşuyordu. "Hepsi bu kadar. Başka bir şey yok."

"Tamam, ama kısa bir şey söyleyeceğim." Penelope hâlâ açık kapıyı kapatıyordu. "Sana nasıl bahsettiğimi hatırla

Uluslararası Festival?"

Lydia vitesi geri vitesine taktı. "Bana istediğiniz tarifi gönderin, ben de-"

"Süper! Bugün saat üçe kadar elinizde olacak." Penelope kendi teslim tarihlerini belirleme konusunda iyiydi. "Ama dinle, grupla hâlâ görüşüyor musun?"

Lydia ayağını gaza doğru uzattı.

"Atina'da büyüdüğünü söylediğinde hafızam canlandı. Ben de UGA'ya gittim."

Lydia pastel kazak takımlarından ve dudaklarındaki saksaforon büzüşmesinden bunu tahmin etmeliydi.

"Seni zilyon kere sahnede gördüm. Liddie and the Spoons, değil mi? Tanrım, ne günlerdi ama. O kızlara ne oldu? Muhtemelen evlenip bir sürü çocuk sahibi olmuşlardır, haksız mıyım?"

"Evet." *Hapse girmiş, dört kez boşanmış ve onuncu kürtağını ücretsiz yaptırabilmek için cüzdanında Kadın Sağlığı Merkezi'nin kartını saklayan bir kadını kastediyorsanız.* "Hepimiz bir avuç yaşlı kadınız."

"Yani," Penelope hâlâ kapıyı kapatıyordu, "onlara soracaksın, değil mi? Dee annesini sahnede görmekten ne kadar keyif alırdı."

"Oh, çok heyecanlanırdı. Bu konuda sana e-posta atarım, tamam mı?" Lydia minibüsün kapısı sağlam olsun ya da olmasın buradan çıkmak zorundaydı. Ayağını frenden çekti. Penelope onun yanında yürüdü. "Şimdi gitmem gerek." Lydia ona yoldan çekilmesini işaret etti. "Kapıyı kapatmam gerek." Ayağını gaza vurdu.

Sonunda Penelope yere düşmemek için geri adım attı. "E-postanızı almak için sabırsızlanıyorum!"

Lydia gaza o kadar sert bastı ki minivan sarsıldı. Tanrım, bugün gerçekten de boktan geçmişinin ortaya çıkarılıp ayaklarının dibine dumanı tüten bir inek gübresi yığını gibi atılacağı gündü. Penelope Ward ve grubunu bir araya getirmeyi çok isterdi. Onu canlı canlı yerlerdi. Gerçekten. Spoons son kez

birlikte aynı odada bulunmuş, ikisi de ciddi ısırık izleriyle hastaneye kaldırılmıştır.

Lydia ilk kez mi tutuklanmıştı? Babasının onu ilk kez kefaletle hapisten çıkardığı kesindi. Sam Carroll hem çok utanmış hem de kalbi kırılmıştı. Elbette, hayatının o noktasında, kalbinin parçalanacak kadar büyük çok az parçası kalmıştı. Julia gideli beş yıl olmuştu. Babası beş yıl boyunca uykusuz geceler geçirmişti. Beş yıl boyunca kederini askıya almıştı. Beş yıl boyunca kafasını en büyük kızına yapılmış olabilecek tüm korkunç şeylerle doldurmuştu.

"Baba," diye iç geçirdi Lydia. Babasının Lydia'nın düzeldiğini görece kadar uzun yaşamasını diliyordu. Dee'yle tanışmış olmasını gerçekten isterdi. Onun kuru mizah anlayışına bayılırdı. Ve belki Dee'yi tanımak, torununu kollarında tutmak, zavallı, kırık kalbinin birkaç yıl daha atmasını sağlayabilirdi.

Lydia kırmızı ışıkta durdu. Sağ tarafta bir McDonald's vardı. Lydia'nın hâlâ tuvalete gitmesi gerekiyordu ama içeri girerse menüdeki her şeyi sipariş edeceğini biliyordu. Dönene kadar ışığa baktı. Ayağı gaza gitti.

Magnolia Hills Anıt Bahçeleri'ne girene kadar on beş dakika daha geçti. Penelope Ward'a cenazeye gittiğini söylemişti ama kendini daha çok bir doğum günü partisine gidiyormuş gibi hissediyordu. Onun doğum günü partisine. Artık Paul Scott için endişelenmek zorunda olmayan Lydia resmen dört günlük olmuştu.

Şapka getirmeliydi.

Lydia minibüsten iner inmez yağmur hızlandı. Arka kapağı açtı ve açılabilen bir şemsiye buldu. Elbisesinin etekleri yağmur suyunu siliyordu. Bahçe gibi ve tepelik olan mezarlığı taradı, tıpkı ilan edildiğı gibi çok sayıda manolya vardı. Çantasından bir kâğıt çıkardı. Lydia interneti seviyordu. Bu sayede

Annelerin evlerini Google Earth'te aramak, aptal tasarım kıyafetlerine ne kadar ödediklerine bakmak ve bugünkü görevimiz için daha da önemlisi Paul Scott'ın mezarına giden bir haritanın çıktısını almak.

Yürüyüş tahmin ettiğinden daha uzundu ve tabii ki minibüsünden uzaklaştıkça yağmur daha da şiddetleniyordu. Çok yanlış olduğu anlaşılan bir haritayı on dakika boyunca takip ettikten sonra Lydia kaybolduğunu fark etti. Telefonunu çıkardı ve Google'da tekrar bilgi aradı. Sonra bulunduğu yeri haritalamaya çalıştı. Yanıp sönen mavi nokta kuzeye gitmesi gerektiğini söylüyordu. Lydia kuzeye döndü. Birkaç metre yürüdü ve mavi nokta güneye gitmesi gerektiğini gösterdi.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Lydia, ama sonra gözü iki sıra ötedeki bir mezar taşına takıldı.

SCOTT.

Paul Atina'nın hemen dışında büyümüşü ama babasının ailesi Atlanta'dan geliyordu. Ailesi birkaç nesil öncesine kadar İskoçların yanına gömülmüştü. Bir keresinde Lydia'ya İskoçların İç Savaş'ta her iki tarafta da savaştığını söylemişti.

Yani, ikiyüzlülüğünü dürüstçe yaptı.

Paul'ün mezarında, daha çok sebze bahçelerini işaretlemek için kullanılan kazıklara benzeyen küçük bir işaret vardı. Şeker Bezelyesi. Lahana. Sadist Hıyar.

Lydia mezar taşının sipariş edildiğini tahmin ediyordu. En iyi mermerden yapılmış büyük ve cıvılcı bir şey ve fallik şekilli çünkü ölü olmak sizi bir pislik olmaktan alıkoymuyordu.

Lydia dün gece Rick'le birlikte televizyon izlerken dalmış, kendini Paul'ün mezarı başında hayal etmişti. Yağmuru tahmin etmemişti, bu yüzden zihninde güneş gökyüzünde mutlulukla parlıyor ve mavi kuşlar omzuna konuyordu. Aynı şekilde, yeni kazılmış kırmızı Georgia kilinin halı sahayla kaplanacağını da hiç düşünmemişti. Sahte çim, golf sahalarında ya da çim sahalarda gördüğünüz türden bir şeydi.

ucuz bir motelin balkonunda. Paul bundan nefret ederdi, bu yüzden gülümsemekten kendini alamadı.

"Tamam," dedi Lydia, çünkü buraya gülümsemek için gelmemiştii. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Kalbini sakinleştirmek için elini göğsüne bastırdı. Ve sonra konuşmaya başladı.

"Yanıldın," dedi Paul'e. Çünkü Paul her konuda haklı olduğunu düşünen bilgiç bir pislikti. "Şimdiye kadar bir çukurda ölmüş olacağımı söylemiştin. Değersiz olduğumu söyledin. Kimsenin bana inanmayacağını, çünkü önemsiz olduğumu söyledin."

Lydia karanlık gökyüzüne baktı. Yağmur damlaları ısrarla şemsiyeye vuruyordu.

"Ve yıllarca sana inandım çünkü yanlış bir şey yaptığımı düşündüm."

Düşündüm, diye tekrarladı sessizce, çünkü kimsenin onu kendi kendini cezalandırdığı kadar acımasızca cezalandıramayacağını biliyordu.

"Yalan söylemedim. Uydurmadım. Ama bunu ben istediğim için yaptığını düşünmeme izin verdim. Sana yanlış sinyaller gönderdiğimi. Bunu istediğimi düşündüğün için bana saldırdın." Lydia gözlerindeki yaşları sildi. Hayatında hiçbir zaman Paul'ün yakınlaşmalarından daha azını istememişti. "Ve sonunda yaptığın şeyin benim hatam olmadığını anladım. Sen sadece soğuk, psikopat bir orospu çocuğuydun ve beni kendi ailemden uzaklaştırmak için mükemmel bir yol bulmuştun." Elinin tersiyle burnunu sildi. "Ve ne var biliyor musun? Siktir git Paul. Senin de, aptal Miata'nın da, lanet olası yüksek lisans derecenin de, ailenin araba kazasından kalan kanlı paranın da canı cehenneme ve bak şimdi burada kim duruyor, göt herif. Bak kim bir sokakta domuz gibi bağırsakları deşilmiş ve bak kim senin lanet mezarının üzerinde dans ediyor!"

Lydia sonunda her şeyi a n l a t t ı ğ ı için neredeyse nefessiz kalmıştı. Kalbi göğsünde çarpıyordu. Kendini boşlukta hissediyordu ama patlamasından dolayı değil. Başka bir şey olmalıydı. Uzun yıllar boyunca Paul'le yüzleşmeyi hayal etmişti,

Onu yere yatırıyor, yumruklarıyla dövüyor, ayaklarıyla tekmeliyor ya da paslı bir bıçak saplıyordu. Kelimeler yeterli değildi. Mezarı başında çığlık atmaktan daha fazlasını yapmalıydı. Sanki aklına yıldırım gibi bir fikir gelecekmiş gibi mezarlığa baktı. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki hava beyaz bir bulanıklığa bürünmüştü. Toprak doymuştu.

Lydia şemsiyesini düşürdü.

Zemin muhtemelen daha ıslak olabilirdi.

Mesanesi hâlâ doluydu. Hiçbir şey ona Paul'ün mezarına işlemekten daha büyük bir zevk veremezdi. Yeşil halıyı geri çekti. Elbisesini yukarı kaldırdı ve iç çamaşırını indirebilmek için eğildi.

Ve sonra durdu çünkü yalnız değildi.

Lydia önce ayakkabıları fark etti. Siyah Louboutin'ler, yaklaşık beş bin dolar. Şeffaf hortum, gerçi artık kim külotlu çorap giyiyor ki? Siyah elbise, muhtemelen Armani ya da Gaultier, en az altı bin dolar daha. Kadının zarif parmaklarında yüzük ya da kuş gibi bileklerinde zevkli bir tenis bileziği yoktu. Omuzları kare şeklindeydi ve duruşu dimdikti, bu da Lydia'ya Helen'in öğütlerine kızlarından en az birinin uyduğunu söylüyordu.

"Pekâlâ." Claire kollarını belinde kavuşturdu. "Bu çok garip."

"Kesinlikle öyle." Lydia küçük kız kardeşini on sekiz yıldır görmemişti ama Claire'in bir anneye dönüşeceğini hayal bile edemezdi.

"Al." Claire iki bin dolarlık Prada çantasını açıp bir avuç kâğıt mendil çıkardı. Mendilleri Lydia'ya doğru fırlattı.

Bunu yapmanın zarif bir yolu yoktu. Lydia'nın iç çamaşırı dizlerine kadar inmişti. "Arkanı dönebilir misin?"

"Tabii ki. Nerede benim terbiyem?" Claire arkasını döndü. Siyah elbisesi mükemmel vücuduna göre dikilmişti.

Kürek kemikleri kesilmiş cam gibi dışarı çıkmıştı. Kolları küçük çubuklar gibiydi. Muhtemelen her sabah antrenörüyle koşuya çıkıyor, her öğleden sonra tenis oynuyor ve her gece kocası eve gelmeden önce sihirli bir tek boynuzlu attan sağılmış gülsuyuyla yıkanıyordu.

Paul Scott bir daha eve dönmeyecekti.

Lydia ayağa kalkarken iç çamaşırını yukarı çekti. Burnunu mendile sildikten sonra mendili Paul'ün mezarının üzerine bıraktı. Halı sahayı, kum kabına girmiş bir kedi gibi tekmeleyerek yerine koydu.

"Bu eğlenceliydi." Lydia şemsiyesini kaptı ve gitmeye hazırlandı. "Bunu bir daha asla yapmayalım."

Claire arkasını döndü. "*Sakin* sızıyaım *deme*."

"*Slink*?" Bu kelime çıraya tutuşturulmuş bir kibrit gibiydi.

"Senden kaçtığımı mı düşünüyorsun?"

"*Tam anlamıyla* durdum sen gelen işemek üzerinde
benim kocası verdi."

Lydia artık italik konuşmıyordu. "Sıçmadığıma memnun olsan iyi edersin."

"Tanrım, çok kabasın."

"Ve sen de lanet bir kaltaksın." Lydia topuklarının üzerinde döndü ve minibüse doğru yöneldi.

"Beni bırakıp gitme."

Lydia mezarların arasını kesti çünkü Claire'in topuklarının ıslak çimlere batacağını biliyordu.

"Buraya gel." Claire ayak uyduruyordu. Ayakkabılarını çıkarmıştı. "Lydia. Lanet olsun, dur."

"Ne?" Lydia o kadar hızlı döndü ki şemsiye Claire'in kafasına çarptı. "Benden ne istiyorsun Claire? Sen seçimini yaptın, sen de annem de. Şimdi o öldü diye seni affetmemi bekleyemezsin. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"*Beni* affedecek misin?" Claire o kadar öfkeliydi ki sesi titriyordu. "Affedilmeye ihtiyacı olanın ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Size kocanızın bana tecavüz etmeye çalıştığını söyledim ve sizin cevabınız da polisi aramadan önce evinizden siktir olup gitmem gerektiği oldu."

"Annem de sana inanmadı."

"*Anne yapmadı* *inanmak* *sen ya da*," Lydia alay etti. "Annem sekizinci sınıfta hâlâ bakire

olduğunu sanıyordu."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"İki saniyedir düzüştüğün bir adamı kendi kız kardeşine tercih ettiğini biliyorum."

"Bu cüzdanımdaki tüm parayı çalmadan önce miydi, sonra mı? Ya da yatağımın altından? Ya da mücevher kutumdan? Ya da arabamı 'ödünç aldığın' konusunda bana yalan söyledikten

sonra mı? Ya da bana babamın stetoskopunu rehin vermediğini söyledikten sonra annem rehinci dükkânından

onun adını tanıdıkları için mi aradı?" Claire gözlerindeki yağmuru sildi. "Kredi kartımı çalıp on üç bin dolar borca

girmeden önce olduğunu biliyorum. Amsterdam nasıldı Lydia?

Kahve dükkânları hoşuna gitti mi?" "İ Yaptım,

Aslında." Lydia hala vardı ve küçükkanal ev

KLM hostesinin ona First Class'ta verdiği hatıra eşyası. "Geride kalan son kız kardeşine sırtını döndüğünü bilmek hoşuna gitti mi?"

Claire'in ağzı ince bir çizgiye dönüştü. Gözleri ateşli bir parıltıya büründü.

"Tanrım, bunu yaptığında tıpkı anneme benziyorsun." "Kapa çeneni."

"Bu çok olgunca." Lydia kendi sesindeki olgunlaşmamışlığı duyabiliyordu. "Bu aptalca. On sekiz yıl önce yaptığımız tartışmanın aynısını yapıyoruz ama bu sefer yağmur altında yapıyoruz."

Claire yere baktı. İlk kez kendinden emin değilmiş gibi görünüyordu. "Bana her zaman her konuda yalan söyledin."

"*Bu* konuda yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Seni eve bıraktığında kafayı bulmuştun."

"Paul sana böyle mi söyledi? Çünkü beni hapisten o aldı. Genelde hapishanede taşlanmazsın. Bu bir tür hayır-hayır."

"Ben hapse girdim Lydia. Kafayı bulmak isteyen insanlar kafayı bulmanın bir yolunu bulur."

Lydia bir kahkaha attı. Lydia'nın Ay'a gittiği gibi, onun cici kız kardeşi de hapse girmişti.

Claire, "Senden etkilenmedi bile." dedi.

Lydia onun yüzünü inceledi. Bu eski bir mantık yürütmeydi ama artık daha az inanarak söylüyordu. "Ondan şüphe ediyorsun."

"Hayır, değilim." Claire ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Sen sadece duymak istediklerini duyuyorsun. Her zaman yaptığın gibi."

Claire yalan söylüyordu. Lydia bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu. Orada durmuş, yağmurda sıırılsıklam olmuş ve yalan söylüyordu. "Paul seni incitti mi? Mesele bu mu? O hayattayken bunu söyleyemiyordun ama şimdi-"

"Beni hiç incitmedi. O iyi bir kocaydı. İyi bir adamdı. Benimle ilgilendi. Kendimi güvende hissetmemi sağladı. Beni sevdi." Lydia cevap vermedi. Bunun yerine sessizliğin oluşmasına izin verdi.

Hâlâ kız kardeşine inanmıyordu. Claire'i okumak şimdi de küçük bir çocukken olduğu kadar kolaydı. Onu gerçekten rahatsız eden bir şey vardı ve bu şeyin Paul'le ilgili olduğu açıktı. Kaşları garip bir zig çiziyordu, tıpkı Helen'in üzgün olduğunda yaptığı gibi.

Neredeyse yirmi yıldır konuşmamışlardı ama Lydia, Claire'le yüzleşmenin onu her zaman daha da derine gömdüğünü biliyordu. Bir şaşırtmaca denerdi. "Şu Anna Kilpatrick olayını takip ediyor musun?"

Claire sanki cevap belliymiş gibi homurdandı. "Tabii ki öyleyim. Annem de öyle."

"Annem mi?" Lydia gerçekten şaşırmıştı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır, ama takip ettiğini biliyorum." Claire derin bir nefes aldı, sonra bıraktı. Gökyüzüne baktı. Yağmur durmuştu. "O kalpsiz değil, Lydia. Bununla başa çıkmak için kendi yöntemleri vardı." Cümlenin geri kalanını söylemedi. *Babamın da bununla başa çıkmak için kendi yöntemleri vardı.*

Lydia şemsiyesini kapatmakla meşguldü. Gölgelelik beyazdı ve üzerinde yüksüğün etrafında daireler çizerek zıplayan çeşitli cins köpekler vardı. Babası da UGA'da veterinerlik öğrencilerine ders verdiği zamanlarda buna benzer bir şey taşıyordu.

Claire, "Artık annemin yaşındayım," dedi. Lydia başını kaldırıp kız kardeşine baktı.

"Otuz sekiz. Julia kaybolduğunda annemle aynı yaşıydı. Ve Julia-"

"Kırk üç." Lydia her yıl Julia'nın doğum gününü kutlardı. Ve Helen'in. Ve Claire'in. Ve Julia'nın kaybolduğu günü.

Claire titrek bir nefes daha verdi. Lydia da aynı şeyi yapma dürtüsüne direndi. Paul yıllar önce Claire'i elinden almakla kalmamıştı. Bir başkasının gözlerinin içine bakmanın ve tam olarak ne hissettiğinizi anladığını bilmenin verdiği bağı da almıştı.

Claire, "Çocuğunuz var mıydı?" diye sordu. "Hayır," diye yalan söyledi Lydia. "Senin mi?"

"Paul istedi, ama ben çok korkuyordum..."

Dehşete bir isim koymasına gerek yoktu. Eğer aile planlaması Lydia'nın yirmili yaşlarında yapabileceği türden bir şey olsaydı, Dee'ye sahip olmasının imkânı yoktu. Bir çocuğun kaybının anne babasını nasıl parçaladığını -sadece parçalamakla kalmayıp yok ettiğini- izlemek yeterince uyarıcı bir hikâye olmuştu.

Claire dedi ki, "Büyükanne Ginny bunadı. Nasıl kötü olunacağını unuttu."

"Babamın cenazesinde bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Claire başını salladı.

"Yine şişmanlamışsın. Sanırım bu uyuşturucu kullanmadığın anlamına geliyor."

Claire Lydia'nın şeklini aldı ve bariz soruyu cevapsız bıraktı.

"On yedi buçuk yıldır ayığım."

"Aferin sana." Sesinde bir tutukluk vardı. Ağlıyordu. Lydia birden, tasarımcı kıyafetine rağmen kız kardeşinin berbat görüldüğünü fark etti. Elbisesinin içinde uyunmuş olduğu belliydi. Yanağında bir kesik vardı. Kulağının altında siyah bir çürük vardı. Burnu kıpkırmızıydı. Yağmur onu sırılsıklam etmişti. Soğuktan titriyordu.

"Claire-"

"I var içingit." Claire başladı Yürümek doğru
onu Araba. "Kendine iyi bak, Pepper."

Lydia bunu yapmaması için bir neden bulamadan oradan ayrıldı.

Şerif bugün beni tutukladı. Soruşturmasına müdahale ettiğimi söyledi. Savunmam -var olmayan bir şeye müdahale edemeyeceğim- onu etkilemedi.

Yıllar önce, yerel insancıl barınak için para toplamaya yardımcı olmak amacıyla, ilçe fuarında tutuklanmış gibi yapmak için gönüllü olmuştum. Siz ve küçük kız kardeşiniz skee ball oynarken (Pepper öğretmenine laf attığı için ceza almıştı) biz kötü adamlar fuarın etrafı çevrili bir bölümünde sevgililerimizin bizi kurtarmasını bekliyorduk.

Bu sefer, taklit zamanlarında olduğu gibi, annen beni kurtardı.

"Sam," dedi, "bunu yapmaya devam edemezsin."

Endişeli olduğu zamanlarda annen yeni evlilik yüzüğünü parmağında döndürüyor ve bunu her gördüğümde yüzüğü çıkarmaya çalıştığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Sana anneni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim? O tanıdığım en olağanüstü kadın. Büyükannen onun bir altın avcısı olduğunu düşünürdü, oysa ilk tanıştığımızda cebimde neredeyse bir gümüş kırıntısı bile yoktu. Söylediği ve yaptığı her şey beni memnun ederdi. Okuduğu kitapları severdim. Zihninin çalışma şeklini severdim. Bana bakıp, benim kendimde sadece bir anlığına gördüğüm bir şeyi görmesini sevdim.

O olmasaydı pes ederdim - senden değil, asla senden değil, kendimden. Sanırım bunu sana şimdi söyleyebilirim, ama çok iyi bir öğrenci değildim. Geçinecek kadar zeki değildim. Derslere yeterince odaklanamıyordum. Sınavları nadiren geçerdim. Ödevleri atlardım. Sürekli akademik gözetim altındaydım. Büyükanneniz asla

Biliyorum, ama o zamanlar sizin daha sonra yapmakla suçlandığınız şeyi yapmayı düşünüyordum: tüm eşyalarımı satmak, başparmağımı dışarı çıkarmak ve otostop çekerek Kaliforniya'ya, okulu bırakıp uyum sağlayan diğer hippilerin yanına gitmek.

Annenle tanıştıgımda her şey değışti. Bana hayal bile edemeyeceğim şeyleri istememi sağladı: düzenli bir iş, güvenilir bir araba, bir ev kredisi, bir aile. Gezme tutkunu benden aldığını uzun zaman önce anladın. Bilmeni isterim ki, hayatının geri kalanını birlikte geçireceğin kişiyle tanıştığında böyle olur: O huzursuzluk hissi tereyağı gibi erir.

Sanırım beni en çok üzen şey, bunu asla kendi başınıza öğrenemeyecek olmanız.

Annenin seni unutmadığını bilmeni istiyorum. Seni düşünerek uyanmadığı bir sabah bile yok. Doğum günlerinizi kendi yöntemleriyle kutluyor. Kayboluşunun yıldönümü olan her 4 Mart'ta, o gece Manhattan Cafe'den ayrılırken yürümüş olabileceğin yolu yürüyor. Eski odanda yanan bir gece lambası bırakıyor. Boulevard'daki evi satmayı reddediyor, çünkü tüm itirazlarına rağmen, bir gün kaldırımdan yürüyerek geri dönüp evinin yolunu bulabileceğine dair zayıf da olsa bir umudu var.

Bir keresinde bana "Kendimi yeniden normal hissetmek istiyorum" demişti. "Belki yeterince uzun süre öyleymişim gibi davranırsam, bu gerçekten olabilir."

Annen tanıdığım en güçlü, en zeki kadınlardan biriydi ama seni kaybetmek onu ikiye böldü. Evlendiğim o canlı, iğneleyici, esprili, aykırı kadın sessizliğe gömüldü. Sana çok uzun süre yas tuttuğunu, acıma duygusunun ve kendinden nefret etmenin onu hala içinde süründüğüm o kara çukura sürüklemesine izin verdiğini söyleyebilirdi. Bunu yaptıysa bile, orada kalışı geçiciydi. Bir şekilde eski benliğinin bir parçasını topraktan çıkarmayı başardı. Bana diğer, sefil yarısının, yontulmuş, atılmış yarısının hala saygılı bir mesafeden takip ettiğini, tökezlediği anda devralmaya hazır olduğunu söylüyor.

Sadece irade gücüyle asla tökezlememeyi başarır.

Annen bana başka bir adamla evleneceğini söylediğinde, "Bir daha asla göremeyeceğim biri için kalan iki kızımı feda edemem" dedi.

Bu adamı sevdiğini söylemedi. Onun kendisini etkilediğini ya da ona ihtiyacı olduğunu da söylemedi. Onun sunabileceği şeylere ihtiyacı olduğunu söyledi: istikrar, arkadaşlık, geceleri kederin boğucu hissi olmadan bir kadeh şarap.

Yerimi aldığı için diğer adama kızgın değilim. Ondan nefret etmiyorum çünkü kız kardeşlerinizin ondan nefret etmesini istemiyorum. Boşanmış bir ebeveynin yeniden evlenmesini çocukları için yumuşak bir geçiş haline getirmek son derece kolaydır. Sadece çenenizi kapalı tutun ve her şeyin yoluna gireceğini bilmelerini sağlayın.

Ve gerçekten de öyle olacağını hissediyorum - en azından ailemin geri kalan kısmı için.

Annen her zaman iyi bir karakter yargıcı olmuştur. Seçtiği bu adam kız kardeşlerinize karşı nazik. Pepper'ın isyankar, şaşırtıcı konserlerine gidiyor ve Claire'e ilgi gösteriyor. Okul aile birliği toplantılarına katılmasını, balkabağı oymasını ve Noel ağacı dikmesini yadırgamıyorum. Ayda bir kez Auburn'deki kız kardeşlerini ziyaret ediyorlar (biliyorum tatlım, ama UGA'ya gidemediler çünkü onlara seni çok fazla hatırlatıyordu). Ben geçmişe bağlı kalırken anneni hayatına devam ettiği için suçlayamam. Onu dul bıraktım. Mezarımda benimle birlikte yatmasını istediğim gibi benimle kalmasını da isterdim.

Sanırım şerif beni kefaletle çıkarması için onu aradı çünkü kendi halime bırakılsaydım, şerif beni mahkemeye çıkarana ya da serbest bırakana kadar hücrede kalırdım. Bir noktaya değinmeye çalışıyordum. Annen de aynı fikirdeydi, eğer anlatmak istediğim inatçı bir pislik olduğumsa.

Bu değiş tokuşun, onun beni hâlâ sevdiği anlamına geldiğini en iyi siz bilirsiniz.

Ama aynı zamanda bunun onun için son olduğunu da açıkça belirtti. Artık benim çılgınca arayışlarımı ya da karanlık köşelerde yabancılarla buluşup sizi o zamanlar tanıyan ama şimdi evli, iş sahibi ve kendi ailelerini kurmaya çalışan genç kadınları sorgulamamı duymak istemiyor.

Bunun için onu suçlamalı mıyım? Yel değirmenlerimden vazgeçtiği için onu suçlamalı mıyım?

İşte bu yüzden tutuklandım:

Taco Stand'da çalışan bir adam var. Şu anda müdür ama kaybolduğun gün masaları topluyordu. Şerifin adamları onun mazeretini temize çıkardı ama arkadaşlarından biri, Kerry Lascala, bana bu adamı bir partide 4 Mart 1991 gecesi seni sokakta gördüğünü anlatırken duyduğunu söyledi.

Her baba bu adamı arardı. Herhangi bir baba onu sokakta takip eder, arkanızda daha güçlü, daha öfkeli ve sizi daha özel bir yere götürmeyi içeren bir gündemi olan birinin olmasının nasıl bir his olduğunu bilmesini sağlardı.

Kulağa taciz gibi geliyor ama bir suçu araştırıyormuş gibi hissettiriyor.

Annen Taco'nun bir avukat tutabileceğini söyledi. Bir dahaki sefere Huckleberries geldiğinde, arama emriyle gelebilir.

Huckleberries.

Bu annenin sözlerinden biriydi. Şerif Carl Huckabee'ye bu lakabı soruşturmanın üçüncü haftasında takmış, üçüncü aydan itibaren de bu lakabı üniformalı herkese teşmil etmişti. Şerifi karnavaldaki o günden hatırlayabilirsiniz. Düz bir çizgi halinde kestiği sert bıyıkları ve tarağının dişlerinin bıraktığı olukları görebileceğiniz kadar sık tımar ettiği favorileriyle beceriksiz bir Barney Fife tipidir.

Huckleberry'nin inandığı şey bu: Taco adam, senin gittiğin gece büyükannesiyse huzurevindeydi.

Kayıp.

Resepsiyonda kayıt formu yoktu. Kayıt yok. Kamera yok. Büyükannesi ve o akşam saat on bir civarında yaşlı kadının sondasını kontrol eden bir hemşire dışında başka tanık yok.

En son 22:38'de görülmüşsünüz.

Hemşire, siz götürüldüğünüzde Taco'nun büyükannesinin yatağının yanındaki sandalyede uyuduğunu iddia ediyor.

Yine de Kerry Lascale onun aksini söylediğini duyduğunu söylüyor.

Annen bu tür düşüncelere deli saçması derdi ve belki de haklıdır. Artık kız kardeşlerine ipuçlarımdan bahsetmiyorum. Taco'cu adam, ilkokul öğrencisine teşhircilik yaptığı için tutuklanan çöpçü, röntgenci bahçıvan, yeğenini taciz ederken yakalanan 7-Eleven'in gece müdürü, hepsi onlara yabancı. Ziyarete geldiklerinde görmemeleri için ipucu koleksiyonumu yatak odasına taşıdım.

Gerçi pek ziyaret etmiyorlar ama onları suçlayamam. Onlar artık genç kadınlar. Kendi hayatlarını kuruyorlar. Claire seni kaybettiğimizde senin olduğun yaşlarda. Pepper daha yaşlı ama daha akıllı değil. Onun pek çok hata yaptığını görüyorum (uyuşturucu, umursamaz ve ulaşılmaz erkek arkadaşlar, bütün bir şehri yakabilecek kadar alev alev yanan öfke) ama onu durduracak yetkim yokmuş gibi hissediyorum.

Annen tek yapabileceğimizin Pepper düştüğünde yanında olmak olduğunu söylüyor. Belki de haklıdır. Ve belki de Claire'in hayatındaki bu yeni adam için endişelenmekte haklıdır. Çok fazla çabılıyor. Çok fazla memnun ediyor. Bunu ona söylemek bize düşer mi? Yoksa kendi başına mı çözecek? (Yoksa o mu çözecek? Büyükanne Ginny'nin gezinen gözlerine sahip.)

Tuhaftır ki annen ve ben sadece kız kardeşlerinin hayatları hakkında konuştuğumuzda bir bütün oluyoruz. İkimiz de kendi hayatlarımız hakkında konuşamayacak kadar yaralıyız. Çok uzun süre birlikte olursak kalplerimizdeki açık yaralar iltihaplanır. Biliyorum.

Annem bana baktığında inşa ettiğim oyun evlerini, oynadığım futbol maçlarını, yardım ettiğim ev ödevlerini ve seni kollarıma alıp oyuncak bebek gibi salladığım milyonlarca zamanı görüyor.

Tıpkı ona baktığımda karnının giderek şişmesini, seni sallayarak uyuttuğunda yüzündeki o nazik ifadeyi, ateşin yükselip bademciklerini aldırarak zorunda kaldığında gözlerindeki o paniği ve senin onu alt ettiğini fark ettiğinde yüzündeki o sinirli ifadeyi gördüğüm gibi.

Annenin artık başka bir adama ait olduğunu, çocuklarım için istikrarlı bir hayat kurduğunu, hayatına devam etmeyi başardığını biliyorum ama onu öptüğümde asla direnmiyor. Ve ben ona sarıldığımda, o da bana sarılıyor. Ve seviştığımızde, benim adımlı fısıldıyor.

O anda, nihayet kaybettiğimiz her şey yerine birlikte yaşadığımız tüm güzel şeyleri hatırlayabiliyoruz.

BEŞ

Claire, Lydia ile mezar başında yaptığı yüzleşmeden dolayı hâlâ sıırıksıklamdı. Garajın ortasında elinde kırık bir tenis raketi tutarak titreyerek oturuyordu. Seçtiğı silah. Bu, birkaç dakika içinde kırdığı dördüncü tenis raketiydi. Garajda grafit bir tenis raketinin sert kenarıyla karşılaşmamış ne bir dolap, ne bir alet, ne de bir araba vardı. Bosworth Tennis Tour 96'lar, Claire'in vuruşuna göre özel olarak tasarlanmıştı. Tanesi 400 dolar.

Bileğini yuvarladı, buza ihtiyacı olacaktı. Elinde şimdiden bir çürük oluşmuştu. Çığlık atmaktan boğazı acımişti. Paul'ün Porsche'sinden sarkan yan aynadaki yansımasına baktı. Islak saçları kafatasının şekline yapışmıştı. Dün öğleden sonra cenazede giydiğı elbisenin aynısını giymişti. Suyu dayanıklı maskarası sonunda pes etmişti. Ruju uzun süre önce çığnenmişti. Cildi solgundu.

En son ne zaman böyle kendini kaybettiğini hatırlamıyordu. Claire hapse girdiğı gün bile bu kadar kendini kaybetmemiştir.

Gözlerini kapadı ve geniş odanın sessizliğinde nefes aldı. BMW'nin motoru soğuyordu. Tıkırtılarını duyabiliyordu. Kalbi her bir tıklama için altı kez atıyordu. Elini göğsüne götürdü ve kalbinin patlamasının mümkün olup olmadığını merak etti.

Dün gece Claire yatağı kâbus görmeyi umarak girmişti ama beton bir duvara zincirlenmiş olduğunu, maskeli adamın onun için geldiğini hayal etmek yerine, Claire'in beyni ona çok daha kötü bir şey vermişti: Paul'le yaşadığı en hassas anlardan bazılarını gösteren bir film şeridi.

Martin'de bileğini burktuğu ve doktor bulmak için tüm adayı dolaştığı zaman. Onu üst kata taşımak niyetiyle kucağına aldığı, ancak beli tutmadığı için onunla sahanlıkta seviştiği zaman. Diz ameliyatından uyandığında bacağındaki bandajın üzerine çizilmiş bir gülen yüz bulmuştu.

Evliliklerinin üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmesine rağmen hâlâ kahve fincanının üzerine içinde baş harfleri olan gerçek bir kalp bulunan notlar bırakan adam, o filmi bilgisayarına indiren adamla aynı kişi olabilir miydi?

Claire kırık rakete baktı. Çok fazla parası vardı ve acı gerçek şu ki altmış dolarlık bir Wilson'ı tercih ederdi.

O ve Paul öğrenciyken, ne yapacaklarını bulamadıklarında hep liste yaparlardı. Paul bir cetvel alır ve sayfanın ortasına bir çizgi çekerdi. Bir tarafa bir şey yapmaları, bir şey satın almaları, bir şey denemeleri için nedenleri sıralar, diğer tarafa da yapmamaları için nedenleri yazarlardı.

Claire kendini ayağa kaldırdı. Raketini Porsche'nin kaputunun üzerine fırlattı. Paul çalışma masasının üzerinde bir not defteri ve kalem bulunduruyordu. Boş bir sayfanın ortasına bir çizgi çizdi. Paul o çizgiyi görse ter içinde kalırdı. Çizgi aşağıya doğru sola sapmıştı. Kalem sayfanın dışına taşmış, kenarını kıvrırmıştı.

Claire elindeki kalemi bankın kenarına vurdu. İki boş sütuna baktı. Artılar ve eksiler yoktu. Bu liste sorular ve cevaplar içindi.

İlk soru şuydu: Paul filmi gerçekten indirmiş miydi? Claire öyle olduğunu varsaymak zorundaydı. Virüs ve casus yazılım içeren dosyaları yanlışlıkla indirmek Claire'in işiydi. Paul yanlışlıkla bir şey indirmeyecek kadar dikkatliydi. Ve eğer şans eseri filmi yanlışlıkla indirmiş olsaydı, dosyayı Çalışma klasöründe saklamak yerine silerdi. Ve bunu Claire'e söylerdi, çünkü aralarındaki ilişki böyleydi.

Ya da en azından böyle bir ilişkileri olduğunu düşünüyordu. Bir sütuna "Kaza mı?", diğerine ise "Hayır" yazdı.

Claire kaleme tekrar vurmaya başladı. Paul filmi sado-mazoşizm için indirmiş ve sonuna gelene kadar bundan daha fazlası olduğunu fark etmemiş olabilir miydi?

Başını iki yana salladı. Paul o kadar kuralcıydı ki geceleri yatmadan önce atletini boxer'ının içine sokardı. Geçen hafta biri ona kocasının SM'den hoşlandığını söyleseydi, kahkahalarını bastırdıktan sonra Claire, Paul'ün alttan alan biri olduğunu varsayardı. Seks hayatlarında pasif olduğundan değil. Claire orada öylece yatmaya daha yatkın biriydi. Ama cinsel fanteziler zıtlıkların yansımasıydı. Paul her zaman kontrolü elinde tutuyordu, bu yüzden fantezisi bir başkasının kontrolü ele geçirmesine izin vermektir. Claire'in bir yabancı tarafından bağlanıp ırzına geçilmesiyle ilgili hayalleri olduğu kesindi ama günün soğuk ışığında bu tür şeyler dehşet vericiydi.

Bunun yanı sıra, birkaç yıl önce Paul'e *Grinin Elli Tonu*'ndan birkaç bölüm okuduğunda, ikisi de ergenler gibi kıkırdamıştı.

"O kitaptaki en büyük fantezi," demişti Paul, "sonunda onun için değişmesidir."

Claire kendini hiçbir zaman erkek davranışları konusunda bir uzman olarak görmemişti ama Paul haklı bir noktadaydı ve bu sadece erkeklerle ilgili değildi. İnsanlar temel, çekirdek kişiliklerini değiştirmezlerdi. Değerleri aynı kalma eğilimindeydi. Kişisel tavırları. Dünya görüşleri ve siyasi inançları. Bu teoriyi doğrulamak için bir lise buluşmasına gitmek yeterlidir.

Buna göre, kedileri uyutulmak zorunda kaldığında ağlayan, korku filmi izlemeyi reddeden, eve baltalı bir katil girerse Claire'in tek başına kalacağı şakasını yapan adamın

korkunç, ağza alınmayacak eylemleri izlemekten cinsel zevk alan aynı adam.

Claire not defterine baktı. "Daha fazla dosya mı?" diye yazdı. Çünkü aklının bir köşesinde gizlenen karanlık düşünce buydu. Dosya adı bir dizi rakamdan oluşuyordu ve Çalışma klasöründe gördüğü tüm dosyalar benzer şekilde numaralandırılmıştı. Paul bu iğrenç filmlerden daha fazla mı indirmişti? Claire'e geç saatlere kadar ofisinde çalışacağını söylediğinde zamanını böyle mi geçiriyordu?

Bu konularda Pollyanna değildi. Erkeklerin porno izlediğini biliyordu. Claire'in kendisi de paralı bir televizyon programındaki hafif sekse karşı değildi. Mesele şu ki, seks hayatları oldukça uysaldı. Farklı pozisyonlar ya da değişik temalar denemişlerdi ama on sekiz yıldan sonra neyin işe yaradığını biliyorlardı ve eski standartlara bağlı kalmışlardı. Claire'in geçen yıl şirketin Noel partisinde Adam Quinn'in teklifini kabul etmesinin nedeni de muhtemelen buydu.

Claire kocasını seviyordu ama bazen değişiklik istiyordu.

Paul de aynı mıydı? Onun için yeterli olmadığı ihtimalini hiç düşünmemişti. Paul her zaman ona vurulmuştu. Arabada elini tutmak için uzanan Paul'dü. Akşam yemeklerinde ona yakın oturan, sinemada kolunu ona dolayan ve partilerde odanın diğer ucundan onu izleyen oydu. Yatakta bile, Claire memnun olana kadar o asla memnun olmazdı. Claire'den nadiren ağzını onun üzerinde kullanmasını isterdi ve bu konuda asla bir pislik gibi davranmazdı. Hâlâ arkadaşları varken, Paul'ün bağlılığı konusunda onunla kıskançlıkla alay etmişlerdi.

Bu göstermelik miydi? Evliliklerinin mutlu görünen tüm yılları boyunca Paul daha fazlasını mı arzulamıştı? Ve bu daha fazlasını o filmin iğrenç içeriğinde mi bulmuştu?

Claire bir soru daha yazdı: "Bu gerçek mi?"

Prodüksiyonun amatörce bir havası vardı ama bu bilerek yapılmış olabilir. Bilgisayarlar inanılmaz şeyler yapabiliyordu. Michael Jackson sahnede dans ediyormuş gibi gösterebiliyorlarsa, bir kadın öldürülüyormuş gibi de gösterebilirlerdi.

Kalem yine tıkırdıyordu. Claire parmaklarının arasında sekmesini izledi. Tezgâhın üstü bambuydu. Bu lanet şeyin yok edilemez olduğu kanıtlanmıştı. Lydia'nın kitabından bir sayfa alıp her tarafına işemek için yarı cazip hale gelmişti.

Lydia.

Tanrım, bunca yıldan sonra kız kardeşini görmek ne beklenmedik bir tokattı. Annesine buluşmadan bahsetmeyecekti, çünkü Helen'in Paul'ün cinayeti ve hırsızlık arasında endişelenecek yeterince şeyi vardı. Ayrıca, ailesinin bağlarını koparmasının üzerinden bir yıl geçmeden Lydia'nın nihayet temizlenmeyi başarmış olması da Claire'in gözünden kaçmamıştı. Julia'yı aramak, Lydia'nın bakımı için kefillere, avukatlara ve rehabilitasyon kliniklerine ödeme yapmak derken, Sam Carroll sonunda canına kıyduğunda neredeyse iflas etmişti.

Sırf bu günah yüzünden bile Claire'in kız kardeşiyle ilişkisini kesmesi gerekirdi ama sonra Paul'ü kendisine tecavüz etmeye çalışmakla suçlamıştı ve bu bardağı taşıran son damla olmuştu.

Paul seni incitti mi? Lydia, Paul'ün mezarına on metreden daha yakın bir yerde dururken sormuştu. *Mesele bu muydu?*

Claire "bunun" ne olduğunu biliyordu. Şüpheydi. Bilgisayarında bulduğu şey yüzünden kocasından şüphe ediyordu. Zihni, Paul'ün şiddeti izlemesinden bunu gerçekten işlemesine bir sıçrama yapmıştı ki bu aptalca bir bağlantıydı çünkü milyonlarca genç erkek şiddet içeren video oyunları oynuyordu ama sadece bir avuç kadarı seri cinayetler işliyordu.

Yine de Paul bir keresinde ona tesadüf diye bir şey olmadığını söylemişti. "Gerçekten Büyük Sayılar Yasası, yeterince büyük bir örneklem büyüklüğü verildiğinde, herhangi bir çirkin şeyin olabileceğini öngörür."

Claire listesindeki üç maddeye baktı:

Kaza mı?

Daha fazla

dosya mı?

Gerçek mi

bu?

Şu anda, bu çirkin sorulardan yalnızca biri yanıtlanabilir.

Claire kendini durduramadan merdivenlerden yukarı çıktı. Paul'ün ofisinin kapısını açmak için şifreyi tuşladı. Ajan Nolan ev için gereken tüm kodlar hakkında bir yorum yapmıştı ama Paul tüm kapı kodlarını doğum günlerine göre değiştirerek Claire'in işini kolaylaştırmıştı.

Ofis bir gün önce olduğu gibi aynı görünüyordu. Claire masaya oturdu. Klavyeye dokunmak için elini uzatırken tereddüt etti. Bu bir kırmızı hap/mavi hap anıydı. Daha fazla dosya olup olmadığını gerçekten bilmek istiyor muydu? Paul artık ölmüştü. Ne anlamı vardı ki?

Klavyeye dokundu. Önemli olan bunu bilmesi gerektiği idi.

Claire fareyi yuvaya götürüp Çalışma klasörüne tıklarken eli şaşırtıcı derecede sabitti.

Gökkuşağı çarkı döndü, ancak dosya listesi yerine beyaz bir kutu belirdi.

GLADYATÖR'E BAĞLANMAK MI?

Altında bir EVET ve HAYIR düğmesi vardı. Claire bir gün önce neden giriş yapmasının istenmediğini merak etti. Dün Ajan Nolan merdivenlerden sürünerek çıkarken birkaç mesajda KAPAT'a bastığını hayal meyal hatırlıyordu. Görünüşe göre, kapattığı şeylerden biri de bu Gladyatör her neyse onunla olan bağlantısıydı.

Dirseklerini masaya dayadı ve kelimelere baktı. Bu durması gerektiğine dair bir işaret miydi? Paul ona tamamen güvenmişti, ilişkilerine bakılırsa fazlasıyla güvenmişti, çünkü elbette Adam Quinn ilk değildi. Ya da sonuncusu, çünkü acımasızca dürüst davranıyordu; barmen Tim'in karısıyla arasının açık olmasının bir nedeni vardı.

Dünkü ezici suçluluk duygusunu hatırlamaya çalıştı ama kocasının bilgisayarında bulduğu sert görüntüler vicdan azabını azaltmıştı.

"Gladıyatr," dedi Claire. Bu kelimenin neden tanıdık geldiğini bilmiyordu.

Fareyi çevirdi ve EVET düğmesine tıkladı. Ekran değişti.

Yeni bir mesaj belirdi:

şİFRE?

"Siktir." Bu iş daha ne kadar zorlaşacaktı? Komut istemine bakarken parmağını fareye vurdu.

Tüm sistem şifreleri anımsatıcılar ve tarihlerin bir kombinasyonuydu. "Paul'n Bilgisayarına Bakıyorsunuz" anlamına gelen YALAPC111176'yı yazdı ve ardından doğum gününü ekledi.

Ortasında nlem işareti olan siyah bir üçgen ona şifrenin yanlış olduğunu söylüyordu.

Claire birkaç varyasyon daha denedi, doğum gününü, evlilik yıldnmlerini, bilgisayar laboratuvarında ilk tanıştıkları tarihi, ilk çıktıkları tarihi, ki bu aynı zamanda ilk seks yaptıkları gündü, çünkü Claire kararını verdiğinde asla zoru oynamazdı.

Hiçbir şey işe yaramadı.

Paul'n ofisinde etrafına bakındı, bir şey kaçırıp kaçırmadığını merak ediyordu.

"Paul'n kitap okuduğu sandalyeye bakıyorsun," diye denedi. "Paul'n uyuduğu kanepeye bakıyorsun." Bir şey çıkmadı. "Paul'un mastürbasyon yaptığı bilgisayara bakıyorsun."

Claire sandalyede geriye doğru yığıldı. Paul'n masasının tam karşısında, üçüncü evlilik yıldönümlerinde ona hediye ettiği tablo duruyordu. Claire tabloyu çocukluk evinin bir fotoğrafından kendisi yapmıştı. Paul'n annesi fotoğrafı evlerinin arka bahçesinde çekmişti. Piknik masası doğum günü süsleriyle donatılmıştı. Claire pek iyi değildi.

Bu yüzden küçük bir leke masada oturan genç Paul'ü temsil ediyordu.

Ona Scott arazisini satın alan çiftçinin evi ve çevresindeki tüm yapıları yıktığını söylemişti. Claire adamı suçlayamazdı. Evin ev yapımı bir görünümü vardı, ahşap paneller sağdan sola değil, yukarıdan aşağıya uzanıyordu. Arka bahçedeki ahır *Amityville Korku* Evi gibi görünüyordu. Piknik masasının ve eski kuyu evinin üzerine öyle koyu bir gölge düşürmüştü ki Claire renkleri tahmin etmek zorunda kalmıştı. Paul ona renkleri tam olarak doğru tahmin ettiğini söylemişti ama kuyunun üzerindeki küçük yapının siyah yerine yeşil olması gerektiğinden oldukça emindi.

Claire bilgisayara birkaç tahmin daha yazdı ve her kelimenin ilk harflerini doğru sıraya koyabilmek için yüksek sesle konuştu. "Claire'in tablosuna bakıyorsunuz." "Paul'un büyüdüğü eve bakıyorsunuz." "Yeşil olması gereken eski bir kuyu eve bakıyorsunuz."

Claire klavye tepsisini masaya geri çarptı. Düşündüğünden daha öfkeliydi. Ve kızgın olduğunu fark edince Gladyatör kelimesini nerede gördüğünü anladı.

"Aptal," diye fısıldadı. Paul'ün çalışma tezgahının yan tarafında dev bir metal logo vardı ve üzerinde GLADIATOR yazıyordu. "Paul'ün Çalışma Tezgahına Bakıyorsunuz."

Claire, Paul'ün doğum tarihini ekledi ve enter tuşuna bastı. Sürücü bağlandı. Çalışma dosyaları geldi.

Claire'in eli farenin üzerinde hareketsiz kaldı.

Helen ona uzun zaman önce gerçeği bilmenin her zaman iyi bir şey olmadığını söylemişti. Julia hakkında konuşuyordu, çünkü o zamanlar annesinin konuşabildiği tek şey buydu. Haftalarca, bazen aylarca yataktan çıkmaz, en büyük çocuğunun açıklanamayan kayboluşunun yasını tutardı. Lydia, annesinin

Bir süre ebeveynlik yaptıktan sonra Lydia evi terk edince Büyükanne Ginny eve taşınmış ve hepsini korkutarak kendine getirmişti.

Helen Julia'nın şu anda nerede olduğunu bilmek ister miydi? Claire annesine bir zarf uzatsaydı ve içinde Julia'ya tam olarak ne olduğunun hikayesi olsaydı, onu açar mıydı?

Claire eminim yapardı.

Çalışma klasöründeki ikinci dosyaya tıkladı, tarihe göre Paul ilkiyle aynı gece izlemişti. İlk filmdeki aynı kadın aynı şekilde aynı duvara zincirlenmişti. Claire odanın ayrıntılarını inceledi. Kesinlikle eski bir bodrum katına bakıyordu. Paul'ün hayalindeki bodrumun tertemiz, düzgün duvarlarına hiç benzemiyordu. Kadının arkasındaki briket duvar nemli ve ıslak görünüyordu. Beton zeminde lekeli bir şilte vardı. Çöpler fast food restoranlarından geliyordu. Tavan kirişlerinden eski teller ve galvanizli borular sarkıyordu.

Claire sesi tekrar açtı ama kısıktı. Kadın inliyordu. Kadraja bir adam girdi. Claire onu diğer filmdeki adam olarak tanıdı. Aynı maske. Aynı dar deri külot. Henüz sertleşmemişti. Elinde pala yerine elektrikli sığır sopası vardı. Claire adam onu kullanana kadar bekledi, sonra filmi durdurdu.

Sandalyeye geri oturdu. Adam donmuştu. Kolu dışarıdaydı. Kadın küçülüyordu. Ne olacağını biliyordu.

Claire filmi kapattı. Dosyalara geri döndü ve üstten üçüncü dosyayı açtı. Aynı kadın. Aynı düzenek. Aynı adam. Claire adamın çıplak sırtını inceledi. Sol kürek kemiğinin altında bir ben kümesi olmadığını, yani adamın Paul olamayacağını doğrulayana kadar kendi kendine nedenini söylemedi.

Rahatlama o kadar büyüktü ki, gözlerini kapatıp birkaç dakika boyunca sadece nefes almak zorunda kaldı.

Claire gözlerini açtı. Filmi kapattı. Dosya isimleri sıralıydı, bu yüzden ölüm vuruşundan önce kadının çeşitli işkence sahnelerinde olduğu on dosya daha olduğunu anladı. Tarihlerine göre Paul hepsini ölmeden önceki gece izlemişti. Her biri beş dakika civarındaydı, bu da neredeyse bir saatini bu iğrenç görüntüleri izleyerek geçirdiği anlamına geliyordu.

"İmkânı yok," diye mırıldandı Claire. Paul on dakikadan fazla dayanırsa şanslıydı. Bu filmleri cinsel zevkten başka bir şey için mi izliyordu?

Bir sonraki dosya dizisine doğru ilerledi. Bu seride sadece beş dosya vardı. Paul ilkini on gün önce izlemişti, sonraki dokuz gün önceydi ve Paul ölmeden önceki geceye kadar böyle devam etti. En son filmi tıklayarak açtı. Başka bir kız. Bu daha da gençti. Uzun, siyah saçları yüzünü örtüyordu. Claire daha yakına eğildi. Kız bağları çekiştiriyordu. Başını yana çevirdi. Saçları döküldü. Gözleri korkuyla irileşti.

Claire filmi durdurdu. Adamı bir daha görmek istemiyordu.

Listeye koyması gereken bir soru daha vardı:

Bu yasal mı?

Açıkçası, bu tamamen gerçek olup olmadığına bağlıydı. Eğer polis sizi sahte kan izlediğiniz için tutuklayabilseydi, Amerika'daki her sinema bir operasyonun parçası olurdu.

Peki ya Paul'un filmleri gerçek *olsaydı*?

FBI ajanları sebepsiz yere soygunlarda ortaya çıkmazlardı. Julia ilk kaybolduğunda, Helen ve Sam FBI'ın olaya dahil olması için kıyameti koparmışlardı, ama onlara yasalara göre, federallerin davayı inceleyebilmesi için önce bir eyalet kurumunun federal yardım talep etmesi gerektiği açıklanmıştı. Şerif, Julia'nın bir isyan sırasında kaçtığını düşündüğünden, yukarıya herhangi bir talep gönderilmemişti.

Claire web tarayıcısını açtı ve FBI'ın ana sayfasını açtı. SSS bölümüne gitti. Aralarında gezindi

Aradığı şeyi bulana kadar ajansın soruşturduğu çeşitli suçlarla ilgili sorular sordu.

Bilgisayarla ilgili suçlar: Ulusal güvenlik alanında FBI, ülkenin bilgisayarlı bankacılık ve finans sistemlerini ilgilendiren cezai konuları araştırır. Suç teşkil eden eylemlere örnek olarak dolandırıcılık yapmak için bilgisayar kullanmak veya müstehcen materyal iletmek için interneti kullanmak verilebilir.

Claire'in bu filmlerin müstehcen olduğundan hiç şüphesi yoktu. Belki de dün Ajan Fred Nolan konusunda haklıydı. FBI indirilen dosyaları Paul'un bilgisayarına kadar takip etmişti. Claire **60 Dakika**'da bir hükümet muhbirinin bilgisayarını internete bağlamanın kendinizi doğrudan NSA'ya bağlamakla eşdeğer olduğunu söylediği bir haber görmüştü. Muhtemelen Paul'ün filmlere baktığını biliyorlardı.

Bu da Claire'in de onlara baktığını bildikleri anlamına geliyordu.

"Tanrım!" Mac internete bağlıydı. Bilgisayarın arkasına takılı kabloları tuttu. Kabloları o kadar sert çekti ki monitör döndü. İnce teller plastik fişten sıyrılarak İnternet bağlantısını kopardı. Claire rahatlamaktan neredeyse bayılacaktı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki boynunda hissedebiliyordu.

Şartlı tahliye memuru en küçük bir ihlalde bile onu hapse göndereceğini açıkça belirtmişti. Bu filmlere bakmak yasadışı mıydı? Claire farkına bile varmadan yasaları çiğnemiş miydi?

Yoksa bir aptal gibi aşırı tepki mi vermişti?

Monitörü geri çevirdi. Tüm web sayfaları internete bağlı olmadığını söylüyordu. Filmler hâlâ ekranda donmuştu. Başka bir hata mesajı daha çıkmıştı.

UYARI! "GLADYATÖR" DİSKİ DÜZGÜN ÇIKARILMAMIŞ. BAZI DOSYALAR KAYBOLMUŞ OLABİLİR.

Claire fişini çektiği tüm kabloları baktı. Bilgisayarlar konusunda tamamen cahil değildi. Film dosyalarının büyük olduğunu ve çok fazla depolama alanı gerektirdiğini biliyordu. Bilgisayarın arkasındaki şimşek sembolünün, USB'den iki kat daha hızlı veri aktaran Thunderbolt bağlantısı için olduğunu biliyordu.

Kocasını da tanıyordu.

Claire yere diz çöktü. Paul masasını tüm kablolar içeride gizlenecek şekilde tasarlamıştı. Bilgisayardan masa lambasına kadar elektrikli olan her şey masanın içine yerleştirilmiş bir bataryaya bağlıydı. Büyük siyah kutunun batarya yedeği olduğunu biliyordu çünkü Paul onu etiketlemişti: AKÜ YEDEĞİ.

Çekmeceleri çıkarıp içlerini ve arkalarını kontrol etti. Masanın içinde harici bir sabit disk görünmüyordu. Yedekleme için kullanılan güç kablosu masanın sağ ön ayağının içine gizlenmişti. Fiş alttan çıkıyor ve yerdeki bir prize bağlanıyordu.

Hiçbir şey GLADIATOR olarak etiketlenmemişti.

Claire masayı itti. Her şey düz bir şekilde geriye doğru yuvarlanmak yerine, heyecanlı bir köpeğin tüm poposunu sallaması gibi orantısız bir hal aldı. Başka bir bacağın içinden geçen başka bir kablo vardı. Beyaz ve inceydi, bilgisayarın arkasından çıkardığı Thunderbolt kablosuyla aynıydı. Bu uç hâlâ masanın üstündeydi. Diğer ucu ise parke zemine açılmış bir deliğin içinde kaybolmuştu.

Alt kattaki garaja indi. Paul'ün Gladatör çalışma tezgahı bütün bir duvarı kaplıyordu. İki yanında çekmeceli daha küçük tekerlekli dolaplar vardı ve aralarında yaklaşık on metrelik bir açıklık vardı. Claire bütün dolapları çıkardı. Çekmecelerin arkasından başıboş kablolar çıkmıyordu. Tezgâhın altına baktı. Claire garaja binlerce kez girmişti ama bankın arkasındaki baklava desenli panelin duvardakiyle aynı olmadığını hiç fark etmemişti. Metale bastırdı ve levha elinin altında esnedi.

Claire ayağa kalktı. Tenis raketi sayesinde Paul'ün 3-D yazıcısı ve CAD lazer kesicisi bambu tezgâhın üzerine saçılmıştı. Onları koluyla yere süpürdü. Işıkları kapattı. Tezgâhın üzerine eğildi ve tezgâh ile duvar arasındaki dar aralıktan aşağıya baktı. En sol uçtan başladı. Tam ortası olduğunu bildiği yerde, tezgahın arkasında yanıp sönen yeşil bir ışık gördü.

Işıkları tekrar açtı. Tekerlekli dolaplardan birinde bir el feneri buldu. Çalışma tezgahı hareket ettirilemeyecek kadar ağırdı ve bu olmadan bile yere sabitlenmişti. Tezgâhın üzerine doğru eğildi ve yanıp sönen yeşil ışığın büyük bir harici sabit diskte olduğunu gördü.

Bunların hiçbirisi kaza değildi. Claire iyi bir bahane bulamadı. Bu düzenek ev sekiz yıl önce inşa edilirken tasarlanmıştı. Paul o filmleri sadece izlememişti. Onları toplamıştı. Ve kimsenin onları bulmaması için büyük çaba harcamıştı.

Gözleri yaşlarla doldu. Filmler gerçek miydi? Elinde belki de düzinelerce kadının işkence gördüğüne ve öldürüldüğüne dair kanıtlar olabilir miydi?

Dün Fred Nolan Claire'e Paul'ün ölmeden önceki tavrını sormuştu. Olaydan bu yana Claire ilk kez kendi davranışlarının nasıl olduğunu düşündü. Paul onu o sokağa çektiğinde şok olmuştu. Ne yapmak istediğini açıkça söylediğinde heyecanlanmıştı. Bu kadar güçlü davrandığında heyecanlanmıştı, çünkü bu seksi ve tamamen beklenmedik bir şeydi.

Sonra ne olacak?

Claire soyulduklarını fark ettiğinde dehşete düştüğünü biliyordu. Ondan önce de korkmuş muydu? Paul onu döndürüp duvara yapıştırdığında biraz korkmamış mıydı? Yoksa Paul'ün bacaklarını ayırıp bileklerini duvara yapıştırması tuhaf bir şekilde filmlerdeki kürek mahkûmu genç kızları anımsattığı için mi hafızasını gözden geçiriyordu?

Zavallı yaratıklar. Eğer filmler gerçekse, Claire onların ailelerine, başlarına ne geldiğini bilmelerini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmayı borçluydu. Ya da ne olabileceğini, çünkü ikinci filmdeki genç kızın hâlâ hayatta olma ihtimali vardı.

Claire hızlı hareket etti çünkü durup düşünürse yanlış bir şey yapacağını biliyordu.

Paul bilgisayarlar için her zaman her şeyden iki tane alırdı. Garajın bodrumunda fazladan yirmi terabaytlık bir sabit disk vardı. Claire ağır kutuyu raftan indirdi ve ofise taşıdı. Bilgisayarı kullanarak sürücüyü kurmak için talimatları izledi, sonra Gladiator kablosunu taktı. Tüm dosyaların üzerini çizdi ve onları yeni sürücüye sürükledi.

GLADYATÖR'Ü LACIE 5BIG'E KOPYALAMAK İSTER MİSİN?

Claire EVET'e tıkladı.

Bilgisayar tüm dosyaların aktarılması için gereken süreyi hesaplarken gökkuşağı çarkı dönmeye başladı. Elli dört dakika. Paul'ün masasına oturdu ve ekranda ilerleme çubuğunun ilerleyişini izledi.

Claire yıldönümü tablosuna tekrar baktı. Paul'ün çocukluğunu düşündü. Resimlerini görmüştü; sevimli, dişlek sırtışını; altı ve yedi yaşlarındayken kulaklarının kocaman kafasından dışarı fırlayışını; ergenlik çağına girdiğinde her şeyin nasıl toparlanmaya başladığını. Atılğan ya da gösterişli değildi ama onu lens takmaya ve güzel takımlar almaya ikna ettiğinde yakışıklıydı. Ve komikti. Ve çekiciydi. Ve o kadar zekiydi ki, kız onun her şeyin cevabını bildiğini varsayıyordu.

Keşke şimdi burada olsaydı da onun bu konudaki sorularını yanıtlasaydı.

Claire'in gözleri bulanıklaştı. Yine ağlıyordu. Tüm dosyaların başarıyla kopyalandığını bildiren mesaj gelene kadar ağlamaya devam etti.

Devrilmiş bir dolap BMW'sinin önünü kapatıyordu. Paul'ün Tesla'sını sürdü çünkü hava kararıyordu ve Porsche'nin

farlar paramparça olmuştu. Claire, Dunwoody polis karakolunun önündeki otoparka girene kadar ne yaptığını sorgulamadı. Sabit disk yanındaki koltuğa yerleştirilmişti. Beyaz alüminyum kutu en az yirmi kilo ağırlığındaydı. Yolcu hava yastığı, sensörler koltukta yeni yürümeye başlayan bir çocuk olduğunu varsaydığı için kapanmıştı.

Claire 1950'lerden kalma bir ofis malzemeleri mağazasını andıran polis merkezine baktı. Muhtemelen bunu vermesi gereken kişi Fred Nolan'dı ama dün Nolan Claire'e bir pislik gibi davranmıştı ve Mayhew de ona çenesini kapatmasını söylemişti, o yüzden bunu Yüzbaşı Mayhew'e verecekti.

Bu işi ciddiye alacağı konusunda ona güveniyor muydu? Fred Nolan'ın aksine, Claire Yüzbaşı Mayhew'den net bir izlenim edinmemişti, onun merkezi oyuncu kadrosundan çıkmış bir polise benzediğini düşünmekten başka. Bıyığı onu şaşırtmıştı çünkü Şerif Carl Huckabee, orijinal Huckleberry, iktidarsız görünen bir bıyığa sahipti ve üst dudağının doğal kıvrımını takip edecek şekilde tımar etmek yerine düz bir çizgide kesmeye devam ediyordu. Claire adamla ilk tanıştığında on üç yaşındaydı. Adamın dudağının üzerindeki garip süpürgeye bakıp sahte olup olmadığını merak ettiğini hâlâ hatırlayabiliyordu.

İçinde bulunduğu durumda bunun zerre kadar önemi yoktu, çünkü sakal evrensel bir beceriksizlik göstergesi değildi.

Yanındaki koltukta duran sabit diske baktı. Kırmızı hap/mavi hap.

Burada Mayhew söz konusu değildi. Claire'di. Paul'un itibarıydı. Artık anonimlik diye bir şey yoktu. Bu ortaya çıkacaktı. İnsanlar kocasının neyin içinde olduğunu bileceklerdi. Belki insanlar zaten biliyordu.

Ve belki de filmler gerçektir, bu da ikinci kızın hâlâ hayatta olabileceği anlamına geliyordu.

Claire arabadan inmek için kendini zorladı. Sabit disk eskisinden daha ağır geliyordu. Gece hızla çöküyordu. Gök gürültüsü uzaklarda gümbürdüyordu. Claire otoparkta yürürken tepedeki ışıklar yandı. Cenaze elbisesi kurumuştı ama sertleşmiş ve sürtünüyordu. Dişlerini gıcırdatmaktan çenesi ağrıyordu. Dunwoody polis karakoluna en son gittiğinde üzerinde bir tenis elbisesi vardı ve arka kapıdan içeri alınıyordu.

Bu kez kendini, ziyaretçileri ofis alanından ayıran büyük bir kurşun geçirmez cam parçasının bulunduğu son derece dar bir ön lobide buldu. Resepsiyon görevlisi üniformalı iri yarı bir adamdı ve Claire içeri girdiğinde başını kaldırıp bakmadı.

Sabit diski boş bir sandalyeye bıraktı. Pencerenin önünde durdu.

İri yarı memur isteksizce bilgisayarından başını kaldırdı. "Kimi görmeye geldiniz?"

"Kaptan Mayhew."

Bu isim hemen kaşlarını çatmasına neden oldu. "Kendisi meşgul, hanımefendi."

Claire bunu beklemiyordu. "Bunu onun için bırakmalıyım." Bomba gibi görünüp görünmediğini merak ederek sabit diski işaret etti. Kesinlikle öyle hissettiriyordu. "Belki bunu açıklayan bir not yazabilirim-"

"Lee, ben hallederim." Yüzbaşı Mayhew camın arkasında duruyordu. Claire'e yan kapıya gitmesi için el salladı. Bir uğultu duyuldu, sonra kapı açıldı. Sadece Mayhew'i görmek yerine, Mayhew ve Adam Quinn'i gördü.

"Claire." Adam gergin görünüyordu. "O e-postayı almadım."

"Özür dilerim." Claire'in onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ne e-postası?"

"Paul'un dizüstü bilgisayarındaki devam eden çalışma dosyası."

Paul'un Dizüstü bilgisayar. Tanrım. sadece biliyordu ne o vardı üzerinde MacBook'u.

"Ben-"

"Sadece bana getir." Adam onun yanından geçip kapıdan çıktı.

O gittikten sonra uzun süre arkasından baktı. Neden bu kadar kızgın göründüğünü anlamadı.

Mayhew Claire'e "Guy karakolda olmaktan hoşlanmıyor" dedi.

Claire aklına gelen ilk tepkiyi bastırdı:

Kimin var ki?

Mayhew, "Evinizin anahtarı olan herkesle konuşuyoruz." dedi.

Claire, Adam'ın listede olduğunu unutmuştu. O ve karısı Sheila beş sokak ötede oturuyorlardı. Claire ve Paul ülke dışındayken evi kontrol ediyordu.

Mayhew, "Sizin için ne yapabilirim Bayan Scott?" diye sordu.

"Görmeniz gereken bir şey var." Sabit disk kaldırılmaya başladı.

"Ben hallederim." Belli ki kutunun bu kadar ağır olmasını beklemiyordu. Neredeyse düşürüyordu. "Vay be. Bu şey de ne?" "Bu bir sabit disk." Claire telaşlandığını hissetti. "Bu kocamındı. Yani, kocam-" "Hadi ofisime dönelim."

Claire onu her iki yanında kapalı kapılar olan uzun bir koridorda takip ederken kendini toparlamaya çalıştı. Mahkûmların işlemlerinin yapıldığı açık alanı tanıdı. Sonra bir uzun koridor daha vardı, sonra açık bir ofis alanındaydılar. Kabinler yoktu, sadece beş masada beş adam bilgisayarlarının başına çökmüştü. Odanın ön tarafında iki beyaz tahta vardı. Hepsi de fotoğraflarla ve seçilemeyecek kadar uzakta karalanmış notlarla doluydu.

Mayhew ofis kapısının önünde durdu. "Önden buyurun."

Claire oturdu. Mayhew disk masasına koydu, sonra da oturdu.

Ona baktı. Daha doğrusu, gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamak için bıyığına baktı.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu. Su? Kola?"

"Hayır, teşekkür ederim." Claire bunu daha fazla uzatamazdı. "O sürücüde işkence gören ve öldürülen kadınların filmleri var."

Mayhew bir an durakladı. Yavaşça sandalyesine geri oturdu. Dirseklerini kollarına dayadı, ellerini karnının önünde birleştirdi. "Tamam."

"Onları kocamın bilgisayarında buldum. Kocamın bilgisayarına bağlıydı. Harici bir sabit disk buldum-" Nefes almak için durdu. Paul'ün filmleri saklamak için ne kadar uğraştığını bilmesine gerek yoktu. Sadece orada olduklarını bilmesi gerekiyordu. Claire sabit diski işaret etti. "İçinde kocamın izlediği, iki farklı kadının işkence edilerek öldürüldüğü filmler var."

Kelimeler aralarında asılı kaldı. Claire kulağa ne kadar korkunç geldiklerini duyabiliyordu.

Dedi ki, "Özür dilerim. Onları yeni buldum. Ben hala ..." Hâlâ ne olduğunu bilmiyordu. Sarsılmış mı? Kederli mi? Öfkeli mi? Dehşete mi düşmüştü? Yalnız mı?

"Bir saniye." Mayhew telefonu açtı ve dahili numarayı tuşladı. "Harve, sana burada ihtiyacım var."

Claire ağzını tekrar açamadan odaya başka bir adam girdi. Mayhew'in daha kısa, daha geniş bir versiyonuydu ama aynı tip tüylü bıyıkları vardı.

Mayhew, "Dedektif Harvey Falke, bu Bayan Claire Scott." dedi.

Harvey Claire'e başıyla onay verdi.

Mayhew, "Şunu benim için bağlar mısın?" dedi.

Harvey sürücünün arkasına, sonra da Mayhew'in bilgisayarının arkasına baktı. Masanın çekmecelerinden birini açtı. İçinde bir yığın kablo vardı. İhtiyacı olanı çıkardı.

Mayhew Claire'e sordu, "Biraz su istemediğine emin misin? Kahve?"

Claire başını salladı. Adamın onu ciddiye almamasından korkuyordu. Onun ciddiye almasından da korkuyordu. Onlar

tavşan deliğine girmiştik. Geri dönüş yoktu.

Harvey bağlantıları çabucak halletti. Mayhew'in yanından geçip klavyede yazmaya başladı.

Claire odaya baktı. Mayhew, şehir yetkilileriyle el sıkışırken çekilmiş çerçeveli fotoğraflarla poz vermişti. Polis ligi için bir golf kupası. Çeşitli maratonlardan numaralar. Masasının üzerindeki plakete baktı. İlk adı Jacob'dı. Yüzbaşı Jacob Mayhew.

Harvey, "İşte böyle." dedi.

"Teşekkürler." Harvey odadan çıkarken Mayhew klavyeyi tekrar çevirdi. Fareyi düzeltti, sonra dosyalardan birine tıkladı. "Bakalım burada ne varmış."

Claire onda ne olduğunu biliyordu. Adam birkaç film açıp izlerken Claire başka tarafa baktı. Bilgisayarının sesi kapalıydı. Tek duyabildiği Mayhew'in düzenli nefes alışığıydı. Yüzbaşı rütbesine insanlığın başına açabilecekleri karşısında şaşırarak ulaşamayacağını düşünüyordu.

Birkaç dakika geçti. Sonunda Mayhew fareyi bıraktı. Tekrar sandalyesine oturdu. Bıyıklarını çekti. "Keşke size daha önce böyle şeyler görmediğimi söyleyebilseydim. Dürüst olmak gerekirse çok daha kötüsünü."

"İnanamıyorum..." Claire inanmadığı şeyleri ifade edemiyordu.

"Dinleyin hanımefendi, şok edici olduğunu biliyorum. Bana güvenin. Bu tür şeyleri ilk gördüğümde, sahte olduğunu bilmeme rağmen haftalarca uyuyamamıştım."

Claire kalbinin yerinden fırladığını hissetti. "Sahte mi?"

"Şey, evet." Gıdıklamanın ortasında durdu. "Buna snuff porno deniyor. Gerçek değil."

"Emin misin?"

Kendi gözleriyle görebilmesi için monitörü çevirdi. Filmlerden biri ekranda donmuştu. Şunu işaret etti: "Şu gölgeyi görüyor musun? Bu squib için bağlantı. Squib'in ne olduğunu biliyor musun?"

Claire başını salladı.

"Bu bir Hollywood şeyi, sahte kanla dolu küçük plastik bir keseye benziyor. Kıyafetlerin altına saklıyorlar ya da sırtınıza yapıştırıyorlar. Kötü adam geliyor ve sözde sizi vuruyor ya da bu durumda sizi palalıyor, sonra kamera dışındaki başka bir adam bir düğmeye basıyor ve kesecik patlıyor ve kan dışarı akıyor." Parmağını kadının yan tarafındaki bir gölgenin üzerinde gezdirdi. "Buradaki koyu çizgi fişeğe bağlanan kablo. Artık uzaktan kumandalı olanları var, sanırım bu düşük bütçeliydi, ama-"

"Anlamıyorum."

"Bu sahte. İyi bir sahte bile değil." "Ama, kız-"

"Evet, ne düşündüğünüzü biliyorum. Tıpkı Anna Kilpatrick'e benziyor."

Claire bunu hiç düşünmemişti ama şimdi o söyleyince, benzerlik tekinsiz bir hal aldı.

"Bak," Mayhew dedi, "İ Biliyorum hakkında senin geçmiş. Kız kardeşin."

Claire vücudunda sıcak bir his oluştuğunu hissetti.

"Bu şekilde ortadan kaybolan bir kız kardeşim olsaydı, muhtemelen ben de bu tür bağlantılar kurmakta acele ederdim."

"Ben öyle demedim-" Claire kendini durdurdu. Sakin görünmek zorundaydı. "Bunun kız kardeşimle hiçbir ilgisi yok."

"Filmdeki kıza bakıyorsunuz ve şöyle düşünüyorsunuz: *Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, genç, güzel. Bu Anna Kilpatrick.*"

Claire'in gözleri ekrandaki donmuş görüntüye gitti. Daha önce nasıl fark etmemişti? Kızın adını her söylediğinde benzerlik daha da belirginleşiyordu.

"Bayan Scott, dürüst olacağım çünkü sizi anlıyorum." Elini masaya vurdu. "Sizin için gerçekten üzülüyorum."

Claire devam etmesi için başıyla onayladı.

"Bu ikimizin arasında kalmalı, tamam mı? Başka kimseye söyleyemezsin."

Tekrar başını salladı.

"Kilpatrick'in kızı." Başını yavaşça iki yana salladı. "Arabasında kan buldular. Çok fazla kan. Ne olduğunu

biliyorsun.

Yani? Hayatta kalmak için vücudunuzun içinde ihtiyaç duyduğunuz türden bir kan."

"Öldü mü?" Claire göğsünde bir ağırlık hissetti. Bir yerlerde, bir şekilde kızın hayatta olduğunu umduğunu fark etti.

"Bayan Scott, kaybınız için gerçekten çok üzgünüm. Kocanızın bu yönünü görmek zorunda kaldığınız için de üzgünüm. Erkekler domuzdur, tamam mı? Bunu bilen bir domuzdan dinleyin." Gülümsemeye çalıştı. "Erkekler sert şeylere bakabilir, kusura bakmayın ama bu onların bu işlerden hoşlandıkları ya da yapmak istedikleri anlamına gelmez. Bu tür şeyler internetin her yerinde var. Ve çocuklar olmadığı sürece yasal. Ve iğrenç. Ama internet bunun için var, değil mi?"

"Ama..." Claire kelimeleri bulmakta zorlandı. Düşündükçe kızın Anna Kilpatrick'e daha çok benzediğini fark etti. "Sence de bu garip bir tesadüf değil mi?"

"Öyle bir şey yok," dedi Mayhew. "Gerçekten Büyük Sayılar Kanunu diye bir şey var. Yeterince büyük bir örneklem büyüklüğü elde ederseniz, uçuk şeylerin olması kaçınılmazdır."

Claire gözlerinin açıldığını, dudaklarının aralanarak bir çok örneği sergilediğini hissetti.

"Bir sorun mu var?"

Yüz ifadesini normale döndürmeye çalıştı. Paul'den alıntı yapıyor olabilirdi, bu da şu soruyu akla getiriyordu: Paul'le hiç tanışmış mıydı?

"Bayan Scott?"

"Özür dilerim." Claire sesini biraz sakinleştirmeye çalıştı. "Sadece söyleyiş tarzınızdan dolayı. Bu şekilde düşünmemiştim ama şimdi duyunca mantıklı geliyor." Devam edebilmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Gerçekten Büyük Sayılar Kanunu deyimini nereden duydun?"

Tekrar gülümsedi. "Bilmiyorum. Muhtemelen bir fal kurabiyesi."

Kendini dengelemeye çalıştı. Varlığının her zerresi ona bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu. Mayhew yalan mı söylüyordu? Yoksa onu daha tehlikeli bir şeyden mi korumaya çalışıyordu?

"Ajan Nolan'ın dün neden evime geldiğini söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Mayhew nefes nefese kaldı. "Yine mi sana karşı dürüst olacağım? Hiçbir fikrim yok. Bu FBI'cılar davalarımızın etrafındaki sinekler gibiler. Elimizde iyi bir şey varmış gibi görüldüğü anda, tüm övgüyü alabilmek için onu kapıp götürüyorlar."

"Bir davayı sizden alabilirler mi? Onlara sorulmasına gerek yok mu?"

"Hayır. Öylece içeri girip devralıyorlar." Sabit diskin fişini çekti. "Bunu getirdiğiniz için teşekkürler. Elbette adamlarımın bakmasını sağlayacağım ama dediğim gibi, bu tür şeyleri daha önce de gördüm."

Claire onun kendisini kovduğunu fark etti. Ayağa kalktı. "Teşekkür ederim."

Mayhew de ayağa kalktı. "Kendin için yapabileceğin en iyi şey bunu unutmak, tamam mı? Kocanız iyi bir adamdı. Sağlam bir evliliğiniz vardı. Neredeyse yirmi yıl ve hala birbirinizi seviyordunuz. Bu tutunacak bir dal."

Claire başını salladı. Kendini yine hasta hissediyordu.

Mayhew elini sabit diskin üzerine koydu. "Görünüşe göre bunu doğrudan onun bilgisayarından almışsın."

"Pardon?"

"The Sür. Bu oldu bağlı doğrudan için onun bilgisayar, değil mi?"

Claire tereddüt etmedi. "Evet."

"Güzel." Mayhew elini kızın sırtına koydu ve onu ofisten dışarı çıkardı. "Herhangi bir kopyanın ortalıkta dolaşmasını istemeyiz. Yedekleme gibi mi? Ya da başka bir bilgisayarda?"

"Kontrol ettim. Sadece sabit diskte vardı."

"Ne hakkında onun Dizüstü bilgisayar mı? Değil mi? Quinn söyle Paul'un dizüstü bilgisayarıyla ilgili bir şey mi?"

"Çoktan kontrol ettim." O lanet şeyin nerede olduğu hakkında bile hiçbir fikri yoktu. "Başka bir şey yok."

"Tüm Doğru." Onun parmaklar kavisli etrafında onu bel olarak onu son koridora doğru yönlendirdi. "Bana haber ver eğer

başka bir şey çıkarsa. Beni arayın, hemen gelip elinizden alayım."

Claire başıyla onayladı. "Yardımanız için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen." Onu küçük lobiden geçirdi ve cam kapıyı açtı.

Claire merdivenlerden inerken korkuluklara tutundu. Park alanını geçerken tepedeki ışıklar yağmurun içinden bir parıltı gönderdi. Tüm bu süre boyunca Mayhew'in gözlerini üzerinde hissetti. Tesla'ya ulaşana kadar dönmedi.

Kapı boştu. Mayhew gitmişti.

Paranoyaklaşıyor muydu? Claire artık hiçbir şeyden emin değildi. Arabanın kapısını açtı. Tam binmek üzereydi ki ön camdaki notu gördü.

Adam Quinn'in el yazısını tanıdı.

O dosyalara gerçekten ihtiyacım var. Lütfen bunu bana zor yoldan yaptırmayın. AQ

ALTI

Lydia kanepeye uzanmış, başını Rick'in kucağına koymuştu. İki köpek önünde yerde yatıyor, bir kedi yanına kıvrılmış, hamster ya tekerleğinin üzerinde maraton koşuyor ya da Dee'nin odasındaki muhabbet kuşu gagasını kafesin kenarına sürtüyordu. Elli galonluk tanktaki balıklar mutluluk verici bir sessizlik içindeydi.

Rick dalgın dalgın parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. Saat on haberlerini izliyorlardı çünkü ikisi de on bire kadar ayakta kalamayacak kadar zavallıydılar. Polis, Anna Kilpatrick'in engelli arabasının yakınlarında görülen bir adamın robot resmini yayınlamıştı. Çizim neredeyse gülünecek kadar belirsizdi. Adam ya uzun ya da orta boyluydu. Gözleri mavi ya da yeşildi. Saçları siyah ya da kahverengiydi. Dövme ya da tanımlayıcı bir işaret yoktu. Kendi annesi muhtemelen onu tanıyamazdı.

Haber, Kongre üyesi Johnny Jackson'la yapılan bir röportajla kesildi. Kilpatrick ailesi kendi bölgesindendi, bu nedenle yasa gereği onların kişisel trajedisini mümkün olan her siyasi zerre için sağlamak zorundaydı. Birkaç saniye boyunca kanun ve düzen hakkında gevezelik etti, ancak muhabir Jackson'ı kızın iyiliğiyle ilgili spekülasyonlara çekmeye çalıştığında, adam alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı. Havaalanı kitaplarını okuyan herkes kayıp kızı canlı bulma şansının her geçen saat azaldığını biliyordu.

Lydia, Kilpatrick ailesinin görüntülerini görmemek için gözlerini kapattı. Yüzlerindeki kederli ifade acı verici bir şekilde tanıdık gelmeye başlamıştı. Küçük kızlarının eve dönmeyeceğini yavaş yavaş kabullenmeye başladıklarını anlayabiliyordu. Çok yakında bir yıl geçecekti, sonra bir yıl daha, sonra aile

sessizce onuncu yıldönümünü kutlayacaktı, sonra yirmi yıl, sonra daha fazlası. Çocuklar doğacaktı. Torunlar. Evlilik yeminleri edilecek ve bozulacaktı. Ve her bir olayın ardında on altı yaşındaki bu kayıp kızın gölgesi gizlenecekti.

Arada bir Lydia'nın bilgisayarındaki Google uyarısı Julia'nın adının geçtiği bir haber buluyordu. Genellikle bunun nedeni Atina bölgesinde bir ceset bulunması ve muhabirin konuyla ilgili olabilecek geçmiş açık davaları bulmak için arşivlere ulaşmasıydı. Tabii ki cesedin Julia Carroll olduğu asla tespit edilememişti. Ya da Abigail Ellis. Ya da Samantha Findlay. Ya da o zamandan beri kaybolan düzinelerce kadından herhangi biri. "Kayıp kız + Georgia Üniversitesi" için iç karartıcı derecede çok sayıda hit vardı. "Tecavüz" de eklenince sayı milyonlara ulaşıyordu.

Claire de aynı türden aramalar yapmış mıydı? Bir ceset bulunduğu dair bir uyarı geldiğinde aynı türden bir mide bulantısı hissetmiş miydi?

Lydia küçük kız kardeşiyle ilgili bilgi almak için internete hiç bakmamıştı. Claire'in bir Facebook sayfası ya da Instagram hesabı varsa bile görmek istemiyordu. Claire'le ilgili her şey Paul'le ilgili olmalıydı. Bu çağrışım bilgisayar ekranına davet edemeyeceği kadar acı vericiydi. Ve dürüst olmak gerekirse, Claire'i kaybetmenin acısı neredeyse Julia'yı kaybetmekten daha ağırdı. Ablasına her ne oluyorsa tam bir trajediydi. Claire'le arasının açılması ise bir seçimdi.

Claire'in seçimi.

Helen'in de. Lydia annesiyle en son konuştuğunda Helen, "Beni kardeşinle senin aranda seçim yapmak zorunda bırakma," demişti.

Lydia da ona, "Sanırım çoktan öğrendin," diye cevap vermişti. Lydia o zamandan beri annesiyle konuşmamış olsa da onu hâlâ takip ediyordu. Athens- Clarke'ı en son kontrol ettiğinde İlçe vergi Kayıtlar, Helen hala yaşıyordu içinde onların ESKİ EVüzerinde Bulvar, sadece Batı. Kampüs. Kampüs *Banner-Herald*, Helen kütüphaneden emekli olduğunda güzel bir haber yayınladı

Kırk yıllık hizmetten sonra. Meslektaşları dilbilgilerinin asla eskisi gibi olmayacağını söylemişlerdi. Helen'in ikinci kocasının ölüm ilanında üç kızı olduğundan bahsediliyordu ve Lydia bunu muhtemelen başka birinin yazdığını fark edene kadar güzel olduğunu düşünmüştü. Dee listeye girememişti çünkü onun varlığından haberleri yoktu. Lydia muhtemelen bu durumu asla düzeltemeyecekti. Kızının, annesini böylesine küçük gören insanlarla tanışmasının utancına katlanamazdı.

Lydia sık sık ailesinin onu internette arayıp aramadığını merak ederdi. Helen'in Google kullandığından şüpheliydi. O her zaman Dewey Decimal kullanan bir kadın olmuştu. Lydia'nın tanıdığı Helen'in pek çok farklı yönü vardı. Dans yarışmaları ve *Sweet Valley Lisesi*'nde yatıya kalmalar düzenleyen genç, eğlenceyi seven anne. *Go Ask Alice'i* kütüphaneden yasaklamaya çalıştıklarında okul yönetimini küçük düşüren, çok korkulan, beyinsel kütüphaneci. En büyük kızı kaybolduktan sonra gün ortasında uyuyana kadar içen yıkılmış, felçli kadın.

Bir de seçimini çoktan yapmış olmasına rağmen "Beni seçim yapmak zorunda bırakmayın" diye uyarın Helen vardı.

Lydia Paul konusunda kendisine inanmadıkları için onları suçlayabilir miydi? Claire'in bugün mezarlıkta söyledikleri çoğunlukla doğrudu. Lydia onlardan çalmıştı. Yalan söylemişti. Hile yapmıştı. Onların duygularını sömürmüştü. Bir çocuk daha kaybetme korkularından faydalanmış ve uyuşturucu parası için onları haraca bağlamıştı. Ama mesele de buydu. Lydia bir keşti. İşlediği tüm suçlar kafayı bulmak içindi. Bu da Helen ve Claire'in sorma zahmetine katlanmadıkları şu soruyu akla getiriyordu: Lydia Paul hakkında yalan söyleyerek ne kazanabilirdi?

Hikayeyi anlatmasına bile izin vermemişlerdi. Her birine ayrı ayrı Paul'le Miata'ya binişini, radyodaki şarkıyı, Paul'ün dizine dokunuşunu ve sonrasında olanları anlatmaya çalışmış ve her biri aynı yanıtı vermişti: Duymak istemiyorum.

"Uyanma zamanı." Rick bir reklam çıktığında televizyonun sesini kısıtı. Okuma gözlüğünü taktı ve "Yer fıstığı daha çok ne olarak bilinir?" diye sordu.

Lydia kedinin rahatsız olmaması için dikkatlice sırt üstü yuvarlandı. "Fıstık."

"Doğru." Trivial Pursuit kartlarını karıştırdı. Westerly Okul Aile Birliği Veli/Öğretmen Bilgi Yarışması Gecesi için hazırlanıyorlardı. Lydia üniversitede ancak iki yıl okuyabilmişti. Rick'in ise üç. Westerly Seçilmişleri'nin doktorlarını ve avukatlarını yenmekten sapıkça bir zevk alıyorlardı.

Rick, "Arjantin'deki bir mezarlıkta Maria Maggi adıyla gömülü olan kim?" diye sordu.

"Eva Perón. Bana daha sert bir şey ver."

Rick kartları tekrar karıştırdı. "Dünya üzerindeki en yüksek dağ nerede?"

Lydia konsantre olabilmek için elini gözlerinin üzerine koydu. "En yüksek dedin, en yüksek rakım değil, yani Everest olamaz." Köpeklerin kıpırdanmasına neden olan bazı düşünme sesleri çıkardı. Kedi karnının üzerinde bisküvi yapmaya başladı. Mutfaktaki saatin tik taklarını duyabiliyordu.

Sonunda Rick, "Ukuleleyi düşün." dedi.

Parmaklarının arasından baktı. "Hawaii mi?"

"Mauna Kea."

"Cevabı biliyor muydun?"

"Evet diyeceğim çünkü bilmene imkan yok."

Uzandı ve onun yanağına vurur gibi yaptı. Adam onun elini ısırdı. "Bana kız kardeşinin nasıl biri olduğunu anlat."

Lydia ona Claire'e o öğleden sonra mezarlıkta yaptığı sürprizden bahsetmişti ama Paul'ün mezarının üzerine çömelmele ilgili uygunsuz kısmı atlamıştı. "Tam da düşündüğüm gibi biri."

"Onun bir Anne olduğunu söyleyip öylece bırakamazsınız."

"Neden olmasın?" Kelimeler Lydia'nın söylediğinden daha keskin çıkmıştı.

Amaçlanan. Kedi onun gerginliğini hissetti ve koluna doğru ilerledi

kanepenin üzerinde. "Hâlâ zayıf ve güzel. Belli ki sürekli spor yapıyor. Kıyafeti benim ilk arabamdan daha pahalı. Bahse girerim manikürcüsünü hızlı aramada tutuyordur."

Rick gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Hepsi bu kadar mı? Bir spor salonu üyeliği ve tasarımcı kıyafetleri mi?"

"Tabii ki hayır." Lydia sinirlendi, çünkü Claire hâlâ onun kız kardeşiydi. "O karmaşık biri. İnsanlar ona baktıklarında ne kadar güzel olduğunu görüyorlar ama bunun altında zeki, komik ve..." Sesi kesildi.

Claire hâlâ zeki ve komik miydi? Julia ortadan kaybolduktan ve Helen ayrıldıktan sonra annelik sorumluluklarını Lydia üstlenmişti. Claire'in okula zamanında gitmesini, öğle yemeği parasını ve temiz giysiler almasını sağlayan oydu. Claire'in her zaman güvendiği kişiydi. Paul onları zorla ayırana kadar en iyi arkadaşlardı.

Rick'e, "O sessizdir. Yüzleşmekten nefret eder. Bir tartışmadan kaçınmak için dünyanın öbür ucuna bile gider."

"Yani, evlatlık mı?"

Lydia onun kolunu tokatladı. "İnan bana, çok sinsiydi. Seninle aynı fikirdeymiş gibi görünebilirdi ama sonra kaçır ve canı ne isterse onu yapardı." Lydia başka bir yorum bekledi ama Rick dilini tuttu. "Yarılmadan önce, dünyada onu gerçekten anlayan tek kişinin ben olduğumu düşünürdüm," dedi.

"Peki ya şimdi?"

Lydia, Claire'in mezarlıkta ona tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. "Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledi. Haklıydı da. Claire ile Paul'ü tanımıyorum."

"Sence o kadar değişmiş midir?"

"Kim bilir?" Lydia söyledi. "Julia kaybolduğunda on üç yaşındaydı. Hepimiz kendi yöntemlerimizle üstesinden geldik. Benim ne yaptığımı, annemle babama ne olduğunu biliyorsun. Claire'in tepkisi kendini görünmez kılmak oldu. Herkesle aynı fikirdeydi, en azından yüzeysel olarak. Hiç sorun çıkarmadı. Okulda iyi notlar aldı. O

amigo takımının eş kaptanıydı. Tüm popüler kızların peşine takılırdı."

"Bu bana görünmezlik gibi gelmiyor."

"O zaman yanlış söylüyorum." Lydia açıklamak için daha iyi bir yol aradı. "Kendini hep geride tutuyordu. Yardımcı kaptandı, kaptan değil. Oyun kurucuyla çıkabilirdi ama onun yerine kardeşiyle çıktı. Sınıfının en iyisi olabilirdi, ama ortalara daha yakın olabilmek için ödevini bilerek geç verir ya da bir ödevi kaçırdı. Mauna Kea'yı bilirdi ama Everest derdi çünkü kazanmak çok fazla dikkat çekerdi."

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedi Lydia, bilmediği için değil, bunu mantıklı bir şekilde açıklamanın bir yolunu bilmediği için. Kimse ikincilik için çabalamayı anlamıyordu. Bu Amerikanvari bir şey değildi. "Sanırım sadece huzur istiyordu. Ergen olmak çok zor. Julia ve benim büyürken iki harika ebeveynimiz vardı. Claire'in tek sahip olduğu şey kargaşaydı."

Rick sordu, "Peki Paul'de ne buldu? Pek kenarda köşede kalmış biri sayılmazdı. Ölüm ilanında oldukça başarılı bir adam olduğu yazıyordu."

Lydia fotoğrafı Paul'ün ölüm ilanında görmüştü. Claire bir şekilde meşhur domuza inci takmayı başarmıştı. "Onunla tanıştığında öyle biri değildi. Kalın gözlüklü, iğrenç bir yüksek lisans öğrencisiydi. Sandaletleriyle siyah çoraplar giyerdi. Burnundan gülüyordu. Gerçekten çok zekiydi, hatta belki de bir dahiydi, ama o belki beşti ve Claire her zaman sağlam bir on oldu."

Lydia, Paul Scott'la ilk tanıştığı zamanı hatırlıyordu. Tek düşüncesi Claire'in çok daha iyisini yapabileceğiydi. Ama gerçek şu ki Claire hiçbir zaman daha iyisini yapmak istememişti.

Lydia, "Her zaman yakışıklı, popüler erkeklerle flört ederdi ama eve neredeyse minnettarlıktan salya sümük ağlayan ineklerle giderdi. Sanırım onu güvende hissettiriyorlardı."

"Güvende hissetmenin nesi yanlış?"

"Çünkü Paul'ün onu güvende hissettirmesinin yolu diğer herkesi yolundan çekmesiydi. Onun kurtarıcısıydı. İhtiyacı olan tek şeyin kendisi olduğunu düşünmesini sağladı. Arkadaşlarıyla konuşmayı bıraktı. Beni aramayı bıraktı. Anne ve babasını ziyaret etmek için artık eve gitmiyordu. Onu yalnızlaştırdı."

"Klasik bir tacizciye benziyor."

"Bildiğim kadarıyla ona hiç vurmadı ya da sesini bile yükseltmedi. Sadece onu *tuttu*."

"Yaldızlı kafesteki bir kuş gibi mi?"

"Sayılır," dedi Lydia, çünkü bundan daha fazlası vardı. "Ona takıntılıydı. Kız dersteyken pencereden ona bakardı. Arabasına notlar bırakırdı. Eve geldiğinde kapısının önünde bir gül olurdu."

"Bu romantik değil mi?"

"Bunu her gün yaparsan olmaz."

Rick'in buna verecek bir cevabı yoktu.

"Dışarıdayken sürekli ona dokunuyordu; saçını okşuyor, elini tutuyor, yanağından öpüyordu. Bu tatlı değildi. Ürkütücüydü."

"Şey," dedi Rick diplomatik bir tonla, "belki de ilgiden hoşlanmıştı. Yani, onunla evlendi ve neredeyse yirmi yıl evli kaldı."

"Daha çok teslim olmuş gibi."

"...?"

"Yanlış tipte bir adam."

"Hangisi...?"

"Asla tutkulu olamayacağı, uykusuz kalamayacağı ya da etrafta koşturmaktan endişe duymayacağı biri. O güvendedi çünkü asla kendini tamamen ona vermeyecekti."

"Bilmiyorum, bebeğim. Hoşlanmadığın birine katlanmak için yirmi yıl uzun bir süre."

Lydia, Claire'in mezarlıkta ne kadar yıkılmış görüldüğünü düşündü. Kesinlikle yas tutuyor gibi görünüyordu. Yine de Claire her zaman aynı şekilde davranmakta çok iyiydi.

İnsanların ondan beklediği şekilde - ikiyüzlülükten değil, kendini korumak için.

"Zayıf ve güzel olduğum zamanlarda Paul gibi adamlar hep etrafımda dolaşırdı. Onlarla dalga geçerdim. Onlarla alay ederdim. Onları kullandım ve onlar da benim onları kullanmama izin verdiler çünkü benim etrafımda olmak onların ezik olmadıkları anlamına geliyordu."

"Kahretsin, bebeğim. Bu çok sert."

"Gerçek bu. Bu konuda açık konuştuğum için üzgünüm ama kızlar paspas gibi davranan erkeklerden hoşlanmazlar. Özellikle de güzel kızlar, çünkü bunun bir yeniliği yok. Erkekler sürekli onlara asılıyor. Sokakta yürürken, bir kahve sipariş ederken ya da bir köşede dururken aptalın biri ne kadar çekici olduklarına dair bir yorum yapmadan edemezler. Kadınlar da gülümsüyor çünkü bu onlara siktirip gitmelerini söylemekten daha kolay. Ve daha az tehlikeli, çünkü bir erkek bir kadını reddederse, kadın eve gider ve birkaç gün ağlar. Eğer bir kadın bir erkeği reddederse, erkek ona tecavüz edip öldürebilir."

"Umarım Dee'ye bu mükemmel flört tavsiyesini vermiyorsundur."

"Yakında kendi kendine öğrenecektir." Lydia grubun başında olduğu zamanların nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlıyordu. Erkekler onu ağırlama ayrıcalığına sahip olmak için savaşmışlardı. Hiçbir zaman kendisi için bir kapı açmak zorunda kalmamıştı. Hiçbir zaman bir içki, bir yumru ya da bir poşet almak zorunda kalmamıştı. Bir şey istediğini söylüyordu ve o daha cümlesini tamamlayamadan önüne konuyordu.

Rick'e, "Güzel olduğunuzda dünya sizin için durur. Bu yüzden kadınlar yüzleri için milyarlarca dolar harcıyor. Hayatları boyunca ilgi odağı olurlar. İnsanlar sırf çekici oldukları için onların etrafında olmak isterler. Şakaları daha komiktir. Hayatları daha iyidir. Sonra birden gözlerinin altı torbalanıyor ya da biraz kilo alıyorlar ve artık kimse onları umursamıyor. Varlıkları sona erer."

"Bir grup insanı boyamak için çok geniş bir fırça kullanıyorsunuz."

"Lisedeyken, hiç bir adamın dolaba itildiğini gördünüz mü? Ya da birinin elindeki yemek tepsisini tokatladığını?"

Rick hiçbir şey söylemedi, muhtemelen zavallı çocuğu korkutan kendisi olduğu için.

"O adamın mezuniyet balosu kraliçesiyle çıktığını düşünsene. Paul Claire'le çıkmaya başladığında da böyle olmuştu. Adamın bundan ne kazandığını görebiliyordunuz ama Claire'in bundan çıkarı neydi?"

Rick düşünürken sesi kısılmış televizyona baktı. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum, ama insanların görünüşlerinden daha fazlası var."

"Ama birini sadece gördüklerinizden hoşlandığınız için tanırırsınız."

Ona gülümsedi. "Gördüğüm şey hoşuma gitti."

Lydia sırt üstü yatmaktan kaç tane çenesi olduğunu ve televizyonun ışığında köklerinin görünüp görünmediğini merak etti. "Ne görüyor olabilirsin ki?"

"Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadın." Rick elini onun karnına koydu. "Hep şikâyet ettiğin şu göbek mi? Dee hayatının ilk dokuz ayını burada geçirdi." Avucunu onun göğsüne bastırdı. "Bu kalp tanıdığım en nazik, en kibar kalp." Parmaklarını Dee'nin boynuna doğru uzattı. "Ve burası senin güzel sesinin oluştuğu yer." Dudaklarına dokunduğunda baskıyı hafifletti. "Bunlar şimdiye kadar öptüğüm en yumuşak dudaklar." Göz kapaklarına dokundu. "Bu gözler saçmalıklarımın içini görüyor." Saçlarını geriye doğru okşadı. "Bu kafa beni şaşırtan, aydınlatan ve güldüren düşüncelerle dolu."

Lydia onun elini tekrar göğüslerine götürdü. "Peki ya bunlar?"

"Saatler süren zevk."

"Aptalca bir şey söylemeden önce öp beni."

Eğildi ve onu dudaklarından öptü. Kadın elini adamın boynunun arkasına doladı. Dee bütün gününü

Bella'da bir gece. Yarın pazardı. Uyuyabilirlerdi. Belki ikinci bir tur atarlar.

Cep telefonu diğer odada cıvıladı.

Rick, Dee uzaktayken ondan telefonu görmezden gelmesini istemeyeceğini iyi biliyordu.

Ona dedi ki, "Bensiz devam et. Ben yetişirim."

Lydia köpeklerin ve bir yığın çamaşırın yanından geçerek mutfığa doğru ilerledi. Çantası bir sandalyenin üzerindeydi. Tezgâhın üzerinde telefonunu görmeden önce birkaç saniye çantasını karıştırdı. Yeni bir mesaj vardı.

"O iyi mi?" Rick kapı aralığında duruyordu.

"Muhtemelen yine matematik kitabını unutmuştur." Lydia başparmağını ekranda kaydırды. Engellenmiş bir numaradan gelen bir mesaj vardı. Mesajda Dunwoody'de tanımadığı bir adres yazıyordu.

Rick, "Sorun ne?" diye sordu.

Lydia adrese baktı ve mesajın yanlılıkla gönderilip gönderilmediğini merak etti. Küçük bir işletmesi vardı. Mesaiden çıkma lüksü yoktu. İş yerindeki sesli mesaj cep telefonu numarasını veriyordu. İş numarası minibüsünün yan tarafında, ona Julia öldükten sonra babasının kurtardığı köpeği hatırlatan dev bir sarı Labrador'un fotoğrafıyla yan yanaydı.

"Liddie?" Rick söyledi. "Kim o?"

"Claire," dedi Lydia, çünkü bunu tüm benliğiyle hissediyordu. "Kız kardeşimin bana ihtiyacı var."

YEDİ

Claire kendi ofisinde oturuyordu çünkü artık Paul'ün ofisinde olmaya dayanamıyordu. Masası, yumuşak bir yumurta kabuğu beyazına boyattığı antika bir Chippendale sekreteriydi. Duvarlar soluk griydi. Yerdeki halı sarı gül desenliydi. Sandalye ve sedir yumuşak bir lila kadife ile kaplanmıştı. Tepede basit bir avize asılıydı ama Claire şeffaf kristalleri ametistlerle değiştirmişti ve bu kristaller güneş tam olarak vurduğunda duvarı mor bir prizma gibi aydınlatıyordu.

Paul onun alanına hiç girmede. Sadece kapının eşiğinde durdu, pastel renkli bir şeye dokunursa penisinin düşeceğinden korktu.

Adam Quinn'in arabanın üzerine bıraktığı nota baktı.

O dosyalara gerçekten ihtiyacım var. Lütfen bunu bana zor yoldan yaptırmayın. AQ

Claire kelimelere o kadar uzun süre bakmıştı ki gözleri kapalıyken bile onları görebiliyordu.

Zor yoldan.

Bu kesinlikle bir tehditti, ki bu da şaşırtıcıydı çünkü Adam'ın onu tehdit etmek için hiçbir nedeni yoktu. Zor yol tam olarak neydi? Onu hırpalamak için birkaç serseri mi gönderecekti? Bir tür cinsel ima mı söz konusuydu? Adam'la olan birliktelikleri bazen biraz sert geçiyordu ama bu çoğunlukla ilişkilerinin yasadışı doğasından kaynaklanıyordu. Romantik otel odaları yoktu, sadece bir Noel partisinde duvara yaslanmış şipşak sevişmeler, ikinci bir

Bir kez golf turnuvasında, bir kez de Quinn + Scott ofislerinin tuvaletinde. Dürüst olmak gerekirse, gizli telefon görüşmeleri ve gizli mesajlaşmaları gerçek eylemlerden daha iç gıcıklayıcı olmuştu.

Yine de Claire, Adam'ın hangi dosyaları kastettiğini merak etmekten kendini alamadı -iş dosyalarını mı yoksa porno dosyalarını mı? Çünkü Adam ve Paul üniversitedeki yurt odasından aynı sigorta acentesine kadar her şeyi paylaşmışlardı. Ve Claire kendisinin de bu paylaşılanlar listesine ait olduğunu düşünüyordu ama Paul'ün bunu anlayıp anlamadığını kim bilebilirdi ki?

Peki Claire tam olarak neyi çözmüştü?

Filmlere tekrar bakmıştı, bu kez hepsine. Claire, Paul'ün ofisinde oturmak zorunda kalmamak için garaja onun dizüstü bilgisayarını kurmuştu. İlk film serisinin yarısında kendini şiddete karşı biraz uyuşmuş bulmuştu. Paul bunu alışkanlıkla açıklardı ama Paul'ü de aptal açıklamalarını da sikeyim.

Claire yeni bulduğu mesafeyle her film serisinin aynı doğrusal hikâyeyi anlattığını görebiliyordu. İlk başta zincirlenmiş kızlar tamamen giyinikti. Daha sonraki bölümlerde maskeli adam giysilerini yavaşça kesip biçerek deri büstiyerleri ve giymeye zorlandıkları belli olan kasıksız külotları ortaya çıkarıyordu. Bazen başlarına hafif bir kumaştan yapılmış siyah bir kukuleta geçiriliyor ve bu kukuleta nefes almak için çaresizce soluduklarını gösteriyordu. Hikaye ilerledikçe şiddet de artıyordu. Önce dayak, sonra kırbaqlama, sonra kesme, sonra dağlama demiriyle yakma, sonra da sığır sopası.

Bu Kızlar vardı maskesiz doğru ve Son. Bu İlk kadının yüzü katledilmeden önce iki film boyunca açıktaydı.

Anna Kilpatrick'e benzeyen kızın yüzü Paul'ün gizli sabit diskindeki son filme kadar kapalıydı. Claire kızın yüzünü yakından incelemişti. Kızın yüzünün . anlatmak olup olmadığını veya değil o oldu bakıyor at Anna Kilpatrick. Claire vardı Hatta çekildi yukarı a Fotoğraf gelen ve

Kilpatrick ailesinin Facebook sayfası. Onları yan yana koymuştu ve hala emin değildi.

Sonra OYNAT düğmesine tıkladı ve son filmi baştan sona izledi. Claire ilk başta sesi açmıştı ama çığlıklara dayanamadı. Adam aynı sinir bozucu lastik maskeyi takarak içeri girdi. Elinde pala vardı ama onu kızı öldürmek için kullanmamıştı. Ona tecavüz etmek için kullandı.

Claire neredeyse yine hastalanıyordu. Ciğerlerine hava girmesi için araba yolundan aşağı inip tekrar yukarı çıkmak zorunda kalmıştı.

Gerçek miydi?

Yüzbaşı Mayhew kızın yan tarafından geçen ve sahte kanın salınmasını kontrol eden bir kablo olduğunu iddia etmişti. Claire, Paul'ün çekmecelerinden birinde bir büyüteç bulmuştu. Kızın yan tarafında görebildiği tek şey, kırık cam gibi dışarı fırlamış yüzülmüş deri parçalarıydı. Yerde kablo olmadığı kesindi ve kamera dışında elinde kontrol ünitesiyle duran bir operatör varsa, kablonun bir şekilde bağlanmış olması gerekirdi.

Claire daha sonra internette squibler hakkında bilgi aramıştı ama görebildiği kadarıyla hepsi uzaktan kontrol ediliyordu. Hatta snuff porno filmleri için genel bir arama bile yapmıştı ama Claire herhangi bir bağlantıya tıklamaktan korkmuştu. Tanımlar çok rahatsız ediciydi: canlı kafa kesme, yamyamlık, nekrofili, "ölüm tecavüzü" denen bir şey. Wikipedia'yı denedi ama kaydedilen cinayetlerin çoğunun çığgınca ve amatörce olduğunu, dikkatlice çerçevelenmediğini ve belirli bir ilerlemeyi takip etmediğini anladı.

Peki, bu Mayhew'in filmlerin sahte olduğu iddiasını destekliyor muydu? Yoksa Paul'ün en iyi golf sopalarını ya da özel yapım ofis koltuğu için en iyi deriyi bulduğu gibi en iyi snuff pornosunu bulduğu anlamına mı geliyordu?

Claire daha fazla dayanamadı. Garajı terk etmişti. Evin içine girmişti. İki tane almıştı.

Valium. Soğuk su cildini uyuşturana kadar başını mutfak musluğunun altına tutmuştu.

Keşke beynini uyuşturabilseydi. Haplara rağmen zihni komplolarla dolup taşmayı bırakmıyordu. Bu korkunç filmler Adam'ın istediği dosyalar mıydı? Bıyıklı Yüzbaşı Mayhew ile işbirliği mi yapıyordu? Adam bu yüzden mi karakoldaydı? Mayhew'in toplantılarının sonunda bu kadar tuhaf davranmasının, Claire'e filmlerin gerçek olmadığını ve onlar için endişelenmemesi gerektiğini söylediği halde filmlerin başka kopyası olmadığını doğrulamak için elinden geleni yapmasının nedeni bu muydu?

Ya gerçekten sahteyse ve kız Anna Kilpatrick değil de bir oyuncuysa ve Adam bu gece karakoldaysa çünkü evin anahtarı ondaysa ve Mayhew Discovery Channel'da özel bir program izlediği için Gerçekten Büyük Sayılar Yasası'nı biliyorsa ve Claire her anını onu memnun etmeye çalışarak geçiren adamın itibarını lekelemekten başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan paranoyak bir ev kadınıysa?

Claire masasının üzerindeki turuncu reçete şişesine baktı. Percocet. Üstü kapalıydı çünkü zaten bir tane almıştı. Etiketle Paul'ün adı yazıyordu. Talimatlarda şöyle yazıyordu: AĞRI İÇİN GEREKTİĞİ KADAR AL. Claire kesinlikle acı çekiyordu. Şişeyi devirmek için parmağının ucunu kullandı. Sarı haplar masaüstüne döküldü. Dilinin üzerine bir Percocet daha koydu ve bir yudum şarapla yıkadı.

İntiharlar aileden geliyordu. Bunu, bir ayağının çukurda olduğu anlaşılan yaşlı bir profesörün verdiği Hemingway dersinde öğrenmişti. Ernest bir av tüfeği kullanmıştı. Babası da aynısını yapmıştı. Bir kız ve erkek kardeş, bir torun, belki de Claire'in hatırlayamadığı başkaları da vardı ama hepsinin kendi elleriyle öldüğünü biliyordu.

Claire masaüstüne dökülen Percocet'e baktı. Hapları şeker parçaları gibi oynattı.

Babası, hayvanlara ötenazi uygulamak için kullanılan bir pentobarbital markası olan Nembutal enjeksiyonuyla hayatına son vermişti. Solunum durması sonucu ölüm. İğneden önce, votka eşliğinde bir avuç uyku hapi yutmuştu. Julia'nın kayboluşunun altıncı yıl dönümünden iki hafta önceydi. Bir ay önce hafif bir felç geçirmişti. İntihar notu, yırtık bir defter kağıdına titrek bir elle yazılmıştı:

Tüm güzel kızlarıma, sizi kalbimin her parçasıyla seviyorum. Babacığım

Claire uzun zaman önce babasının kasvetli bekâr evinde geçirdiği bir hafta sonunu hatırladı. Sam gün boyunca, yeni boşanmış babaların çocuklarıyla yaptığı her şeyi yapmıştı: ona parasının yetmeyeceği kıyafetler almış, annesinin görmesini yasakladığı bir filme götürmüş ve o kadar çok abur cubur yemesine izin vermişti ki, sonunda onu kendisi için özel olarak dekore ettiği pembe çarşafılı, hastalıklı pembe odaya geri getirdiğinde neredeyse komaya girecekti.

Claire pembe yıllarını çoktan geride bırakmıştı. Evdeki odası robin yumurtası mavisine boyanmıştı, yatağın üzerinde rengârenk bir düğün yorganı vardı ve annesinin babasına ait sallanan sandalyede oturduğu bir tanesi dışında hiçbir oyuncak hayvan yoktu.

Gece yarısına doğru hamburger ve dondurma Claire'in midesinde korkunç bir savaş başlatmıştı. Banyoya koştuğunda babasını küvette otururken buldu. Banyo yapmıyordu. Pijamalarını giymişti. Yüzünü bir yastığa gömmüştü. O kadar kontrolsüzce hıçkırıyordu ki, Claire ışıkları açtığında fark etmemişti bile.

"Özür dilerim, Sweetpea." Sesi o kadar yumuşaktı ki duyabilmek için eğilmek zorunda kalmıştı. Garip bir şekilde, küvetin yanında diz çökerken Claire bir gün kendi çocuklarını yıkarken de böyle olabileceğini hayal etmişti.

"Ne oldu baba?" diye sormuştu.

Başını salladı. Ona bakmadı. Bugün Julia'nın doğum günüydü. Sabahı şerifin ofisinde onun dava dosyasını inceleyerek, eski yurt odasının, evdeki yatak odasının, o gittikten sonra haftalarca öğrenci merkezinin dışında zincirli duran bisikletinin fotoğraflarına bakarak geçirmişti. "Bazı şeyleri görmezden gelemezsiniz."

Anne ve babası arasındaki her tartışmada Helen, Sam'e hayatına devam etmesini söylüyordu. Görünüşte soğuk olan annesi ile kırık dökük babası arasındaki seçim göz önüne alındığında, Claire'in mahkeme tarafından atanan terapistinin onu duygularını açıkça ifade etmemekle suçlaması şaşırtıcı mıydı?

Babası duygularla dolup taşıyordu. Göğsünden yayılıyor gibi görünen kederin bir kısmını emmeden onun yanında duramazdınız. Ona bakan hiç kimse bütün bir insan görmüyordu. Gözleri sürekli ağlamaklıydı. Dudakları karanlık düşüncelerden titriyordu. Sonunda apartman kompleksinden atılmasına neden olan gece korkuları vardı.

Sonlara doğru Claire onunla kaldığında - dürüst olmak gerekirse, annesi onu onunla kalmaya zorladığında - Claire yatağa uzanır ve elini yatak odaları arasındaki ince duvara bastırır ve babasının çığlıkları havayı doldururken titreşimleri hissederdi. Sonunda kendi kendine uyanırdı. Claire onun odada volta attığını duyardı. Claire duvarın arkasından ona iyi olup olmadığını sorar, o da her zaman iyi olduğunu söylerdi. İkisi de bunun bir yalan olduğunu biliyordu, tıpkı Claire'in onu kontrol etmek için içeri girmeyeceğini bildikleri gibi.

Claire tamamen kalpsiz olduğundan değil. Onu daha önce onlarca kez kontrol etmişti. Kalbi ağzında odasına koşmuş ve onu yatakta, çarşafın üzerine dolanmış halde kıvranırken bulmuştu. Her zaman utanırdı. Her zaman onun için ne kadar işe yaramaz olduğunu, Helen'in gerçekten orada olması gerektiğinin bilincindeydi, ama Helen'in en başta gitmesinin nedeni buydu.

Claire nihayet ona Julia'dan sonra hayatın nasıl olduğunu anlattığında Paul, "Bunu duymak anneni daha az sevmeme neden oluyor," demişti.

Paul.

Her zaman Claire'in en büyük destekçisi olmuştu. Her zaman onun tarafını tutmuştu. Kefaletini ödeyip onu hapisten çıkardığı gün bile, olan biten her şeyin Claire'in kendi yarattığı bir bok fırtınası olduğu ortadayken, Paul şöyle demişti: "Merak etme. Bir avukat buluruz."

On sekiz yıl önce Lydia ona Paul Scott'ın sorununun Claire'i normal, kusurlu bir insan olarak görmemesi olduğunu söylemişti. Onun hatalarına karşı kördü. Onun yanlış adımlarını örtbas ediyordu. Ona asla meydan okumuyor, onu korkutmuyor, çileden çıkarmıyor ya da bir erkeğin saçmalıklarına katlanmaya değer kılan o ateşli duyguların hiçbirini harekete geçirmiyordu.

"Neden tüm bunları kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun?" Claire bunu talep etmişti, çünkü umutsuzca yalnızdı ve kız kardeşi kaybolan kız, kız kardeşi bağımlı olan kız, babası intihar eden kız ya da kendi iyiliği için fazla güzel olan kız olmaktan bıkmıştı.

Yeni bir şey olmak istiyordu - kendi seçtiği bir şey. Bayan Paul Scott olmak istiyordu. Bir koruyucu istiyordu. El üstünde tutulmak istedi. Zeki olmak istiyordu. Kendisine her an ayaklarının altındaki zeminin kayabileceğini hissettiren birini kesinlikle istemiyordu. Hayatının erken dönemlerinde bunu yeterince yaşamıştı, çok teşekkür ederim.

Ayrıca Lydia'nın daha iyi bir alternatif bulduğu da söylenemezdi. Güvensizlikten besleniyordu. Hayatının her parçası popüler olmaya bağlıydı. Hap almaya başlamıştı çünkü bütün havalı çocuklar hap kullanıyordu. Kokain çekmişti çünkü bir erkek arkadaşı ona bütün eğlenceli kızların kokain çektiğini söylemişti. Claire defalarca kız kardeşinin iyi ve normal erkekleri görmezden gelmesini izlemişti.

odadaki en gevşek, en yakışıklı pisliklerdi. Onlar onu ne kadar görmezden gelirse, o da onları o kadar çok istiyordu.

Bu yüzden birbirleriyle konuşmayı bırakmalarından bir ay sonra Lydia'nın Lloyd Delgado adında bir adamla evlenmiş olması Claire için şaşırtıcı değildi. Dişlek bir şekilde çok yakışıklıydı. Aynı zamanda Güney Florida'dan gelen ve sicilinde bir dizi küçük tutuklama bulunan bir kokainmanmış. Evlendikten dört ay sonra Lloyd aşırı dozda uyuşturucudan öldü ve Lydia'ya doğmamış çocuğunu koruması için mahkeme tarafından bir vasi atandı.

Julia Cady Delgado bundan sekiz ay sonra doğdu. Neredeyse bir yıl boyunca kreş hizmeti veren bir evsizler barınağında yaşadılar. Sonra Lydia bir veterinerlik ofisinde arka taraftaki kafesleri temizleme işi buldu. Daha sonra bakım asistanlığına terfi etti ve haftalık kiraladığı bir otel odasını karşılayabilir hale geldi. Dee özel anaokuluna giderken Lydia öğle ve bazen akşam yemeklerini atlıyordu.

İki yıl asistanlık yaptıktan sonra Lydia baş tımarcı olarak terfi etti. Neredeyse tam bir yıl sonra, güvenilir bir araba satın alabildi ve tek yatak odalı bir daire kiralayabildi. Bundan üç yıl sonra kendi bakım işini açtı. İlk başlarda, müşterilerinin evlerine arka lambaları kırmızı koli bandıyla kaplı harap bir Dodge minibüsle gidiyordu. Sonra daha iyi bir minibüs aldı ve onu gezici bir bakım girişimine dönüştürdü. Sekiz yıl önce kendi mağazasını açtı. İki çalışanı vardı. Küçük bir çiftlik evinde küçük bir ipoteği vardı. Yan komşusu, Sam Shepard'ın daha genç ve daha az seksi bir versiyonuna benzeyen Rick Butler adında bir adamla çıkıyordu. Birkaç köpeği ve bir kedisi vardı. Kızı, isimsiz bir bağışçı tarafından sağlanan bursla Westerly Akademisi'ne devam ediyordu.

Artık pek de anonim sayılmazdı, çünkü Claire'in Paul'ün ofisinde bulunduğu evraklara göre, Julia "Dee" Delgado'nun Westerly Akademisi'ne devam etmesi için gereken yıllık otuz bin doları karşılamak üzere paravan bir kuruluş kullanıyordu.

Claire, Dee'nin burs makalesini, metro bölgesinin dört bir yanındaki öğrencilerden gelen diğer otuz makaleyle birlikte aynı dosya setinde bulmuştu. Belli ki yarışmada hile yapılmıştı ama Dee'nin makalesi diğerlerine kıyasla oldukça mantıklıydı. Tezi, Georgia eyaletinin uyuşturucudan hüküm giymiş suçlular için hayatı ne kadar zorlaştırdığını ele alıyordu. Yiyecek ve barınma yardımından mahrum bırakılıyorlardı. Oy kullanamıyorlardı. İstihdamda ayrımcılıkla karşılaşılıyorlardı. Burs olanaklarından mahrum bırakılıyorlardı. Genellikle aile destek sistemleri yoktu. Cezalarını çektiklerini, cezalarını ödediklerini, şartlı tahliyelerini tamamladıklarını ve vergilerini ödediklerini düşünürsek, onlar da bizler gibi tam vatandaşlık hakkını hak etmiyorlar mıydı?

Claire'in önündeki masada duran fotoğraflar olmasa bile argüman ikna ediciydi.

Paul'ün yıllar boyunca Lydia'nın izini sürmesi için tuttuğu özel dedektifler sayesinde Claire'in seçebileceği pek çok fotoğraf vardı.

Bir kolunda Dee'yi, diğer kolunda da bir poşet dolusu yiyecek taşıyan yıpranmış görünümlü bir Lydia. Veterinerin ofisinin önündeki otobüs durağında duran, yorgun olduğu her halinden belli bir Lydia. Ağaçlarla çevrili bir caddede bir köpek sürüsünü gezdiren Lydia'nın yüzü kısa bir an için rahatlamış. Arka lambalarında kırmızı bant olan külüstür Dodge minibüse tırmanırken. İçinde seyyar bakım ekipmanları olan Ford minibüsün direksiyonunda. Yeni mağazanın önünde gururla dururken. Fotoğrafın büyük açılış gününde çekildiği belli. Kızı ve hippie erkek arkadaşı gururla bakarken Lydia dev bir makasla sarı bir kurdele kesiyordu.

Dee Delgado. Claire resimleri sıraya koydu. Lydia'nın çocuğu Julia'ya o kadar benziyordu ki Claire'in nefesi kesildi.

Paul de fotoğrafları gördüğünde aynı şeyi düşünmüş olmalıydı. Julia'yla hiç tanışmamıştı ama Claire'in aile fotoğraflarıyla dolu üç defteri vardı. Onları yan yana koyup bir karşılaştırma yapmaya değip değmeyeceğini merak etti. Sonra da hatıra defterlerini yıllardır açmadığını ve şimdi açarsa

Paul'ün de hatıra defterlerine baktığını gösteren bir şey var mıydı?

Onun yapmamış olmasına imkân olmadığına karar verdi. Belli ki Paul Lydia'ya kafayı takmıştı. Son on yedi buçuk yıldır her Eylül ayında onu kontrol etmesi için özel bir dedektif tutmuştu. Her seferinde farklı ajanslar kullanmıştı ama hepsi de Lydia'nın hayatının en küçük ayrıntılarını kataloglayan aynı türden ayrıntılı raporlar sunmuştu. Kredi raporları. Geçmiş kontrolleri. Vergi beyannameleri. Mahkeme kararları. Şartlı tahliye raporları. Mahkeme tutanakları, gerçi hukuki kısmı on beş yıl önce kurumuştur. Sahip olduğu hayvanların isimlerini ve türlerini detaylandıran ayrı bir not bile vardı.

Claire'in bunu yaptığından kesinlikle haberi yoktu. Lydia'nın da aynı şekilde habersiz olduğunu düşünüyordu, çünkü Lydia'nın Paul'den tek bir kuruş bile almadan öleceğinden kuşkusu yoktu.

İşin komik yanı, Paul yıllar boyunca ara sıra Claire'e Lydia'yla temasa geçmeyi denemesini önermişti. Konuşabileceği bir ailesi olmasını dilediğinden söz ediyordu. Helen'in artık gençleşmediğini ve Claire'in eski yaralarını sarmasının ona iyi gelebileceğini söylemişti. Bir keresinde onu aramayı bile teklif etmişti ama Claire hayır demişti çünkü Paul'e kız kardeşini onun hakkında yalan söylediği için asla affetmeyeceğini açıkça belirtmek istiyordu.

"Aramıza başka birinin girmesine asla izin vermeyeceğim," diye teminat vermişti Claire, sesi haksız yere suçlanan kocası adına duyduğu haklı öfkeyle titriyordu.

Paul, Claire'i Lydia konusunda da bilgisayar şifreleri ve banka hesapları konusunda manipüle ettiği gibi manipüle etmiş miydi? Claire'in her şeye kolayca erişimi vardı, bu yüzden hiçbir şey aramak zorunda hissetmedi. Paul çok ama çok kurnaz davranmış, tüm suçlarını göz göre göre gizlemişti.

Şimdi tek soru, daha kaç suç bulacaktı? Claire, Paul'ün ofisinden taşıdığı iki ağır dosya kutusuna baktı.

Süt beyazı bir plastikten yapılmışlardı. Her kutunun dışı etiketliydi. KİŞİSEL-1 ve KİŞİSEL-2.

Claire ikinci kutuyu incelemeye cesaret edemedi. İlkinde gününü bitirmeye yetecek kadar cehennem vardı. İçindeki dosya klasörleri renklerle kodlanmıştı. Sekmeler kadınların isimleriyle düzgünce etiketlenmişti. Claire bariz nedenlerden ötürü Lydia'nınkine odaklanmıştı ama Paul'ün kişisel pisliklerine yeterince göz attığı için düzinelerce başka kadının adının yazılı olduğu diğer dosyaların olduğu kutuyu kapatmıştı. Daha fazlasını aramak için kendini zorlayamazdı.

Onun yerine, devrilmiş Percocet şişesinin yanındaki kapaklı telefonu açtı. Claire, kullan-at telefon denildiğini bildiği bir cep telefonu almıştı. En azından *Law & Order'a* inanabilerseniz.

Lydia'nın cep telefonu numarası Paul'ün raporlarında vardı. Claire ona kullan-at telefondan bir mesaj göndermişti. Mesaj yoktu, sadece Dunwoody adresi vardı. Claire işi şansa bırakmak istemişti. Lydia bu adresi bir aldatmaca olarak mı görecekti, yani devrik bir Nijerya başkanının banka bilgilerini istemesi gibi bir şey mi? Ya da Claire'den geldiğini anladığında vazgeçecek miydi?

Claire görmezden gelinmeyi hak ediyordu. Kız kardeşi ona bir adamın kendisine tecavüz etmeye çalıştığını söylemişti ve Claire'in yanıtı adama inanmak olmuştu.

Yine de Lydia hemen mesaj atmıştı: *Yoldayım.*

Soygundan beri Claire güvenlik kapısını açık bırakıyordu. İçten içe hırsızların geri gelip onu öldürmelerini umuyordu. Ya da belki onu öldürmezlerdi, çünkü bu Helen'e karşı acımasızca olurdu. Belki de onu öldüresiye döverler, böylece komaya girer ve bir yıl sonra tüm domino taşları düşmeyi bıraktığında uyanırdı.

İşte ilk domino taşı: Tecavüz filmleri izleyen bir kişinin gerçek hayattaki tecavüzle ilgilenmeyeceğini söylemek kolaydı, ama ya ortada bir tecavüz filmi varsa?

Bu kişinin geçmişinde, birisinin onu tam da bu suçu işlemeye çalışmakla suçladığı bir örnek var mı?

İkinci domino taşı: Ya o uzun zaman önceki tecavüz girişimi suçlaması doğruysa?

nc domino taşı: İstatistiksel olarak, tecavüzcüler sadece bir kez tecavüz etmezler. Eğer paçayı kurtarırlarsa, genellikle tecavüz etmeye devam ediyorlardı. Paayı kurtaramasalar bile, yeniden suç işleme oranı o kadar yüksekti ki, her hapishaneye bir döner kapı koyabilirlerdi.

Claire bu istatistiği nereden biliyordu? Çünkü birkaç yıl önce bir tecavüz kriz hattında gönüllü olarak çalışmıştı ve eğer biri ona bu hikayeyi bir partide anlatmış olsaydı çok komik bir ironi olurdu.

Bu da onu dördüncü domino taşına getirmişti: KİşİSEL-1 ve KİşİSEL-2 olarak etiketlenmiş Pandora'nın kutularının içinde gerçekte ne vardı? Düşünen her insan kadın isimlerinin yazılı olduğu dosyaların Lydia'nın adının yazılı olduğu dosya ile aynı olduğunu tahmin edebilirdi: gözetim raporları, fotoğraflar, Paul'n hedef aldığı kadınların geliş ve gidişlerinin ayrıntılı listeleri.

Beşinci domino taşı: Eğer Pavlus gerçekten Lidya'ya tecavüz etmeye çalıştıysa, diğer kadınlara gerçekten ne yapmıştır?

Tanrı'ya şükür ondan hiç çocuğu olmamıştı. Bu düşünce başını döndürdü. Aslında bütün oda dönüyordu. şarap ve haplar birbirleriyle iyi geinemiyorlardı. Claire yine o tanıdık, bunaltıcı hastalığı hissediyordu.

Gözlerini kapattı. Zihninde bir liste yaptı, çünkü bir şeyler yazmak çok tehlikeli geliyordu.

Jacob Mayhew: Filmlerin gerçekliği konusunda yalan mı söylüyordu? Sert dedektif kimliğine uygun olarak, bir kadının hassas duygularını korumak için ona yalan söyleyecek bir adam mıydı?

Adam Quinn: Gerçekten hangi dosyaları istiyordu? Onunla seks yaparken bile gerçek doğasını saklamakta Paul kadar iyi miydi?

Fred Nolan: Bu ürkütücü pislik neden cenazenin olduğu gün gerçekten evdeydi? Filmler yüzünden miydi yoksa köşede Claire'i bekleyen daha kötü bir şey mi vardı?

Paul Scott: Tecavüzcü mü? Sadist mi? Koca mı? Arkadaş mı? Sevgili? Yalancı mı? Claire hayatının neredeyse yarısı boyunca onunla evli kalmıştı ama onun gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gözlerini açtı. Dökülen Percocet'e baktı ve bir tane daha almayı düşündü. Claire uyuşturucu almanın cazibesini anlamıyordu. Amacın insanı uyuşturmak olduğunu sanıyordu ama her şeyi çok daha yoğun hissediyordu. Beynini kapatamıyordu. Kendini titrek hissediyordu. Dili ağzı için çok kalındı. Belki de yanlış yapıyordu. Belki de bir saat önce aldığı iki Valium etkilerini yok ediyordu. Belki de daha fazla Percocet'e ihtiyacı vardı. Claire masasının çekmecesinden iPad'ini çıkardı. YouTube'da yardımsever bir uyuşturucu bağımlısı tarafından yayınlanmış bir tür eğitim videosu bulabilirdi.

Kullan-at telefon titredi. Claire Lydia'nın mesajını okudu:
Ben buradayım.

Avuçlarını masaüstüne bastırdı ve kendini yukarı itti. Ya da en azından denedi. Kollarındaki kaslar tepki vermiyordu. Claire ayakta durmak için bacaklarını zorladı ve tüm oda sola doğru çeyrek dönüş yaptığında neredeyse düşüyordu.

Kapı zili çaldı. Claire, Lydia'nın tüm fotoğraflarını ve raporlarını masasının çekmecesine tıktırdı. Şarabından bir yudum aldı, sonra bardağı yanında götürmeye karar verdi.

Yürümenin de kendine has zorlukları vardı. Mutfağın ve aile odasının geniş açık alanları birkaç engel oluşturunuyordu ama ana koridorda duvarlara çarptıkça kendini bir langırt makinesinin içindeymiş gibi hissediyordu. Sonunda topuklu ayakkabılarını çıkarmak zorunda kaldı, çünkü evin içinde her zaman ayakkabılarını çıkarırlardı. Tüm halılar beyazdı. Zemin ağartılmış meşeydi. Evin

duvarlar beyazdı. Bazı tablolar bile sessiz beyazlardı. Bir evde yaşamıyordu. Bir sanatoryumda kalıyordu.

Ön kapıların kolları iç içe geçerek ulaşamayacağı bir yere çıktı. Buzlu camın arkasından Lydia'nın vücudunun dış hatlarını görebiliyordu. Claire kapının kolunu tutarken şarabını döktü. Hiçbiri komik olmasa da dudaklarının gülümsediğini hissetti.

Lydia cama vurdu.

"Ben buradayım." Claire sonunda kapıyı açtı.

"Yüce Tanrım." Lydia Claire'in gözlerine bakmak için eğildi. "Göz bebeklerin on sent büyüklüğünde."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," dedi Claire, çünkü kesinlikle bir on sent onun tüm göz küresinden daha büyüktü. Yoksa bir çeyreğe mi daha yakındı?

Lydia sorulmadan eve girdi. Çantasını ön kapının yanına bıraktı. Ayakkabılarını tekmeledi. Giriş fuayesinde etrafına bakındı. "Burası da neresi?"

"Bilmiyorum," dedi Claire, çünkü artık ev gibi hissetmiyordu. "Paul ile bir ilişkin mi vardı?"

Lydia'nın ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı.

"Sadece söyle," dedi Claire, çünkü Paul'ün raporlarından Lydia'nın bir çocuğu olduğunu ve kızın eğitim masraflarını Paul'ün karşıladığını biliyordu. Bir aşk çocuğu doğuran bir ilişki, Paul'ün kız kardeşinin hayatına neden girdiğine dair diğer tüm korkunç açıklamalardan çok daha kabul edilebilirdi.

Lydia'nın ağzı hâlâ açıktı.

"Yaptın mı?"

"Kesinlikle değil." Lydia baktı endişeli. "Ne oldu? yaptı Alır mısın?"

"Nembutal ve Ambien, yanında votka."

"Bu hiç komik değil." Lydia şarap bardağını elinden kaptı. Onu evin girişinde koyacak bir yer aradı.

ve yere yerleşti. "Paul hakkında bunu bana neden sordun?"

Claire cevabı kendine sakladı.

"Seni aldatıyor muydu?"

Claire olaya bu gözle bakmamıştı. Birine tecavüz etmek hile yapmak mıydı? Çünkü açık konuşmak gerekirse, bütün taşlar bu yöne doğru düşüyordu. Paul gerçekten Lydia'ya tecavüz etmeye çalıştıysa, muhtemelen başka biriyle denemiş ve başarmıştı ve bir kez paçayı kurtardıysa, muhtemelen tekrar denemişti.

Ve hayatlarının geri kalanında onları takip etmesi için özel bir dedektif tuttu, böylece garajdaki ininden onları kontrol etmeye devam edebilecekti.

Ama bu hile miydi? Claire kriz merkezindeki eğitiminden tecavüzün güçle ilgili olduğunu biliyordu. Paul kesinlikle bir şeyleri kontrol etmeyi seviyordu. Peki, kadınlara tecavüz etmek kilerdeki tüm konserveleri etiketinden ayırmak ya da bulaşık makinesini mekanik bir hassasiyetle doldurmakla eşdeğer miydi?

"Claire?" Lydia parmaklarını yüksek sesle şıklattı. "Bana bak."

Claire kız kardeşine bakmak için elinden geleni yaptı. Her zaman Lydia'nın içlerinde en güzeli olduğunu düşünmüştü. Yüzü daha dolgundu ama Claire'in düşündüğünden daha zarif bir şekilde yaşlanmıştı. Gözlerinin etrafında gülme çizgileri vardı. Güzel ve başarılı bir kızı vardı. İyileşmekte olan bir eroin bağımlısı olan ve garaj yolundaki eski kamyonuyla uğraşırken radyo dinleyen bir erkek arkadaşı vardı.

Pavlus'un bunu bilmeye neden ihtiyacı vardı? Neden Lydia hakkında her şeyi bilmek zorundaydı? Bunu yapması için başka birini tutarsan, bu takip etmek olur muydu? Birini haberi olmadan izlemek de tecavüzün başka bir şekli değil miydi?

Lydia, "Claire, ne aldın?" diye sordu. Sesi yumuşamıştı. Claire'in kollarını ovuşturdu. "Tatlım, ne aldığını söyle bana."

"Valium." Claire birden ağlamak istedi. En son ne zaman birinin ona Sweetpea dediğini hatırlamıyordu. "Biraz Percocet."

"Kaç tane?"

Claire başını salladı çünkü bunun bir önemi yoktu. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. "Bay Sandviç adında bir kedimiz vardı."

Lydia'nın kafasının karıştığı anlaşılıyordu. "Tamam."

"Ona Hammy derdik, sandviçteki jambon gibi. Hep aramızdaydı. Kanepede. Yatakta. Sadece ikimiz de onu severken mırıldanırdı."

Lydia deli bir insanı anlamaya çalışır gibi başını yana eğdi.

"Kediler insanları tanır." Claire kız kardeşinin bunu anladığından emindi. Etrafları hayvanlarla çevrili olarak büyümüşlerdi. Hiçbiri bir sokak hayvanının dikkatini çekmeden bir otoparkta yürüyemezdi. "Paul kötü bir insan olsaydı, Hammy bunu bilirdi." Claire zayıf bir savunma yaptığını biliyordu ama kendini durduramadı. "Kötü insanların hayvanlardan nefret ettiğini duymuyor musun?"

Lydia şaşkınlıkla başını salladı. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum Claire. Hitler köpekleri severdi."

"*Reductio ad Hitlerum*." Claire, Paul'den alıntı yapmadan duramıyordu. "Bir tartışmayı kazanmak için birini Hitler'le kıyaslamaktır."

"Tartışıyor muyuz?"

"Paul ile aranızda ne olduğunu anlat bana." Lydia

yine o ağır iç çekişini yaptı. "Neden?"

"Çünkü daha önce hiç duymadım."

"Daha önce sana söylememeye izin vermedin. Dinlemeyi reddettin."

"Şimdi dinliyorum."

Lydia antreye göz gezdirerek Claire'in kendisini ön kapıdan geçmeye davet etmediğini belirtti. Kız kardeşinin anlamadığı şey, Claire'in soğuk ve ruhsuz evi Lydia'nın gözlerinden görme düşüncesine katlanamamasıydı.

"Lütfen," diye yalvardı Claire. "Lütfen, Pepper. Anlat bana."

Ellerini havaya kaldırdı, sanki tüm bu egzersizi zaman ayırmaya değmezmiş gibi. Yine de Lydia, "Onun arabasındaydık. Miata. Elini dizime koydu. Ben de tokatla uzaklaştırdım."

Claire nefesini tuttuğunu fark etti. "Hepsi bu muydu?"

"Gerçekten bu kadar olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lydia'nın sesi kızgındı. Claire

Sanırım buna hakkı vardı. "Arabayı sürmeye devam etti ve ben de 'Tamam, kız kardeşimin ezik erkek arkadaşının elini dizime koymasını görmezden geleceğiz' diye düşündüm. Ama sonra bilmediğim bir yola saptı ve birden ormanın içinde bulduk kendimizi." Lydia'nın sesi yumuşamıştı. Claire'e bakmak yerine omzunun üzerinden bakıyordu. "Kenara çekti. Motoru kapattı. Ona neler olduğunu sordum ve yüzüme yumruk attı."

Claire kendi yumruklarının sıkıldığını hissetti. Paul hayatında hiç kimseye vurmamıştı. Sokakta Yılan Adam'la dövüşürken bile Paul tek bir yumruk bile atmayı başaramamıştı.

Lydia, "Sersemlemiştim. Üzerime tırmanmaya başladı. Karşı koymaya çalıştım. Bana tekrar yumruk attı ama ben başımı çevirdim." Seyirciyi ikna etmeye çalışan bir aktör gibi başını hafifçe çevirdi. "Kapının koluna uzandım. Kapıyı açmayı nasıl başardım bilmiyorum. Arabadan düştüm. Üstümdeydi. Dizimi kaldırdım." Durakladı ve Claire aldığı bir kendini savunma dersini hatırladı. Eğitimci, bir erkeğin kasığına diz atarak onu etkisiz hale getiremeyeceğini, çünkü hedefi ıskalayıp onu daha da kızdırma ihtimalinin daha yüksek olduğunu öğretmişti.

Lydia sözlerine şöyle devam etti: "Koşmaya başladım. Beni yakalamadan önce yaklaşık yirmi, belki de otuz adım uzaklaşmıştım. Yüzüstü yere düştüm. O da üstüme çıktı." Yere doğru baktı. Claire bunu daha savunmasız görünmek için mi yaptığını düşünmeden edemedi. "Nefes alamıyordum. Beni eziyordu. Kaburgalarımın kırılacakmış gibi büküldüğünü hissedebiliyordum."

kır." Elini kaburgalarına götürdü. "Ve sürekli 'Bana bunu istediğini söyle' diyordu."

Claire kalbinin durduğunu hissetti.

"Bunu söyleme şekli hâlâ kâbuslarıma giriyor - fısıldayarak, sanki seksiymiş gibi, oysa o kadar ürkütücüydü ki." Lydia ürperdi. "Bazen yüzüstü uyuyakalıyorum ve onun sesini kulağımda duyuyorum ve..."

Claire nefes alabilmek için ağzını açtı. Paul onu tuğla duvara bastırduğunda kaburgalarında oluşan esnemeyi neredeyse hissedebiliyordu. Claire'in kulağına, "*Bana bunu istediğini söyle*," diye fısıldamıştı. O zaman bunun aptalca olduğunu düşünmüştü. Paul onunla daha önce hiç böyle konuşmamıştı ama Claire ona aynı kelimeleri söyleyene kadar da vazgeçmemişti.

Lydia'ya "Sonra ne yaptın?" diye sordu.

Lydia yarım bir omuz silkti. "Başka seçeneğim yoktu. Ona istediğimi söyledim. Pantolonumu yırttı. Bacağımda hâlâ tırnaklarının deriyi oyduğu yara izleri var."

Claire elini Paul'ün derisini kazıdığı kendi bacağına götürdü. "Peki sonra?"

"Kemerinin tokasını çıkarıyordu. Islık sesi duydum, çok yüksek bir ılık sesi. Bir çift adamdı. Ormanda yürüyorlardı ve öpüştüğümüzü sandılar. Hayatım için çılglık atmaya başladım. Paul ayağa fırladı. Arabaya doğru koştu. Adamlardan biri onu kovaladı, diğeri de kalkmama yardım etti. Polisi aramak istediler ama onlara hayır dedim."

"Neden?"

"Hapisten milyarınca kez kefaletle çıkmıştım. Paul iki işte çalışan namuslu bir yüksek lisans öğrencisiydi. Kime inanırdınız?"

Claire'in kime inandığını biliyordu. "İki adam-" "Gey erkekler Güney Alabama'da bir ilişki mi arıyorlardı?"

Orman. Polisler ağızlarını açtıkları anda bunu anarlardı." Başını boş yere salladı

her şeyi. "Ve o noktada kendimi gerçekten önemsemiyordum. Tek endişem onu senden uzaklaştırmaktı."

Claire elini alına götürdü. Kendini ateşler içinde hissediyordu. Hâlâ fuayede duruyorlardı. Lydia'yı içeri davet etmeliydi. Onu ofisine götürmeli ve birlikte oturmalıydı. "Bir içki ister misin?"

"Sana söyledim, iyileşme sürecindeyim."

Claire bunu biliyordu. Paul'ün dedektifleri Lydia'nın toplantılarına katılmış ve onun her sözünü kaydetmişlerdi. "Bir içkiye ihtiyacım var." Claire yerde şarap kadehini buldu. Bardağın suyunu bir dikişte yuttu. Gözlerini kapadı ve bekledi. Hiç rahatlama olmadı.

Lydia, "Uyuşturucu ve alkolle ilgili bir sorunuz var mı?" diye sordu.

Claire bardağı yere bırakmak için mücadele etti. "Evet. Sorun şu ki, onlardan pek hoşlanmıyorum."

Lydia cevap vermek için ağzını açtı ama bir araba garaj yoluna çıkarken ışık giriş yolunu doldurdu. "Kim var burada?"

Claire kapının yanındaki video tuş takımını açtı. Siyah bir Crown Victoria'nın ön geçidin ağzına park edişini ekrandan izlediler.

"Neden burada bir huckleberry var?" Lydia'nın sesi paniklemiş gibiydi. "Claire?"

Claire kendi paniğiyle boğuşuyordu. Daha çok *hangi* Huckleberry olduğu konusunda endişeliydi. Mayhew filmlerin kopyalarını yapmadığından emin olmak için mi gelmişti? Uygunsuz sözleri, ürkütücü bakışları ve neden burada olduğuna dair hiçbir açıklama getirmeyen çıldırtıcı sorularıyla Nolan mı? Yoksa şartlı tahliye memuru muydu? Claire'i haber vermeden gelip uyuşturucu testi yapabileceği konusunda uyarmıştı.

Lydia'ya "Şartlı tahliyedeyim. Vücudumda uyuşturucu bulunduramam." Claire'in düşünceleri Valium'a karşı yarışıyordu. Paul'ün dosyalarındaki bir başka ayrıntıyı hatırladı. Lydia uyuşturucu kullandığı dönemde, hapis cezasından kurtulmak için ağır bir uyuşturucu suçunu kabul etmişti. Claire onu zorlamaya çalıştı.

koridordan aşağı. "Pepper, çekil! Suçlularla ilişki kurmama izin yok. Beni hapse geri götürebilirler."

Lydia hareket etmedi. Olduğu yerde sıkışıp kalmıştı. Ağzı sessizce çalışıyordu, sanki beyinde sadece bir tanesini belirleyemeyeceği kadar çok soru dolaşıyordu. Sonunda, "Işıkları kapat." dedi.

Claire başka ne yapacağını bilmiyordu. Tuş takımındaki ortam düğmesine bastı. Zemin kattaki tüm ışıklar karardı, bu da umarız gözbebeklerinin durumunu gizlerdi. İkisi de video ekranına baktı, yüzleri birbirinden birkaç santim ayırdı. Lydia'nın panik içindeki nefes alış veriş i Claire'inkiyle eşleşti. Arabadan bir adam indi. Uzun boylu ve sağlam yapılıydı. Kahverengi saçları yandan düzgünce ayrılmıştı.

"Kahretsin," diye inledi Claire, çünkü beyni şu anda Fred Nolan'la uğraşacak kadar keskin değildi. "FBI'dan arıyorlar."

"Ne?" Lydia'nın sesi neredeyse korkudan cızırdıyordu.

"Fred Nolan." İsmi ni duyunca Claire'in tüyleri diken diken oldu. "Şehir merkezindeki ofisten götveren bir özel ajan."

"Ne?" Lydia dehşete düşmüş görünüyordu. "Federal bir suç mu işledin?"

"Bilmiyorum. Belki de." Bu konuya girmek için yeterli zaman yoktu. Claire video ekranını ön kapı kamerasına çevirdi. Görüntü Nolan'ın merdivenlerden çıkarken başının üst kısmını gösteriyordu.

"Beni dinle." Lydia sesini alçak tuttu. "Yasal olarak, sorularının hiçbirine cevap vermek zorunda değilsin. Seni tutuklamadığı sürece onunla gitmek zorunda değilsin ve eğer seni tutuklarsa tek kelime bile etme. Beni anlıyor musun, Claire? Ne saçma sapan şakalar yap, ne de komik laflar et. Sadece lanet çeneni kapalı tut."

"Tamam." Claire muhtemelen vücudunda dolaşan adrenalinin etkisiyle zihninin berraklaştığını hissedebiliyordu.

İkisi de ön kapıya baktı ve bekledi.

Nolan'ın gölgesi buzlu camın arkasında iri bir şekilde belirdi. Uzandı ve kapı ziline bastı.

İkisi de sesten irkildi.

Lydia, Claire'e sessiz kalması gerektiğini işaret etti. Nolan'ı bekletiyordu ki bu muhtemelen iyi bir fikirdi. En azından Claire nefes alış verişini kontrol altına almak için zaman kazanabilirdi.

Nolan kapı ziline tekrar bastı.

Lydia ayaklarını kaldırdı ve yürüme sesi çıkardı. Kapıyı bir aralık açtı ve başını uzattı. Claire onu video ekranından görebiliyordu. Çok uzun olduğu için Nolan'a bakmak zorunda kaldı.

"İyi akşamlar hanımefendi." Nolan hayali bir şapka çıkardı. "Evin hanımıyla konuşmak için buradayım."

Lydia'nın sesi hâlâ gıcırtılı ve korkmuş geliyordu. "Uyuyor."

"Arkanda durmuyor mu?" Nolan, Lydia kapıyı açmak zorunda kalana ya da düşene kadar elini kapıya bastırdı. Claire'e gülümsedi. Gözünün etrafındaki morluk sararmaya başlamıştı. "Buzlu camın komik yanı, hiçbir şeyi saklamıyor."

Lydia, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bu yüklü bir soru." Nolan, Lydia'nın kapatamaması için elini kapının üzerinde tuttu. Gece gökyüzüne baktı. Ön verandanın üzerinde korunak yoktu. Paul bunun evin çizgisini bozacağını söylemişti.

Nolan, "Görünüşe göre yağmur geçiyor." dedi. Claire ve Lydia cevap vermedi.

"Ben yağmuru severim." Nolan evin içine adım attı. Girişte etrafına bir göz attı. "Arkana yaslanıp kitap okumak için harika bir zaman. Ya da film izlemek için. Filmleri sever misin?"

Claire yutkunmaya çalıştı. Neden filmlerden bahsediyordu? Mayhew ile konuşmuş muydu? Bilgisayarlarda bir takip cihazı var mıydı? Claire wi-fi'ye erişmek için Paul'ün dizüstü bilgisayarını kullanmıştı. Nolan onun tüm hareketlerini izlemiş miydi?

"Bayan Scott?"

Claire sığ bir nefes almayı başardı. Buraya tutuklamaya mı geldiğini doğrudan sormamak için kendini zorladı.

Onu.

"Dışarıdaki senin kamyonun mu?"

Lydia kaskatı kesildi. Nolan şimdi onunla konuşuyordu.

Elini uzattı. Uzağa uzanmasına gerek yoktu. Lydia'ya o kadar yakın duruyordu ki dirseğini bükmesine bile gerek kalmamıştı.

"Henüz tanıştırlımadık. Ajan Fred Nolan, FBI."

Lydia uzatılan eli sıkmadı.

"Şartlı tahliye memurunu buraya çağırabilirim." Yine Claire'e bakıyordu. "Federal bir ajana bilerek ve isteyerek yalan söylemenin ya da maddi olarak yanıltmanın beş yıl hapisle cezalandırıldığını bir kenara bırakırsak, teknik olarak şartlı tahliye memurunuzun sorularını görmezden gelemezsiniz. Şartlı tahliyenizin şartları. Sessiz kalma hakkın yok." Öne doğru eğildi ve Claire'in gözlerini inceledi. "Kafayı bulma hakkın yok."

Lydia dedi ki, "Benim adım Mindy Parker. Kamyoneti tamircimden ödünç aldım. Claire'in bir arkadaşıyım."

Nolan Lydia'ya dikkatle bir göz attı, çünkü Lydia Claire'in arkadaşlarından birine benzemiyordu. Kot pantolonu kottan çok tayt gibiydi. Siyah tişörtünün eteklerinde çamaşır suyu lekesi vardı ve gri hırkasının kenarları sanki bir hayvan çiğnemiş gibi yırtılmıştı. Claire'in arkadaşlarından birinin hizmetçisine bile benzemiyordu.

"Mindy Parker." Nolan spiral ciltli bir defter ve kalem çıkararak büyük bir gösteri yaptı. Lydia'nın sahte adını yazdı. "Güven ama doğrula. Reagan böyle dememiş miydi?"

"Neden buradasın?" diye sordu Lydia. "Neredeyse gece yarısı oldu. Claire'in kocası yeni öldü. Huzur içinde bırakılmak istiyor."

"Hâlâ cenaze kıyafetlerini giyiyor." Nolan gözlerinin Claire'in vücudunda bir aşağı bir yukarı gezinmesine izin verdi. "Onların içinde harika görünmediğinden değil."

Claire refleks olarak gülümsedi, çünkü kendisine iltifat edildiğinde hep böyle yapardı.

Nolan, "Merak ediyorum da Bayan Scott, kocanızın iş ortağı sizinle temasa geçti mi?" diye sordu.

Claire'in ağız tuz gibi kurudu.

"Bayan Scott? Bay Quinn sizinle temasa geçti mi?"

Claire cevap vermek için kendini zorladı. "Cenazedeydi."

"Evet, gördüm. Orada olması çok hoş," dedi. Sesini Claire'in kötü bir taklidi gibi yükseltti. "'Neyi göz önünde bulundurarak, Ajan Nolan?' Hayır, lütfen bana Fred de. Sana Claire dememin bir sakıncası var mı? "Hayır, hiç de değil, Fred."

Claire yüz ifadesini olabildiğince sertleştirdi.

Nolan, "Kocanızın şirketten zimmetine para geçirdiğini bildiğinizi varsayıyorum?" dedi.

Claire ağzının şaşkınlıkla açıldığını hissetti. Anlamını kavrayabilmesi için Nolan'ın sözlerini kafasında tekrar etmesi gerekti. O zaman bile adamın söylediklerine inanmadı. Paul para konusunda akıl almaz derecede adildi. Bir keresinde bir taşra mağazasındaki kasiyerin ona çok fazla para üstü verdiğini fark ettiğinde otuz dakikalık bir gidiş dönüş yolculuğuna katlanmıştı.

Nolan'a "Yalan söylüyorsun."

dedi. "Söylüyor muyum?"

Claire onun kendini beğenmiş suratını tokatlamak istedi. Bu bir çeşit numaraydı. Nolan, Adam ve Mayhew'le birlikte çalışıyordu ya da kendi başına çalışıyordu ve bunların hepsinin o berbat filmlerle bir ilgisi vardı. "Her ne oyun oynuyorsanız, işe yaramıyor."

"Bana inanmıyorsan Adam Quinn'e sor." Nolan, Claire telefona koşacakmış gibi bekledi. "Federalleri arayan oydu. Şirket muhasebecilerinden biri Little Ham Holdings adlı paravan bir şirkete üç milyon dolarlık bir para transferi yapıldığını tespit etti."

Claire çılgılık atmamak için çenesini sıktı. Küçük Jambon, Bay Sandviç'e taktıkları lakaplardan bir diğeri.

Nolan Lydia'ya dedi ki, "Bu çok para, değil mi? Üç milyon mu? Senin ve benim gibi insanlar bu parayla emekli olabiliriz."

Claire'in dizleri zayıflamıştı. Bacakları titriyordu. Bir tür kriz geçirmeden önce Nolan'ı buradan çıkarması gerekiyordu.

sinir krizi. "Gitmeni istiyorum."

"Karımın komşumu becermeyi bırakmasını istiyorum." Nolan sanki hepsi bu şakanın içindeymiş gibi kıkırdadı. "Biliyor musun Claire, işin komik tarafı bu kadar para senin kocan gibi bir adam için devede kulak kalır." Lydia'ya, "Paul kâğıt üzerinde yirmi sekiz milyon değerinde. Ya da o kadar ederdi. Onun üzerine yaptırdığınız sigorta poliçesi ne kadar?" Bu soru Claire içindi ama Lydia cevap vermedi çünkü hiçbir fikri yoktu. "Yirmi milyon daha," diye cevap verdi Nolan. "Bu da şu anda neredeyse elli milyon dolar değerinde olduğun anlamına geliyor, Dul Scott." Bu bilginin kafasına iyice yerleşmesi için durakladı ama Claire'in bir şeylere anlam verebileceği noktayı geçmişti.

Nolan, "Adam Quinn'in kocanı federal hapis haneye atmama izin vermek yerine mahkeme dışında anlaşmaya varması iyi oldu," dedi. Claire'e şehvet dolu bir bakış attı. "Sanırım kocanı geri almak için kendi yolunu buldu."

Bu imalı hakaret onu sersemletti. "Sana ne-"

"Kapa çeneni Claire." Lydia onun tam önünde durdu. Nolan'a, "Gitmen gerek," dedi.

Nolan timsah gibi gülümsedi. "Öyle mi?"

"Onu tutuklamak için mi buradasınız?"

"Olmalı mıyım?"

"Birincisi, benden uzak dur."

Nolan çok bilinçli bir şekilde geri adım attı. "İki numaranın ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Mesele bu, pislik: Eğer onu sorgulamak istiyorsan, avukatını ara ve bunu ayarla."

Nolan bir gargoyle gibi gülümsedi. "Biliyor musun Mindy Parker? Şimdi sana bakıyorum da, Claire'e çok benzediğini düşünüyorum. Sanki ikiniz kız kardeş olabilirmişsiniz gibi."

Lydia onun kendisine ulaşmasına izin vermedi. "Siktir git."

Nolan teslim olmak için ellerini kaldırdı ama pes etmedi. "Sadece merak ediyorum, biliyorsun. Neden bu kadar değerli bir adam

bütün o Benjaminler kendi işinden üç milyon çalışıyor?"

Claire göğsünde keskin bir acı hissetti. Nefes alamıyordu. Yer tekrar hareket ediyordu. Arkasındaki duvara uzandı. Dün bayıldığında da aynı şekilde hissetmişti.

Nolan, "Pekala, siz hanımların gecenin tadını çıkarmaya devam etmesine izin vereceğim," dedi. Verandaya çıktı ve gece gökyüzüne baktı. "Gerçekten de güzel bir gece."

Lydia kapıyı çarptı. Fransız kilidini sürgüledi. İki eliyle ağzını kapattı. Gözleri korkudan kocaman olmuştu. Fred Nolan taş basamaklardan inip yavaşça arabaya doğru ilerlerken ikisi de video ekranını izlediler.

Claire başka tarafa baktı. Artık izleyemiyordu ama onu duymadan da edemiyordu. Arabasının kapısının açıldığı yumuşak tıkırtıyı, kapandığı zamanki gürültüyü. Arabanın motorunun gürültüsü. Arkasını dönüp garaj yoluna geri dönerken hidrolik direksiyonun mekanik iniltisi.

Lydia ellerini bıraktı. O da Claire kadar sert nefes alıyordu. "Ne oluyor Claire?" Açık bir şokla Claire'e baktı. "Ne oluyor lan?"

Claire sevişmeyi iki gün önce kaybetmişti. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Lydia neredeyse çığlık atıyordu. Sesi cilalı beton zeminde yankılanıyor, metal ve cam spiral merdivenlerden yukarı sığıyordu. "Nasıl bilemezsin Claire?" Girişte bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Buna inanamıyorum. Hiçbirine inanamıyorum."

Claire de inanmadı. Filmler. Mayhew. Nolan. Paul'ün klasör koleksiyonu -bildikleri, okumaya kendini zorlayamadıkları. Adam Quinn'e her ne oluyorsa. Ve şimdi ona Paul'ün bir hırsız olduğu söylenmişti. Üç milyon dolar mı? Nolan'ın Paul'ün net serveti hakkındaki tahmini birkaç milyon dolar eksikti. Sadece bankadaki paradan bahsetmişti. Paul hisse senetlerine inanmazdı.

Pazar. Evin parası ödenmişti. Arabaların parası ödenmişti. Paul'un bir şey çalması için bir neden yoktu.

Kendi kendine güldü çünkü yapabileceği tek şey buydu. "Neden Paul'ün bir tecavüzcü olduğuna inanabiliyorum da bir hırsız olduğuna inanamıyorum?"

Bu soru Lydia'nın soğukkanlılığını durdurdu. "Sen bana inanıyorsun."

"Sana yıllar önce inanmalıydım." Claire kendini duvardan uzaklaştırdı. Lydia'yı bu karmaşanın içine sürüklemiş olmanın suçluluğunu hissediyordu. Kız kardeşini tehlikeye atmaya hakkı yoktu, özellikle de tüm olanlardan sonra. "Senden buraya gelmeni istediğim için özür dilerim. Gitmelisin."

Lydia cevap vermek yerine yere baktı. Çantası yem torbası büyüklüğünde kahverengi deri bir çantaydı. Claire, Paul'ün elinde onu alırken çekilmiş bir fotoğraf olup olmadığını merak etti. Fotoğraflardan bazıları belli ki telefoto lensle çekilmişti ama diğerleri markette her zaman kullandığı kuponların üzerindeki yazıları okuyabilecek kadar yakındı.

Lydia, Paul'ün gözetimini asla öğrenemezdi. Claire en azından bunu kız kardeşi için yapabiliirdi. Lydia'nın on yedi yaşında bir kızı vardı ve Paul onun okul masraflarını isimsiz olarak ödüyordu. Bir erkek arkadaşı vardı. Bir ipoteği vardı. Sorumlu olduğu iki çalışanı olan bir işi vardı. Paul'ün her adımında yanında olduğunu bilmek onu mahvedecekti.

Claire, "Pepper, gerçekten gitmen gerek. Senden buraya gelmeni hiç istememeliydim."

Lydia çantasını aldı. Kayışını omzuna attı. Elini kapıya koydu ama açmadı. "En son ne zaman duş aldın?"

Claire başını salladı. Paul'ün cenazesinin olduğu sabahtan beri yıkanmamıştı.

"Peki ya yemek? Yemek yiyor musun?"

Claire tekrar başını salladı. "Ben sadece..." Bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Birkaç ay önce bir yemek kursuna gitmişlerdi ve Paul fena sayılmazdı ama şimdi ne zaman kocasını mutfakta elinde bir tabakla düşünse

Bıçak, tek düşünebildiği filmlerdeki palaydı.

"Claire?" Lydia belli ki ona başka bir soru sormuştu. Çantası yine yerdeydi. Ayakkabıları bıraktığı yere yığılmıştı. "Git bir duş al. Ben sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Gitmelisin," dedi Claire ona. "Bu işe bulaşmamalısın... bu işe... Ne olduğunu bile bilmiyorum Liddie, ama kötü bir şey. Hayal edebileceğinden çok daha kötü."

"Ben de öyle anladım."

Claire emin olduğu tek gerçeği söyledi. "Affedilmeyi hak etmiyorum."

"Seni affetmiyorum ama hâlâ benim kız kardeşimsin."

SEKİZ

Lydia Rick'e bir saat içinde evde olacağını mesajla bildirmişti. Claire'in yıkandığından ve karnının doyduğundan emin olduktan sonra kız kardeşinin başında duracak ve Helen'ı arayıp onunla ilgilenmesini isteyecekti. Lydia yirmi dört yıl önce annesinin yerine bakmıştı ve bunu bir daha yapmayacaktı.

Özellikle de FBI işin içindeyken.

Fred Nolan'ı düşünmek bile sinirlerinin korkuyla çarpmasına neden oluyordu. Adam belli ki Paul hakkında Claire'in bilmediği şeyler biliyordu. Ya da belki Claire bunları biliyordu ve o sadece çok iyi bir oyuncuydu. Bu durumda Claire, Paul'ün kendisine saldırdığı konusunda Lydia'ya sonunda inandığını söylerken yalan mı söylüyordu? Eğer inanmadıysa, fikrini değiştiren neydi? Eğer öyleyse, o zaman motivasyonu neydi?

Bunu anlamanın imkânı yoktu. Kız kardeşinin çocukken sergilediği tüm sinsilikler, Claire'in karşıdan gelen bir trenin tam önünde durup yine de her şeyin yoluna gireceği konusunda ısrar edebilmesi için yetişkinlikte kusursuz hale getirilmişti.

Aslında Lydia bu yetişkin Claire'le etkileşime geçtikçe, onun bir Anne olmak için büyümediğini daha iyi anlıyordu. *Onların* annesi olmak için büyümüştü.

Lydia boş gözlerle mutfığa baktı. Claire'e yiyecek bir şeyler pişirmenin işin kolay kısmı olacağını düşünmüştü ama evin geri kalanında olduğu gibi mutfak da pratik olamayacak kadar şıktı. Tüm aletler, bir milyon dolara mal olabilecek kadar ucuz görünen parlak beyaz laminat kapakların arkasına gizlenmişti. Ocak bile cilalı kuvars tezgahla uyum içindeydi. Tüm alan

Kısmen mutfak showroomu, kısmen *Jetgiller*. Birinin gerçekten burada yaşamayı seçebileceğini hayal bile edemiyordu.

Claire pek yaşamıyordu. Buzdolabı açılmamış şarap şişeleriyle doluydu. Tek yiyecek, son kullanma tarihi iki gün içinde dolacak olan yarım kutu yumurtaydı. Lydia kilerden birinde yeni bir somun ekmek buldu. Bir de kahve makinesi vardı, Lydia bunu üzerinde KAHVE MAKİNESİ yazan bir etiket ve ardından kurulum tarihi olduğunu tahmin ettiği bir tarih olduğu için fark etmişti.

Makinenin yanındaki lamine edilmiş yönerge seti açıkça Paul'ün el işiydi. Lydia kız kardeşinin bu kadar sıkıcı ve aptalca bir şey yapmakla uğraşamayacağını biliyordu. Makine canlanana kadar çeşitli düğmelere bastı. Bir espresso fincanını musluğun altına kaydırды ve dolmasını izledi. "Her şeyi çözmüşsün," dedi Claire. Hafif bir elbise giymişti. mavi düğmeli gömlek ve solmuş kot pantolon. Saçları kuruması için geriye taranmıştı. Lydia ilk kez kız kardeşine benzeyen bir kadın görmüştü.

Lydia Claire'e bir fincan kahve uzattı. "İç bunu. Ayılmana yardımcı olur."

Claire tezgâha oturdu. Dumanı tüten sıvıyı soğutmak için üfledi. Tezgâhın tabureleri beyaz deri ve parlak kromdandı. Arkalıkları alçaktı. Mutfığa açılan aile odasındaki kanepeler ve sandalyelerle uyumluydular. Duvardan tavana cam, arka bahçeyi çerçeveliyordu; burada dev bir beyaz mermer levhadan oyulmuş gibi görünen bir havuz, çorak manzara için bir merkez görevi görüyordu.

Bu evin hiçbir yerinde davetkâr bir his yoktu. Paul'ün soğuk, hesapçı eli her seçimin arkasında görülebiliyordu. Antre zeminindeki beton, *Pamuk Prenses*'ten fırlamış karanlık bir ayna gibi parlatılmıştı. Sarmal merdivenler bir robotun kış deliğine benziyordu. Sonsuz beyaz duvarlar Lydia'ya bir deli gömleğinin içine hapsolmuş gibi hissettiriyordu. Buradan ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyiydi.

Lydia ocağın altındaki çekmecedeki kızartma tavası buldu. Tavaya biraz yağ döktü ve içine iki dilim

Ekmek.

Claire, "Bana yumurtalı ekmek mi yapıyorsun?" diye sordu.

Lydia refleks olarak gülümsemekle savaştı, çünkü Claire'in sesi yine on üç yaşındaymış gibi çıkıyordu. Yumurtalı ekmek Lydia'nın yumurta çırpırmaktan kurtulma yoluydu. Hepsini bir tavaya atıyor ve parlaklığı gidene kadar pişiriyordu.

Claire, "Birine saldırdığım için şartlı tahliye edildim." dedi.

Lydia neredeyse yumurta kartonunu düşürüyordu.

"Buna saldırı demememiz gerekiyor ama olan buydu." Claire espresso fincanını ellerinin arasında yuvarladı. "Allison Hendrickson. Çiftler partnerim. Bir oyun için ısınıyorduk. Kurtuluştan sonra kendini Holokost'tan kurtulmuş gibi hissettiğinden bahsediyordu çünkü son çocuğu üniversiteye gidiyordu ve sonunda özgür olacaktı."

Lydia tavaya iki yumurta kırdı. Bu kaltaktan şimdiden nefret ediyordu.

"Sonra Allison bana geçen yıl üniversiteye giden bir kızı olan arkadaşından bahsetmeye başladı." Claire fincanı yere bıraktı. "Akıllı bir kızmış, notları hep iyiymiş. Sonra kız üniversiteye gitmiş ve delirmiş; etrafta dolaşmaya, dersleri asmaya, çok fazla içmeye, çocukların yaptığını duyduğunuz tüm aptalca şeyleri yapmaya başlamış."

Lydia yumurtaları ekmeğin etrafında karıştırmak için bir spatula kullandı.

O aptal şeylere fazlasıyla aşinaydı.

"Bir gece, kız kardeşlik partisine gitmiş. Biri içkisine uyuşturucu katmış. Ertesi güne hızlıca ilerlediğimizde, kız kardeşlik evinin bodrumunda çıplak bir şekilde uyanıyor. Hırpalanmış ve yara bere içindedir ama yurda geri dönmeyi başarır ve oda arkadaşı ona YouTube'da yayınlanmış bir video gösterir."

Lydia donakaldı. Dee'nin üniversiteye gitmesiyle ilgili gördüğü her kâbus bu temanın bir çeşitlemesini içeriyordu.

"Kardeşlik evindeki çocuklar her şeyi filme aldılar. Resmen toplu tecavüzdü. Allison bu konuda çok detay verdi,

Çünkü görünüşe göre kampüsteki herkes filmi izlemiş. Sonra bana "Buna inanabiliyor musun?" dedi. Ben de hayır dedim ama tabii ki inanabilirim çünkü insanlar korkunç. Sonra Allison dedi ki, 'O aptal kız, bir grup erkek arkadaşının yanında öyle sarhoş oldu. Partiye gitmesi kendi hatasıydı' dedi."

Claire de Lydia'nın hissettiği kadar tiksiniş görünüyordu. Julia ilk kaybolduğunda, insanlar neden barda olduğunu, o saatte dışarıda ne aradığını ve tam olarak ne kadar alkol tükettiğini sorup durmuşlardı, çünkü kaçırılması ve büyük olasılıkla tecavüz edilip öldürülmesi Julia'nın kendi suçuymuştu.

Lydia, "Ne dedin?" diye sordu.

"İlk başta hiçbir şey söylemedim. Çok kızgındım. Ama kızgın olduğumu bilmiyordum, anlıyor musun?"

Lydia başını salladı, çünkü ne zaman kızgın olduğunu her zaman bilirdi.

"Allison'ın sözlerini kafamda tekrarlayıp durdum ve öfke biriktikçe birikti. Göğsümdeki baskıyı hissedebiliyordum, tıpkı kaynamaya başlayan bir çaydanlık gibi." Claire ellerini birbirine kenetledi. "Sonra top ağların üzerinden geldi. Açıkça onun tarafındaydı ama ben topa vurdum. Kolumu vücuduma doğru çektiğimi hatırlıyorum - hala müthiş bir backhand'im var - ve raketin havayı yarmasını izledim ve son anda öne doğru küçük bir hamle yaptım ve raketin kenarını dizinin yan tarafına çarptım."

"Vay anasını."

"Yüz üstü düştü. Burnu ve iki dişi kırıldı. Her yer kan içindeydi. Kan kaybından ölecek sandım. Dizini yerinden çıkardım ki bu çok acı verici bir şeymiş. Yerine oturtmak için iki ameliyat geçirmesi gerekti." Claire pişman görünüyordu ama bunu belli etmiyordu. "Bunun bir hata olduğunu söyleyebilirdim. Sahada durup aklımdan bir sürü bahane geçirdiğimi hatırlıyorum. Allison yerde kıvranıyor, kanlı bir şekilde çığlık atıyordu ve ben

Ne kadar korkunç bir kaza olduğunu, aptal olduğumu, nereye gittiğime bakmadığımı ve hepsinin benim hatam olduğunu falan filan söylemek için ağzımı açtım ama özür dilemek yerine 'Tenis oynamak senin hatan' dedim."

Lydia bu hareketin şokunun soğuk mutfakta yankılandığını hissetti.

"Diğer kadınların bana bakışları..." Claire hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. "Daha önce insanlar bana hiç böyle bakmamıştı. Bir tiksinti dalgası vardı. İğrenmelerini iliklerime kadar hissedebiliyordum. Ve bunu kimseye söylemedim, Paul'e bile, ama kötü olmak çok iyi hissettirdi." En azından Claire bundan emin gibiydi. "Beni bilirsin, Liddie. Asla kendimi böyle bırakmam. Genelde her şeyi içimde tutarım çünkü dışarı vurmanın ne anlamı var ki, ama o günle ilgili bir şey beni-" Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Tutuklanana kadar kesinlikle coşkuluydum."

Lydia yumurtalı ekmeği unutmuştu. Kızartma tavasını gözünden uzaklaştırdı. "Seni şartlı tahliye ile bıraktıklarına inanamıyorum."

"Bundan kurtulmanın yolunu satın aldık." Claire aşırı zenginlerin omuz silkişiyle omuz silkti. "Hendrickson'ları ikna etmek avukatımızın birkaç ayını ve tonla parasını aldı ama sonunda savcıya şartlı tahliyeye ve daha hafif bir suçlamaya razı olduklarını söylediler. Altı ay boyunca ayak bileğime kelepçe takmak zorunda kaldım. Mahkeme tarafından atanan bir terapistle altı seansım daha var. Bir yıl daha şartlı tahliyedeyim."

Lydia ne diyeceğini bilemedi. Claire hiçbir zaman kavgacı biri olmamıştı. Kızılderili yanığı yaptığı ya da Claire'i yere yatırıp gözüne tükürdüğü için başı hep belaya giren Lydia'ydı.

Claire, "İronik bir şekilde, izleme bileziği Paul'ün öldürüldüğü gün çıkarıldı" dedi. Yumurtalı ekmeği tabağını aldı. "Yoksa bu ironi değil de sadece tesadüf mü? Annem bilirdi."

Lydia önemli olan tek tesadüf  fark etmişti. "Ne zaman tutuklandınız?"

Claire'in gergin gül msemesi bağlantıyı kaçırmadığını açık a ortaya koydu. "Mart'ın ilk haftası."

Julia 4 Mart 1991'de kaybolmuştu.

"Demek bu yüzden şartlı tahliyedeyim." Claire ekmeği elleriyle aldı ve bir ısırık aldı. Tutuklanma hik yesini bakkalda olan komik bir olayı anlatır gibi anlatmıştı ama Lydia onun gözlerinin dolduğunu görebiliyordu. Bitkin görünüyordu. Daha da ötesi, korkmuş görünüyordu. Claire'de çok savunmasız bir şey vardı. Otuz yıl önce anne babalarının evindeki mutfak masasında oturuyor da olabilirlerdi.

Claire, "Julia'nın eskiden nasıl dans ettiğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

Lydia anıların bu kadar net bir şekilde geri gelmesine şaşırmıştı. Julia dans etmeyi çok severdi. En ufak bir müzik sesi duyduğunda kendini tamamen müziğe kaptırırdı. "Müzik zevkinin bu kadar boktan olması çok kötü."

"O kadar da kötü değildi." "Gerçekten mi, Menudo?"

Claire sanki erkek grubuna olan aşkını unutmuş gibi şaşkın bir kahkaha attı. "O kadar neşeliydi ki. Pek çok şeyi severdi."

"Neşeli," diye tekrarladı Lydia, kelimenin hafifliğinin tadını çıkararak.

Julia ilk kaybolduğunda herkes böylesine iyi bir kızın başına kötü bir şey gelmesinin ne kadar trajik olduğundan bahsetmişti. Sonra şerif, Julia'nın çekip gittiği -bir hippie kom n ne katıldığı ya da bir erkekle kaçtığı- teorisini ortaya attı ve ton sempatiden suçlamaya dönuşt . Julia Carroll artık hayvan barınağında gön ll  olan ve aşevinde çalışan o özverili kız değildi. Bir protestoda hapse atılan sert bir siyasi aktivistti. Okul gazetesinin tüm çalışanlarını yabancılaştıran saldırgan muhabir. Radikal feminist

üniversitenin daha fazla kadın işe almasını talep eden. Sarhoş. Esrarkeş. Fahişe.

Julia'nın ailesinden koparılması yeterli değildi. Onunla ilgili tüm iyi şeylerin de alınması gerekiyordu.

Lydia Claire'e, "Kaybolduğu gece nerede olduğum konusunda yalan söyledim. Ara sokakta sızmıştım."

Claire şaşırmış görünüyordu. The Alley, Georgia Bar'ı Roadhouse'a bağlayan keyifsiz bir geçitti; Atina'da reşit olmayanlara hizmet veren iki batakhane. Lydia şerife Julia'nın kaybolduğu gece Leigh Dean'in garajında grupta prova yaptığını söylemişti, oysa gerçekte kız kardeşinden sadece bir taş atımı uzaktaydı.

Claire yakınlığa dikkat çekmek yerine ona "Bonnie Flynn ile ders çalıştığımı söyledim ama aslında sevişiyorduk" dedi.

Lydia kahkahalara boğuldu. Claire'in şok edici sözler söylemekte ne kadar iyi olduğunu unutmuştu. "Ve?"

"Kardeşini daha çok sevdim." Claire başparmağıyla parmağı arasına bir parça yumurta aldı ama yemedi. "Bu öğleden sonra seni yolda gördüm. McDonald's'ın önüne park etmiştim. Işıklarda durmuştunuz."

Lydia ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Mezarlığa giderken McDonald's'ın yanındaki kırmızı ışıktaki durduğunu hatırlıyordu. Birinin onu izlediğinden haberi yoktu. "Seni görmedim."

"Biliyorum. Seni yaklaşık yirmi dakika boyunca takip ettim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Mezarlığa gittiğinde şaşırmadım. Uygun bir son gibi geldi. Paul bizi ayırdı. Neden bizi tekrar bir araya getirmesin ki?" Tabağı itti. "Beni affedeceğini düşündüğümde değil. Affetmemelisin de, çünkü ben seni asla affetmeyecektim."

Lydia affetmenin onun ilgi alanına girdiğinden emin değildi. "Bunca zaman sonra bana inanmanı sağlayan neydi?"

Claire cevap vermedi. Tabağındaki yarısı bitmiş yemeğe bakıyordu. "Onu sevdim. Buna inanmak istemediğini biliyorum ama onu gerçekten, gerçekten, baş döndürücü, yürek parçalayıcı, özlem dolu, acı verici bir şekilde sevdim."

Lydia hiçbir şey söylemedi.

"Kendime çok kızgınım çünkü her şey gözümün önündeydi ve ben bunu sorgulamayı hiç düşünmedim."

Lydia konuşmanın başka bir konuya kaydığı hissine kapıldı. Aklının bir köşesinde mayalanmakta olan soruyu sordu. "Paul'ün iş ortağı mahkeme dışında anlaştıysa, FBI neden hâlâ seni rahatsız ediyor? Ortada bir ceza davası yok. Her şey bitti."

Claire'in çenesi çalışıyordu. Dişlerini sıkıyordu.

"Bana cevap verecek misin?"

"Tehlikeli olan kısım burası." Durakladı. "Belki de değildir. Bilmiyorum. Ama neredeyse gece yarısı oldu. Eminim eve gitmek istiyorsundur. Seni davet etmeye hiç hakkım yoktu."

"O zaman neden yaptın?"

"Çünkü ben bencilim ve çünkü hayatımda her şeyi daha iyi hale getirebilecek tek kişi sensin."

Lydia diğer kişinin Paul olduğunu biliyordu. Bu çağrışımından hiç hoşlanmamıştı. "Sana ne yaptı Claire?"

Claire tezgâha baktı. Makyaj yapmamıştı ama rimel sürerken yaptığınız gibi dikkatli bir şekilde gözlerinin altını sildi. "Bu filmleri izliyordu. Sadece porno değil, şiddet içerikli pornolar."

Lydia'yı şaşırtan tek şey Claire'in gerçekten umursuyor olmasıydı. "Onu savunmuyorum ama erkekler her türlü tuhaf şeyi izliyor."

"Garip değildi, Liddie. Şiddet içeriyordu. Ve grafikti. Bir kadın öldürülüyor ve deri maskeli bir adam kadın ölürken ona tecavüz ediyor."

Lydia eliyle ağzını kapattı. Nutku tutulmuştu.

"Yirmi kısa film var. Sanırım iki farklı kadının vinyetleri. İkisine de işkence ediliyor, elektrik veriliyor, yakılıyor ve sığır gibi dağlanıyorlar. Onlara yapılan diğer şeyleri tarif bile edemem. İlk kız öldürülüyor." Ellerini birbirine kavuşturdu. "İkinci kız Anna Kilpatrick'e benziyor."

Lydia'nın kalbi bir arp teli gibi titredi. "Polisi aramalısın."

"Bundan daha fazlasını yaptım. Tüm filmleri polise götürdüm ve sahte olduklarını söylediler ama-" Lydia'ya baktı, yüzünde bir yıkım ifadesi vardı. "Onların sahte olduğunu sanmıyorum, Liddie. Bence ilk kadın gerçekten öldürüldü. Ve kız... Emin değilim. Artık bilmiyorum."

"Onları görmeme izin ver."

"Hayır." Claire şiddetle başını salladı. "Onları izleyemezsin. Korkunçlar. Onları asla unutamayacaksın."

Bu sözler Lydia'ya babasını hatırlattı. Hayatının sonlarına doğru Julia hakkında sık sık bunu söylemişti, bazı şeyleri görmezden gelemeyeceğini. Yine de bilmek zorundaydı. Lydia ısrar etti: "Anna Kilpatrick'e benzeyen kızı görmek istiyorum."

Claire konuyu tartışmaya başladı ama belli ki ikinci bir görüş almak istiyordu. "Filmi oynatamazsın. Sadece yüzüne bakabilirsin."

Lydia istese o lanet filmi oynatırdı. "Nerede o?"

Claire isteksizce bardan kalktı. Lydia'yı çamurluğa götürdü ve yan kapıyı açtı. Pencerenin olması gereken yerde bir tahta parçası vardı.

Claire şöyle açıkladı: "Cenaze günü eve zorla girilmiş. Hiçbir şey alınmamış. Yemek şirketi onları durdurdu."

"Filmleri mi arıyorlardı?"

Claire şaşırmış bir halde arkasını döndü. "Bunu hiç düşünmemiştim bile. Polis, ölüm ilanlarını tarayan bir çete olduğunu söyledi."

Cenazeler sırasında soyacak ev arıyorlar."

Lydia haberlerde buna benzer bir şey duyduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama yine de tuhaf bir tesadüftü.

Geniş avludan geçerek Lydia'nın evinin iki katı büyüklüğündeki garaja doğru yürüdüler. Bölme kapılarından biri çoktan açılmıştı. Lydia'nın gördüğü ilk şey yan yatmış bir dolap oldu. Sonra bir dizi kırık golf sopası. El aletleri. Makineler. Boya kutuları. Tenis racketleri. Garaj tamamen yağmalanmış.

Claire ayrıntıya girmeden, "Bu benim kendi öfkem," dedi. "Hırsızlar garaja girmeyi başaramadılar."

"Bunu sen mi yaptın?"

Claire, sanki başka birinin dedikodusunu yapıyorlarmış gibi, "Biliyorum," dedi.

Lydia adımlarını dikkatle attı çünkü ayakkabıları evin içindeydi. Devrilmiş dolabın üzerinden geçerken elini bir BMW X5'e dayadı. Kömür rengi güzel bir Porsche vardı ama sanki biri ona çekiçe vurmuş gibiydi. Gümüş Tesla'nın kaputunda çukurlar vardı. Hasarlı halleriyle bile bu arabalardan herhangi birinin ev kredisini ödeyebileceğinden oldukça emindi.

Claire hemen hikâyeye atladı. "Üst kata çıkan bir Thunderbolt kablosu vardı. Paul zeminde bir delik açtı, böylece kablo doğrudan bilgisayarına takılabilecekti."

Lydia tavana baktı. Alçıpan kırılarak açılmıştı.

Claire, "Orada daha fazla kalamazdım. Paul'ün MacBook'u Tesla'nın ön bagajındaydı. Onu çıkardım ve buraya koydum, sonra da kabloyu duvardan çıkarıp fişe taktım." Neredeyse nefesi kesilmişti, küçükken Lydia'ya okulda olan bir şeyi anlatmak istediğinde olduğu gibi. "Başka film var mı diye dizüstü bilgisayarda bir arama yaptım. Hiçbir şey bulamadım ama kim bilir? Paul'ün bilgisayarlarla arası çok iyiydi. Ama yine de, bilgisayarını saklamaya hiç zahmet etmezdi.

      asla bakmayacağımı biliyordu." Lydia'ya "Ona g  venmiştim." dedi.

Lydia yıkımı takip ederek tezg  hın   zerinde duran g  m  ş renkli MacBook Pro'ya ulaştı. Claire alçıpanı delmek i in bir  eki  kullanmıştı, Lydia bunu biliyordu        eki  h  l   duvara saplanmıştı. İnce beyaz bir kablo ip gibi aşağı sarkıyordu. Claire onu diz  st   bilgisayara takmıştı.

"şuraya bak." Claire  alışma masasının arkasını işaret etti. "Harici sabit diskten gelen ışığı g  rebilirsin."

Lydia onun ne demek istediğini anlamak i in ayak parmaklarının ucuna basmak zorunda kaldı. Boynunu b  kt  . Yanıp s  nen bir ışık vardı. S  r  c   duvara g  m  lm  şt  . Niş, d  şeme detayları da dahil olmak   zere profesyonelce yapılmıştı. Lydia yeterince uzun s  re bakarsa neredeyse kafasının i indeki şemayı g  rebilecekti.

"Orada olduğuna dair hi bir fikrim yoktu. B  t  n bunlar ..." Claire garajı g  sterdi. "B  t  n bu bina onun sırlarını saklamak i in tasarlandı." Durakladı, Lydia'yı inceliyordu. "Ger  ekten g  rmek istediğinden emin misin?"

Lydia ilk kez filmler hakkında ger  ek bir endişe duyuyordu. Evdeyken Claire'in anlattıkları kulağa korkun   geliyordu ama Lydia bir şekilde kendini o kadar da k  t   olamayacaklarına ikna etmişti. Rick ve Dee korku filmi seyretmeye bayılırlardı. Lydia bu filmlerin daha k  t   olamayacağını d  ş  nm  şt  . şimdi Paul  n aldatmacasının seviyesiyle y  zleşince Claire'in muhtemelen haklı olduğunu anladı: Filmler Lydia'nın hayal edebileceğinden  ok daha k  t  yd  .

Yine de, "Evet." dedi.

Claire diz  st   bilgisayarını a tı. Ekranı Lydia'dan uzağa  evirdi. Aradığı şeyi bulana kadar parmağını izleme d  rtgeninde gezdirdi, sonra da bir tık sesi  ıkardı. "Y  z  n  n en iyi g  r  nt  s   bu."

Lydia teredd  t etti ama sonra ekrandaki kızı g  rd  . Bir duvara zincirlenmişti. V  cudu par alanmıştı. Ona ne yapıldığını anlatmanın daha iyi bir yolu yoktu. Deri

kirletilmişti. Yanıklar açık yaralar gibi görünüyordu. Damgalanmıştı. Karnında, kaburgalarının hemen altında, merkezin biraz dışında büyük bir X işareti vardı.

Lydia ağzında korkunun tadını aldı. Yanan etin kokusunu neredeyse alabiliyordu.

"Bu çok fazla." Claire dizüstü bilgisayarı kapatmaya çalıştı.

Lydia elini durdurdu. Vücudunun her parçası ekrandaki doğal olmayan hareketlere tepki veriyordu. Kendini hasta hissediyordu. Terliyordu. Gözleri bile acıyordu. Bu daha önce izlediği hiçbir korku filmine benzemiyordu. İşkence işaretleri izleyiciyi korkutmak için değildi. Tahrik etmek içindi.

"Liddie?"

"Ben iyiyim." Sesi boğuktu. Bir ara elini ağzına götürmüştü. Lydia şiddetten o kadar etkilenmişti ki kızın yüzüne bile bakmadığını fark etti. İlk bakışta Anna Kilpatrick'e çok benziyordu. Lydia bir adım daha yaklaştı. Eğildi ve neredeyse burnunu ekrana değdirecekti. Dizüstü bilgisayarın yanında bir büyüteç vardı. Daha da yakından bakmak için onu kullandı.

Sonunda Lydia, "Ben de anlayamıyorum. Yani, evet, Anna'ya benziyor ama o yaştaki pek çok kız birbirine benziyor." Lydia Claire'e Dee'nin bütün arkadaşlarının aynı görüldüğünü söylemedi. Onun yerine büyüteci yere bıraktı.

"Polis ne dedi?"

"Anna olmadığını söyledi. Soruyu sorduğumdan değil, çünkü karakola gidene kadar benzerliği fark etmemiştim. Ama şimdi kafamın içinde, çıkaramıyorum."

"Soruyu sormadım da ne demek?"

"Anna Kilpatrick'e benzediği hiç aklıma gelmemişti ama Yüzbaşı Mayhew'e filmi gösterdiğimde söylediği ilk şey bu oldu: Bu Anna Kilpatrick değil."

"Kilpatrick davasından sorumlu adamın adı Jacob Mayhew. Huckleberry bıyığı var. Onu

bu gece haberlerde."

"Bu o, Yüzbaşı Jacob Mayhew."

"Anna Kilpatrick tüm haberlerde. Onu bulmakla görevli adam neden her şeyi bırakıp bir ev soygunu üzerinde çalışsın ki?"

Claire dudağını çiğnedi. "Belki de Kilpatrick davasını araştırdığını bildiğim için ona filmi gösterdiğimi düşünmüştür." Lydia'nın bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Bana onun öldüğünü söyledi."

Lydia bunu tahmin etmişti ama bunun doğrulanması işini kolaylaştırmamıştı. Hâlâ hayatta olması mümkün olmayacak kadar uzun süredir kayıp olan Julia için bile Lydia her zaman küçük bir umut kırıntısı taşıyordu. "Cesedini buldular mı?"

"Arabasında kan buldular. Mayhew sesin çok fazla olduğunu, onsuz yaşayamayacağını söyledi."

"Ama haberlerde öyle bir şey yazmıyordu." Lydia boşa kürek çektiğini biliyordu. "Ailesi hâlâ onun sağ salim dönmesi için yalvarıyor."

"Annem ve babam kaç yıl aynı şeyi yaptı?"

İkisi de sessizdi, muhtemelen ikisi de Julia hakkında kendi düşüncelerini düşünüyordu. Lydia Şerif Huckabee'nin ailesine, Julia kendi başına çekip gitmezse büyük ihtimalle öleceğini söylediğini hâlâ hatırlıyordu. Helen onun suratına bir tokat atmıştı. Sam, soruşturmayı askıya almayı akıllarından bile geçirirlerse şerif departmanını dava etmekle tehdit etmişti.

Lydia boğazında bir yumru hissetti. Onu temizlemek için çabaladı. Claire'in ona söylemediği daha çok şey vardı. Ya Lydia'yı korumaya ya da kendini korumaya çalışıyordu. "En başından başlamanı ve bana olan biten her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Emin misin?"

Lydia bekledi.

Claire çalışma masasına yaslandı. "Sanırım cenazeden döndüğümüzde başladı."

Claire, Paul'ün bilgisayarında filmleri bulmasından, Nolan'ın müdahaleci sorularına ve her şeyi polise teslim etme kararına kadar her şeyi onun için anlattı. Lydia, Mayhew'in Claire'in filmlerin kopyalarını alıp almadığına dair pek de sıradan olmayan merakını anlatırken ondan kendini tekrar etmesini istedi. Sonra Adam Quinn'in arabasına tehdit notu bırakmasıyla ilgili kısma geldi ve Lydia daha fazla sessiz kalamadı.

"Hangi dosyalardan bahsediyor?" diye sordu.

"Emin değilim. İş dosyaları mı? Paul'un gizli dosyaları mı? Paul'ün çaldığı parayla ilgili bir şey mi?" Başını iki yana salladı. "Bunu hâlâ anlayamıyorum. Nolan floş olduğumuz konusunda haklıydı. İhtiyacın olmayan bir şeyi neden çalasın ki?"

Lydia yanıt vermekten kaçındı - evde güzel ve istekli bir kız arkadaşın varken neden birine tecavüz etmeye çalışsın ki? Bunun yerine, "Paul'ün dizüstü bilgisayarında 'Devam Eden Çalışmalar' klasörü olup olmadığını kontrol ettin mi?" diye sordu.

Claire'in boş ifadesi soruyu yanıtladı. "Sadece daha fazla film bulma konusunda endişeliydim." MacBook'un üzerine eğildi ve sürücüyü aramaya başladı. Hemen Work in Progress klasörü çıktı. İkisi de dosya isimlerini taradı.

Claire, "Bu eklentiler mimari bir yazılım için. Paul'ün öldürüldüğü gün bunlar üzerinde çalıştığını tarihlerden anlayabilirsiniz."

"Uzatma nedir?"

"Bir dosya adında noktadan sonra gelen harflerdir. Bunlar size dosya formatının ne olduğunu söyler, örneğin .jpeg fotoğraflar için, .pdf ise basılı belgeler içindir." Dosyaların her birini tıklayarak açtı. Bir merdiven çizimi, bazı pencereler, kotlar vardı. "Kavramsal çizimler. Hepsi iş için."

Lydia seçeneklerini değerlendirdi. "Adam Quinn için dosyaların kopyalarını çıkarın. Sizi rahat bırakırsa, bu işe karışmadığınızı anlarsınız."

Claire bu basit çözüm karşısında şaşırılmış görünüyordu. Tesla'nın kapısını açtı ve gösterge panelinin üzerine atılmış olan bir dizi anahtarı aldı. "Paul'e bu anahtarlığı Auburn BCS turnuvasına gittiğinde almıştım. İçinde bir USB bellek var."

Lydia, kız kardeşinin Paul'le olan hayatından bahsederken sesinin ne kadar hafif çıktığını bilip bilmediğini merak ediyordu. Claire sanki iki farklı insan gibiydi: Kocasını seven ve ona inanan kadın ile onun bir canavar olduğunu bilen kadın.

Lydia ona, "Adam'ı yalnız görmeni istemiyorum. Posta kutusuna bırakacağını ona mesaj at."

"Bu iyi bir fikir." Claire küçük tırnağıyla yarık metal anahtarlığı açmaya çalışıyordu. "Evde kullan at bir telefonum var."

Lydia ona neden kullan-at telefonu olduğunu sormadı. Bunun yerine dizüstü bilgisayarına gitti ve tüm mimari dosyaları tıklayarak kapattı. Bilgisayar ekranındaki duraklatılmış filme baktı. Kızın gözleri korkudan kocaman olmuştu. Dudakları sanki çılgılık atacakmış gibi aralanmıştı. Lydia'nın içinden bir ses filmi oynatarak durumun ne kadar kötüye gideceğini görmek istiyordu.

Lydia filmi kapattı.

Gladyatör sürücüsü bulucuda göründü. Claire'in söylediği gibi sayılardan oluşan dosya adlarını inceledi. "Bunların bir düzeni olmalı."

"Anlayamadım. Kahretsın." Claire tırnağını metal halkaya geçirmişti.

"Burada milyonlarca alet yok mu?"

Claire bir tornavida bulana kadar etrafı karıştırdı. Yere bağdaş kurarak oturdu ve metal bir eğyle anahtarlığı sıkıştırdı.

Lydia dosya isimlerini tekrar inceledi. Numaraları açıklayacak bir kod olmalıydı. Bir çözüm önermek yerine, "Ajan Nolan bu gece bir noktaya değindi."

film izliyor. Paul'ün filmlerini kastetmiş olsaydı, onları nereden bilebilirdi ki?"

Claire yukarı baktı. "Belki o da onlardan hoşlanıyordur?"

"Öyle birine benziyor," dedi Lydia, ama sadece tahmin ediyordu. "Neden bir ev soygunu için buradaydı?"

"Asıl soru bu. Kimse onu burada istemedi. Mayhew açıkça ona katlanamıyor. Peki Nolan ne arıyordu?"

"Eğer Mayhew için içindeyse-"

"O zaman neden bana baskı yapıyorsun?" Claire'in sesi öfkeli çıkıyordu. "Ben hiçbir şey bilmiyorum. Paul'ün filmleri neden izlediğini. Başka kimlerin izlediğini. Mayhew'in ne bildiğini. Nolan'ın ne bildiğini. Ya da bilmediğini. Daireler çiziyormuşum gibi hissediyorum."

Lydia da aynı şekilde hissediyordu ve bunu sadece birkaç saattir yapıyordu.

Claire, "Nolan benimle flört ediyor, değil mi? Bu gece bana bakışı, sanki beni süzüyormuş gibiydi. Bunu fark ettin mi?"

"Evet."

"Ürkütücü, değil mi?"

Adam ürkütücü olmanın ötesindeydi ama Lydia sadece

"Sanırım" dedi. "Ha." Claire ayağa kalktı, ayrılmış anahtar etiketini

zafer. Plastik madalyonun üzerinde Auburn Üniversitesi'nin turuncu ve mavi logosu basılıydı. Claire onu ayırdı, sonra USB konektörünü dizüstü bilgisayara taktı. Sürücüyü tıklayarak açtı. Lydia yazılım klasörü dışında boş olduğunu gördü.

Rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür."

"Şaka yapmıyorum." Claire Work in Progress klasörünü sürücüye kopyaladı. "Umarım Adam'ın bahsettiği dosyalar bunlardır. Eğer değilse buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Lydia, Nolan'ın Paul'den bahsetme şekliyle Adam Quinn'den bahsetme şekli arasında çarpıcı bir benzerlik olduğunu fark etti. Ve sonra Nolan'ın söylediği bir şeyi hatırladı.

hepsi ön kapıda dururken ima etti. "Adam Quinn ile yatıyordun."

Claire sahte bir masumiyetle omuz silkti. "Mahkeme tarafından atanan terapistim bir boşluğu doldurmaya çalıştığımı söylerdi."

"Vajinana böyle mi diyorsun?" Claire nefesinin altında kıkırdadı.

"İnanılmaz," diye mırıldandı Lydia, ancak tarih ona bunun tamamen inanılır olduğunu söylüyordu.

Rick Lydia'dan kendisine Claire'i anlatmasını istediğinde, Lydia kız kardeşinin cinsel açıdan özgür olduğu kısmını atlamıştı. Claire bu konuda özensiz olduğundan değil. Hayatındaki herkesi bölümlere ayırma konusunda son derece becerikliydi. Kasabalı arkadaşları üniversiteli arkadaşlarıyla hiç tanışmazdı. Amigoluk yapan arkadaşları atletizm kulübündeki arkadaşlarıyla hiç kaynaşmamıştı ve tenis takımında olduğunu neredeyse hiç kimse bilmiyordu. Hiçbiri onun birileriyle yattığını tahmin edemezdi. Özellikle de o sırada hangi adamla çıkıyorsa.

"Bitti." Claire USB belleği çıkardı. "Pekâlâ. En azından bir şey tamamlandı."

Lydia artık Adam Quinn'i umursamıyordu. Beyninin arka tarafındaki bir bileşen Paul'ün şifresini çözmeye çalışıyordu ve sonunda onun ne yaptığını anlamıştı. "Film isimleri. Kodlanmış tarihler." Claire'e döndü. "Mesela bir dosyanın adı 1-2-3-4-5 ise, kod 1-5-2-4-3 olur. İlk numarayı, sonra son numarayı, sonra ikinci numarayı, sonra sondan ikinci numarayı alırsın ve hepsi hesaba katılana kadar ortaya doğru ilerlersin."

Claire başını sallamaya başlamıştı bile. "Yani, 1 Kasım 2015, 11-01-2015, bu da kodu 1-5-1-1-0-0-1-2 yapar."

"Aynen öyle."

Ekranı işaret etti. "Listedeki son dosya Anna Kilpatrick'e benzeyen kızın oynadığı ilk film."

Lydia tarihi tercüme etti. "Kaybolduktan bir gün sonra yapılmış."

Claire ağır bir şekilde tezgâha yaslandı. "Son iki gündür böyle. Ne zaman kendimi filmlerin gerçek olmadığına ikna etsem, başka bir şey çıkıyor ve belki de gerçek olduklarını düşünüyorum."

Lydia şeytanın avukatlığını yapmak zorunda kaldı. "Paul'ü savunmuyorum ama ya gerçekse? İnternette insanların vurulduğunu, kafalarının kesildiğini ya da tecavüze uğradığını gösteren her türlü pislik var. Bunları izlemek iğrenç ve eğer Paul Anna Kilpatrick olduğunu biliyorsa polise bildirmeliydi ama çenesini kapatıp izlemek yasadışı değil."

Claire, Lydia'nın sözlerinin ardındaki acımasız gerçek yüzünden hırpalanmış gibiydi. Dee'nin bir şey hakkında konuşmak istemediğinde yaptığı gibi çenesini aşağıya doğru eğdi.

"Claire?"

Başını iki yana salladı. "Eğer yasadışı değilse, Nolan neden buraya gelmeye devam ediyor? Ve Mayhew bana hiç kopya çıkarıp çıkarmadığımı sorduğunda neden o kadar garip davrandı?"

"Belki de Nolan hıyarın tekidir ve Paul'ün yasaları çiğnemesinin yanına kâr kalmasına katlanamıyordur." Lydia, Yüzbaşı Mayhew'in söyledikleri üzerinde biraz daha düşünmek zorunda kaldı. "Mayhew seni korumaya çalışıyor olabilir. Erkekler senin yanında böyle yapar. Her zaman yapmışlardır. Ama diyelim ki filmler gerçek. Ne olmuş yani?" Bu iki kelimeyi ikinci kez söyleyince Lydia kulağa ne kadar kötü geldiğini fark etti, çünkü bu kadınlar da aileleri olan insanlardı. Yine de devam etmek zorundaydı. "En kötü ihtimalle Mayhew kocanızın ahlaken iflas ettiğini düşünmenizi engellemeye çalışıyordu."

"Paul ahlaken iflas etmişti." Claire ölümcül bir soğukkanlılıkla konuştu. "Daha fazla dosya buldum. Kağıt dosyalar."

Lydia paniğin göğsünün içinde bir saat gibi kurulduğunu hissetti. "Paul onları üst kattaki ofisinde saklıyordu. İki büyük kutu

dosyalar ve Tanrı bilir başka neler. Etiketlerdeki isimlerden birini tanıdım." Claire'in bakışları tıpkı küçükken bir şey saklamaya çalışırken yaptığı gibi yana kaydı.

"Hangi ismi tanıdınız?"

Claire ellerine baktı. Başparmağındaki tırnak etlerini koparıyordu. "Kadının adı bana tanıdık geldi. Onu haberlerde görmüştüm. Bir hikaye, yani aslında o değil. Öne çıktı çünkü normalde haberler onunla röportaj yapmazdı-"

"Claire, kelimelerini kullan."

Claire hâlâ başını kaldırmıyordu. "Paul pek çok kadın hakkında bilgi topluyordu ve kadınlardan en az birinin tecavüze uğradığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Claire sonunda onun gözlerinin içine baktı. "Adını haberlerde gördüm. Onu tanımıyorum. Paul bana ondan hiç bahsetmedi. O sadece tecavüze uğramış bir yabancı ve Paul'ün onun hakkında bir dosyası var. Ve başka kadınlar hakkında da bir sürü dosyası var."

Lydia vücudunu aniden bir soğuşun kapladığını hissetti. "Ne tür bilgiler topluyordu?"

"Nerede çalışıyorlar. Kiminle çıkıyorlar. Nereye gittikleri. Onları haberleri olmadan takip etmeleri için özel dedektifler tutmuş. Resimler, raporlar ve geçmiş kontrolleri var." Claire'in de üşüdüğü belliydi. Ellerini ön ceplerinin derinliklerine soktu. "Gördüğüm kadarıyla onları yılda bir kez, her yıl aynı zamanda kontrol ediyor ve kendime sorup duruyorum, eğer bir nedeni yoksa neden onları takip ettirsin ve ya bu neden hepsine tecavüz etmesiye?"

Lydia boğazında bir sinek kuşu sıkışmış gibi hissetti. "Benim hakkımda bir dosyası var mı?"

"Hayır."

Lydia onu dikkatle inceledi. Claire her zaman bir kedi gibi sır saklamıştı. Yalan mı söylüyordu? Lydia bu kadar önemli bir konuda ona güvenebilir miydi?

"Ofisimdeler." Claire tereddüt etti. "Onlara bakman gerektiğini söylemiyorum. Yani..." Omuz silkti. "Ne demek istediğimi bilmiyorum. Özür dilerim. Seni bu işin içine çektiğim için özür dilerim. Yine de gidebilirsin. Muhtemelen gitmelisin."

Lydia araba yolundan aşağı baktı. Rick'in kamyoneti evin önündeki dönüş yoluna park edilmişti. Silecek lastiklerini değiştirene kadar Lydia'nın minibüsü kullanmasına izin vermemişti, Lydia da FBI'dan özel bir ajanın plaka numarasını kaydetmesine izin vererek bu nezaketi iade etmişti.

Rick'in eroin bağımlısı olduğu dönemde çeşitli kolluk kuvvetleriyle yolları keşişmişti, çünkü neredeyse kullandığı kadarını satmayı başarmıştı. Nolan'ın sabıka kaydını okumak için birkaç saatini ayırması gerekecekti. Sonra ne yapacaktı? Benzin istasyonuna gidip patronu onu bırakmak zorunda kalana kadar Rick'i taciz mi edecekti? Eve uğrayıp onu sorguya mı çekecekti, belki komşularını kontrol edip Lydia'nın yan evde yaşadığını mı öğrenecekti?

Sonra Dee bu işin içine çekilecek, Anneler öğrenecek, Lydia'nın dükkanında çalışanlar taciz edilecek ve belki de müşterileri, FBI tarafından soruşturulan bir kadının kanişlerine hijyenik tıraş yapmasına çok karmaşık olduğu için izin veremeyecekleri konusunda özür dileyeceklerdi.

"Pepper?" Claire kollarını belinde kavuşturmuştu. "Gitmelisin. Bu sefer ciddiylim. Seni bu işe bulaştıramam."

"Zaten boğazıma kadar batmış durumdayım." "Pepper."

Lydia garaja doğru tırmanarak geri döndü. Araba yolundan aşağı inmek yerine eve doğru yöneldi. O da kendi payına düşen polislerle uğraşmıştı. Onlar kan arayan köpekbalıklarıydı ve Claire'in ofisinde Ajan Fred Nolan'ı hepsinin yakasından düşürebilecek iki kutu yem vardı.

DOKUZ

Claire, kız kardeşinin Paul'ün dosya koleksiyonunu incelemesini izlerken ofisindeki aşırı doldurulmuş sandalyeye yığıldı. Lydia daha korkunç ayrıntıları ortaya çıkarma ihtimaliyle enerjik görünüyordu ama Claire her yeni ifşanın ağırlığı altında boğuluyormuş gibi hissediyordu. Sadece iki gün önce Paul'ün tabutunun toprağa indirilişini izlediğine inanamıyordu. Bedeni de onunla birlikte gömülmüş olabilirdi. Cildi kurumuş gibi hissediyordu. Kemiklerinde derin bir ürperti vardı. Gözlerini kırpma bile zor geliyordu, çünkü gözlerini kapalı tutmanın cazibesine karşı koymak neredeyse imkânsızdı.

Elindeki kullan-at telefona baktı. Sabah 12:31'de Adam, dosyalarla ilgili mesajına kısa bir "Tamam" cevabıyla karşılık vermişti.

Claire bu "tamam" ın ne anlama geldiğini bilmiyordu. USB bellek posta kutusunda onu bekliyordu. Adam içinde ne olduğunu görene kadar kararını saklı mı tutuyordu?

Telefonu yan sehpanın üzerine bıraktı. Tüm bu cevapsız sorulardan bıkmıştı ve kocası için yas tutmak yerine, onu sevdiği için kendi akıl sağlığını sorguladığı için öfkeliydi.

Lydia'nın böyle bir çekincesi olmadığı belliydi. Yerde oturmuş plastik kutuları karıştırıyordu, yüz ifadesi çocukken paylaştıkları her Cadılar Bayramı gecesinde olduğu gibiydi. Önünde, yere isimlerine göre dizilmiş renkli klasörler vardı. Renkler yıllara karşılık geliyordu, yani Paul son altı yılda on sekiz kadını takip ettirmek için para ödemişti.

Ya da daha kötüsü.

Claire Lydia'ya bunun muhtemelen buzdağının görünen kısmı olduğunu söylememiştir. Garajdayken Lydia ana evin altındaki bodrumda bulunan depoyu hatırlamıştır. Claire bu odayı unutmuştur çünkü ilk taşındıklarında sadece bir kez görmüştü. Bu gerçek muhtemelen Lydia'ya inanılmaz gelebilirdi ama bodrum çok büyüktü. Bir sinema odası, eksiksiz bir spor salonu, saunalı ve buhar odalı bir soyunma odası, bir masaj odası, bir şarap mahzeni, hem bilardo masası hem de pinpon masası olan bir bilardo odası, tam banyolu bir misafir süiti, asansörün dibinde bir yemek servisi mutfak, dolu bir bar ve yirmi kişiyi rahatça ağırlayabilecek kadar geniş bir oturma alanı vardı.

Claire'in hapishane nezarethanesi büyüklüğündeki bir odayı unutmuş olması şaşırtıcı mıydı?

Paul bir istifçi olarak adlandırılmayacak kadar düzenliydi ama eşyalarını saklamayı seviyordu. Claire onun koleksiyon yapmasını her zaman anne babası öldüğünde her şeyini kaybetmesine bağlamıştı ama şimdi daha kötü bir motivasyon görüyordu. Auburn'de okuduğu dönemden beri doldurduğu plastik dosya kutularını tutmak için alt kattaki dolaba raflar yaptırmıştı. Eve ilk taşındıklarında Claire'e ilk yıllarına ait sakladığı eşyaları göstermişti - Claire'in ona verdiği ilk doğum günü kartı, Claire'in ona ilk kez "Seni seviyorum" diye yazdığı kâğıda karalanmış bir not.

O zamanlar Claire onun koleksiyonunu çok tatlı bulmuştu ama şimdi tek düşünebildiği aşağıda düzinelerce kutu olduğuydu ve son on sekiz yıl boyunca yılda üç kadın demek, elli dört klasörün daha elli dört tarifsiz ihlalle dolu olması demekti.

Lydia'nın asla görmeyeceği bir dosya vardı. Kız kardeşi klasörlerin içeriğinden yeterince rahatsız olmuştu. Paul'ün kendisine de aynı şeyi yaptığını öğrenirse, geri dönüşü olmayacaktı.

"Sen iyi misin?" Lydia okuduğu rapordan başını kaldırdı. "Uzanmak ister misin?"

"İyiyim," dedi Claire ama göz kapakları ağırlaşmıştı. Vücudu o kadar yorgundu ki elleri titriyordu. Suçluların suçlarını itiraf ettikten sonra hep uyuduklarını bir yerlerde okumuş ya da duymuştu. Kötü eylemlerini gizlemek o kadar çok enerji harcıyordu ki, gerçeğin ortaya çıkması derin ve tatlı bir uyku getiriyordu.

Lydia'ya itiraf etmiş miydi? Yoksa sadece bir yükü mü paylaşmıştı?

Claire gözlerini kapattı. Nefes alış veriş derinleşti. Uyanıktı - Lydia'nın açgözlülükle sayfaları karıştırdığını hâlâ duyabiliyordu- ama aynı zamanda uyuyordu ve bu uykuda kendini bir rüyaya dalmış gibi hissediyordu. Anlatı yoktu, sadece tipik bir günün parçaları vardı. Masasında faturalarını ödüyordu. Pişano çalışıyordu. Mutfakta alışveriş listesi hazırlamaya çalışıyordu. Noel oyuncak kampanyası için para toplamak üzere telefon görüşmeleri yapıyordu. Dolabındaki ayakkabıları inceliyor, öğle yemeğinde giymek için bir kıyafet oluşturmaya çalışıyordu.

Tüm bunlar olurken Paul'ün evdeki varlığını hissedebiliyordu. Çok bağımsız insanlardı. Her zaman kendi ilgi alanlarına sahip olmuşlar, kendi işlerini yapmışlardı ama Paul yakınlarda olduğunda Claire kendini hep güvende hissetmişti. Ampuller değiştirilirdi. Güvenlik sistemindeki arızalar giderilirdi. Uzaktan kumandanın şifresi çözülecekti. Çöpler dışarı çıkarılırdı. Giysiler katlanırdı. Piller şarj edilecek. Büyük kaşıklar ve küçük kaşıklar çatal bıçak çekmecesinde asla birbirine karışmayacaktı.

Çok sağlam ve yetenekli bir adamdı. Onun kendisinden daha uzun olmasını seviyordu. Dans ederken başını kaldırıp ona bakmak zorunda kalması hoşuna gidiyordu. Kolları ona dolandığında hissettiklerini seviyordu. Claire'den çok daha güçlüydü. Bazen onu kaldırırdı. Ayaklarının yerden kesildiğini hissederdi. Adamın göğsü Claire'inkine karşı çok sertti. Aptalca bir şey hakkında onunla dalga geçerdi ve

Gülüyordu çünkü onun gülmesini duymaktan hoşlandığını biliyordu ve sonra "Bana bunu istediğini söyle" diyordu.

Claire sarsılarak uyandı. Kolları sanki bir darbeyi savuşturmak istercesine havaya kalktı. Boğazı kaşınıyordu. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

Sabah güneşi ofisine vurmuştu. Lydia gitmişti. Plastik kutular boştu. Dosyalar gitmişti.

Claire masasına doğru atıldı. Çekmeceyi açtı. Lydia'nın dosyası hâlâ içinde saklıydı. Claire'in rahatlaması o kadar belirgindi ki ağlamak istedi.

Parmaklarını yanağına dokundurdu. Ağlıyordu. Gözyaşı kanalları onları harekete geçirecek herhangi bir şey için sürekli hazır bekliyordu. Claire buna boyun eğmek yerine çekmeceyi kapattı. Gözlerini sildi. Ayağa kalktı. Mutfığa doğru ilerlerken gömleğini düzeltti.

Lydia'nın sesini onu görmeden önce duydu. Belli ki telefonda konuşuyordu.

"Çünkü bu gece Rick'lerde kalmanı istiyorum." Lydia durakladı. "Çünkü ben öyle dedim." Tekrar durakladı. "Tatlım, yetişkin olduğumu biliyorum ama yetişkinler vampirler gibidir. Yaşlı olanlar çok daha güçlüdür."

Claire gülümsedi. Lydia'nın iyi bir anne olacağını biliyordu. Julia kaybolmadan önceki Helen gibi konuşuyordu.

"Pekâlâ. Ben de seni seviyorum."

Claire, Lydia görüşmeyi bitirdikten sonra da koridorda kaldı. Kız kardeşinin duyulmakla ilgili herhangi bir korku yaşamasını istemiyordu. Claire Lydia'nın hayatının her ayrıntısını bildiği yalanını söylemeye devam edecekse, en azından iyi bir iş çıkarabilirdi.

Mutfığa girerken saçlarının arkasını düzeltti. "Selam."

Lydia barda oturuyordu. Okuma gözlüğü takıyordu, Claire'in kendisinin de gözlüğe ihtiyaç duymasına birkaç yıl kalmamış olsaydı bu komik olurdu. Paul'ün dosyaları mutfak adasına dağılmıştı. Lydia'da Claire'in iPad'i vardı.

önünde duruyordu. "İyi uyudun mu?" diye sorarken okuma gözlüğünü çıkardı.

"Özür dilerim." Claire ne için özür dilediğini bilmiyordu; seçebileceği o kadar çok şey vardı ki. "Tüm bunları atlatmana yardım etmeliydim."

"Hayır, biraz uyumalıydın." Lydia sandalyede arkasına yaslanmaya başladı ama alçak arkalığın üzerine düşmeden önce kendini yakaladı. "Bunlar şimdiye kadar oturduğum en aptal sandalyeler."

"İyi görünüyorlar," dedi Claire, çünkü Paul için önemli olan tek şey buydu. Mutfak duvarındaki video ekranına gitti. Yanıp sönen saat 6:03'ü gösteriyordu. Posta kutusu kamerasını açtı. Adam henüz gelmemişti. Claire buna ne anlam vereceğini bilmiyordu, çünkü Adam'ın hangi dosyaların peşinde olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Lydia'ya "USB bellek hâlâ posta kutusunda" dedi.

"Posta kutunda kamera mı var?"

"Herkes öyle değil mi?"

Lydia ekşi bir bakış attı. "Haberlerde gördüğün kadının adı neydi?"

Claire başını salladı. Anlamamıştı.

"Garajda, haberlerde gördüğünüz için dosyalardan birinden bir kadının adını tanıdığınızı söylediniz. Hepsine iPad'inden baktım. Sadece ikisinde haber vardı."

Claire bir açıklama getirdi. "Atlanta'daydı."

"Leslie Lewis?" Lydia, Claire'in kadının fotoğrafını görebilmesi için açık bir dosya klasörünü tezgâhın diğer tarafına itti. Sarışın, güzel bir kadındı ve kalın siyah gözlükler takıyordu. "*Atlanta Journal* arşivlerinde onunla ilgili bir haber buldum. Dragon Con sırasında bir otelde kalıyormuş. Oda servisi için kapısını açtığını sanıyormuş ama bir adam zorla içeri girmiş ve ona tecavüz etmiş."

Claire gözlerini kadının fotoğrafından kaçırdı. Quinn + Scott'ın şehir merkezindeki ofisleri kongre alanının yakınındaydı. Geçen yıl Paul ona sarhoş insanların fotoğraflarını göndermişti.

Darth Vader ve Yeşil Fener gibi giyinmişler.

Lydia başka bir dosyayı kaydirdi: başka bir güzel, genç sarışın. "Pam Clayton. *Patch*'de bir haber vardı. Stone Mountain Park yakınlarında koşuyormuş. Saldırgan onu ormana sürüklemiş. Saat yediyi geçiyordu ama Ağustos ayıydı, yani hava hâlâ aydınlıktı."

Paul'un tenis takımı zaman zaman parkta maç yapıyordu.

"Dosyaların üzerindeki tarihlere bakın. Dedektifleri, tecavüzlerinin yıldönümlerinde onları takip etmeleri için tutmuş."

Claire onun sözüne güvendi. Daha fazla ayrıntı okumak istemiyordu. "Saldırgan ikisinden birine bir şey söyledi mi?"

"Yaptıysa bile makalelerde yazmıyordu. Polis raporlarına ihtiyacımız var."

Claire, Paul'ün neden özel dedektiflerden raporların izini sürmelerini istemediğini merak ediyordu. Lydia'nın dosyasında tutuklama kayıtları ve tüm yardımcı evraklar vardı. Belki de Paul tüm bu farklı dedektiflerden tecavüze uğramış tüm bu kadınları kontrol etmelerini isteyerek ipucu vermenin kötü bir fikir olduğunu düşünmüştü. Ya da belki de raporlara ihtiyacı yoktu çünkü onlara ne olduğunu zaten biliyordu.

Belki de raporları Yüzbaşı Jacob Mayhew'den alıyordu.

"Claire?"

Başını iki yana salladı ama şimdi bu düşünce aklındaydı ve ondan kurtulamıyordu. Mayhew filmleri izlerken neden onun yüz ifadesini incelememişti? Sonra tekrar, bunun ne yararı olurdu ki? Paul'ün ikiyüzlülüğü hakkında yeterince şey öğrenmemiş miydi ki onun yargılarına güvenilemeyeceğini anlasın?

"Claire?" Lydia onun dikkatini çekmek için bekledi. "Kadınlarla ilgili bir şey fark ettin mi?"

Claire tekrar başını salladı.

"Hepsi sana benziyor."

Claire bunun Lydia'ya da benzedikleri anlamına geldiğini söylemedi. "Peki, şimdi ne olacak? Bu kadınların hayatları ellerimizde. Mayhew'e güvenebilir miyiz bilmiyoruz. Güvensek bile filmleri ciddiye almadı. Neden dosyaları araştırsın ki?"

Lydia omuz silkti. "Nolan'ı arayabiliriz."

Claire onun ne önerdiğine inanamıyordu. "Bu kadınlar bizden daha mı iyi yani?"

"Ben öyle demezdim, ama şimdi sen-"

"Zaten tecavüze uğradılar. O pisliği de mi onların üzerine salmak istiyorsun?"

Lydia omuz silkti. "Belki de kendilerine saldıran adamın artık ortalıkta olmadığını bilmek onları biraz rahatlatır."

"Bu saçma bir bahane." Claire kararlıydı. "Nolan'ın nasıl biri olduğunu ilk elden biliyoruz. Muhtemelen onlara inanmayacaktır bile. Ya da daha kötüsü, benimle flört ettiği gibi onlarla da flört edecektir. Çoğu kadının tecavüze uğradığında polise gitmemesinin bir nedeni var."

"Ne yapacaksın, onlara çek mi yazacaksın?"

Claire pişman olacağı bir şey söylemeden önce aile odasına doğru yürüdü. Birkaç çek yazmak kötü bir fikir gibi görünmüyordu. Paul bu kadınlara saldırmıştı. En azından terapi ya da ihtiyaç duydukları başka bir şey için ödeme yapabilirdi.

Lydia, "Paul bana gerçekten tecavüz etmiş olsaydı ve neredeyse on sekiz yıl boyunca her Eylül ayında beni takip edip fotoğraflarımı çektiğini öğrenseydim, elime bir silah alıp onu öldürmek isterdim" dedi.

Claire şöminenin üzerindeki Rothko'ya baktı. "Çoktan öldüğünü ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığını öğrenseydiniz ne yapardınız?"

"Yine de bilmek isterdim."

Claire gerçeği açıklamak için hiçbir dürtü hissetmiyordu. Lydia her zaman ne kadar sert olduğunu söyleyip dururdu ama

Çünkü daha 16 yaşındayken kendini uyuşturmaya başlamıştı.

Claire dedi ki, "Yapamam. Yapmayacağım."

"Bunu duymak istemediğini biliyorum ama öldüğünü bilmek beni mutlu ediyor. Nasıl öldüğünü bilmek de, her ne kadar senin için berbat bir durum olsa da."

"Çürük," diye tekrarladı Claire, bu kelimenin hakaret sınırında olduğunu düşünüyordu. *Çürük*, bir filme geç kalmak ya da harika bir park yerini kaybetmek demekti. Kocanızın kendi gözlerinizin önünde bıçaklanıp kan kaybından ölmesini izlemek ise dayanılmaz bir şeydi. "Hayır. Bunu yapmayacağım."

"Peki." Lydia klasörleri alıp bir araya dizmeye başladı. Kızgın olduğu belliydi ama Claire geri adım atmayacaktı. Fred Nolan'ın ilgi odağı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bunu Paul'ün kurbanlarının üzerine salamazdı. Vicdanında zaten yeterince suçluluk duygusu varken bir de bu zavallı kadınları aslanın inine atamazdı.

Aile odasına doğru yürüdü. Güneş ışığı kör ediciydi. Claire bir an için gözlerini kapadı ve güneşin sıcaklığının yüzünü ısıtmasına izin verdi. Sonra arkasını döndü çünkü ortaya çıkardıkları onca sefalet düşünüldüğünde bu kadar basit bir şeyden zevk almak yanlış görünüyordu.

Bakışları koltuklardan birinin arkasındaki alana kaydı. Lydia yere bazı evraklar yaymıştı. Claire özel dedektif raporları yerine babasının el işlerini görünce şaşırdı.

Sam Carroll dairesinin bir duvarını Julia'yla ilgili ipuçlarının izini sürmeye ayırmıştı. Fotoğraflar, not kâğıtları ve üzerlerine telefon numaraları ve isimler karalanmış yırtık kâğıtlar vardı. Toplamda, tüm koleksiyon yaklaşık 5'e 10 metrelik bir alanı kaplıyordu. Raptiyelerin alçıpanda açtığı delikler yüzünden dairenin depozitosunu kaybetmişti.

Lydia'ya "Babamın duvarını sakladın mı?"

diye sordu. "Hayır, ikinci dosya kutusunda."

Tabii ki öyleydi.

Claire diz çöktü. Duvar, babasını uzun yıllar boyunca tanımlamıştı. Çaresizliği hâlâ her kâğıt parçasından yayılıyordu. Veterinerlik okulu ona titiz bir not tutucu olmayı öğretmişti. Okuduğu, duyduğu ya da tanık olduğu her şeyi kaydetmiş, polis raporlarını ve ifadeleri birleştirmiş, dava beynine bir köpeğin sindirim sisteminin yapısı ya da kedi lösemisinin belirtileri gibi kazınmıştı.

Üzerinde babasının el yazısı olan bir defter kâğıdını eline aldı. Sam Carroll hayatının son iki haftasında geçirdiği küçük bir felçten sonra hafif bir felç geçirmişti. İntihar notu zar zor okunabiliyordu. Claire onun orijinal el yazısının neye benzediğini unutmuştu.

Lydia'ya "Adı ne?" diye sordu.

"Palmer Metodu." Lydia, Claire'in arkasında duruyordu. "Solak olması gerekiyordu ama ona sağ elini kullandırdılar."

"Bunu bana da yaptılar."

"Sol elini kullanmayasın diye sana eldiven giydirdiler. Annem bunu öğrendiğinde çok kızdı."

Claire yere oturdu. Babasından geriye kalan tek parçaya dokunmadan duramıyordu. Sam, belki de Julia hakkında bir şeyler bilen bir kız kardeşi olan başka bir adamla konuşan bir adamın resmini eline almıştı. Julia'nın son görüldüğü bar olan Manhattan'daki bu kibrit kutusuna dokunmuştu. En sevdiği vejetaryen restoranı olan Grit'in menüsüne notlar yazmıştı. Julia'nın bisikletine yaslandığı bu fotoğrafa baktı.

Claire de fotoğrafa baktı. Gri, balıksırtı bir fötr şapka gidon sepetinde duruyordu. Julia'nın uzun sarı saçları yumuşak bir perçemle omuzlarına dökülüyordu. Siyah bir erkek takım ceketi ve beyaz bir elbise gömleği giymişti, bileklerinde tonlarca gümüş ve siyah bilezik ve ellerinde beyaz dantel eldivenler vardı çünkü 1980'lerin sonlarıydı ve o zamanlar tanıdıkları her kız ya Cyndi Lauper ya da Madonna gibi görünmek istiyordu.

Claire, "Kendime Paul'ün tüm bunları bir gün görmek isteyebileceğimi düşündüğü için sakladığını söylemek istiyorum" dedi.

Lydia kendini Claire'in yanına yere bıraktı. Julia'nın fotoğrafını işaret etti. "Taktığı benim madalyonum. Önünde el yazısıyla yazılmış bir L harfi vardı."

İkisi de Julia'nın kaybolduğunda altın madalyonu hâlâ takmakta olduğunu biliyordu. Claire, "Her zaman senin eşyalarını çalıyordu," dedi.

Lydia onun omzuna vurdu. "Sen hep benimkini çalıyordun."

Claire aniden bir düşünceye kapıldı. "Paul'ün benimle ilgili bir dosyası var mıydı?"

"Hayır."

Claire'in Lydia'ya yalan söylemesiyle aynı sebepten dolayı Lydia'nın da ona yalan söyleyip söylemediğini merak ederek kız kardeşini inceledi.

Lydia, "Peki ya babamın günlükleri?" diye sordu. Sam, Helen gittikten sonra günlük tutmaya başlamıştı çünkü dertleşecek kimsesi kalmamıştı. "Paul'un kutularında değillerdi."

"Belki annemde vardır?" Claire omuz silkti. Babası öldüğünde kendini ondan o kadar kopuk hissetmişti ki, onun hiçbir eşyasını istememişti. Ancak daha sonra, gözlükleri, kitapları ya da hayvan temalı kravat koleksiyonu gibi şeyleri düşündüğünde, keşke daha çok yanında olsaydım diye düşündü.

Lydia'ya, "Eskiden günlüklerini okurdum. Muhtemelen onları benden saklamaya çalıştığı içindir. Paul'e bonus puan." Arkasını duvara yasladı. "Son okuduğum bölüm ölmeden altı ay kadar önceydi. Julia'ya mektup gibi yazılmışlardı. Onun büyümesiyle ilgili hatırladığı şeyler. Onsuz hepimizin nasıl değiştiğini. Öyle davranmıyordu ama hayatlarımızı çok iyi biliyordu. Neyin peşinde olduğumuzu çok iyi biliyordu."

"Tanrım, umarım değildir."

"O ve annem hala birlikteydiler. Annem yeniden evlendikten sonra bile." Lydia başını salladı. "Biliyorum."

Claire, Julia'nın unuttuğu başka bir fotoğrafını gördü. Onu almak için dizlerinin üzerine kalkarken inledi. Menisküsü beş yıl önce yırtılmıştı ve hâlâ açılmak için bahane arıyormuş gibi hissediyordu. "Senin dizlerin de benimkiler kadar kötü mü?"

"Allison Hendrickson'ınki kadar kötü değil."

"Haklısın." Claire resme baktı. Julia iki parçalı mavi bir mayoyla ön bahçede güneşleniyordu. Pembe teni bebek yağıyla parlıyordu. Muhtemelen kameranın arkasında Lydia vardı. Claire'in onlarla güneşlenmesine asla izin vermezlerdi. Ya da onlarla dışarı çıkmasına. Ya da yanlarında nefes almasına. "Tanrım, cildinin ne kadar kırmızı olduğuna bak. Her türlü cilt kanserine yakalanabilirdi."

"Geçen yıl bir leke aldırılmıştım." Lydia burnunun yan tarafını işaret etti.

Claire bir an için dışarıda bırakıldığı için minnettar oldu. "Eminim bir sürü çocuğu olurdu."

"Geleceğin genç Cumhuriyetçileri."

Claire güldü. Julia, okuldan eve gelip İran-Kontra duruşmalarını izleyebilmek için mide ağrısı numarası yapmıştı. "Çocuklarını evde eğitirdi, böylece devlet eğitim makinesi tarafından beyinlerinin yıkanmasını engellerdi."

"Ve onlara o kadar çok soya yedirdi ki testisleri hiç düşmedi."

Claire babasının notlarından bazılarını karıştırdı. "Hayır, onun erkek çocuğu olmaz. Bu ataerkilliğe boyun eğmek olur."

"Sence aşı olur muydu?"

Claire bir kahkaha attı, çünkü Julia 1991'de bile hükümet destekli ilaç sanayi kompleksinin doğruluğundan şüphe etmişti. "Nedir bu?" Oconee İlçe Yüksek Mahkemesi'nden gelen zimbalanmış bir yığın kâğıdı eline aldı.

Lydia gözlerini kısarak belgeye baktı. "Bunu ayrı bir klasörde buldum. Watkinsville'deki bir mülkün tapusu."

Paul, Atina'nın hemen dışındaki Watkinsville'de büyümüşü. Claire yasal sahibinin adını ve adresini bulmak için ikinci sayfaya döndü.

"Buckminster Fuller," dedi Lydia, çünkü elbette daha önce görmüştü. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Paul'ün en sevdiği mimardı." Lydia'ya sayfaları uzattı çünkü artık onlara bakamıyordu. "Paul Watkinsville'de bir çiftlikte büyümüş. Bana ailesi öldüğünde her şeyin satıldığını söyledi."

Lydia yerden kalktı. Okuma gözlüklerini ve Claire'in iPad'ini mutfak adasından aldı ve tekrar Claire'in yanına oturdu.

Claire, Paul'ün yalanlarından birini daha ortaya çıkarmanın her zaman eşlik ettiği mide bulantısı dalgasını hissetti.

Lydia gözlüklerini taktı ve yazmaya başladı. Claire beyaz deri koltuğun arkasına baktı. Tırnaklarıyla deriyi yırtıp açmak istiyordu. Ahşap çerçeveyi kırmak, birkaç kibrit bulmak ve bütün bu lanet evi yakmak istiyordu.

Yandığından değil. Paul, ilçe bina müfettişinin o güne kadar gördüğü en kapsamlı konut yangın söndürme sistemini kurmuştu.

Lydia, "Çevrimiçi kayıtlar sadece on yıl öncesine gidiyor, ancak Buckminster Fuller'ın emlak vergileri güncel" dedi.

Claire, Paul'ün ofisindeki tabloyu düşündü. Onun çocukluk evini. Gölgelemleri ve açıları doğru ayarlamak için saatlerini harcamıştı. Yıldönümlerinde tabloyu ona verdiğinde ağlamıştı.

Lydia'ya, "Paul mülkü satın alan adamın araziye ekip biçebilmek için evi yıktığını söyledi," dedi.

"Hiç arabayla geçip baktın mı?"

"Hayır." Claire birkaç kez sormuştu. Sonunda onun mahremiyet ihtiyacına saygı duymuştu. "Paul çok acı verici olduğunu söyledi."

Lydia iPad üzerinde çalışmaya geri döndü. Claire bu kez kendisi izle.

Lydia çekildi yukarı Google Dünya.

Watkinsville adresini yazdı. Dönümlerce sürülmüş tarla

ekranda gösteriliyordu. Lydia yakınlaştırdı. Arazide küçük bir ev vardı. Claire Paul'ün çocukluk evini kolayca tanıdı. Beyaz ahşap dış cephe kaplaması boydan boya değil, bir aşağı bir yukarı uzanıyordu. Ahır yıkılmıştı ama araba yolunda bir araba ve evi çiftçinin tarlasından ayıran geniş arka bahçede bir çocuk salıncağı vardı.

Lydia dedi ki, "Sokak görünümü yok. Yolun bir adı bile yok." "Sence burayı kiraya mı veriyor?" diye sordu.

Claire başını ellerinin arasına aldı. Artık hiçbir şey bilmiyordu.

"Bir telefon numarası var." Lydia tekrar ayağa kalktı. Claire onu durdurduğunda tezgâhın üzerindeki cep telefonuna uzanıyordu.

"Kullan-at telefonu kullan. Ofisimdeki sandalyenin yanında."

Lydia koridorda kayboldu. Claire arka bahçeye baktı. Pencereler buğulanmıştı. Havuzdan sis geliyordu. Isıtıcıyı kısması gerekecekti. Zaten kışın havuzu nadiren kullanırlardı. Belki de üstünü kapattırmalıydı. Ya da betonla doldurmalıydı. Mermer kaplamayı temiz tutmak çok zordu. Yazın zemin o kadar sıcak oluyordu ki sandalet giymek ya da üçüncü derece yanık riskiyle karşı karşıya kalmak gerekiyordu. Paul havuzu güzel olması için tasarlamıştı, kullanılabilir olması için değil.

Hayatları için daha iyi bir metafor varsa bile Claire bunun ne olduğunu bilmiyordu.

iPad'i eline aldı. Buckminster Fuller çiftliğinin uydu görüntüsü yaz aylarında çekilmişti. Evin arkasındaki tarla meyve asmalarıyla doluydu. Tek katlı küçük ev hâlâ Claire'in Paul'ün yıldönümü resminde özenle resmetmeye çalıştığı beyaz ahşap dış cephe kaplamasına sahipti. Claire'e buna tahta ve çıta dış cephe kaplaması dendiğini söylemişti; dikişleri kapatmak için daha küçük şeritleri olan büyük, dikey ahşap plakalar. Çatıda parlak yeşil asfalt kiremitler vardı. Çatıda

bahçe düzgünce kesilmişti. Arsanın arka tarafındaki salıncak, Paul'ün konut inşaatlarında her zaman özen gösterdiği iki şey olan sağlam ve aşırı yapılı görünüyordu.

En azından Claire, Paul'ün ailesinin ölümüne neden olan kaza hakkında yalan söylemediğini biliyordu. Paul bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu ama Claire tüm ayrıntıları annesinden dinlemişti. Georgia Üniversitesi'ne devam eden 30.000 öğrenciye rağmen Atina hâlâ küçük bir kasabaydı ve ana kütüphane, Amerika'daki her kütüphane gibi, toplumun merkeziydi. Helen gazetede okumadığı şeyleri yerel dedikodulardan öğrenmişti.

Scotts ailesi bir kilise etkinliğinden eve dönerken bir traktör römorku buza çarpıp Atlanta Otoyolu'nda devrildi. Paul'un babasının kafası kopmuştu. Annesi birkaç saniye yaşamıştı. En azından görgü tanıklarının söylediği buydu. Araba alevler içinde kalırken kadının çığlıklarını duymuşlardı.

Paul ateşten çok korkardı. Claire'in bildiği kadarıyla onu korkutan tek şey buydu. Defin talimatlarında yakılmaması gerektiği özellikle belirtilmişti.

"Ne oldu?" Lydia sordu. Elinde kullan-at telefon vardı.

"Paul'ün defin talimatlarını düşünüyordum." Lamine edilmemişlerdi ama Paul'ün Claire'in yararlanması için hazırladığı diğer tüm talimatlara benziyorlardı. Listeyi masasındaki bir klasörün içinde bulmuştu: ACIL DURUMLARDA.

Aile mezarlığına gömülmek istiyordu. Ebeveynlerinininkine benzer büyüklükte ve kompozisyonda bir mezar taşı istiyordu. Makyaj ya da saç jölesi yaptırmak, mumyalanmak ya da bedeninin bir manken gibi sergilenmesini istemiyordu çünkü ölümü çevreleyen yapaylıktan nefret ediyordu. Claire'in kendisi için güzel bir takım elbise ve iyi ayakkabılar seçmesini istiyordu, gerçi iyi ya da kötü ayakkabı giymesinin ne önemi vardı ki, zaten giyip giymediğini nereden bilecekti?

Paul'ün listedeki son isteği en yürek parçalayıcı olanıydı: Evlilik yüzüğü ve kumral sınıf yüzüğüyle birlikte gömülmek istiyordu. Claire onun bu isteğini yerine getirmeyi çok istediği için teselli bulamamıştı ama her iki yüzük de Yılan Adam tarafından alınmıştı.

"Claire?" Lydia telefonu uzatıyordu. Buckminster Fuller için listelenen numarayı çoktan çevirmişti.

Claire başını salladı. "Sen yap."

Lydia hoparlörü açtı. Zil sesi odayı doldurdu, sert duvarlarda yankılandı. Claire nefesini tuttu. Telefon cevaplanana kadar ne beklediğini bilmiyordu.

Eski bir telesekreterin vınlaması gibi bir tıklama sesi vardı. Kayıt cızırtılıydı ama ses kesinlikle Paul'ün sesiydi.

Dedi ki, "Fuller'ların evine ulaştınız. Eğer Buck'ı arıyorsanız..."

Claire elini boğazına götürdü. Sırada ne olduğunu biliyordu çünkü kendi sesli mesajları da aynı senaryoyu takip ediyordu.

Cıvıl cıvıl bir kadın sesi, "... ya da Lexie!" dedi.

Paul sözlerini şöyle bitirdi: "Lütfen mesaj bırakın-"

Kullan-at telefonun hoparlöründen uzun bir bip sesi geldi. Lydia aramayı sonlandırdı.

"Lexie," Claire neredeyse kelimeyi tükürüyordu. Sesi Claire'den daha gençti. Ve daha mutluydu. Ve daha aptal, bu bir teselli olmalıydı ama Claire kıskançlıktan umursamayacak kadar tükenmişti.

Claire ayağa kalktı. Volta atmaya başladı.

"Claire-"

"Bana bir dakika ver."

"Gerçekten olamazsın-"

"Kapa çeneni." Claire topuklarının üzerinde döndü ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Buna inanamıyordu. Sonra da inanmadığı için kendini azarladı çünkü,

Gerçekten, hayatının bu korkunç noktasında, ne fark ederdi ki?

Lydia iPad'i kucağına çekti. Tekrar yazmaya başladı.

Claire odanın bir ucundan diğer ucuna volta atmaya devam etti. Öfkesinin yanlış yönlendirildiğinin farkındaydı ama öfkesinin kontrol edilemez olduğunu birden fazla kez kanıtlamıştı.

Lydia, "Lexie Fuller, Alex Fuller, Alexander Fuller diye birini bulamıyorum... İlçe kayıtlarında hiçbir şey yok," dedi. Yazmaya devam etti. "Madison'da deneyeceğim, Oglethorpe-"

"Hayır." Claire elini duvara bastırarak evi yıkabilmeyi diledi. "Ya onu bulursak? O zaman ne olacak?"

"Ona kocasının öldüğünü söyleyeceğiz."

"Neden sürekli benim sorunlarımı başkalarının üzerine yıkmak istiyorsun?"

"Bu hiç adil değil."

Claire onun haklı olduğunu biliyordu ama umurunda değildi. "Yani Lexie'nin kapısını çalıp kendimi tanıtacağım ve eğer bana siktirip gitmemi söylemezse, ki onun yerinde olsam ben de öyle yapardım, ona 'Bu arada Paul çok eşli olmasının yanı sıra bir hırsız, muhtemelen bir tecavüzcü ve kesinlikle bir sapık ve kadınların işkence görüp öldürülmesini izlemekten zevk alıyor' mu diyeceğim?" Duvardan uzaklaştı ve tekrar volta atmaya başladı. "Güven bana. Bilmek istemiyor."

"Bilmek istemez miydin?"

"Kesinlikle olmaz." Claire onun bu kararlılığına şaşırılmıştı. Paul'ün bilgisayarının karşısına ilk kez oturduğu ana geri döndü.

Kırmızı hap/mavi hap.

Eğer geri dönebilseydi, cehalet içinde yaşamayı seçer miydi? Adam sonunda ona çalınan paradan bahsetmiş olabilirdi ama filmler ve dosyalar muhtemelen gizli kalacaktı. Claire bodrumdaki depoya bakar mıydı? Paul, Adam'ın

Aptalca aşk notlarına ve izledikleri ilk filmin bilet koçanlarına duygusal bir bağlılık. Paul'ün hayalindeki evde Paul olmadan yaşayamayacağına çoktan karar vermişti. Claire muhtemelen daha küçük bir eve, belki de şehir merkezinde bir apartman dairesine taşınırdı. Alternatif benliğinin, depolamak ya da taşımak için para ödemek yerine her şeyi yok etmek için bir parçalama servisi aradığını kolayca hayal edebiliyordu.

Lydia, "Paul sık sık iş seyahatine çıkar mıydı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Sadece birkaç günlüğüne ve genellikle beni de yanında götürürdü." Claire ön bahçedeki salıncağı gördüklerinde ikisinin de aklından geçeni söyleyebileceğini düşündü. "Eğer bir çocuğu varsa, o zaman gerçekten boktan bir babadır."

Lydia, "Watkinsville, kızlarla dolu bir kampüse on beş dakikadan daha az bir mesafede," dedi. Claire'in arkasını dönmesini bekledi. "Ya daha fazla klasör varsa? Daha fazla kadın?"

Claire'in zihni daha da karanlık bir yere gitti. "O evde bir bodrum var mı?"

Lydia birkaç saniye boyunca hareket etmedi. Sonunda iPad'de tekrar yazmaya başladı. Claire onun yanında diz çöktü. Lydia Watkinsville adresinin vergi kayıtlarını açtı. Okurken parmağını açıklamaların üzerinde gezdirdi: "Tek aile evi. Ahşap kaplama. 1952 yılında inşa edilmiş. Cebri hava ısıtmalı. Şehir suyu. Septik sistem. Çatı katı metrekaresi yok. Bodrumda metrekaresi yok." Claire'e baktı. "Bodrum yok."

Claire tekrar yere kaydı. Pencereden dışarı baktı. Güneş ışığı zaten ağarmış olan odayı ağartıyordu. "Maskeli adam Paul değil. Onun vücudunu tanıyorum."

"Adam mı?"

Bu soru Claire'in kalbine bir yumruk gibi indi. Adam maskeli adamla hemen hemen aynı boydaydı. Ayrıca aynı açık renklere sahipti. Geri kalanını ise bilmiyordu. Claire Adam Quinn'e aşık olmamıştı. Saatlerini onun yanında yatarak, dokunarak ve öperek geçirmemişti.

tenini, vücudunu ezberliyordu. "Üç kez seviştik. Kıyafetlerimizi hiç çıkarmadık. Hep ayakta seviştik." "Ne kadar romantik."

Lydia iPad'i yere bıraktı. "Emin misin? telesekreterdeki Paul'ün sesi mi?"

Claire başını salladı, çünkü Paul'ün yumuşak, güneyli ses tonu çok netti. "Ne yapmalıyız?" "Yani, *ben* ne yapmalıyım?" diye düzeltti.

Lydia cevap vermedi. Claire'in daha önce yaptığı gibi arka bahçeye baktı.

Claire de ona katıldı ve dalgın dalgın yalnız bir sincabın güvertede zıplayıp havuzdan tuzlu su içmesini izledi. Bundan sonra ne yapacağını sormak yüklü bir soruydu, çünkü her şey Claire'in daha fazlasını bilmek isteyip istemediğine bağlıydı. Bu kırmızı hap/mavi hap meselesini geçiyordu. Bu, meşhur soğanın kabuğunu soymaktı.

Telefon çaldığında ikisi de sıçradı.

Claire brülörü kontrol etti ama ekran boştu. Lydia, "Bu benim telefonum değil." dedi.

Telefon ikinci kez çaldı. Claire sürünerek kanepenin yanındaki masanın üzerinde duran telsiz ahizeye doğru gitti. Telefon tekrar çaldı. Fred Nolan'ın sesini duymadan önce bile o tanıdık mide bulantısını hissetmeye başlamıştı.

"Claire," dedi. "Seni yakaladığıma sevindim."

Sesi bir kilise çanı kadar yüksek ve netti. Claire, Lydia'nın da duyabilmesi için telefonu kulağından uzak tuttu.

"Sanırım sizinle ve avukatınızla konuşma teklifinizi kabul edeceğim." dedi.

Claire'in kulak zarlari kendi kalp atışlarının çarpıntısıyla doldu. "Ne zaman?"

"Peki ya bugün?"

"Bugün Pazar." Şu ana kadar hangi gün olduğunu fark etmemişti. Paul'ün öldürülmesinin üzerinden neredeyse tam bir hafta geçmişti.

Nolan, "Eminim Albay'ın hafta sonu ücretini ödeyecek kadar paranız vardır" dedi.

Albay. Claire'in saldırı suçlamasından kurtulmasına yardım eden avukat Wynn Wallace'a böyle diyorlardı. Paul ona Albay demişti çünkü Jack Nicholson'ın *Birkaç İyi Adam* filmindeki karakteriyle aynı tipte kibirli *bir* hıyardı.

"Claire?"

Nolan onların özel lakaplarını nereden biliyordu? Paul zimmetine para geçirme suçlamasından kurtulmak için de Albay'ı mı kullanmıştı?

"Alo?"

Lydia'ya baktı, başını öyle sert sallıyordu ki muhtemelen kendini kırbaçlayacaktı.

Claire, "Nerede?" diye sordu. Nolan ona adresi verdi.

"İki saat içinde orada olacağım." Claire aramayı sonlandırdı. Ahizeyi yuvasına geri koydu. Elini çektiğinde avucunun terli bir iz bıraktığını gördü.

Lydia, "Ona dosyaları mı vereceksin?" diye sordu.

"Hayır. Şehir merkezine gitmiyorum." Claire ayağa kalktı. "Ben Atina'ya gidiyorum."

"Ne?" Lydia da ayağa kalktı. Claire'i çamurluğa kadar takip etti. "Az önce Nolan'a öyle olduğunu söyledin-"

"Siktir et Nolan'ı." Claire çantasını aldı. Ayaklarını tenis ayakkabılarının içine kaydırды. Nedenini bilmiyordu ama Lexie Fuller'ı görmesi gerekiyordu. Onunla konuşmayacak ya da hayatına bomba gibi düşmeyecekti ama Claire'in diğer kadını kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

"Dinle Lydia, gerçekten minnettarım-" dedi.

"Kapa çeneni. Ben de seninle geliyorum." Lydia evin içinde kayboldu.

Claire kapının yanındaki video tuş takımındaki posta kutusunu kontrol etti. Auburn USB sürücüsü hâlâ oradaydı. Pazar sabahı saat 9:13'tü. Adam Quinn'in uyuması iyi mi yoksa kötü bir şey miydi? Yoksa sürücüyü başka birinin alması için mi bırakmıştı? Jacob Mayhew yolda mıydı? Fred Nolan, Claire'in iki saat içinde gelmemesini bir çeşit

federal bir ajanı kasıtlı olarak yanıltmak mı? Bu gece evine, kendi yatağına mı dönecekti, yoksa hayatının önümüzdeki birkaç yılını hapiste mi geçirecekti?

Lydia çantasıyla döndü. Bir elinde iPhone'u, diğerinde de ocağı vardı. "Ben sürüyorum."

Claire itiraz etmedi çünkü Lydia daha büyüktü ve arabayı her zaman o kullanırdı. Çamurluğun kapısını açtı ve kilitlemeden bıraktı. Bu noktada Claire hırsızların dönmesini memnuniyetle karşıladı. Vakti olsaydı onlar için dışarıya kurabiye bırakırdı.

Claire Tesla'nın fişini çekti. Anahtarlık bankta, bıraktığı yerde duruyordu. Çantasına attı ve arabaya bindi. Lydia direksiyonun arkasına tırmandı. Uzanıp koltuğu ayarladı. Aynaları hareket ettirdi. Gösterge panelinin ortasından aşağıya doğru uzanan on yedi inçlik dokunmatik ekrana kaşlarını çatarak baktı.

"Bu elektrikli, değil mi?" Lydia'nın sesi sinirli geliyordu. Yeni şeyler karşısında hep sinirli olurdu. "Atina bir saat uzaklıkta."

"Gerçekten mi? Aynı arabayı on bir milyar kez annemin evine götürüp geri getirdiğimde bunu hiç fark etmemiştim." En azından ayak bileği monitörü hareketlerini kısıtlamadan önce fark etmişti. "Gidebilir miyiz artık?"

Lydia hâlâ sinirli görünüyordu. "Anahtar nereye gidiyor?" "Çalıştırmak için frene dokun."

Lydia frene dokundu. "Açık mı? Duyamıyorum bile."

"Sen üç yüz yaşında mısın?" Claire sordu. "Tanrı aşkına, bu hâlâ bir araba. Büyükanne Ginny bile bunu anlayabilirdi."

"Bu gerçekten çok kabaydı." Vitesi geri vitesine taktı. Video ekranı arka kamera görüntüsüne geçti. Lydia arabayı geri geri sürüp geri döndürürken tiksintiyle ofladı.

Garaj yolunun altındaki kapı hâlâ açıktı. Claire, annesi ve büyükannesiyle birlikte limuzinin arkasında oturduklarından bu yana on yıl geçmiş gibi hissediyordu.

Nasıl hissettiğini hatırlamaya çalıştı. Kederinin saflığı büyük bir lükstü.

Watkinsville'de aynı saf keder duygularını hissediyor olabilecek başka bir kadın daha vardı. Paul gideli neredeyse bir hafta olmuştu. Hastaneleri, polis karakollarını, otoyol devriyesini ve dinleyecek başka kim varsa arayacaktı. Ve en ufak bir araştırma yapan herkes ona jeodezik kubbenin babası Buckminster Fuller'ın 1983 yılında öldüğünü söyleyecekti.

Claire, Paul'ün gelmeyişiini açıklamak için kadına nasıl bir hikâye anlattığını merak etti. Gezgini satıcı. Hükümet ajanı. Petrol kulesinde çalışan külhanbeyi. Pilot.

Paul üniversitede pilot lisansı için eğitim almıştı. Hafif jetler için derecelendirilmişti, bu da ne zaman bir charter kiralasalar, her zaman kokpitte pilotlarla kuyruk rüzgârları ve altimetrelere hakkında konuştuğu anlamına geliyordu. Claire uçağı gökyüzünde tutmaya çalışan zavallı adamlar için üzüldü.

Lexie Fuller için üzülmeli miydi? Ve diğer kadını Paul hakkında karanlıkta tutmaya hakkı var mıydı? Claire gerçeğı bilmenin nasıl bir cehenneme yol açacağını herkesten iyi biliyordu. Bunu başka bir insana yapabilir miydi?

Ya da belki Lexie Claire'i zaten biliyordu. Belki de genç küçük orospu, başka bir kadının kocasını paylaşmaktan, o başka bir eşe sahipken adamın piç çocuğunu ya da çocuklarını büyötmekten hiç gocunmuyordu.

Claire gözlerini kapattı. Diğer kadın hakkında ne kadar kötü şeyler söylemişti. Paul muhtemelen ikisini de kandırmışken Lexie'yi bir canavara dönüştürüyordu. Lexie çokeşliliğini suç ortağı olsa bile, Paul'ün içinde olduğı korkunç şeyleri bilmesine imkân yoktu.

Paul Claire'e "İkili Tamamlama" derdi. "İnsan beyni, eğer bir kurban varsa, bir de kötü adam olması gerektiğini varsayma eğilimindedir."

Claire şimdi kendini böyle mi düşünüyordu, Paul'ün kurbanlarından biri olarak mı?

"Claire?" Lydia vardı rahatlamış onu
BOĞMA üzerinde direksiyon simidi. "Sanırım
daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Sadece ve düşündüm yapılmış Claire
yalakalık. "Ne yap Ne demek istiyorsun?"

"İlçenin online kayıtları sadece on yıl öncesine gidiyor. Paul
evin her zaman sahibi miydi?"

"Bunun bir önemi var mı?"

"Acaba başka Bayan Fuller'lar da var mıydı?"

Claire gözlerini yola dikti. Lydia'nın yanında olmanın sorunu,
Paul hakkında kolayca en kötüsünü düşünmesiydi. "Sence
onları arka bahçeye mi gömdü?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Bunu yapmak zorunda değildin." Claire başını elinin içine
yasladı. Lydia'yı burada istemiyordu ama bunu onsuz yapmayı
da hayal edemiyordu. Bir kız kardeşe sahip olmanın ne kadar
can sıkıcı olduğunu unutmuştu.

Lydia otoyola girmek için işaret verdi. Zeytin dalı uzatarak,
"Babam Pazar günleri araba kullanmaktan hep nefret
etmiştir," dedi.

Claire istemese de gülümsedi. Babası ona araba kullanmayı
öğretirken, Pazar gününün yolda olmak için en tehlikeli gün
olduğu konusunda onu uyarmıştı. İnsanların saatlerce kilisede
oturmaktan yorgun ve huysuz olduklarını ve nihayet serbest
bırakıldıklarında cehennemden çıkmış yarasalar gibi araba
kullandıklarını söylemişti.

Lydia, "Dün McDonald's'ta ne yapıyordun?" diye sordu.

Claire ona gerçeği söyledi. "Bir şey sipariş etmeden tuvalete
kusmak kabalık olur mu diye merak ediyordum."

"Sanırım buna alıştılar." Lydia hızlanarak emniyet şeridine
girdi. Arabadan bu kadar şikâyet eden birine göre, yolculuktan
keyif alıyor gibiydi. "Ofisine gitmediğinde Nolan'ın ne
yapacağını sanıyorsun?"

"Sanırım duruma göre değişir. Eğer yaptığı şey yasalsa, o
zaman benim için bir arama emri çıkarır. Değilse, o zaman
aramaya başlayacak

ya da eve git."

"Garaj kapısını açık bırakmışsın. Tek yapması gereken içeri girip Paul'ün bilgisayarına bakmak."

"Bırakın yapsın." Claire filmleri saklamaya çalışmanın ne anlamı olduğunu anlayamıyordu. En başta onları polise teslim eden kendisiydi. "Aynı kurallar geçerli. Eğer Nolan yasal olarak oradaysa, arama izni olacaktır. Değilse, sabit disk alıp kışına sokabilir."

"Belki Adam USB belleği aldığında o da orada olur."

"Harika. Filmleri izleyip birlikte otuz bir çekebilirler." Lydia gülmedi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Claire kız kardeşini inceledi. İzin isteyecek bir tip değildi. "Ne?"

"Bütün gün ne yapıyorsun? Bir işin falan var mı?"

Claire yüklü bir soru olduğunu sezmişti. Lydia muhtemelen onun bütün gün oturup bonibon yediğini ve Paul'ün parasını harcadığını sanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bazen öyle yapıyordu ama Claire diğer zamanlarda bunu telafi ettiğini düşünüyordu. "Çok gönüllü çalışıyorum. İnsani barınakta. Gıda bankasında. USO." Babası için önemli olan şeylerin bir listesini de yapıyor olabilirdi. "Bir süredir Masumiyet Projesi'ne yardım ediyordum ama Ben Carver'ın adının geçtiği bir dava geldi." Ben Carver, babalarını tuzağa düşüren iki seri katilden biriydi. "Seyahat etmek için Fransızca ve Almanca öğrendim. Hâlâ piyano çalışıyorum. İhtiyacı varsa ve hava çok sıcak değilse çimleri kesiyorum. Eskiden günde üç ya da dört saat tenis oynardım ama nedense artık kimse benimle oynamıyor." Lydia'ya "Peki ya sen?" diye sordu.

"Çalışıyorum. Eve gidiyorum. Uyumaya gidiyorum. Kalkıyorum ve tekrar çalışıyorum."

Claire sanki aksini bilmiyormuş gibi başını salladı. "Biriyle çıkıyor musun?"

"Pek sayılmaz." Lydia yavaş hareket eden bir Mercedes'in etrafından dolandı. "Annem benimle konuştuğunu biliyor mu?" Lydia, annesinin

Soru spontaneydi ama sesindeki iğlik onu ele veriyordu.

"Ona söylemedim," diye itiraf etti Claire. "Ama sadece üzgün olduğum için ve onu ararsam sesimden bunu duyacağını ve benden gerçeğı öğreneceğini bildiğim için."

"Gerçek ne?"

"Yalan söylemediğini ve senin yalan söylememenin Paul'ün yalan söylediğı anlamına geldiğini, yani on sekiz yıllık evliliğimin tamamen saçmalıktan ibaret olduğunu ve kocamın bir psikopat olduğunu."

Lydia çenesini boynuna gömdü ama ilk kez ağzını kapalı tuttu.

Claire fark etti ki, "Yaptığım şey için senden özür dilemedim."

"Hayır, yapmadın."

"Özür dilerim," demeyi denedi ama bu iki kelime, elinden aldığı şeyin büyüklüğü yanında çok küçük kalıyordu. "Sana inanmalıydım." Claire bunun da doğru olmadığını biliyordu. Hayatlarının o noktasında Lydia'ya güvenmiş olabileceğı bir senaryo düşünemiyordu. "Sana inanmasaydım bile gitmene asla izin vermemeliydim."

Lydia başını başka tarafa çevirdi. Burnunu çekti.

Claire kız kardeşinin eline baktı. Ona dokunup dokunmayacağını bilemiyordu. "Özür dilerim, Pepper. Seni terk ettim. Annemin seni terk etmesine neden oldum."

"Anneme yapmak istemediğı hiçbir şeyi yaptıramazdınız."

"Bundan pek emin değilim." Claire ilk kez yaptığı şeyin tam olarak ne anlama geldiğini düşündü. Lydia'yı sadece kendi hayatından çıkarmakla kalmamıştı. Onu ailesinden geriye kalanlardan da çıkarmıştı. "Annem bir çocuk daha kaybetmekten çok korkuyordu. Bunu biliyordum ve bunu kendi lehime kullandım çünkü sana çok kızgındım. Onu Sophie'nin seçimine zorladım." Claire bu cümlelerin hafif de olsa geçerli olduğu tek durumun bu olabileceğini düşündü. "I

hatalıydım. Sana yaptıklarım için çok özür dilerim. Ailemiz için."

"Şey," dedi Lydia gözyaşlarını silerek, "o zamanlar oldukça berbat durumdaydım. Söylediğiniz her şey doğrudur. Hepinizden çaldım. Her zaman yalan söyledim."

"Ama böyle bir konuda asla yalan söylemezsin ve bunu görmeliydim." Claire bu kaba küçümsemeye güldü. "Açıkçası, pek çok şeyi görmedim."

Lydia daha fazla gözyaşına karşı koyarken boğazı düğümlendi.

Claire başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Temizlendiği ve yoksulluktan kurtulduğu için kız kardeşiyle gurur duyduğunu mu? Kızının güzel, başarılı ve açıkça harika olduğunu mu? Erkek arkadaşının açıkça ona taptığını mı? Lydia'nın hayatı hakkında bildiği her şeyi Paul'ün özel dedektiflerinden öğrenmişti.

Bu da Claire'in evliliğinin karanlık ve çürümüş ruhunu ortaya dökmüş olmasına rağmen Lydia'nın kendi hayatıyla ilgili gerçekler konusunda ona hâlâ güvenmediği anlamına geliyordu.

"Yani." Lydia belli ki konuyu değiştirmeye hazırdı. Elini dokunmatik ekrana doğru salladı. "Bu şeyin radyosu var mı?"

"İsteddiğiniz herhangi bir şarkıyı çalabilir." Claire medya simgesine dokundu. "Sadece duymak istediğinizi yüksek sesle söyleyin, o da internetten bulup çalsın."

"Asla olmaz."

"Yüzde bire hoş geldiniz." Claire ekranı ikiye böldü. Farklı ekranlar arasında gezinirken kendini Tesla bayisindeki hevesli genç çocuk gibi hissetti. "E-postalarınızı okuyabilir, ne kadar pil gücünüz kaldığını görebilir, internete girebilirsiniz."

Claire durdu. İnternet simgesine dokunduğunda sistem Paul'ün baktığı son sayfayı yeniden yükledi. [Feedly.com](https://www.feedly.com), Google uyarılarıyla aynı çizgide çalışan bir haber toplayıcısıydı, ancak haber öyküleriyle.

Paul arama motoruna sadece bir isim girmişti. Lydia, "Sorun ne?" diye sordu.

"Kenara

çek."

"Neden?"

"Kenara

çek."

Lydia derin bir iç çekti ama yine de Claire'in dediğini yaptı. Otoyolun kenarında durduklarında arabanın içinde gümbürdeyen şeritler gürledi.

Lydia, "Sorun ne?" diye sordu.

"Paul, Anna Kilpatrick'le ilgili herhangi bir haber için alarm verdi. Sonuncusu iki dakika önce geldi."

Lydia çantasını kaptı ve gözlüklerini çıkardı. "Ne bekliyorsun?"

Claire parmağıyla en son uyarıya, Atlanta ABC'ye bağlı Kanal 2'den gelen bir bağlantıya dokundu.

Ana sayfanın üst kısmında video akışı için siyah bir kutu görölüyordu. Kırmızı afişte şöyle yazıyordu: "CANLI! Anna Kilpatrick Davasında Son Dakika Haberleri." Dönen bir daire videonun ara belleğe alındığını gösteriyordu. Claire sesi açtı. İkisi de gözleri ekrana odaklanmış halde beklediler.

Kahverengi bir UPS kamyonu geçerken Tesla sallandı. Lydia, "Bu iş çok uzun sürecek." dedi.

Sonunda video yüklendi ama görececek pek bir şey yoktu. Yüzbaşı Mayhew bir podyumun arkasında duruyordu. Hiçbir medya fırsatını kaçırmayan Kongre Üyesi Johnny Jackson ise onun arkasında, kamera kadrajında kalabilmek için biraz sağda duruyordu. İkisi de yan taraftaki kapalı bir kapıya bakıyordu. Kameraların ışıkları yanıp sönüyor ve muhabirler sabırsızlandıkça sesler yükseliyordu.

Bir dış ses, "Bize ailesinin beş dakika önce binaya geldiği söylendi" açıklamasını yaptı. Muhabir Kilpatrick'in kayboluşunu özetledi ve polisin kızın arabasını Lenox alışveriş merkezinin otoparkında bulmasına kadar gitti.

Claire ailesiyle birlikte basın toplantıları yaptığını hatırlıyordu. O zamanlar sadece üç haber kanalı vardı, bu yüzden toplantılar şerif karakolunun küçük ön lobisinde yapılırdı. Claire ve Lydia'ya

yıkılmış görünüyordu ama çok da yıkılmış değildi. Helen, Julia'yı kaçıran kişinin son iki kızını görüp onları da almak isteyeceğinden endişelenmişti. Şerif onlara yorumlarını Julia'ya yöneltmelerini söylemişti, çünkü onun dışarıda, yıkık dökük bir otelde, akşam haberlerinde kendilerini aptal yerine koyan anne babasına güldüğüne inanıyordu.

Lydia, "İşte geliyorlar." dedi.

Ekranda, yan kapı açıldı. Anna Kilpatrick'in ailesi sahneye doğru ilerledi ve Mayhew'in solunda durdu. "*Bunu da atlatacağız*" dercesine onlara başını salladı. Onlar da başlarıyla karşılık vermediler. İkisi de idamı bekleyen idam mahkûmları gibi görünüyordu.

Lydia, "Cesedi buldular." dedi.

Claire onu susturdu ama saniyeler sonra Mayhew tahminini doğruladı.

"Genç bir kadına ait kalıntılar bu sabah saat dört sularında BeltLine'daki bir koşu parkurunda bulundu." dedi.

BeltLine Midtown'dan geçiyordu. Claire'in, yol üzerinde meydana gelen çok sayıda cinsel saldırı nedeniyle şaka yollu olarak bu hattı Tecavüz Hattı olarak adlandıran bazı arkadaşları vardı.

Mayhew sözlerine şöyle devam etti: "DeKalb İlçesi Kriminal Laboratuvarı fotoğraflardan ve parmak izlerinden kalıntıların kimliğini tespit edebildi. Kilpatrick'ler bulguları bir saat önce doğruladı."

Claire, "Cesedi görmelerine izin mi verdiler?"

diye sordu. "Sen istemez miydin?"

Claire artık o kadar emin değildi.

Mayhew, "Şu anda elimizde başka bir ipucu yok. Bu robot resimdeki adamı tanıyanların lütfen yardım hattını aramalarını rica ediyoruz." Anna'nın arabasının yakınında görülen adamın polis robot resmini gösterdi. "Kilpatrick'ler aramaya yardım eden herkese teşekkür etmek istiyor-"

Claire sesi kıstı, çünkü bundan sonra ne olacağını biliyordu. Muhabirler sorular soracaktı. Mayhew onlara cevap vermeyecekti. Mayhew'in Anna'nın babası Bob Kilpatrick'e eliyle işaret edişini izledi. Adamın yüzünde, babasının yüzünde sayısız kez gördüğü aynı ağlamaklı, kırık ifade vardı.

Lydia da görmüştü. "Bana babamı hatırlatıyor."

Claire gözlerini Eleanor Kilpatrick'ten kaçırmak için kendini zorladı. Kadın sanki denizde kaybolmuşlar gibi kocasına sarılıyordu. Ve kaybolmuşlardı - karaya geri dönmeyi başarsalar bile, her zaman çalkantılı bir zeminde olacaktı.

Lydia Claire'in elini tuttu. Kız kardeşinin dokunuşunun verdiği rahatlığın ılık bir su gibi içine yayıldığını hissetti. Arabada oturmuş, vızır vızır geçen kamyonları dinliyorlardı. Claire Julia'nın cesedini görmek isteyecek miydi? Bunca yıldan sonra farklı olurdu. Sadece kemikler olacaktı ama kemiklerin anlamı çok büyük olacaktı çünkü gömecekleri bir şey, kederlerini bırakacakları bir yer olacaktı.

"Neler oluyor?" Lydia varoluşsal bir soru sormuyordu. Dokunmatik ekranı işaret ediyordu. Eleanor Kilpatrick Mayhew'i yolundan çekmişti. Elindeki mikrofonu kavradı.

Claire sesi açtı.

Eleanor Kilpatrick'in öfkeli sesi hoparlörlerden haykırdı: "-lanet olası bir hayvan gibi damgalandı!"

Yayın kesildi. Kanal 2 haber sunucusu ekrana geldi. "Az önce duyduğunuz üslup için izleyicilerimizden özür dilemek istiyoruz."

"Sansürsüz yayını bul," diye emretti Lydia. "Bul onu!"

"Bakıyorum." Claire çoktan arama sayfasını açmıştı. Haber kaynağı yeniden güncellenmişti. Basın toplantısını yayınlayan bir düzine site daha vardı. Claire en şüpheli olanı seçti. Ekranın ortasındaki gökkuşağı çarkı dönmeye başladı.

Lydia, "Başka bir tane dene." dedi.

"Biraz zaman ver." Claire ekranı tutmamak için ellerini birbirine kenetledi. Sayfa nihayet yüklendiğinde pes etmek üzereydi.

Mayhew donup kalmıştı, mikrofon önündeydi. Jackson iyi bir asker gibi dosdoğru önüne bakıyordu. Claire OYNAT düğmesine bastı. "Genç bir kadının kalıntıları-" dedi.

"Başlangıçta." Lydia belli ki dikkatini vermişti. Eleanor Kilpatrick'in patlamasına gelene kadar parmağını videonun altında gezdirdi.

"Bu saçmalık!" diye bağırdı kadın.

Johnny Jackson ustalıkla çerçevenin dışına çıktı ve hasar kontrolünü Jacob Mayhew'e bıraktı.

"Bayan Kilpatrick." Mayhew mikrofonu eliyle kapattı.

"Hayır!" Eleanor Kilpatrick onun elini itmeye çalıştı. Ufak tefek bir kadındı. Onu hareket ettiremeyince gazetecilere döndü ve "Kızım kesildi!" diye bağırdı.

Yanıp sönen ışıklarla karşılık verdiler. Mayhew tekrarladı, "Bayan Kilpatrick."

Mikrofonu adamın elinden aldı. "Göğüsleri parçalanmıştı! Lanet bir hayvan gibi damgalanmıştı!"

Mayhew mikrofonu almaya çalıştı. Kadın ondan uzaklaştı. Tekrar denedi ama Bob Kilpatrick karnına bir yumruk attı.

"O bizim bebeğimizdi!" Eleanor ağladı. "O sadece bir çocuktu!" İki üniformalı polis Bob Kilpatrick'i sıkıştırdı. Karısı, o sürüklenirken bile çığlık atmaya devam etti. "Ne tür bir hayvan küçük kızımıza bunu yapar? Ne tür bir Hayvan mı?"

Mayhew elinin tersiyle ağzını sildi. Çok öfkeli olduğu belliydi. Tüm muhabirlerin önünde Eleanor Kilpatrick'i belinden kavradı ve sahneye doğru taşıdı. Mikrofonun kablosu bitince mikrofon düştü. Mayhew kadını neredeyse açık kapıdan içeri fırlatacaktı. Kapı çarparak kapandı. Kamera kararmadan önce birkaç saniye boyunca kadının üzerinde kaldı.

Hem Claire hem de Lydia ekrana baktı. Lydia, "Ne yaptığını gördün mü?" diye sordu.

"Evet." Claire sayfayı yeniden yükledi. Videonun yüklenmesini beklediler. İleriye atlamak yerine basın toplantısını baştan oynattı. Önce Mayhew, sonra Eleanor Kilpatrick. Video biter bitmez sayfayı yeniden yükledi, böylece basın toplantısını üçüncü kez izleyebildiler.

Muhabirin seslendirmesi. Mayhew kürsüde. Kilpatrick'ler odaya giriyor.

Ne Claire ne de Lydia izlemeyi bırakabildi. İkisi de Eleanor Kilpatrick'in patlamasına, kızının damgalandığını söylerken karnının üzerinde bir X işareti çizmesine hayran kalmışlardı.

Claire videoyu durdurdu. Eleanor Kilpatrick ekranda dondu kaldı. Ağzı açık kalmıştı. Sağ elini karnının sol tarafına, kaburgalarının hemen altına, merkezin biraz dışına bastırmıştı.

Lydia, "Göğüsleri kesilmiş." dedi.

"Biliyorum."

"Karnı bir X ile damgalanmıştı."

"Biliyorum."

Tıpkı Paul'un filmlerindeki ikinci kız gibi.

Anna Kilpatrick'e benzeyen kız.

IV

Timothy McCorquodale idam edildiğinde okul gazetesi için yazdığınız makaleyi hatırlıyor musunuz? 1970'lerde Atlanta şehir merkezindeki bir barda siyah bir adamla konuştuğunu gördüğü beyaz bir kızı öldürdüğü için idama mahkum edilmişti. Beyaz bir kızın siyah bir adamla konuşmasının neden bu kadar büyük bir öfkeye yol açtığını anlamakta zorlanmıştınız. Bu içten gelen ırkçılığı anlamadığın için hem gurur duyuyor hem de umutlanıyordum. Annen ve ben Jim Crow'un son çırpınışları sırasında büyüdük. Eşit haklar için yürüdük, ancak tüm arkadaşlarımız ve öğrenci arkadaşlarımız bizimle birlikte yürürken bunu yapmak kolaydı.

McCorquodale'in cezalandırılmayı hak etmesine rağmen toplumun onu idam etmeye hakkı olmadığını yazdığınız makaleniz hakkında annenizle konuştuğumuzu hatırlıyorum. İnandığımız şeylere inandığın için seninle gurur duyuyorduk. On yedi yaşındaki bir kızı kaçıran, tecavüz eden, işkence eden ve sonunda öldüren bir adamın elektrikle idam edilmesi düşüncesi karşısında duyduğun öfkeyi biz de paylaşıyorduk.

Bu sabah Georgia Teşhis ve Sınıflandırma Hapishanesi'ne giderken makalenizi düşünüyordum. Hikayenizle ilgili araştırmanızdan buranın Georgia'nın idam koğuşunun bulunduğu yer olduğunu hatırlayabilirsiniz. Ön kapıdan geçerken makalenizin neden aklıma geldiğinden emin değilim ve sizinle hala gurur duysam da, idam cezası hakkındaki fikrimi değiştirdim. Şu anda tek çekincem, ebeveynlere düğmeyi çevirme seçeneğinin verilmesi gerektiğini düşünmem.

Siz kaybolduktan birkaç yıl sonra, Ben Carver adında bir posta çalışanı altı genci öldürmekten idama mahkum edildi.

erkekler. (Kendisi bir homoseksüeldir, Huckleberry'ye göre bu da genç kadınları öldürmeye ilgi duymadığı anlamına gelmektedir). Söylentilere göre Carver bazı kurbanlarını yamyamlaştırmış, ancak hiçbir zaman bir dava açılmadığı için daha müstehcen ayrıntılar kamuoyuna açıklanmamış. Carver'ın adını şerifin dosyasında on ay önce, kayboluşunuzun beşinci yıldönümünde buldum. Mektup Georgia Ceza İnfaz Kurumu kağıdına yazılmış ve müdür tarafından imzalanmış. Şerife, idam mahkumu Ben Carver'ın gardiyanlardan birine senin kaybolmanla ilgili bazı bilgilere sahip olabileceğinden bahsettiğini bildiriyordu.

Huckleberry ipucunu takip ettiğine dair bir not bıraktı, ancak Carver bana şerifin onu hiç ziyaret etmediğini söyledi. Elbette Ben Carver'ı ziyaret ettim. Aslında son on ay içinde toplam kırk sekiz kez hapishaneye gittim. Onu daha fazla ziyaret ederdim ama idam mahkumlarının haftada sadece bir kez ziyaret etmelerine izin veriliyor.

Tatlım, sana şimdiye kadar ziyaretlerden bahsetmediğim için üzgünüm ama lütfen okumaya devam et, belki nedenini anlarsın.

Ziyaret gününde Ben Carver ve ben, aramızdaki tel örgü ile ayrılmış bir akvaryumdaki balıklar gibi karşılıklı oturuyoruz. Ağda küçük delikler var. Ziyaret odası gürültülü. Ölüm hücrelerinde yaklaşık seksen adam var ve birçoğunun dış dünyayla tek bağlantısı anneleri. Duyguların ne kadar yoğun olduğunu tahmin edebilirsiniz. Ben Carver'ın annesi artık onu ziyaret edemeyecek kadar yaşlı, bu yüzden sadece beni görüyor. Eğilmek ve dudaklarımı metale yaklaştırmak zorundayım, her ne kadar benden önce binlerce ağzın temas ettiği yerdeki siyah kiri görebilsem de.

AIDS, I Sanırım. Hepatit B. Herpes. Influenza. Mononükleoz.

Yine de ağzımı ekrana dayadım.

Carver yumuşak sesli, çekici bir adam. Nazik ve özenli, bunu merak ediyorum, çünkü bu onun doğal eğilimi mi, yoksa Hannibal Lecter hakkında çok fazla roman mı okudu?

Ne olursa olsun, her zaman benim iyiliğim için büyük endişe duyduğunu ifade eder. "Bugün yorgun görünüyorsun" ya da "Yeterince yiyor musun?" veya "Berberinle saçın hakkında konuşmak isteyebilirsin" der.

Yalnız olduğu için benimle flört ettiğini biliyorum, tıpkı benim de onun bildiklerini bilmek istediğim için flört ettiğim gibi.

Yani, senin dışında her şeyden konuşuyoruz.

Film diyaloglarını neredeyse mükemmel hatırlıyor. *Casablanca. Rüzgar Gibi Geçti. Geceyarısı Kovboyu.* Monty Python. Bir de okuduğu kitaplar var - klasiklerin çoğu, Atlanta bağlantısı için Anne Rivers Siddons, romantizm için Barbara Cartland, fantezi için Neil Gaiman. *The Celestine Prophecy* hakkında bahsetmek istemediğim kadar çok sohbet ettim.

Annenize bu konuşmalardan bahsetmiyorum, sadece *The Bridges of Madison County'nin* duygusal bir saçmalık olduğunu düşündüğü için değil. Benim müfredat dışı faaliyetlerim ve onun deyiimiyle sonuçsuz arayışlarım hakkında konuşmayı reddetmekte kararlı. Bu konu dışında artık konuşacak çok az şeyimiz var. Acı dolu kamp gezileri, Diş Perisi maceraları ve hararetli veli-öğretmen konferanslarıyla ilgili eski anıları ancak bu kadar uzun anlatabiliriz. Kız kardeşleriniz kendi hayatlarına başladılar. Kendi arkadaşlarını buldular, bizim dışımızda kendi ailelerini kurmaya başladılar. Annen benim yerime geçti, ya ben? ...

Size yalnız olduğumu itiraf edebilir miyim? Her sabah seyrek, boş bir yatak odasına uyandığımı ve sarı mısır patlağı tavana bakıp yataktan kalkmaya değip değmeyeceğini merak ettiğimi? Diş fırçamın anneninki olmadan tek başına durduğunu görmeye dayanamadığımı mı? İki tabağım, iki kaşığım, iki çatalım ve iki bıçağım olduğunu mu?

O kadar çok ihtiyacım olduğu için değil de sadece çift olarak bulabildiğim için mi? İşimi kaybettildiğimi mi? Sonunda anneni kaybettildiğimi mi? Kız kardeşlerini ziyarete çağırmayı bıraktığımı çünkü her konuşmada onları okyanusun altına sürüklüyormuşum gibi hissettiğimi mi?

Belki de hüküm giymiş bir seri katille filmleri ve edebiyatı tartışmanın neden hayatımın bu kadar önemli bir parçası haline geldiğini anlayabilirsiniz. İşte yıkanmak için bir neden. İşte ayakkabı giymek için bir neden. İşte evden çıkmak, araba kullanmak, Georgia Teşhis ve Sınıflandırma Hapishanesi'nde bulabileceğiniz herhangi bir şey kadar hapishane hücresi gibi hissettiren tek yatak odalı dairemden başka bir yere gitmek için bir neden.

Ben'in beni oyaladığını biliyorum, tıpkı benim de kendimi oyalamama izin verdiğimi bildiğim gibi. Son zamanlarda seni düşünmediğim tek zamanın Joyce'u muhtemel bir yamyamla tartıştığım zamanlar olması beni şaşırtıyor. Ziyaretlerimin amacı Carver'ın ne bildiğini öğrenmek değil mi? Sana ne olduğunu öğrenebilmem için duyduğu söylentilerin izini sürmek değil mi?

Ama içimde senin hakkında hiçbir şey bilmediğine dair bir his var.

Ve umurumda olmadığına dair daha da derin bir his var içimde.

Ben de böyle yapıyorum: Kendime onu incelediğimi söylüyorum. Seni kaçırın adam böyle biri miydi? Seni kaçırın kişi başlangıçta sana karşı Ben Carver'ın bana karşı nazik olduğu kadar nazik miydi? Seni tamamen kendisine ait olmanı istediği için mi kaçırdı? Yoksa seni incitmek istediği için mi kaçırdı?

Sonra kendime, o pis metal ağ ortadan kaldırılırsa ne olacağını soruyorum. Ben Carver gibi bir adam, gardiyanlar olmasa, aramızda bir bariyer olmasa bana ne yapardı? Spenser'ın *Faerie Queene*'ini mi açıklardı yoksa beni kesip pankreasımdan bir parça mı alırdı?

Bugün anladım ki cevabı asla bilemeyeceğim - senaryo imkânsız olduğu için değil, ben

Ben Carver'ı tekrar ziyaret etmem yasaklandı. Hemen Huckleberry'nin parmağı olduğundan şüphelendim ama müdür kısa sürede beni haklı çıkardı. Bu çok uygun görünüyordu. Beni en başta Ben Carver'a getiren raporun sahibi oydu.

İşte böyle oldu: Ziyaret için bekleme odasına alınmak yerine, dişlerini emmeye devam eden tombul bir gardiyan tarafından uzun bir koridora götürüldüm. Ses yerdeki cilalı fayanslarda yankılanıyordu. Hapishanede koridorlar uzun ve geniştir, muhtemelen kaçabilesiniz ama saklanamayasınız diye. Her köşede büyük balık gözü aynalar vardır. Video kameralar her hareketinizi takip eder.

Atina şehir merkezi bu kadar güvenli olsaydı, belki de eve, bize gelirdiniz.

Müdürün ofisi ucuz paneller ve kurumsal yeşil mobilyalarla döşenmişti. Ben'in dediği gibi, "*Cool Hand Luke*'u düşünün." Her yüzey ya metal ya da sahte ahşaptı. Müdür şişmandı, saçları küt kesilmişti ve et yığınları neredeyse yakasını gizliyordu. Beyaz gömleği kısa kolluydu ve kırmızı-siyah klipsli bir kravat takmıştı. Masasının üzerinden beni incelerken bir yandan da sigara içiyordu. Elimde Dr. Seuss'un *You're Only Old Once!* kitabının yıpranmış bir kopyası vardı. Ben'in müdür aracılığıyla gönderdiği bir hediye. Yamyam Carver'ın benimle kuracağı son iletişim. Ziyaret hakkımı iptal etmişti. Artık hapishaneye girmeme izin yoktu.

"Dr. Carroll," dedi müdür, sesi Foghorn Leghorn gibi çıkıyordu, "Ben Carver bir psikopat. Empati kuramaz ya da pişmanlık duyamaz. Eğer onda insani bir şeyler görüyorsanız, bunun tek nedeni rolünü oynuyor olmasıdır."

Kitabın sayfalarını çevirdim. Ellerim terliyordu. Sayfalar parmaklarıma yapışıyordu. Yılın hangi zamanı olursa olsun, hapishane sıcaktır. Ter, kanalizasyon ve hücrelere bir eşya gibi yığılmış adamların çaresizliği kokuyor.

Müdür dedi ki, "Belli ki Carver senden istediği her şeyi almış. Seninle işi bitti. Bunu kişisel olarak algılama. Zarar görmeden kurtulduğun için kendini şanslı say."

Yıkılmamış.

Kelimenin kafamda dönüp durmasına izin verdim. Uzun koridorda bana eşlik edilirken yüksek sesle söyledim. Elimde hala kitapla otururken arabada da tekrarladım.

Sadece Bir Kez Yaşlanırsın! Eski Çocuklar İçin Bir Kitap yetişkinlere yönelik resimli bir kitaptı. Birkaç yıl önce, sen ve kız kardeşlerin doğum günümde bana aynı kitabın bir kopyasını hediye etmiştiniz, çünkü gençler yaşlı insanların daha da yaşlanmasını her zaman komik bulurlar. Ben'e bu kitaptan bahsettiğimi hiç hatırlamıyorum, ama seninle ilgili bir ipucunu ortaya çıkarması için onu tuzağa düşürmeye çalıştığım ilk zamanlarda ona söyleyeceğim bir şey gibi görünüyordu.

Konuşma şöyle olurdu:

Ben: Söylesene Sam, son zamanlarda ne okuyorsun?

Julia ve kızların bana doğum günümde verdiği bir kitabı buldum. Dr. Seuss'un *"You're Only Old Once!"* kitabı.

Ben: Biliyor musun, en sevdiğim doğum günü hediyem on altı yaşıma girdiğimde annemin bana arabasının anahtarlarını vermesiydi. Senin ilk araban neydi, Sam? Bahse girerim eski bir külüstürdü. Kızları deli gibi çekerdin.

O da böyleydi. Konuyu hep iltifatla değiştirirdi. Genellikle daha kurnazdı. Birinin sizi nasıl manipüle ettiğini tarif etmek zordur çünkü bu gerçekleşirken genellikle bunun farkında olmazsınız. Tam olarak not almıyorsunuz, demek istediğim bu.

Ziyaretlerim sırasında Ben'in benim hakkımda çok daha fazla bilgi topladığından eminim. Var olduğunu bile bilmediğim bir seviyede çalıştığını itiraf etmeliyim. Ve o bir psikopattı, bunu biliyordum, ama ilginç bir psikopattı ve bana on ay boyunca haftada bir gün, her hafta yapacak bir şey verdi.

Diğer alternatif ise bileklerimi kesmek ve kanın küvetin giderinden aşağı akmasını izlemektir.

Gümüş çekmecedeki eşyaları listelerken neşterden de bahsetmeliydim. Neredeyse bir yıldır orada duruyor - cerrahi olarak keskinleştirilmiş bıçağı olan parlak metal. Eti ne kadar kolay kestiğini gördüm ve benimkini ne kadar kolay kesebileceğini hayal ettim.

Sanırım olan şuydu: Ben o depresyondan çıkmama yardım ettiğini ve artık beni bırakma zamanının geldiğini biliyordu. Temasımızı sonlandırmak istediği için değil, ziyaret etmeye devam edersem, yeniden inşa etmek için çok uğraştığı şeyi yok etmek için çok cazip olacağı için.

Müdür garip arkadaşımın psikopat olduğu konusunda haklıydı ama Ben Carver'ın empati eksikliği konusunda yanılıyordu. Elimde bunun kanıtı var.

Ölüm hücresinde yaşarken *You're Only Old Once!* kitabının bir kopyasını almayı nasıl başardı bilmiyorum ama Ben'in çok becerikli olduğunu biliyorum. Dışarıda birçok hayranı vardı. Gardiyanlar ona yaşlı bir adamın saygısını gösteriyordu. Hapishanede bile Ben neredeyse istediği her şeyi elde edebiliyordu. Ve iyi bir nedeni olmadıkça hiçbir şey istemezdi. Bu seferki sebep bana bir mesaj göndermekti.

Bu Ben'in kitabın içine yazdığı yazı:

"Önce imgelere sahip olmalısınız. Sonra kelimeler gelir."

Robert James Waller.

Görüntüler.

Bu kelimeyi daha önce de görmüştüm - şerifin ofisine yaptığım yıllık okuma ziyaretinde en az altı kez. Bu kelime bir eylemle, eylem de bir fiille bağlantılıydı ve bu fiil bir adam tarafından işlenmişti ve şimdi anladığım kadarıyla o adam da sizinle bağlantılıydı.

Gördün mü tatlım?

Ben Carver senin hakkında bir şeyler biliyordu.

ON

Lydia Atina şehir merkezindeki kemerin önünde duruyordu. Telefonuna baktı. Bağlantıları yenilemek için arama sayfasını yeniden yükledi. Anna Kilpatrick davasında yeni bir ayrıntı yoktu. Bu, haber kaynaklarının hikâyeyi tekrarlamasına engel olmamıştı. Basın toplantısından çıkarabildikleri her duygu kırıntısını sağıyorlardı. Eleanor'un yürek parçalayan patlaması haber bültenlerini altüst etmişti. MSNBC, Fox, CBS, ABC ve NBC Pazar sabahı siyasi özetlerini terk etmişti. CNN, Eleanor ve Bob Kilpatrick'in ruh halini tartışması için bir psikiyatrist getirmişti. Doktorun ölen kızın ailesiyle hiç tanışmamış olması, hatta bir çocuğun kaçırılıp öldürüldüğü bir davada çalışmamış olması, ulusal televizyonda uzman olarak konuşma yeterliliğine gölge düşürmüyordu.

Lydia onların ruh halini bilmek için daha nitelikliydi. On altı yaşındaki kızları ölmüştü. İşkence görmüş, damgalanmış ve daha çok bir suçlunun avlanma alanı gibi olan, şaka gibi bir eğlence yolu olan BeltLine'da terk edilmişti. Kilpatrick'ler şu anda muhtemelen tek çocuklarına kavuşmanın en uygun yolunu arıyorlardı.

Muhtemelen başından beri Anna'nın öldüğünden şüphelenmişlerdi ama bir gerçek olabileceğini düşünmek vardı, bir de bunu doğrulamak. Cesedini görmüşlerdi. Onun alçalışına tanıklık etmişlerdi. Tam olarak ne olduğunu bilmek, hayallerinde canlandırdıkları dehşetten daha mı iyiydi?

Carroll ailesi gibi onlar da iki silah arasında kalmışlardı.

Lydia alnındaki teri sildi. Hava sıcaklığı gece boyunca düşmüştü ama muhtemelen şoktan, stresten ya da ikisinin birleşiminden dolayı kendini sıcak hissediyordu. İç Savaş'tan beri Kuzey Kampüsü'nün girişinde duran demir kemere çıkan taş basamakları tırmandı. Babası onlara futbol maçlarından sonra kemerin tuvalet kâğıdıyla kaplanmasıyla ilgili hikâyeler anlatmıştı. Julia ilk Körfez Savaşı'na karşı yapılan bir protesto sırasında neredeyse burada tutuklanıyordu. Hayatının son gecesinde, Manhattan'a giderken arkadaşlarıyla birlikte kemerin önünden geçmişti.

Manhattan'dan sonra onu bir daha hiç görmediler.

Lydia kızını istiyordu. Onu kucağına almak ve Dee'nin sadece hasta olduğunda ya da üzgün hissettiğinde yapmasına izin verdiği şekilde başını öpmek istiyordu. Dee bebekken kucağa alınmayı çok severdi. Lydia'nın sırtı, yemek pişirirken onu mutfakta taşımaktan ya da çamaşır yıkarken onu kalçasına yaslamaktan sürekli ağrıyordu. Rick doğduğunda, Dee kendini bir battaniye gibi ikisinin üzerine örter, ayaklarını Rick'in kucağına, başını da Lydia'nın kucağına koyardı. Rick ve Lydia birbirlerine bakıp gülümserlerdi çünkü aralarında mükemmel bir küçük kız vardı. Ve Lydia büyük bir rahatlama hissedirdi çünkü Dee'nin güvende olduğunu gerçekten bildiği tek an, kızının nefeslerini sayabilecek kadar ona yakın olduğu zamandı.

Başını ellerinin arasına aldı. Gözlerini kapattı. Eleanor Kilpatrick'in beyninin her kıvrımına kazınmış görüntülerine teslim oldu. Annesinin böylesine hasarlı bir şiddetle çılgılık atması. Yüzündeki perili ifade. Karnının sol tarafına çizdiği X işareti.

Eleanor belli ki sağ elini kullanıyordu. X işaretini çizmek için karnına doğru uzanması gerekmişti. Tam olarak o noktayı tesadüfen seçmemiştir.

Lydia Broad Caddesi'nin karşısına baktı. Claire Starbucks'ın dışında, onu bıraktığı yerde oturuyordu. Gözlerini boşluğa dikmiş, dimdik duruyordu. Claire'in

bir katatoniğin şaşkın bakışları vardı. Onda sinir bozucu bir durgunluk vardı. Onu okumak her zaman çok zor olmuştu ama şu anda içinden çıkılmaz bir haldeydi.

Lydia ayağa kalktı. Aralarındaki otuz metre Claire'in düşüncelerini sihirli bir şekilde anlamasına yardımcı olmayacaktı. Broad'a doğru yürüdü, trafik olmamasına rağmen refüjde durdu. Georgia dün gece Auburn'ü yenmişti. Kasaba galibiyetin etkisiyle uyuyordu. Kaldırımlar dökülen biralardan yapış yapış olmuştu. Çöpler sokaklara saçılmıştı.

Lydia masaya oturduğunda Claire başını kaldırmadı ama "Farklı görünüyor mu?" diye sordu.

"Açık hava alışveriş merkezi gibi görünüyor," dedi, çünkü kampüs şirin bir güney üniversitesinden genişleyen bir şirket devine dönüşmüştü. "Neredeyse banliyö gibi."

"Gerçekten değişen tek şey haki şortların uzunluğu."

"Taco Stand eskiden burada değil miydi?"

"Tam önüne park ettik." Claire başını eğerek yönü gösterdi.

Lydia boynunu büktü. Kaldırımında daha fazla masa ve sandalye gördü. Hava çok soğuk olduğu için kimse dışarıda oturmuyordu. Elinde süpürge ve faraşla bir kadın duruyordu ama bir önceki geceden kalan çöpleri süpürmek yerine telefonunu kontrol ediyordu.

Claire, "Benden hiç tuhaf bir şey istemedi," dedi.

Lydia tekrar kız kardeşine döndü.

"Filmi onun bilgisayarında ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum.

-sadece zincirlenmiş kızla olan başlangıcı- garip bir his vardı, neredeyse bir ihanet gibi, çünkü neden bana getirmediğini bilmek istiyordum." Bir koşucunun yavaşça karşıdan karşıya geçişini izledi. "Düşündüm ki, eğer insanları zincire vurmak, deri ve göz bağı gibi şeylerle ilgileniyorsa, özellikle ilgilenmediğim halde, neden b u n u bana getirmedi?"

denememi istedi mi?" Lydia'ya bir cevap bekliyormuş gibi baktı.

Lydia sadece omuz silkebildi.

"Muhtemelen evet derdim." Claire kendisiyle çelişiyormuş gibi başını salladı. "Yani, eğer gerçekten istediği buysa, o zaman denerdim, değil mi? Çünkü sen böyle yaparsın. Ve Paul bunu biliyordu. Deneyeceğimi biliyordu."

Lydia yine omuz silkti ama hiçbir fikri yoktu.

"Benden hiçbir zaman hizmetçi gibi giyinmemi, liseli kız gibi davranmamı ya da duyduğunuz diğer şeyleri istemedi. Hiç anal istemedi bile ve her erkek eninde sonunda anal ister."

Lydia kimsenin duymamasını umarak etrafına bakındı.

"Benden daha gençti," diye devam etti Claire. "İlk kadın - onu gördüğümde, bir anlığına benden daha genç olduğunu düşündüm ve bu canımı yaktı, çünkü artık genç değilim. Ona veremediğim tek şey buydu."

Lydia sandalyesinde arkasına yaslandı. Claire'in konuşmasına izin vermekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Onunla evlendiğimde ona aşık değildim. Yani, onu seviyordum, ama değildi ..." Duygularını eliyle uzaklaştırdı. "Evleneli bir yıldan az olmuştu ve Noel yaklaşıyordu. Paul yüksek lisansını yapıyordu ve ben de bir hukuk bürosunda telefonlara bakıyordum. Evli olmak çok anlamsız geliyordu. Çok sıkıcı. Annem ve babam Julia'dan önce hayat doluydular. Çok tutkulu, ilginç insanlardı. Bunu hatırlıyor musun? Önceden nasıldı?"

Lydia gülümsedi, çünkü Claire bu tek soruyla bir şekilde anıların kilidini açmıştı. Sam ve Helen Carroll evliliklerinin üzerinden yirmi iki yıl geçmesine rağmen birbirlerinden ellerini çekemeyen gençler gibi davranıyorlardı.

Claire, "Dansa, partilere ve akşam yemeklerine giderlerdi, kendi ilgi alanları vardı ve sürekli birbirleriyle konuşmayı severlerdi. Nasıl konuştuğumuzu hatırlayın."

sözlerini kesmek yasak mıydı? Biz de onları bölmek istemedik, çünkü çok etkileyiciydiler." Claire de gülümsedi. "Her şeyi okudular. Her şeyi gördüler. İnsanlar onlarla vakit geçirmek için yarıştı. Bir parti verirdi ve Carroll'ların çok eğlenceli olduğunu duydukları için kapıya yabancılar gelirdi."

Lydia her şeyin geri geldiğini hissetti -Helen'in kereviz saplarına peynir püskürtmesi ve Sam'in ızgarada kaşlarını yakması. Sessiz sinema oyunları. Hararetli siyasi tartışmalar. Kitaplar, sanat ve filmler hakkında canlı tartışmalar.

Claire şöyle devam etti: "Sürekli birbirlerini öpüyorlardı. Gerçek öpüşme gibi. Ve biz bunun iğrenç olduğunu söyledik ama güzel değil miydi, Pepper? Onları görüp aşkın böyle bir şey olduğunu düşünmedin mi?"

Lydia başını salladı. Uzun zamandır unuttuğu anılar onu sarhoş etmişti.

"Paul ile geçirdiğimiz ilk yıl, sahip olmadığımız şey buydu. En azından ben sahip olduğumuzu düşünmüyordum." Claire o kadar sert yutkundu ki boğazı kırırdadı. "O gece işten eve bisikletle dönerken dürüst olup ona her şeyin bittiğini söyleyeceğimi düşündüm. Yara bandını yırtıp atacaktım. Noel partilerinin ve Yeni Yıl'ın gelip geçmesini beklemeyin. Sadece söyle." Durakladı. Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı. "Ama eve geldiğimde Paul yataktaydı. Kestirdiğini sanıyordum ama ter içindeydi. Hırıltısını duyabiliyordum. Her göz kırpışında göz kapakları titriyordu. Onu ayağa kaldırdım ve hastaneye götürdüm. Haftalardır soğuk algınlığı vardı ama zatürreye dönüşmüştü. Ölebilirdi. Neredeyse ölüyordu." Gözyaşlarını sildi. "Ama şöyle bir şey var: Çok korkmuştum. Onsuz bir hayat düşünemiyordum. Saatler önce onu terk etmeye hazırdım ama sonra yapamayacağımı anladım." Sanki biri ondan bunu istemiş gibi başını sertçe salladı. "Neredeyse üç hafta hastanede kaldı ve ben yanından hiç ayrılmadım. Ona kitap okudum. Onunla aynı yatakta yattım. Onu yıkadım. Onu yıkadım."

Paul'ün bana ihtiyacı olduğunu hep biliyordum ama onu neredeyse kaybedene kadar ona gerçekten ama gerçekten ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim."

Claire derin bir nefes almak için durdu. "Birine aşık olduğunuzda böyle olur. Şehvet ve tavşanlar gibi sevişmek ve onun yanında olabilmek için hayatınızın boka sarmasına izin vermek, işte bu tutkudur. Sınırdaki bir saplantı. Ve her zaman kendini tüketir. Bunu biliyorsun, Liddie. Bu yüksek asla ama asla sürmez. Ama o hastanede onunla ilgilenirken, Paul'le yaşadığım şeyin, yaşadığımı sandığım şeyin aşktan öte bir şey olduğunu fark etmeye başladım. Bu aşık *olmaktı*. O kadar somuttu ki neredeyse ellerimle dokunabilirdim. Dişlerimle ısırabilirdim."

Lydia bunu asla bu şekilde ifade etmezdi ama Rick'ten kız kardeşinin neden bahsettiğini anlamıştı. Benliğinin çok büyük bir kısmı ona bağlıydı: sevgili, yoldaş, en iyi arkadaş, folyo. Bunca zaman boyunca Dee'yi kaybetmenin nasıl bir his olacağına odaklanmıştı ama Rick'i kaybetmek pek çok farklı açıdan yıkıcı olacaktı.

Claire, "Paul, Julia'yı kaybetmenin benim için nasıl bir his olduğunu biliyordu. Ona her şeyi anlattım. *Her şeyi*. Tek bir ayrıntıyı bile saklamadım. Hayatımda hiçbir zaman bir erkeğe karşı bu kadar dürüst olduğumu hatırlamıyorum. Annemin bir hayalete, babamın da Don Kişot'a dönüşmesinin nasıl bir şey olduğunu anlattım. Günü atlatabilmem için sana ne kadar ihtiyacım olduğunu." Lydia'nın kendisine baktığından emin oldu. "Beni sen kurtardın, Pepper. Dibe vurduğumda tutunabileceğim tek şey sendin."

Lydia boğazında bir yumru hissetti. Birbirlerini kurtarmışlardı.

"Muhtemelen Paul bu yüzden bizi ayırmak zorunda kaldı, sence de öyle değil mi? Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Annemden bile daha önemliydin, çünkü ne olursa olsun yanımda olacağına güveniyordum."

Lydia başını salladı. Paul'ün aklından neler geçtiğini söylemenin hiçbir yolu yoktu.

"Anna Kilpatrick'in ailesinin neler yaşadığını benden biliyordu ve buna rağmen o korkunç filmleri izledi. Belki de bu yüzden, çünkü bence acı çeken tek kişinin Anna olmadığını bilmekten zevk alıyordu. Aileye, topluma ve hatta bize -size, bana, anneme, Büyükanne Ginny'ye- yayılan başka acı katmanları da vardı. Bana sürekli Anna Kilpatrick hakkında sorular soruyor ya da davadan bahsediyor ve tepkimi ölçüyordu. Öldüğü gece bile bu konuyu açtı." Kuru bir kahkaha attı. "Beni önemseydiği için sorduğunu sanıyordum ama şimdi bunun oyununun bir parçası olduğunu görebiliyorum. O kadınlara tecavüz edip sonra da onları yıllarca takip ettirmekle aynı sapkınlık."

Lydia aynı fikirde değildi ama "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bu kontrole ilgili. İstedğim her şeye sahip olduğumu düşünmemi sağlayarak beni yıllarca kontrol etti. Seni aileden soyutlayarak kontrol etti. Anneme mükemmel bir damat olduğunu düşündürerek onu kontrol etti. Dosyalarındaki o kadınları, tam olarak nerede olduklarını bilerek kontrol etti. Büyükanne Ginny'yi bile kontrol etti, çünkü onun parası olmasaydı devlet bakımevinde olurdu. Tüm asil, fakir dul saçmalıklarına rağmen, özel bir daireye ve haftalık hizmetçi hizmetine sahip olmayı seviyor. Öyle ya da böyle, hepimiz onun kontrolü altındaydık."

Lydia ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi. Paul hayattayken Claire neden bunların hiçbirini görmemişti? Karanlık doğasını saklamakta gerçekten bu kadar iyi miydi?

Claire, "Bu Lexie Fuller denen kadının neler yaşadığını ancak Tanrı bilir. Belki de benden tuhaf bir şey yapmamı hiç istemedi çünkü onunla yapıyordu." Tekrar güldü. "Aslında bir yanımda öyle olmasını umuyor, çünkü bu tamamen deli olmadığım anlamına gelirdi, çünkü o çok normaldi. Onun içini gördüğünü biliyorum ama hayatı boyunca onda bir sorun olduğunu düşünen tek kişi sendin. Babam bile kandı. Sana söyledim."

Günlüklerini okudum. Paul hakkında söylediği en kötü şey beni çok sevdiğiydi."

Lydia babasının Paul'e fazla ilgi gösterdiğinden şüpheliydi. Sam Carroll hayatını kaybettiğinde Claire onunla daha yeni yeni ciddi olmaya başlamıştı. Lydia her zaman bu trajedinin ilişkilerini ilerlettiğini düşünmüştü.

Claire ona şöyle dedi: "Paul sana o kötü yanını göstermeyi seçti. Bunu herkesten saklamak için çok uğraştı ama sana gösterdi çünkü bunun bizi ayıracağını biliyordu."

"Seninle oynamasına *izin verdin*." Lydia o sözleri söyleyene kadar hâlâ ne kadar kızgın olduğunu fark etmemişti. Claire neden kaldıkları yerden devam ediyordu ki? Sanki son on sekiz yıl hiç yaşanmamış, Lydia'nın soğukta kalmasının tek nedeni kendisi değilmiş gibi Lydia'ya içini döküyordu. Kız kardeşine, "Benim yerime bir çocuğu seçtin." dedi.

Claire Lydia'nın bakışlarını tuttu. "Haklısın. Yaptım. Ve bunu asla unutabileceğimizi sanmıyorum çünkü bu gerçekten affedilemez bir şey."

Gözlerini kaçıran ilk kişi Lydia oldu. Gerçek kötü adamın kim olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı. Paul hayatını insanları manipüle etmeye adanmıştı. Claire üniversitede tanıştıklarında saf ve savunmasız bir gençti. Helen hâlâ berbat durumdaydı. Sam intiharın eşiğindeydi. Lydia hapse girip çıkıyordu. Paul'ün dişlerini ona geçirebilmesi şaşırtıcı mıydı?

Ama Lydia yine de affetme yeteneğini kendinde bulamadı.

Claire, "Sizce Yüzbaşı Mayhew'i aramalı mıyım?" diye sordu.

"Ne için?" Lydia telaşını sesinden uzak tutamadı. Konunun aniden değişmesi onu soğuk bir rüzgâr gibi çarpmıştı. "Sana filmler hakkında yalan söyledi. Sahte olduklarını söyledi."

"Belki de bunları basına sızdırmamı istemediği için yalan söylemiştir?"

"Hayır, bir tedbir kararı çıkartırdı. Ya da aktif bir soruşturmaya müdahale ettiğiniz için sizi tutuklardı. Ya da sadece sessiz kalmanızı söylerdi."

Claire, "Bunu Ajan Nolan'a götüreceğim değilim," dedi. "Başka kim kaldı? Huckleberry?" Elini şerifin ofisinin bulunduğu genel yöne doğru salladı. "Julia'yla çok iyi bir iş çıkardı. Eminim bu işin üstesinden gelecektir."

Lydia hayal güçlerinin onları ele geçirmesine izin veriyorlarmış gibi hissediyordu. "Gerçekte ne biliyoruz Claire? Paul'ün filmleri izlediğini. Hepsi bu."

"Filmler gerçektir."

"Gerçek olduklarını *düşünüyoruz*." Lydia yine şeytanın avukatlığını yapmaya çalıştı. "O kızın Anna Kilpatrick'e benzediğini *düşünüyoruz*. Annesinin bir basın toplantısı sırasında söylediklerine ve yaptıklarına dayanarak aynı şekilde sakatlandığını *düşünüyoruz*. Ama yüzde yüz emin miyiz? Yoksa sadece kendi kendimize mi konuşuyoruz?"

"Doğrulama önyargısı." Claire kendi sözlerine kaşlarını çatı. "Mayhew'i aramanın ne gibi bir dezavantajı olabilir ki?"

"Çünkü sana filmler hakkında yalan söyledi. Çünkü şu anda şehirdeki en büyük dava üzerinde çalışıyor olması gerekiyordu ve senin evine gidip bir hırsızlık girişimini araştırmak için her şeyi bıraktı. Çünkü o bir polis ve eğer onu kızdırırsanız, hayatınızı cehenneme çevirebilir."

"Şimdi benim hayatım ne olacak?" Claire elini uzattı. "Kullan-at telefonu bana ver."

Lydia kız kardeşini inceledi. Onda farklı bir şeyler vardı. Şaşkın bir seyirci gibi konuşmayı bırakmış ve sorumlu kişi gibi davranmaya başlamıştı.

Lydia, "Ona ne söyleyeceksin?" diye sordu.

"Bana karşı dürüst olması gerektiğini. Eleanor Kilpatrick'e göre, kızı filmdeki kızla aynı şekilde istismara uğramışken, filmin neden gerçek olmadığını bana tekrar açıklaması gerekiyor."

"Bu harika bir fikir, Sweetpea." Lydia alaycı bir tavır takındı. "Yüksek rütbeli bir polis memurunun

bir cinayeti örtbas ediyor olabilir, ya da bir şekilde cinayete karışmış olabilir, ya da cinayeti filme çekmiş olabilir, ya da cinayetin görüntülerini dağıtıyor olabilir, ya da belki de bunların hepsi olabilir ve siz de onu arayıp "Hey, dostum, ne var ne yok?" diye soracaksınız.

"J. J. Walker gibi konuşmayı planlamamıştım ama özü bu."

"Claire."

Telefon için elini uzattı.

Lydia kız kardeşinin kararını verdiğini biliyordu. Telefonu bulmak için çantasını karıştırdı. Elinin tersi Claire'in masasından aldığı Percocet şişesine çarptı. Lydia kendi kendine hapları Claire'den sakladığını söylemişti ama onları kendisi için sakladığından şüpheleniyordu.

"Getirdin mi?"

"Evet, getirdim." Lydia telefonu çıkardı ve Claire'e uzattı. Çantasını kapadı.

Claire cüzdanında Jacob Mayhew'in kartvizitini kolayca buldu. Numarayı çevirdi ve telefonu kulağına dayadı.

Lydia'nın vücudu gerildi. Duyamadığı zilleri saydı. Avuç içleri terlemişti. Hızla akan kanın sesi kulaklarına çarpıyordu. Yıllardır hapishaneye girmemişti ama yine de polisten korkuyordu.

Claire başını salladı. "Sesli mesaj."

Claire aramayı sonlandırırken Lydia uzun bir nefes verdi.

"Muhtemelen yine de bana yalan söyleyecektir." Claire telefonu masanın üzerine bıraktı. "Senden başka kime güveneceğimi bilmiyorum artık."

Lydia ellerine baktı. Avuç içleri soğuk, kafesli metalin üzerinde ıslak izler bırakmıştı. Burada olmak istemiyordu. Burada olmamalıydı. Eve, Dee'nin yanına dönmeliydi. Eğer şimdi giderlerse, Lydia ailesine geç kahvaltı hazırlamak için zamanında eve dönebilirdi.

"Doksan bir yılının Mart ayında okuldaydı."

Lydia başını kaldırıp kız kardeşine baktı.

"Julia kaybolduğunda Paul Lyman Ward Akademisi'nde yaşıyordu."

Lydia, Claire cevap verene kadar bu sorunun aklında olduğunu fark etmemişti. "Emin misin?"

"Auburn'ün hemen dışında. Bir gün beni kampüsü görmeye götürdü. Neden gitmek istediğini bilmiyordum. Orada geçirdiği her dakikadan nefret ediyordu. Ama sonra okula vardık ve bana hava atmak istediğini fark ettim, ki bu iyiydi, çünkü hava atılmasından hoşlanıyordum, ama yatılı bir okuldu ve çok küçük, çok dindar ve inanılmaz derecede katıydı."

Lydia daha önce birçok kez Auburn'den Atina'ya gitmişti. "Julia bir pazartesi gecesi saat on bir sularında kayboldu. Burası ile Auburn arası sadece üç saat."

"Paul on beş yaşındaydı. Bırakın arabayı, ehliyeti bile yoktu ve çocukları gecede iki ya da üç kez kontrol ediyorlardı. Çoğu oradaydı çünkü aileleri onları kontrol edemiyordu."

"Paul bu yüzden mi oradaydı?"

"Bana bir burs kazandığını söyledi." Claire omuz silkti. "Mantıklı geldi. Babası Vietnam'da donanmada görev yapmış. Paul onun izinden gitmeyi, en azından üniversite masraflarını karşılamayı planlıyordu, ta ki mimarlık üzerine bir kitap okuyup fikrini değiştirene kadar."

Lydia buna inanmadı. "Paul gerçekten zekiydi. Belki de dahi seviyesinde zekiydi. Eğer gerçekten Donanma'da olmak isteseydi, Alabama'nın Asshole kasabasının ortasındaki aşırı katı, muhafazakâr bir Hristiyan yatılı okuluna değil, NAPS ya da West Point Prep'e giderdi."

Claire bir an için gözlerini kapattı. Başıyla onayladı.

Lydia, "Gizlice kaçmadığına emin misin?" diye sordu.

"Olabilirdiğince eminim," diye itiraf etti Claire. "Tüm bu süre boyunca derslere mükemmel devam etti. Resmi hâlâ müdürün odasındaki kupa dolabında duruyordu."

derse girmede ya da kampüs dışında olduğu için disiplin cezası aldı ve Bahar Tatili bir hafta sonraydı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü mekiğin kalkışını izlemek için Kennedy Uzay Merkezi'ne gitmişti. Bir tür teknik sorun vardı, bu yüzden mekik havalanamadı. Fotoğrafları gördüm. Üzerinde tarih yazan büyük bir pankartın önünde duruyordu ve uzakta boş fırlatma rampasını görebiliyordunuz ve tarihin Mart ayının ikinci haftası olduğunu hatırlıyorum çünkü-"

"Julia." Lydia elinde süpürge olan kadına baktı. Masaları bir araya getirirken kaldırımdaki sandalyeleri sıırıyordu.

Claire, "Babamı tutuklatan o hıyar herif hâlâ burayı işletiyor," dedi.

Lydia annesinin kütüphaneci sesiyle Sam'in tutuklanmasından bahsettiğini çok net hatırlıyordu, açık bir alevi dondurabilecek öfkeli bir fısıltıydı bu.

Claire, "Tuhaf, seninleyken babamı daha çok özlüyorum. Sanırım onu tanıyan ve gerçekten konuşabildiğim tek kişi sen olduğun için."

Starbucks'ın kapısı açıldı. Bir grup çocuk yuvarlanarak kaldırıma çıktı. Her birinin elinde dumanı tüten bir fincan kahve vardı. Akşamdan kalma oldukları her hallerinden belliydi, el yordamıyla sigara paketlerini arıyorlardı.

Lydia ayağa kalktı. "Hadi buradan çıkalım."

Tesla, Taco Stand'ın önüne park edilmişti. Lydia restoranın ön camlarından içeri baktı. Dekor önemli ölçüde yenilenmişti. Sandalyeler dolguluydu. Masalar temiz görünüyordu. Masaların üzerinde ucuz kâğıt havlu ruloları yerine peçetelikler vardı.

Claire, "Hâlâ eve gidiyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Sanırım." Lydia ilerlemeye devam etmekten başka ne yapacağını bilmiyordu.

Tekrar Tesla'nın direksiyonuna geçti. Motoru çalıştırmak için frene dokundu. Rick duymaktan zevk alacaktı

araba hakkında detaylar. Dokunmatik ekran. Sarı çizgiyi geçtiğinizde direksiyonun nasıl titrediği. Bu bilgileri onu yumuşatmak için kullanacaktı çünkü Lydia ona Claire'le neler yaptıklarını anlattığında adam haklı olarak çılgına dönecekti.

"Atlanta Otoyolu'na geri dönün." Claire dokunmatik ekrana Fuller'ın adresini girdi. "Annemle babamın Noel partilerinden birinde Julia ile 'Love Shack' şarkısında dans ettiğimizi hatırlıyorum. Sen hatırlıyor musun? Kaybolmasından üç ay önceydi."

Lydia başıyla onayladı ama akıllı hâlâ Rick'teydi. Ne yazık ki birbirlerinden bir şeyler sakladıkları türden bir ilişkileri yoktu. Sonuçları ne olursa olsun her şeyi ortaya döküyorlardı. Muhtemelen onunla konuşmayı kesecekti. Hatta onun çılgın yolculuğunun bardağı taşıran son damla olduğunu bile düşünebilirdi.

"Julia bu yoldan gitti." Claire Kemer'den geçerek Julia'nın birinci sınıfta kaldığı Hill Topluluğu'nu işaret etti. "Yurtlar artık klimalı. Annem ücretsiz kablolu yayın, kablosuz internet, spor salonu ve kahve barı olduğunu söyledi."

Lydia boğazını temizledi. Rick'in kendisine kızacağını düşünmekten, ona ne yapması gerektiğini söylediği için Rick'e kızmaya geçmişti ki bu çılgınca bir şeydi çünkü konuşmaların hiçbiri aslında kendi kafasının içinde gerçekleşmemişti.

Claire, "Manhattan hâlâ orada. Artık tamamen farklı."

"Annem yıldönümünde hâlâ patikada yürüyor mu?"

"Sanırım öyle. Bunun hakkında pek konuşmuyoruz."

Lydia dilinin ucunu çiğnedi. Helen ve Claire'in kendisi hakkında hiç konuşup konuşmadıklarını sormak istiyordu ama cevaptan çok korkuyordu.

Claire, "Acaba nesi var?" dedi. "Annemin mi?"

"Lexie Fuller ile." Claire koltuğunda dönerek Lydia'ya baktı. "Paul belli ki Julia yüzünden beni seçti. O kaybolduktan sonra çok savunmasızdım. Benim trajedim onu cezbedti. Anlamıyor musun?"

Lydia şimdiye kadar görmemişti.

"İlk tanıştığımızda Paul Julia'yı bilmiyormuş gibi davrandı ama elbette biliyordu. Ailesi Julia'nın kaybolduğu yerden on beş dakika uzakta yaşıyordu. Çiftlik kendi kendine yetmiyordu. Babası kampüsün bahçe işlerinde mevsimlik olarak çalışıyordu. Annesi şehir merkezinde muhasebecilik yapıyordu. Julia'nın yüzünün olduğu kayıp posterleri her yerdeydi. Hikaye tüm gazetelerdeydi. Bu olmasa bile, Auburn'deki insanlar biliyordu. Atina'dan bir sürü öğrenci vardı. Siz de oradaydınız. Kendi gözlerinizle gördünüz. Kimseye söylemedik ama herkes biliyordu."

"O zaman neden bilmediğini söylediğinde ona inandınız?"

"Bir yanıma anlamadı. Sadece kibar olmaya çalıştığını düşündüm, çünkü bu bir tür dedikodu gibiydi." Başının yan tarafını koltuğa yasladı. "Bu, ona herhangi bir konuda inanmadığım aklıma gelen tek örnek."

GPS yaklaşan bir dönüş için onu uyarırken Lydia arabayı yavaşlattı. Garip bir şekilde, Claire'in Lydia'nın on sekiz yıl önce fark ettiği sorunları nihayet görmesinden hiç zevk almadı. Belki de Claire haklıydı. Lydia Paul'ün karanlık tarafını sadece ona göstermeyi seçtiği için görmüştü. Arabadaki o an hiç yaşanmamış olsaydı, büyük olasılıkla bunca yıl ona, her nedense kız kardeşini mutlu eden sinir bozucu bir enişte olarak katlanacaktı.

Ve açıkça Claire'i mutlu etmişti. En azından hayattayken. Bu piçin nasıl çalıştığını bildiğine göre, Claire'e kur yapmak muhtemelen onlar tanışmadan önce başlayan uzun bir oyunun parçasıydı. Lydia onun bir yerlerde Claire Carroll'la ilgili kalın bir dosyası olduğunu düşünmezdi. Claire'in Lydia'yı takip edeceğini bildiği için mi Auburn'deydi?

Üniversite mi? Matematik laboratuvarında çalışmasının tek nedeni kızın trigonometri dersinden kaldığını öğrenmesi miydi?

Lydia, Claire'in ona laboratuvarında yeni tanıştığı adamdan nefes nefese bahsedişini hâlâ hatırlıyordu. Paul, Claire'in ruhuna girmenin mükemmel yolunu keşfetmişti - Claire'in neredeyse bebekliğinden beri duyduğu yakışıklılığını övmemişti. Onun aklını övmüştü. Ve bunu öyle bir şekilde yapmıştı ki, sanki gezegende Claire'in yüzünden daha fazlasını sunabileceğini fark eden tek erkek oymuş gibi görünüyordu.

Lydia arabayı bankete çekti. Vitesi park konumuna getirdi. Claire'e döndü ve ona en başından beri söylemesi gereken bir şeyi söyledi. "Benim on yedi yaşında bir kızım var."

Claire şaşırmış görünüyordu ama görünüşe göre Lydia'nın düşündüğü nedenden dolayı değil. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Zaten biliyordun." Lydia bu kadar aptal olduğu için kendini tekmelemek istedi ve sonra kusmak istedi çünkü Paul'ün bir yabancıya onu takip etmesi için para vermesi fikri çok rahatsız ediciydi. "Paul'ün hakkımda bir dosyası olduğunu neden bana söylemedin?"

Claire gözlerini kaçırdı. "Seni korumaya çalışıyordum. Paul'ün ne yaptığını bilseydin yapardın diye düşündüm-"

"Beni terk ettiğin gibi seni de mi terk edeyim?"

Claire derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Haklısın. Ne zaman bu işin dışında kalman gerektiğini söylesem, seni tekrar işin içine çekmenin bir yolunu buluyorum çünkü ablamın her şeyi daha iyi hale getirmesini istiyorum." Lydia'ya baktı. "Özür dilerim. Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama gerçekten üzgünüm."

Lydia onun bir kez daha özür dilemesini istemiyordu. "Benim hakkımda başka ne biliyorsun?"

"Her şey," dedi. "En azından Paul'ün diğer kurbanları hakkında bildiğimiz her şey."

Kurban. Eğer o sinire biraz daha vurursa, Lydia'nın kanal tedavisine ihtiyacı olacaktı.

Claire'e "Bundan haberin var mıydı?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır. Hiçbirinden haberim yoktu."

"Beni ne zamandır takip ettiriyordu?"

"Neredeyse birbirimizle konuşmayı bıraktığımız andan itibaren."

Lydia hayatının gözlerinin önünden geçtiğini gördü. İyi şeyler değil, utanç verici şeyler. Hiçbir şey alacak parası olmadığı için marketten çıkarken çaldığı yiyecekleri gömleğinin ön kısmına sıkıştırdığı onca zaman. Dee'nin tüm popüler kızların giydiği güzel ceketini almasını istediği için outlet mağazasında bir ceketin etiketini değiştirdiği zaman. Çekin postada olduğu, kira parasının işte olduğu, yakında geri ödenecek krediler hakkında söylediği tüm yalanlar.

Paul ne kadarını görmüştü? Lydia'nın Rick'le fotoğraflarını mı? Basketbol sahasındaki Dee'yi? Kendisi cansız, klimalı malikânesinde otururken Lydia'nın yoksulluktan kurtulma mücadelesine gülmüş müydü?

Claire, "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama çok üzgünüm. Sana söylemeyecektim ama sonra bana kızından bahsettin ve rol yapmak yanlış geldi."

Lydia başını salladı. Bu Claire'in suçu değildi ama yine de onu suçlamak istiyordu.

"Çok güzel bir kız," dedi Claire. "Keşke babam hâlâ buralarda olsaydı da onunla tanışabilseydi."

Lydia vücudunda bir korku dalgasının dolaştığını hissetti. Kızını kaybetmenin nasıl bir his olacağına o kadar odaklanmıştı ki, annesini kaybetmesinin Dee'ye ne yapacağını hiç düşünmemişti.

Lydia fark etti ki, "Bunu gerçekten yapamam." "Biliyorum."

Claire'in bunu anlayabileceğini sanmıyordu. "Sadece ben değilim. Düşünmem gereken bir ailem var."

"Haklısın. Bu sefer gerçekten ciddiym. Gitmelisin." Claire emniyet kemerini çözdü. "Arabayı al. Annemi arayabilirim. Beni Atlanta'ya geri götürür." Kapı koluna uzandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Burası Paul'un yaşadığı yol. Fuller'ların evi buralarda bir yerde."

Lydia kızgınlığını gizleme zahmetine girmedi. "Sokakta öylece yürüyecek ve bulmayı mı umacaksın?"

"Bokun içine düşmek gibi bir huyum var." Claire kolu çekti. "Teşekkür ederim, Liddie. Ciddiyim."

"Dur." Lydia, Claire'in yine bir şeyler sakladığından emindi. "Bana söylemediğin şey ne?"

Claire arkasını dönmedi. "Lexie Fuller'ı kendi gözlerimle görmek istiyorum. Gözlerimi ondan ayırmak istemiyorum. Hepsi bu."

Lydia gözlerinin kısıldığını hissetti. Kız kardeşinde aptalca bir şey yapmaya karar vermiş birinin kaygısız havası vardı. "Neden?"

Claire başını salladı. "Önemli değil, Pepper. Evine, ailenin yanına git."

Lydia bu kez onu gerçekten yakaladı. "Bana ne yapacağını söyle."

Lydia'nın yüzüne döndü. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum, biliyorsun. Hayatında yaptıklarınla, böylesine akıllı ve yetenekli bir kız yetiştirmiş olmanla."

Lydia iltifatı elinin tersiyle itti. "Lexie Fuller'ın da onun kurbanlarından biri olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Claire omuz silkti. "Hepimiz onun kurbanlarıyız."

"Bu farklı." Lydia Claire'in kolunu daha sıkı kavradı. Ani bir panik patlaması hissetti. "Evin içinde kilitli ya da bir duvara zincirlenmiş olduğunu ve Lucy Liu gibi içeri girip onu kurtaracağını mı sanıyorsun?"

"Tabii ki hayır." Claire yola doğru baktı. "Belki de bizi maskeli adama götürecek bir bilgiye sahiptir."

Lydia'nın tüyleri diken diken oldu. Filmin o bölümünü izlememişti ama Claire'in anlattıkları dehşet vericiydi. "O adamla gerçekten tanışmak istiyor musun? Palayla bir kadını öldürdü. Sonra da ona tecavüz etti. Tanrım, Claire."

"Belki de onunla çoktan tanışmışsınızdır." Claire sanki olası olmayan varsayımlardan bahsediyorlarmış gibi omuz silkti. "Ya da belki Lexie Fuller onun kim olduğunu biliyordur."

"Ya da belki maskeli adam sıradaki Anna Kilpatrick'le birlikte o evdedir. Bu ihtimali hiç düşündün mü?" Lydia o kadar sinirlenmişti ki kafasını direksiyona vurmak istiyordu. "Biz süper kahraman değiliz Claire. Bu çok tehlikeli. Sadece kızımı düşünmüyorum. Seni, beni ve Paul'ün sırlarını ortaya çıkarmaya devam edersek başımıza neler gelebileceğini düşünüyorum."

Claire koltuğunda arkasına yaslandı. Önlerindeki uzun, düz yola baktı. "Bilmek zorundayım."

"Neden?" Lydia sordu. "O öldü. Artık onun hakkında bunu ilahi adalet olarak görecektir kadar çok şey biliyorsun. Yaptığımız diğer şeyler ise bela aramaktan başka bir şey değil."

"Anna Kilpatrick'in öldürüldüğünü gösteren başka bir video daha var."

Lydia ne diyeceğini bilemiyordu. Claire yine ondan on adım öndeydi.

Claire, "Dizinin tüm amacı da bu zaten, bir kreşendoya ulaşmak. Filmler bir ilerleme gösteriyor. Son adım cinayet, dolayısıyla Anna'nın öldürüldüğünü gösteren son bir film olmalı."

Lydia onun haklı olduğunu biliyordu. Kızı her kim kaçırdıysa, önce eğlenmeden ondan kurtulamazdı. "Tamam, diyelim ki bir mucize oldu ve filmi bulduk. Bize Anna Kilpatrick olabilecek birinin öldürülmesinden başka ne gösterecek?"

"Yüzü," dedi Claire. "Diğer kadınla olan son filmde yüzü görünüyordu. Kamera aslında ona yakınlaştırılmıştı."

"Yakınlaştırılmış mı?" Lydia ağzının içinin zımpara kağıdına dönüştüğünü hissetti. "Otomatik odaklama değil mi?"

"Hayır, dar bir çerçeveye yakınlaştırdı, böylece onu sadece belden yukarısını gördünüz."

"Kamerayı yakınlaştırmak için başka birinin daha çalışıyor olması gerekiyor."

"Biliyorum," dedi Claire ve Lydia onun karanlık ifadesinden kız kardeşinin bu konuyu geçiştirmeye çalıştığını anladı

bir süreliğine.

"Lexie Fuller?" Lydia denedi, çünkü Paul'ün aktif bir katılımcı olduğunu söylemenin Claire'i sonunda ikiye bölecek şey olacağını biliyordu. "Lexie'nin kameranın arkasında olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama filmler aynı senaryoyu takip ediyor, bu yüzden son Anna Kilpatrick filminin yüzüne zoom yaptığını varsayabiliriz."

Lydia kelimelerini dikkatle seçti. "Gerçekten de bu Lexie denen kişi bir cinayete zum yapan kameranın arkasındaysa, suç ortağı olduğunu itiraf edip kaydı teslim edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Onu görürsem, gözlerinin içine bakarsam, olaya karışıp karışmadığını anlayacağımı hissediyorum."

"Çok iyi bir karakter yargıcı olduğun için mi?"

Claire bu gözlemi omuz silkerek geçiştirdi. "Maskeli adam dışarıda bir yerlerde. Muhtemelen bir sonraki kurbanını arıyordur. Lexie Fuller onun kim olduğunu biliyorsa, belki onu durdurmaya yardım edebilir."

Lydia, "Bakalım doğru anlamış mıyım? Lexie Fuller'dan Anna Kilpatrick'in öldürüldüğünü gösterdiğini düşündüğün bir filmin kopyasını istiyorsun. Lexie'nin kendini suçladığı gerçeğini bir kenara bırakalım. Filmi kime vereceksin? Mayhew'e mi? Nolan'a mı?"

"Biri bana nasıl yapılacağını gösterse YouTube'a koyabilirim."

"İki saniye içinde kaldırılırdı ve FBI seni müstehcen materyal yaymaktan tutuklardı, Nolan da mahkemede aleyhinde tanıklık ederdi." Lydia'nın aklına çok daha korkunç bir şey geldi. "Maskeli adamın bütün bunları görmezden geleceğini mi sanıyorsun?"

Claire yola bakmaya devam etti. Her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu. Yüzünde Lydia'nın kahvede gördüğü aynı odaklanmış yoğunluk ifadesi vardı.

Claire, "Ya yirmi dört yıl önce iki kadın Julia'ya ne olduğu, onu kimin kaçırdığı, ona tam olarak ne yapıldığı hakkında bilgi sahibiyse ve bu işe karışmaktan korktukları için çenelerini kapalı tuttularsa?" diye sordu.

Lydia dürüst bir cevap vermeye çalıştı. "Umarım kendi güvenliklerini düşünmek zorunda olduklarını anlamışımdır."

"Çok anlayışlı olduğun için mi?" Claire başını salladı, muhtemelen Lydia'yı hayatı boyunca tanıdığı ve daha iyisini bildiği için. "Bilmemenin babama ne yaptığına bir bak. Bob Kilpatrick'in intiharını vicdanında taşımak ister misin? Eleanor Kilpatrick'in ıstırabını omuzlarında taşımak istiyor musun?" Sesi sertleşmişti. "Kaybedecek hiçbir şeyim yok, Liddie. Gerçekten hiçbir şey. Çocuğum yok. Gerçekten hiç arkadaşım yok. Kedim öldü. Geri dönmek istemediğim bir evim var. Büyükanne Ginny'ye bakmak için bir vakıf var. Annem hayatta kalacak çünkü o her zaman hayatta kalır. Paul benim kocamdı. Bunu öylece bırakıp gidemem. Bilmek zorundayım. Hayatımda gerçeği öğrenmekten başka bir şey kalmadı."

"Bu kadar dramatik olma Claire. Ben hâlâ yanındayım."

Kelimeler ağır balonlar gibi aralarında asılı kalmıştı. Lydia onları gerçekten kastetmiş miydi? Claire için mi buradaydı, yoksa bu gülünç yolculuk gerçekten de Lydia'nın Paul hakkında başından beri haklı olduğunu kanıtlamak için miydi?

Eğer durum buysa, demek istediği uzun zaman önce anlaşılmıştı.

Lydia bir an için gözlerini kapattı. Düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. "Evin önünden geçeceğiz."

"Şimdi kim dramatikleşiyor?" Claire'in sesi Lydia'nın hissettiği kadar sinirli çıkıyordu. "Bunu yapmanı istemiyorum. Davetli değilsin."

"Zor." Yola geri çekilmeden önce aynaları kontrol etti. "İçeri girmiyoruz."

Claire emniyet kemerini geri takmadı. Uyarı çalmaya başladı.

"Hareket halindeki bir arabadan mı atlayacaksın?"

"Belki." Claire ileriye işaret etti. "Bu o olmalı."

Fuller'ların evi parlak gümüş bir yangın musluğunun otuz metre ötesindeydi. Lydia frene bastı. Arabayı yavaşça beyaz fıçı tahtası evin yanından geçirdi. Çatısı yeniydi ama bahçedeki çimler kış kahverengisiydi. Araba yolundaki çatlaklardan yabancı otlar fışkırıyordu. Tüm kapı ve pencerelere yıpranmış kontrplak levhalar çakılmıştı. Posta kutusu bile kaldırılmıştı. Yalnızca dörde dörtlük bir direk, araba yolunun ağzında kırık bir diş gibi duruyordu.

Lydia'nın bulmayı beklediği onca şey arasında bu yoktu. Claire'in sesi de en az onun kadar şaşkıncı. "Terk edilmiş."

"Uzun bir süre için, öyle görünüyor." Kat tahtaları soyulmaya başlamıştı. Dikey ahşap kaplamanın boyası dökülüyordu. Oluklar dolmuştu.

Claire, "Geri dön." dedi.

Yol çok seyrek. Lydia on dakika önce kenara çektiğinden beri başka bir araba görmemişlerdi. Üç noktalı bir dönüş yaptı ve arabayı eve doğru sürdü.

Claire, "Garaj yoluna çek." dedi.

"Burası özel mülk. Vurulmak istemeyiz." "Paul öldü, yani teknik olarak benim mülküm."

Lydia yasal durumdan pek emin değildi ama yine de garaj yoluna doğru geniş bir dönüş yaptı. Fuller'ların evinde uğursuz bir şeyler vardı. Yaklaştıkça bu his daha da güçleniyordu. Lydia'nın vücudundaki her kemik ona geri dönmesini söylüyordu. "Bu doğru gelmiyor."

"Nasıl hissettirmesi gerekiyor?"

Lydia cevap vermedi. Metal garaj kapısının üzerindeki büyük asma kilide bakıyordu. Ev ıssızdı. Kilometrelerce uzakta başka bir yapı yoktu. Evin her iki yanında büyük ağaçlar vardı. Arka bahçe yaklaşık elli metre derinliğindeydi ve bunun ötesinde bahar ekimlerini bekleyen dönümlerce boş sıra vardı.

Lydia Claire'e "Silahım var." dedi. Hüküm giymiş bir suçlu olarak, silah bulundurmaktan hapse girebilirdi ama Lydia'nın

İşyerindeki bir adamdan kendisi için bir tane almasını istediğinde çok kabataslak mahallelerde yaşayan bekar bir anneydi. "Eve taşındığımızda arka verandamın basamaklarının altına gömdüm. Hâlâ çalışıyor olmalı. Ziploc poşetine koymuştum."

"Geri dönecek vaktimiz yok." Claire düşünürken parmaklarını bacağına vurdu. "Lumpkin'de silah satan bir eczane var. Bir tane alıp otuz dakika içinde buraya dönebiliriz."

"Geçmiş kontrol edecekler."

"Kimsenin geçmiş kontrollerini izlediğini düşünüyor musunuz? Seri katiller makineli tüfek ve yirmi okulu yıkmaya yetecek kadar cephane satın alıyor ve kimse kılını kıpırdatmıyor."

"Hala-"

"Kahretsin, şartlı tahliye olduğumu unutup duruyorum. Eminim şartlı tahliye memurum ismimi sisteme girmiştir. İhtiyacın olduğunda NRA nerede?"

Lydia saatine baktı. "Nolan'la bir saat önce buluşman gerekiyordu. Muhtemelen senin için bir arama bülteni çıkarmıştır."

"Cesaretimi kaybetmeden önce bunu yapmalıyım." Claire kapıyı açtı ve arabadan indi.

Lydia bir dizi küfür savurdu. Claire merdivenlerden çıkıp ön verandaya gitti. Pencereleri kaplayan kontrplaktaki çatlakların arasını görmeye çalıştı. Merdivenlerden geri inerken Lydia'ya başını salladı. Arabaya dönmek yerine evin arka tarafına doğru yürüdü.

"Kahretsin." Lydia çantasından cep telefonunu çıkardı. Birine burada olduklarını mesajla bildirmeliydi. Sonra ne olacaktı? Rick paniğe kapılırdı. Dee'yi bu işe karıştıramazdı. Bunu Westerly Akademisi Veliler Panosu'na yazabilirdi ama Penelope Ward muhtemelen özel bir helikopter kiralayıp haber için Atina'ya uçacaktı.

Ve sonra Lydia, küçük kız kardeşi arabayı kırmaya çalışırken neden bir korkak gibi arabada oturduğunu açıklamak zorunda kalacaktı.

Ölü kocasının gizli evine.

Arabadan indi. Evin yan tarafına doğru koştu. Lydia'nın beline kadar uzanan yabani otlar arka bahçeyi kaplamıştı. Sağlam görünen salıncak yosunlarla kaplıydı. Toprak ayaklarının altında çatırdıyordu. Fırtına Atlanta'dan henüz gelmemişti. Bitki örtüsü çıra gibi kurumuştı.

Claire küçük arka verandada duruyordu. Ayağını evin yan tarafına dayamıştı ve parmakları arka kapının üzerine çivilenmiş kontrplak levhanın altında kıvrılmıştı. "Bodrum yok, sadece bir sürünme boşluğu var."

Lydia bunu kendi gözleriyle görebiliyordu. Claire evin altındaki kapalı alana giriş panelini tekmelemişti. Toprakla döşeme kirişleri arasında iki metreden daha az bir mesafe vardı. "Ne yapıyorsun?"

"Manikürümü mahvediyor. Bagajda bir levye var."

Lydia arabaya dönmekten başka ne yapacağını bilmiyordu. Bagajı açtı ve MacGyver'ın gizli zulasına benzeyen bir şey buldu. Bir ilk yardım çantası. Acil durum suyu ve yiyeceği. İki adet ısıtıcı battaniye. Bir güvenlik yeleği. Bir buz kazıyıcı. Küçük bir alet çantası. İşaret fişegi. Bir torba kum. Araba elektrikli olmasına rağmen boş bir benzin bidonu. İki adet yansıtıcı yol kenarı uyarı üçgeni. Muhtemelen birinin kafasını koparmak için kullanabileceğiniz büyük bir levye.

Bu bir yıkım çubuğuydu, levye değil. Bir ucunda devasa bir çekiç kafası ve keskin bir pençe vardı. Diğer ucunda ise kavisli bir kenar vardı. Sert çelikten yapılmıştı, yaklaşık iki metre uzunluğundaydı ve ağırlığı on kilodan biraz fazlaydı.

Lydia, Paul'ün neden bagajında böyle bir şeyle dolaştığını düşünmek için durmadı ve köşeyi dönüp arka bahçeye girdiğinde, Claire'in arka bahçede gömülü daha fazla Bayan Fuller bulmakla ilgili yaptığı karanlık şakayı düşünmemek için kendini zor tuttu.

Claire hâlâ tahtayı pencereden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Parmaklarını tahtaların arasına sokmayı başarmıştı.

kontrplak ve kapının etrafındaki döşeme. Derisi yarılmıştı. Lydia yıpranmış ahşap üzerinde kan izleri gördü.

"Çekil." Lydia onun yoldan çekilmesini bekledi ve çubuğun düz ucunu çatlağa soktu. Çürüyen tahta bir muz kabuğu gibi yerinden çıktı. Claire kenarından tuttu ve tahtayı evin dışına doğru çekti.

Kapı Lydia'nın gördüğü bütün mutfak kapılarının aynısıydı. Üstte cam, altta ince bir ahşap panel. Kapı kolunu denedi. Kilitliydi.

"Geri çekilin." Claire levyeyi kaptı ve camı kırdı. Tüm kırıkların gittiğinden emin olmak için çubuğu çerçevenin etrafında döndürdü, sonra elini kapının içine sokup kilidi açtı.

Lydia biraz geç olduğunu biliyordu ama yine de "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

Claire kapıyı tekmeleyerek açtı. Mutfaka doğru yürüdü. Işıkları açtı. Floresan ampuller titreyerek canlandı.

Ev boş gibiydi ama Lydia yine de "Alo?" diye seslendi. Birkaç saniye bekledikten sonra "Alo?" diye tekrarladı.

Cevap gelmese bile ev, sırlarını haykırmaya hazırmış gibi hissediyordu.

Claire levyeyi mutfak masasının üzerine fırlattı. "Bu çok garip."

Lydia onun ne demek istediğini biliyordu. Mutfak 1980'lerin sonundaki yepyeni bir rüya mutfaka benziyordu. Beyaz fayanslı tezgâhlar hâlâ iyi durumdaydı ama harçları yaşlandıkça sararmıştı. İki renkli dolapların dış yüzeyleri ceviz kaplama, kapak ve çekmeceleri ise beyaz boyalıydı. Beyaz buzdolabı hâlâ çalışıyordu. Eşleşen gazlı ocak yepyeni görünüyordu. Yerdeki laminat parke, sahte kırmızı ve kahverengi tuğlalardan oluşan bir parke deseni idi. Köşelerde kir ya da ayak parmaklarının altında kaybolan yiyecek kırıntıları yoktu. Aslında yüzeylerde çok az toz vardı. Mutfak temiz hissediliyordu. Evin eski olmasına rağmen

tahta kapalıydı, küf kokusu yoktu. Olsa olsa çam kokusu vardı.

Lydia, "Sanki Huxtable'lar içeri girmek üzerelermiş gibi geliyor," dedi.

Claire sıkılmış bir kedi gibi bulaşık sabununu ve süngeri lavaboya fırlattı. Dolapları açtı. Çekmeceleri çok uzağa çekti, böylece yere düştüler. Gümüş takımlar şangırdadı. Izgara kapları ve maşalar takırdadı. Parmakları hâlâ kanıyordu. Dokunduğu her yüzey kırmızıya boyanmıştı.

Lydia, "Arabadan ilk yardım çantasını getirmemi ister misin?" diye sordu.

"Paul'e ait olan hiçbir şeyi istemiyorum."

Claire, çalışma odası olduğu belli olan bir sonraki odaya girdi. Pencereilerin ve ön kapının üzerindeki kontrplak tahtalar ışığı engelliyordu. Odanın içinde dolaşırken masa lambalarını yaktı. Lydia büyük bir kanepa, bir aşk koltuğu, rahat bir sandalye ve eski konsol tipi, daha çok bir mobilya parçası gibi olan bir televizyon gördü. Televizyonun üzerindeki ahşap rafta üstten yüklemeli bir video kaydedici duruyordu. Saat Lydia'nın hafızasındaki her VCR'ın yanıp söndüğü gibi yanıp sönmüyordu. Oynatıcının yanında istiflenmiş VHS kasetler vardı. Lydia başlıkları taradı. Bütün filmler seksenli yıllardan kalmaydı. *Batman. Prenses Gelin. Blade Runner. Geleceğe Dönüş.*

Ayaklarının altındaki kalın halıda birinin yakın zamanda süpürdüğü izler vardı. Lydia parmaklarını kanepenin arkasındaki masanın üzerindeki hafif toz tabakasında gezdirdi. Tahmin etmesi gerekse, evin bir haftadır temizlenmediğini söylerdi ki bu da Paul'ün öldüğü zamana denk geliyordu. "Atina'ya çok gelir miydi?"

"Görünüşe göre." Claire video kasetleri çıkardı ve etiketlerin kutularla eşleşip eşleşmediğini kontrol etti. "Uzun saatler çalışıyordu. Ben farkına bile varmadan bir günde buraya gelip dönebilirdi."

"Arabasındaki GPS'i kontrol edebilir misin?"

"Bak." Claire kanepenin yanındaki masanın üzerinde telesekreteri bulmuştı. Çok eskiydi, biri giden mesajlar, diğeri gelen aramalar için olmak üzere iki kaset gerektiren türdendi. Kırmızı LED dört mesaj olduğunu gösteriyordu. Makinenin yanında üzerinde MARIA yazan bir kaset vardı. Claire kaset çaları açtı. Giden kasetin üzerinde LEXIE yazıyordu.

"İki farklı kaset," dedi Lydia. "Bunun bir şifre olduğunu mu düşünüyorsun? Arıyorsun ve biri güvende olduğunu söylerken diğeri olmadığını mı söylüyor?"

Claire tahmin etmek yerine gelen mesajlar için PLAY düğmesine bastı. Makine tıkladı ve vınlayarak çalışmaya başladı. İlk mesaj parazitliydi, ardından ağır bir nefes sesi duyuldu. Kısa bir bip sesi duyuldu, ardından ikinci mesaj çaldı. Dördüncü mesaj çalana kadar aynısı devam etti. Lydia hattın diğeri ucundan bir inilti duydu. Şimdi Claire'in mesaj kaseti bittiğinde inlediğini hatırlıyordu.

Claire de sesi tanımış olmalı. STOP düğmesine bastı. Aile odasının etrafına bakındı. "Her şeyi aynı tutmuş," dedi ve Lydia onun Paul'ü kastettiğini anladı. "Ailesi doksan iki yılında öldü. Ocak ayında. Seni temin ederim ki her şey aynen bıraktıkları gibi."

"Paul neden evi tuttuğu konusunda yalan söylesin ki?"

Claire cevap vermedi, çünkü muhtemelen cevap yoktu. "Lexie Fuller diye biri yok, değil mi?"

Lydia başını salladı. Belki Lexie Fuller gibi davranan bir kadın vardı ama Paul'ün neye bulaştığını düşünürsek, ona ne olduğunu bilemezdi.

Claire odanın etrafına bakındı. "Bu kötü hissettiriyor." "Bütün ev kötü hissediyor."

Çalışma odasından çıkan iki koridor vardı. Biri sola, muhtemelen yatak odalarına doğru gidiyordu. Diğeri ise sağa, garaja doğru gidiyordu. Koridorun sonundaki kapı kapalıydı. Asma kilit yoktu, sadece bir

cilalı pirinç topuzlu, anahtar gerektiren içi boş bir kapı.

Claire sol tarafa gitti ve Lydia'nın kız kardeşinde hiç görmediği bir kararlılıkla evin içinde tepinirken tüm ışıkları yaktı. Bu, tenis takımındaki bir kadına diz çöktüren ve garajındaki her eşyayı parçalayan Claire'di. Çekmeceleri çekip açtı, kutuları tekmeledi ve yatak odası dolaplarını karıştırdı. Şişeler devrilmişti. Lambalar kırıldı. Bir yatağı bile devirmiş. Bulduğu her şey burada insanların yaşadığını gösteriyordu, ancak bu insanlar ilk Bush Beyaz Saray'da yaşadığından beri yaşlanmamışlarsa.

Paul'un çocukluk odası tren setleri ve heavy metal posterlerinin bir karışımıydı. Koyu kırmızı bir yorganın ayakucuna düzgünce örtüldüğü bir ikiz yatakta uyurdu. Bürodaki her çekmece elle etiketlenmişti. İÇ ÇAMAŞIRLARI VE ÇORAPLAR. TİŞÖRTLER VE ŞORTLAR. JİMNASTİK KIYAFETLERİ. Çalışma odasında olduğu gibi odada da çok az toz vardı. Halı yakın zamanda süpürüldüğü için çizgiliydi. Tavan vantilatörü kanatları bile temizlenmişti.

Aynı temizlik, ön bahçeye bakan tahta pencerenin önünde bir dikiş makinesi bulunan küçük yedek yatak odasında da görülebiliyordu. Küçük bir katlanır masanın üzerinde bir McCall dikiş kalıbı duruyordu. Yanında kesilmeye hazır kumaş kareleri vardı.

Ebeveyn yatak odasında mavi saten bir yorganı olan kral boy bir yatak vardı. Paul'ün anne ve babasının hayaletleri mekâna sinmişti. Ahşap sallanan sandalyenin arkasındaki tığ işi örtü. Küçük dolaptaki bir inçlik topuklu ayakkabıların yanına dizilmiş, iyi giyilmiş, çelik burunlu botlar. İki komodin vardı. Birinin çekmecesinde bir av dergisi vardı. Diğerinde ise diyafram için plastik bir kılıf vardı. Duvardaki tablolar bit pazarından ya da aklıktan ölmek üzere olan bir sanatçının satışından alınabilecek türdendi: bol ağaçlı pastoral tablolar ve gerçek dışı bir tabloya bakan fazla mavi bir gökyüzü

otlayan koyunlar ve mutlu bir çoban köpeği. Mavi tüylü halıda yine vakum izleri vardı.

Lydia, Claire'in daha önceki gözlemini yineledi. "Sanki çocukluğu için bir tapınak tutuyormuş gibi."

Claire diğer odalar gibi küçük ve düzenli olan banyoya girdi. Çiçekli duş perdesi çoktan arkaya çekilmişti. Sabunlukta bir kalıp yeşil sabun vardı. Head and Shoulders şampuanı duş başlığının altındaki askıda duruyordu. Kullanılmış bir havlu, havlu askısının üzerinde kurumaya bırakılmıştı. Yerdeki iki tüylü halı düzgün bir şekilde hizalanmış, her tarafta aynı miktarda boşlukla ayrılmıştı.

Ecza dolabını açtı. Bütün malzemeleri çıkardı ve yere fırlattı. Sure deodorant. Close-Up diş macunu. Reçeteli bir şişeyi kaldırdı.

"Amitriptilin," Claire okudu. "Paul'un babası için reçete edilmişti."

"Bu eski bir antidepresan." Lydia yirminci yüzyılın sonlarındaki popüler ilaçları yakından tanıyordu. "Pre-Prozac."

"Paul'ün depresyondan hiç bahsetmediğini duyunca şaşıracaksınız." Claire şişeyi omzunun üzerinden attı. "Garaja girmeye hazır mısınız?"

Lydia kendisinin de bunu ertelediğini fark etti. "Hâlâ gidebiliriz," demeyi denerdi.

"Elbette yapabiliriz." Claire Lydia'nın yanından geçip çalışma odasına doğru yöneldi. Mutfığa gitti. Döndüğünde elinde levyeyi tutuyordu. Dar koridordan garaja doğru yürüdü. Mesafe yaklaşık on beş metreydi ama Lydia her şeyin ağır çekimde ilerlediğini hissetti. Levyeyi Claire'in başının üzerinden geçti. Pirinç tokmağa inmeden önce birkaç dakika havada asılı kaldı. Kapı garaja doğru açıldı.

Claire içeri uzandı ve ışık düğmesine dokundu. Floresanlar püskürerek yandı.

Levyeyi düşürdü.

Lydia hareket edemiyordu. On adım uzaktaydı ama kapının karşısındaki duvarı hâlâ net bir şekilde görebiliyordu - beton blok duvara cıvatalanmış boş zincirler, kirli bir yatağın kenarı, yerde atılmış fast-food poşetleri, fotoğrafçı spotları, tripod üzerinde bir kamera. Tavan, oda bir bodrumdaymış gibi görünecek şekilde değiştirilmişti. Kablolar aşağı sarkıyordu. Tesisat boruları hiçbir yere gitmiyordu. Zincirler beton zemine sarkıyordu. Ve kan vardı.

Çok fazla kan.

Claire koridora geri adım atarak kapıyı arkasından kapattı. Tokmak kırılmıştı. Parmaklarını milin etrafına dolamak zorunda kaldı. Sırtını kapıya verip yolu kapatarak Lydia'yı garajdan uzak tuttu.

Bir ceset, diye düşündü Lydia. Başka bir kurban. Başka bir ölü kız.

Claire alçak ve kontrollü bir ses tonuyla konuştu. "Telefonunu bana vermeni istiyorum. Sen yola çıkarken kamerayı odayı görüntülemek için kullanacağım ve kullan-at telefonu FBI'ı aramak için kullanacağım. Nolan'ı değil. Washington DC'deki numarayı ara."

"Ne gördün?"

Claire başını bir kez salladı. Rengi bozuktur. Hasta görünüyor.

"Claire?"

Tekrar başını salladı. "Bir ceset var mı?"

"Hayır."

"Ne oldu?"

Başını sallamaya devam etti.

"Dalga geçmiyorum. Orada ne olduğunu söyle."

Claire kapıyı sıkıca kavradı. "Video kasetler. VHS."

Lydia'nın ağzında sahra tadı vardı. VHS. DVD'ler değil. Dijital dosyalar değil. VHS kasetler. "Kaç tane?"

"Çok fazla."

"Kaç tane çoktur?"

"Çok fazla."

Lydia yürümeye başlamak için yeterli gücü buldu.
"Görmek istiyorum."

Claire kapıyı kapattı. "Burası bir suç mahalli. Anna Kilpatrick burada öldü. Oraya giremeyiz."

Lydia Claire'in elini kolunda hissetti. Koridorda yürüdüğünü, kız kardeşinin onu uzak tutmaya çalıştığı şeye doğru ilerlediğini hatırlamıyordu ama şimdi pıhtılaşan kanın metalik kokusunu alabilecek kadar yakındaydı.

Önemli olan tek soruyu sordu. "VHS kasetler ne kadar geriye gidiyor?"

Claire tekrar başını salladı.

Lydia boğazının dikenli tellere dönüştüğünü hissetti. Claire'i kenara itmeye çalıştı ama Claire kıpırdamadı. "Çekil yolumdan."

"Sana izin veremem-"

Lydia onu kolundan yakaladı. Tutuşu olması gerekenden daha sıkıydı ama sonra diğer eli havaya kalktı ve birden kız kardeşiyle tam bir mücadeleye girişti. Tıpkı bir elbise, bir kitap ya da bir oğlan için kavga ettikleri gibi birbirlerini koridorda bir aşağı bir yukarı itip kakmaya başladılar.

Aralarındaki üç yıllık yaş farkı her zaman Lydia'nın işine yaramıştı ama bu kez galip gelmesine yardımcı olan fazladan aldığı otuz kiloydu. Claire'i o kadar sert itti ki Claire geriye doğru tökezledi. Kuyruk sokumu kemiği yere çarptı. Nefesi kesilen Claire oflayıp pufladı.

Lydia kız kardeşinin üzerine bastı. Claire bacağına son bir hamle yaptı ama artık çok geçti.

Lydia garaj kapısını iterek açtı.

Ahşap raflar bir duvarın bir bölümünü kaplıyordu. Sekiz sıra zeminden tavana kadar uzanıyordu, her biri yaklaşık sekiz fit genişliğinde ve bir fit derinliğindeydi. VHS kasetler birbirine sıkıca istiflenmişti. Renkli karton kılıfları onları şu şekilde ayırıyordu

bölümler. Etiketlerin üzerine elle tanıdık bir sayı dizisi yazılmıştı. Lydia şifreyi zaten biliyordu.

Tarihler 1980'lere kadar uzanıyordu.

Odanın içine doğru adım attı. Vücudunda bir titreme vardı, sanki bir uçurumun kenarına çok yakın duruyormuş gibiydi. Ayak parmakları karıncalandı. Elleri titriyordu. Yine terliyordu. Kemikleri derisinin altında titreşiyordu. Duyuları keskinleşti.

Arkasında ağlayan Claire'in sesi. Burnunun arkasını kesen çamaşır suyu kokusu. Dilinde korkunun tadı. Gözleri orta rafta duran altı VHS kasete takıldı.

Yeşil bir lastik bant, yeşil karton kılıflı video kasetleri bir arada tutuyordu. El yazısı köşeli ve netti. Lydia anahtarı bildiği için sayı dizisini çözmek kolaydı.

0-1-3-9-0-9-4-1.

03-04-1991.

4 Mart 1991.

ON BİR

Claire, Lydia'ya hiçbir şeye dokunmamasını söylemek için ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkmadı çünkü artık bir anlamı yoktu. Video kaset duvarını gördüğü andan itibaren bunun geri dönüşü olmadığını biliyordu, tıpkı tüm bunların kaçınılmaz olduğunu bildiği gibi. Paul'ün Claire'e kafayı takmasının bir nedeni vardı. Bir sebepten ötürü mükemmel bir koca olmuştu. Birlikte yaşamalarını bir sebepten dolayı manipüle etmişti.

Ve tüm bu süre boyunca Claire gözünün önündeki şeyi görmeyi reddetmişti.

Belki de bu yüzden çok hissetmiyordu. Ya da belki de artık çok hissetmekten acizdi, çünkü Claire ne zaman Paul'ün en kötüsünü gördüğünü düşünse, yeni bir ayrıntı ortaya çıkıyor ve sadece yaptıklarının dehşetiyle değil, kendi kasıtlı körlüğüyle de sarsılıyordu.

Lydia'nın ne hissettiği belli değildi. Soğuk garajın ortasında kıpırdamadan duruyordu. Eli altı video kasete doğru uzanıyordu ama onlara dokunmak üzereyken durdu.

Lydia, "4 Mart 1991" dedi.

"Biliyorum." Kapıyı açar açmaz Claire'in gözleri doğrudan etiketlere kilitlenmişti.

"Onu izlemeliyiz."

Claire yine ona yapmamasını söylemedi. Buradan ayrılmak için o kadar çok neden vardı ki. Kalmak için de pek çok neden vardı.

Kırmızı hap/mavi hap.

Bu artık felsefi bir egzersiz değildi. Julia'ya ne olduğunu bilmek istiyorlar mıydı, istemiyorlar mıydı?

Lydia belli ki cevabını almıştı. Yavaş yavaş çözüldü. Yeşil VHS kaset yığınının iki eliyle kavradı. Arkasını döndü ve Claire'in yolundan çekilmesini bekledi.

Claire kız kardeşini çalışma odasına kadar takip etti. Duvara yaslanıp Lydia'nın eski videoya bir kaset yerleştirmesini izledi. Serinin son kasetini seçmişti çünkü önemli olan tek kaset buydu.

Hiçbir şey için uzaktan kumanda yoktu. Lydia televizyonu açmak için düğmeyi çekti. Tüp açıldı. Görüntü siyahtan kara dönüştü. Statik sesi kısmak için ses kadranını çevirdi. Konsolda biri VHF, diğeri UHF için olmak üzere iki düğme vardı. Lydia üçüncü kanalı denedi. Bekledi. Dördüncü kanalı denedi.

Ekran kardan siyaha döndü.

Lydia başparmağını büyük turuncu OYNAT düğmesine dayadı. Claire'e baktı.

Kırmızı hap mı? Mavi hap mı? Gerçekten bilmek istiyor musun?

Ve sonra babasının sesi: *Bazı şeyleri görmezden gelemezsin.*

Belki de onu en çok rahatsız eden Sam'in uyarısıydı, çünkü Claire diğeri filmleri de izlemişti. Kızların maruz kaldığı istismarın bir senaryosu olduğunu biliyordu, tıpkı Lydia'nın VCR'de oynatmayı beklediği son kasette ne göreceğini bildiği gibi.

Julia Carroll, on dokuz yaşında, çıplak ve duvara zincirlenmiş. Vücudunu delik deşik eden çürükler ve yanıklar. Elektrik çarpması izleri. Damgalanmış et. Derisi parçalanmış. Maskeli adam palasıyla içeri girdiğinde ağzı açık, dehşet içinde çığlık atıyordu.

"Claire?" Lydia izin istiyordu. Bunu yapabilirler miydi? Yapmalılar mıydı?

Gerçekten başka seçenekleri var mıydı?

Claire başını salladı ve Lydia OYNA düğmesine bastı.

Siyah ekranda beyaz bir zikzak vardı. Görüntü herhangi bir ayrıntıyı seçemeyecek kadar hızlı yuvarlanıyordu. Lydia

bir erişim panelini çevirerek açtı ve ayarlayıcıyı ayarladı.

Görüntü kadrāja girdi.

Lydia inlemekle solumak arasında bir ses çıkardı.

Julia bir duvara yaslanmıştı, kolları ve bacakları zincirlenmişti. Bileklerine her zaman taktığı gümüş ve siyah bilezikler dışında çıplaktı. Başı aşağıdaydı. Vücudu gevşekti. Onu dik tutan tek şey zincirleriydi.

Claire gözlerini kapattı. Konsol TV'nin tek hoparlöründen Julia'nın yumuşak iniltilerini duyabiliyordu. Julia'nın tutulduğu yer farklıydı, sahnelenen bodrum katı değil, bir ahırın içi. Çıtalar koyu kahverengiydi, belli ki bir at ahırının arka duvarıydı. Yerde saman vardı. Çıplak ayaklarının dibinde hayvan dışkıları vardı.

Claire çizdiği resimdeki Amityville görünümlü ahırını hatırladı. Paul'ün orayı tiksindiği için mi yıktığını yoksa tipik, verimli düşünce tarzıyla her şeyi tek bir çatı altında tutmayı daha uygun mu bulduğunu merak etti.

Televizyonda kız kardeşi inlemeye başladı.

Claire gözlerini açtı. Maskeli adam kadrāja girmişti. Claire Paul'ün 1991'deki fotoğraflarını görmüştü. Uzun boylu ve sırık gibiydi, saçları çok kısaydı ve askeri akademideki eğitmenler tarafından kendisine öğretilmiş olan acı verici derecede dik bir duruşu vardı.

Maskeli adam uzun boyluydu ama sırık gibi değildi. Yaşlıydı, muhtemelen kırklı yaşlarının sonundaydı. Omuzlarında belirgin bir kavis vardı. Karnı daha yumuşaktı. Pazularının üzerinde bir dövme vardı; üzerinde Claire'in okuyamadığı ama Amerikan Donanması'nda görev yaptığını gösteren sözcükler olan bir çapa.

Paul'un babası donanmadaydı.

Maskeli adam yavaşça, kasıtlı olarak Julia'ya doğru bir adım, sonra bir adım daha attı.

Claire, Lydia'ya "Ben dışarı çıkıyorum." dedi.

Lydia başını salladı ama arkasına bakmadı.

"Burada kalamam ama seni bırakmayacağım."

"Tamam." Lydia'nın gözü televizyona takılmıştı. "Git."

Claire duvardan uzaklaştı ve mutfığa doğru yürüdü. Dökülen çatal bıçakların ve kırık camların üzerinden geçti ve dışarı çıkana kadar yürümeye devam etti. Soğuk hava tenini çimdikledi. Ciğerleri ani soğuk karşısında irkildi.

Claire arka basamaklara oturdu. Kollarını vücuduna sımsıkı sarmıştı. Soğuktan tir tir titriyordu. Dişleri acıyordu. Kulaklarının uçları yanıyordu. Videonun en kötüsünü görmemişti ama yeterince görmüştü ve babasının haklı olduğunu biliyordu. Julia'yla ilgili tüm mutlu anıları -her cumartesi televizyonun önünde onunla *American Bandstand*'de dans etmek, Helen'i almak için kütüphaneye giderlerken arabada onunla şarkı söylemek, yeni yavru köpekleri görmek için kampüs kliniğine gittiklerinde Sam ve Lydia'nın arkasında zıplamak- hepsi yok olmuştu.

Şimdi Julia'yı düşündüğünde aklına gelen tek görüntü, hayvanların tutulduğu bir ahırda kaba yontulmuş duvara yaslanmış kız kardeşinin görüntüsüydü.

Evin içinde Lydia boğuk bir çığlık attı.

Ses deliciydi, sanki bir cam parçasının Claire'in kalbini yarması gibiydi. Başını ellerinin arasına aldı. Sıcak hissediyordu ama vücudu titremeye devam ediyordu. Kalbi göğsünün içinde titriyordu.

Lydia feryat etmeye başladı.

Claire kendi ağzından çıkan acı dolu bir hıçkırık duydu. Elleriyle kulaklarını kapattı. Lydia'nın ağlama sesine dayanamıyordu. Aralarında iki oda vardı ama Claire Lydia'nın gördüğü her şeyi görebiliyordu: palanın sallanışını, bıçağın inişini, akan kanı, çırpınışları, tecavüzü.

Claire içeri dönmeli. Lydia'nın yanında olmalıydı. Julia'nın hayatının son birkaç saniyesine tanıklık etmeliydi. Arka verandada işe yaramaz bir şekilde oturmaktan başka bir şey yapmalıydı ama kendini hareket etmeye zorlayamıyordu.

Tek yapabildiği uçsuz bucaksız boş araziye bakıp çığlık atmaktı; öldürülen kız kardeşi, sürgün edilen kız kardeşi, parçalanmış annesi, parçalanmış babası ve yok olan ailesi için.

Claire kederden yıkılmıştı ama yine de çığlık attı. Dizlerinin üzerine çöktü. Boğazının içinde bir şey kırıldı. Ağzına kan doldu. Yumruklarını kuru kırmızı kile vurdu ve Paul'e ondan aldığı her şey için lanet okudu: Lydia'nın bebeğini kucağına almak, belki kendi bebeğini taşımak, anne babasının birlikte yaşlanmasını izlemek, geriye kalan tek kız kardeşiyle kendi hayatını paylaşmak. Evlilik aldatmacasına, Claire'i istediği her şeye sahip olduğunu düşünmesi için kandıran ama aslında hiçbir şeye sahip olmayan hasta, sapkın bir deliyi severek harcadığı on sekiz yıla öfke duyuyordu.

Lydia'nın kolları ona sarıldı. O kadar çok ağlıyordu ki kelimeleri kekeliyordu. "O... o kadar... o kadar korkmuştu ki..."

"Biliyorum." Claire kız kardeşine sarıldı. Paul'e neden inanmıştı ki? Lydia'nın gitmesine nasıl izin vermişti? "Sorun yok," diye yalan söyledi. "Her şey yoluna girecek."

"Çok korkmuştu."

Claire gözlerini sıkıca kapadı ve görüntülerin gitmesi için dua etti.

"Tamamen yalnızdı. Tek başınaydı."

Claire Lydia'yı bir bebek gibi salladı. İkisi de o kadar çok titriyordu ki zorlukla tutunabiliyorlardı. Yaşadıkları şeyin yıkımı bir kabarcık gibi açılmıştı.

"Ne olacağını biliyordu ve hareket edemiyordu ve kimse de yoktu-" Sözleri boğuk bir çığlıkla kesildi. "Oh, Tanrım! Oh, Tanrım!"

"Özür dilerim," diye fısıldadı Claire. Sesi boğuk çıkıyordu. Zar zor konuşabiliyordu. Lydia kontrolsüzce titriyordu. Cildi soğuk hissediyordu. Her nefes ciğerlerinde tıkırdıyordu. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki Claire onu kendi göğsünde hissedebiliyordu.

"Tanrım," diye bağırdı Lydia. "Aman Tanrım."

"Özür dilerim." Hepsi Claire'in suçuydu. Lydia'yı hiç aramamalıydı. Onu bu işe karıştırmaya hakkı yoktu. Bencil ve acımasızdı ve hayatının geri kalanında yalnız kalmayı hak ediyordu. "Çok, çok özür dilerim."

"Neden?" Lydia sordu. "Neden onu seçti?"

Claire başını salladı. Bunun bir açıklaması yoktu. Julia'yı o gece, o saatte hedef haline getiren şeyin ne olduğunu asla bilemeyeceklerdi.

"Çok iyiydi. O kadar iyiydi ki."

Bu nakarat acı verici bir şekilde tanındıktı. Sam ve Helen aynı soruyu tekrar tekrar sormuşlardı: Neden kızımız? Neden *bizim* ailemiz?

"Neden o olmak zorundaydı?"

"Bilmiyorum." Claire de kendini sorgulamıştı. Neden Julia? Neden erkeklerle gizlice kaçan, matematik dersinde arkadaşlarından kopya çeken ve koşu yapmak zorunda kalmamak için beden eğitimi öğretmeniyle flört eden Claire değil?

Lydia ürperdi, bedeni kederle sarsılıyordu. "O ben olmalıydım."

"Hayır."

"Berbat biriydim."

"Hayır."

"Bu kadar acıtmazdı."

"Hayır, Liddie. Bana bak." Claire ellerini Lydia'nın yüzünün iki yanına bastırdı. Babasını da aynı düşünce tarzı yüzünden kaybetmişti. Kız kardeşini bir kez daha kaybetmek istemiyordu. "Bana bak Lydia. Böyle söyleme. Bir daha asla böyle bir şey söyleme. Beni duyuyor musun?"

Lydia hiçbir şey söylemedi. Ona bakmadı bile.

"Sen önemlisin." Claire mutlak dehşeti sesinden uzak tutmaya çalıştı. "Bunu bir daha asla söylemeni istemiyorum, tamam mı? Sen önemlisin. Rick için, Dee için ve annem için önemlisin. Ve benim için de önemlisin." Claire bir cevap bekledi. "Tamam mı?"

Lydia'nın başı hâlâ Claire'in elleri arasındaydı ama kısa bir baş sallama hareketi yaptı.

"Seni seviyorum," dedi Claire, kocasına kollarında ölürken bile söylemediği sözleri söyledi. "Sen benim kız kardeşimsin, mükemmelsin ve seni seviyorum."

Lydia Claire'in ellerini tuttu.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı Claire. "Beni duyuyor musun?" Lydia tekrar başını salladı. "Ben de seni seviyorum."

"Bir daha asla aramıza hiçbir şey giremeyecek. Tamam mı?"

Lydia yine başını salladı. Renginin bir kısmı geri geliyordu. Nefes alıp vermesi yavaşlamıştı.

Claire Lydia'nın iki elini de kendi elleriyle kavradı. Yere baktılar çünkü evi görmek ve korkunç geçmişini bilmek katlanılamayacak kadar ağırdı.

Claire, "Dee doğduğunda nasıl bir şey olduğunu anlat bana," dedi. Lydia başını salladı. Çok üzgündü.

"Söyle bana," diye yalvardı Claire. Dünya etraflarına yıkılıyordu ama Paul'ün ondan başka neleri alıp götürdüğünü bilmek zorundaydı. "Bana neyi kaçırdığımı söyle."

Lydia'nın da buna ihtiyacı olmalıydı; kendilerini gömdükleri bu karanlık mezarda biraz ışığa. "Çok küçüktü." Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle titredi. "Oyuncak bebek gibi."

Claire gülümsedi çünkü Lydia'nın gülümsemeye devam etmesini istiyordu. Şu anda iyi bir şey düşünmesi gerekiyordu, kafasındaki diğer Julia'nın görüntülerini yok edecek bir şey.

"Kolay bir bebek miydi?"

Lydia koluyla burnunu sildi. "Sürekli uyuyor muydu?"

"Tanrım, hayır."

Claire bekledi, Lydia'nın televizyonda gördükleri dışında herhangi bir şey hakkında konuşmasını istiyordu. "Mızımız mıydı?"

Lydia omuz silkti ve aynı anda başını salladı. Hâlâ kız kardeşlerini düşünüyordu, hâlâ o derin, karanlık delikte kapana kısılmıştı.

"Nasıl biriydi?" Claire Lydia'nın ellerini sıktı. Ses tonunu hafifletmeye çalıştı. "H a d i ama, Pepper."

Yeğenimin nasıl biri olduğunu söyle. Şeker ve baharat mı? Benim gibi tatlı ve sevimli mi?"

Lydia güldü ama hâlâ başını sallıyordu. "Her zaman ağlardı."

Claire itmeye devam etti. "Neden ağladı?"

"Bilmiyorum." Lydia derin bir iç çekti. "Sıcaktı. Üşümüştü. Acıkmıştı. Toktu." Tekrar burnunu sildi. Gömleğinin manşeti gözyaşlarıyla ıslanmıştı bile. "Seni ben büyüttüm sanıyordum ama bütün zor işleri annem yaptı."

Claire bunun çocukça olduğunu biliyordu ama Helen'in bütün zor işleri yapması fikri hoşuna gitmişti. "Bana nedenini söyle."

"Seni tutmak ve seninle oynamak kolaydı. Bezini değiştirmek, geceleri seninle yürümek ve diğer tüm şeyleri tek başına yapmak çok zor."

Claire Lydia'nın saçlarını geriye taradı. Orada olmalıydı. Kız kardeşine yiyecek bir şeyler getirmeli, çamaşırlarını katlamalı ve ihtiyaç duyulduğu sürece ona bakıcılık yapmalıydı.

"İlk iki yıl boyunca ağladı." Lydia parmaklarıyla gözlerinin altını sildi. "Sonra konuşmayı öğrendi ve susmak bilmedi." Bir anısına güldü. "Her zaman kendi kendine şarkı söylerdi. Sadece ben yanımdayken değil. Onu kendi kendine şarkı söylerken yakalardım ve bu konuda kendimi çok garip hissederdim. Tıpkı bir kedinin yanına gittiğinizde mırıldandığını ve sadece sizin için mırıldadığını düşündüğünüz için kendinizi kötü hissetmeniz gibi."

Claire, Lydia devam etsin diye güldü.

"Sonra büyüdü ve..." Lydia başını salladı. "Ergenlik çağında bir çocuğa sahip olmak, gerçekten çok boktan bir ev arkadaşına sahip olmak gibidir. Bütün yemeğinizi yerler, kıyafetlerinizi çalarlar, çantanızdan paranızı alırlar ve sormadan arabanızı ödünç alırlar." Elini kalbinin üzerine koydu. "Ama seni hayal bile edemeyeceğin şekilde yumuşatırlar. Hiç beklenmedik bir şey. Sert hatlarınızı yumuşatıyorlar. Sizi, varlığından bile haberdar olmadığınız daha iyi bir versiyonunuza dönüştürürler."

Claire başını salladı, çünkü Lydia'nın yumuşak ifadesinden Dee Delgado'nun getirdiği değişimi görebiliyordu.

Lydia Claire'in ellerini tuttu ve sıkıca kavradı. "Ne yapacağız şimdi?"

Claire soruya hazırды. "Polisi aramalıyız."

"Huckleberry?"

"O, eyalet devriyesi, Georgia Soruşturma Bürosu." Şimdi Claire bunu konuşurken bir plan gördü. "Herkesi arayacağız. İç Güvenlik'e bomba yapan birini gördüğümüzü söyleriz. FBI'a evin içinde kaçırılmış bir kız olduğunu söyleriz. EPA'yı ara ve bir varil zehirli atık gördüğümüzü söyle. Gizli Servis'e Lexie Fuller'ın Başkan'a suikast planladığını söyleyin."

"Hepsini aynı anda buraya getirebilirsek, kimsenin bir şeyi örtbas edemeyeceğini düşünüyorsunuz."

"Haber kaynaklarını da aramalıyız."

"Bu çok iyi." Lydia başını sallamaya başladı. "Dee'nin okulundaki veli mesaj panosuna bu konuda bir şeyler yazabilirim. Bir kadın var, Penelope Ward. O benim Allison Hendrickson'ım ama dizlerini kırmıyor. Kocası gelecek yıl Kongre için yarışıyor. Birbirlerine çok bağlılar ve o da kemiği olan bir köpek gibi. Kimsenin bu işin peşini bırakmasına izin vermez."

Claire topuklarının üzerinde geriye yaslandı. Penelope Ward adını biliyordu. Branch Ward, Kongre üyesi Johnny Jackson'ın koltuğu için ona karşı yarışlıyordu. Jackson, Paul'ü başarıya giden yola sokan aynı kongre üyesiydi. Jacob Mayhew'in Claire'e soygun günü evde bulunmasının nedenini de o açıklamıştı.

Mayhew ona, "Kongre üyesi bu işi halletmemi istedi," demişti ve Claire'in akli rüşvet ve dolandırıcılık konularına kaymıştı çünkü Jackson'ın kışını kolladığını düşünmüştü. Başka bir nedeni var mıydı? Mayhew işin içindeyse, bu Johnny Jackson'ın da işin içinde olduğu anlamına mı geliyordu?

Lydia, "Ne?" diye sordu.

Claire bu ifşayı paylaşmadı. Bunu çeşitli devlet kurumlarının çözmesine izin verebilirlerdi. Onun yerine tekrar eve baktı. "Julia'nın kasetlerinin bunun bir parçası olmasını istemiyorum."

Lydia tekrar başını salladı. "Anneme ne söyleyeceğiz?"

"Ona Julia'nın öldüğünü bildiğimizi söylemeliyiz."

"Peki ya nereden bildiğimizi sorduğunda?"

"Sormayacak." Claire bu gerçeği biliyordu. Helen uzun zaman önce gerçeği aramaktan vazgeçmek için bilinçli bir karar vermişti. Sam'in hayatının sonlarına doğru, Julia'nın adını anmasına bile izin vermemişti.

Lydia, "Sence videodaki Paul'ün babası mı?" diye sordu.

"Muhtemelen." Claire ayağa kalktı. Etrafta oturmak istemiyordu.

bunu çözmeye çalışıyordu. Bu konuda gerçekten bir şeyler yapabilecek kişileri aramak istiyordu. "Julia'yla birlikte kasetleri alacağım."

"Yardım edeceğim."

"Hayır." Claire Lydia'nın videonun herhangi bir bölümünü tekrar izlemesini istemiyordu. "Telefon görüşmeleri yapmaya başla. Sabit hattı kullan ki numaranın izini sürebilsinler." Claire duvara monte edilmiş telefona doğru yürüdü. Lydia'nın ahizeyi kaldırmasını bekledi. "Julia kasetlerini Tesla'nın ön bagajına koyabiliriz. Kimse orayı kontrol etmeyi düşünmez."

Lydia 911'i aradı. Claire'e "Acele et. Uzun sürmeyecek."

Claire çalışma odasına girdi. Neyse ki televizyondaki görüntü siyahtı. Video kasetler konsolun üstüne yığılmıştı.

Lydia'ya seslendi, "Sence kasabaya geri dönüp beklemeli miyiz?"

"Hayır!"

Claire kız kardeşinin haklı olduğunu tahmin ediyordu. Bu işi son kez polise bıraktığında Mayhew onu bir çocuk gibi idare etmişti. Video kameranin ÇIKAR düğmesine bastı. Parmaklarını kasetin üzerine koydu. Julia'nın filminden alınmamış bir görüntüsünü beyninde canlandırmaya çalıştı.

Çok erken olmuştu. Tek görebildiği zincirlenmiş kız kardeşiydi. Claire videoları yok edecekti. Güvende olduklarında, tüm kasetleri makaraya saracak ve metal bir kutuda yakacaktı.

Çöp tenekesi.

Kaseti makineden dışarı kaydırıldı. Etiketin üzerindeki el yazısı Paul'üne benziyordu ama tam olarak aynı değildi. Paul kaseti babası öldükten sonra mı bulmuştu? İlgisini çeken ilk şey bu muydu? Julia, ailesinin araba kazasından neredeyse bir yıl önce ortadan kaybolmuştu. Beş yıl sonra Paul, Auburn'de Claire'e kur yapıyordu. Babası intihar ettikten iki ay sonra evlenmişlerdi. Claire artık tesadüf fikrine tutunamıyordu, bu da şu soruyu akla getiriyordu: Paul tüm bunları Julia'yı babasının video kaset koleksiyonunda tanıdığı andan itibaren mi tasarlamıştı? Onu Claire'e doğru yola çıkaran şey bu muydu?

Claire, yazılı bir açıklama olmadığı sürece gerçeği asla öğrenemeyeceğini biliyordu. Julia'nın ölümü son yirmi dört yıldır peşini bırakmamıştı. Şimdi de kocasıyla ilgili gerçekte neyin yanlış gittiğinin gizemi kalan on yıllar boyunca peşini bırakmayacaktı.

Kaseti tekrar karton kılıfın içine kaydırıldı. Lastik bandı kaset yığınının etrafına sardı.

Paul'ün tıraş losyonunu kokladı.

Koku zayıftı. Burnunu kasetlere dayadı. Gözlerini kapadı ve içine çekti.

"Claire," dedi Paul.

Claire arkasını döndü.

Paul odanın ortasında duruyordu. Kırmızı bir UGA sweatshirt'ü ve siyah kot pantolon giymişti. Kafası tıraş edilmişti. Sakalları uzamıştı. Üniversitede taktığı kalın plastik gözlüklerden takmıştı.

"Benim" dedi.

Claire kasetleri düşürdü. Ayaklarının dibinde takırdadılar. Bu gerçek miydi? Gerçekleşiyor muydu?

"Özür dilerim," dedi Paul.

Sonra yumruğunu geri çekti ve kadının suratına bir yumruk indirdi.

V

İtiraf etmeliyim ki tatlım, ipucu duvarımı ihmal ediyordum. Annen çalışmalarına bakmaya tenezzül ettiği ilk ve tek seferde buna "işe yaramaz gallimaufry" demişti. Onun gözlemine bilgece katıldım ama tabii ki o gider gitmez sözlüğe koştum.

Gallimaufry: bir karmakarışık; çeşitli insan veya şeylerden oluşan karışık bir karmakarışık; herhangi bir saçma karışık.

Annene nasıl da bayılıyorum.

Ben Carver'ı hapishanede ziyaret ettiğim son on aydır, birçok kez gallimaufry'me ikinci kez bakmadan yattım. Koleksiyon o kadar sıradanlaştı ki, zihnim onu bir sanat eserine dönüştürdü; seni geri getirecek bir yol haritasından çok, gittiğini hatırlatıyor.

Ben'in Dr. Seuss kitabının içindeki yazısını okuyana kadar Huckleberry'nin dosyalarındaki bir notu hatırlamamıştım. En başından beri ya da en azından doğum gününün yıldönümünde yıllık okuma ritüelime başladığımdan beri oradaydı. Neden her zaman en önemli şeyleri ihmal ediyoruz? Bu evrensel bir soru, çünkü kayboluşundan sonraki günler, haftalar, aylar ve yıllar boyunca sana yeterince değer vermediğimi anladım. Seni yeterince sevdiğimi hiç söylemedim. Sana yeterince sarılmadım. Seni yeterince dinlemedim.

Muhtemelen bana (annenizin yaptığı gibi) bu açığı kız kardeşlerinle kapatabileceğimi söyleyeceksiniz, ancak sahip olamadığımız şeylere özlem duymak insan doğasında var.

Size Claire'in yeni genç adamı Paul'den bahsetmiş miydim? O kesinlikle Claire'i arzuluyor, Claire bunu açıkça belirtmesine rağmen

ona sahip olabileceğini söyledi. Eşleşme inişli çıkışlı bir eşleşmedir. Claire canlı ve güzel bir genç kadındır. Paul ise ne canlı ne de özellikle çekici.

Onunla tanıştıktan sonra, annen ve ben çocukla biraz eğlendik. Annen ona Bartleby adını takmıştı, ünlü kâtipten esinlenerek: "Solgun derecede temiz, acınacak derecede saygın, iflah olmaz derecede kimsesiz." Ben onu daha çok bir tür fare teriyerine benzetiyordum: kibirli. Kolayca sıkılıyor. Kendi iyiliği için fazla zeki. Çirkin kazaklara düşkün. Doğru ilgi gösterilmediği takdirde büyük zararlar verebilecek türden bir adam olduğunu düşündüm.

Bu son cümle revizyonist bir düşünce mi? Çünkü Paul ile ilk tanıştığımızda annenizin Bartleby değerlendirmesini paylaştığımı net bir şekilde hatırlıyorum: can sıkıcı, zararsız ve yakında kapıyı göstermesi muhtemel.

Toplantıyı ancak şimdi daha uğursuz bir ışık altında görüyorum.

Claire onu Georgia-Auburn maçı sırasında eve getirdi. Geçmişte, Claire'in eve getirdiği her erkek için biraz üzölmüşümdür. Bunun bir şey olduğunu düşündüklerini hevesli gözlerinden anlayabilirsiniz - kızın ailesiyle tanışmak, büyüdüğü kasabayı gezmek, hemen köşeyi dönünce aşk, evlilik, bebek arabası, vs. Ne yazık ki bu genç erkekler için bunun tam tersi geçerlidir. Claire için Atina gezisi genellikle bir ilişkinin sonunun habercisidir. Küçük kız kardeşin için bu şehir lekeli. Sokaklar lekeli. Ev lekeli. Belki biz de -annen ve ben- lekелendik.

Pepper bizi Claire'in yeni sevgilisi hakkında önceden uyarmıştı. Kız kardeşinin erkek arkadaşlarını nadiren onaylar (aynı şekilde Claire de kız kardeşinkileri asla onaylamaz; eminim sen onların eşitliğini bozardın), ancak bu durumda Pepper'ın Paul'ü tanımlaması sadece endişe verici değil, aynı zamanda yerindeydi. Bir insana karşı böylesine içgüdüsel bir tepki verdiğim çok az olmuştur. Bana eskiden sahip olduğum en kötü öğrenci türünü hatırlatıyor - zaten bildiğinden emin olan türden

(ki bu da her zaman bir hayvanın gereksiz yere acı çekmesine yol açar).

Dürüst olmak gerekirse, Paul Scott hakkında beni en çok rahatsız eden şey, kızıma benim önümde dokunma şekliydi. Ben eski kafalı bir adam değilim. Sevgi gösterileri yüzümün kızarmasından ziyade gülümsememe neden olur.

Ve yine de.

Bu adamın en küçük çocuğuma dokunuşunda dişlerimi kenetleyen bir şey vardı. Eve doğru yürürlerken adamın kolu kızımın koluna dolanmıştı. Merdivenleri çıkarken eli kızın sırtında kaldı. Kapıdan içeri girerlerken parmakları onunkilere dolandı.

Son paragrafı tekrar okuduğumda, hepsi çok zararsız geliyor, bir kadınla sevişen bir erkeğin tipik hareketleri, ama sana söylemeliyim ki tatlım, ona dokunma biçiminde çok derinden rahatsız edici bir şey vardı. Adamın eli kadının vücudundan hiç ayrılmıyordu. Benim önümde oldukları süre boyunca bir kez bile. Kanepeye oturduklarında bile Paul, kız yerleşene kadar onun elini tuttu, sonra kolunu omuzlarına attı ve sanki testislerinin genişliği diz kapaklarını zıt kutuplu mıknatıslara dönüştürmüş gibi bacaklarını iki yana açtı.

Annen ve ben birkaç kez baktık.

Fikirlerini rahatça açıklayabilen ve ağzından çıkan her bir kelimenin sadece doğru değil, aynı zamanda büyüleyici olduğundan emin bir adamdır. Kullandığı arabadan ve giydiği kıyafetlerden de anlaşılacağı üzere parası var, ancak tavrında parayla ilgili hiçbir şey yok. Kibri zekasından geliyor, cüzdanından değil. Ve açıkça parlak bir genç adam olduğu söylenmelidir. Herhangi bir konuda en azından bilgili görünme yeteneği, doymak bilmez bir hafızaya işaret ediyor. Nüansları olmasa da detayları anladığı açık.

Annen ailesini sordu, çünkü biz güneyliyiz ve birinin ailesini sormanın tek yolu

samanı buğdaydan ayırt edebiliriz.

Paul temel şeylerle başladı: babasının donanmadaki görevi, annesinin sekreterlik eğitimi. Çiftçi oldular, gelirlerini muhasebecilik ve UGA saha ekibiyle mevsimlik çalışarak tamamlayan tuzu kuru insanlar oldular. (Bildiğiniz gibi, bu son yarı zamanlı çalışma nadir değildir. Herkes bir noktada okul için bir şekilde çalışmaya başlar). Anne tarafından nadiren görülen ve Paul'ün Auburn'deki ilk yılında vefat eden amcası dışında başka akrabaları yoktu.

Paul, çocukluğunda yaşadığı yalnızlık nedeniyle büyük bir aile kurmak istediğini söyledi; bu annenle beni memnun etmeliydi ama annenin sırtının benimkiyle birlikte gerildiğini gördüm çünkü sesindeki ton bunu nasıl başaracağını gösteriyordu.

(Güven bana tatlım, yüzyıllar boyunca babaların Lekesiz Gebelik kavramını korumak için acımasız savaşlar vermesinin bir nedeni var).

Temel bilgileri aktardıktan sonra Paul, geçmişinin küçük kız kardeşinin gözlerini yaşartan kısmına geldi. İşte o zaman ona sahip olduğunu anladım. Claire'in hiç kimse için ağlamadığını söylemek acımasızca gelebilir ama tatlı kızım, sen kaybolduktan sonra bize ne olduğunu bilseydin, gözyaşı kalmadığı için ağlamadığını anlardın.

Paul hariç.

Orada oturup ailesinin geçirdiği trafik kazasının hikâyesini dinlerken eski anılarımin canlandığını hissettim. Scotts sen öldükten neredeyse tam bir yıl sonra öldü. Gazetede yığılma haberini okuduğumu hatırlıyorum, çünkü o zamana kadar seninle bağlantılı bir hikaye vardır diye her sayfayı okuyordum. Annen kütüphanedeki bir müşteriden Paul'un babasının başının kesildiğini duyduğunu hatırlıyor. İşin içinde yangın vardı. Hayal gücümüz çılgına dönmüştü.

Paul'ün anlattıkları çok daha pembe (bu hikâyede kesinlikle en çok kazanan o) ama geçmişine sahip çıkmak isteyen bir adamı suçlayamam ve bu trajedinin Claire'i nasıl etkilediğini de inkâr edemem. Uzun yıllar boyunca insanlar küçük kız kardeşine bakmaya çalıştılar. Bence Paul'le birlikte, sonunda başka biriyle ilgilenmek için bir fırsat yakaladı.

Eğer anneniz bu mektubu okuyor olsaydı, bana sadede gelmemi söylerdi. Sanırım öyle yapmalıyım, çünkü asıl mesele şu:

İşte Ben Carver'ın benim için Dr.'a yazdığı yazı.

Seuss kitabı:

"Önce imgelere sahip olmalısınız. Sonra kelimeler gelir."

Robert James Waller.

Görüntüler.

Ben işlediği suçların fotoğraflarını çekmiş ve dağıtmıştı. Bu onun efsanesinin, kötü şöhretinin bir parçasıydı. Karaborsada onu çeşitli kurbanlarla birlikte gösteren yüzlerce fotoğraf ve film olduğu söyleniyordu. Ama Ben çoktan hapse girmişti. Bana kendi suçlarıyla ilgili bir ipucu vermiyordu. Bana rakipleri hakkında ipucu veriyordu.

Görüntüler.

Bu kelimeyi daha önce defalarca okumuştum.

Kayboluşunuzla ilgili tüm şüphelilerde olduğu gibi, Huckleberry belirli bir adamın adını karalamış, ama işte dava dosyanızdaki bir müfettiş yardımcısının notlarından aldığım ayrıntılar:

XXXXXX XXXXX röntgenci. UGA zemin ekibi için mevsimlik bahçıvan, 1/4/89; 4/12/89; 6/22/90; 8/16/91 tarihlerinde tutuklandı

- Tüm suçlamalar düştü. Sarışın, çekici (17-20), yaşça büyük genç kızları hedef alıyor. Çalışma şekli: zemin kat pencerelerinin dışında durur ve "görüntü" dediği şeyleri alır
- kadınların çeşitli soyunma hallerinin fotoğraflarını veya kayıtlarını. 1/3/1992'de ölmüş (araba kazası; karısı da ölmüş; 16 yaşındaki oğlu yatılı okulda/Alabama).

Görüntüler.

Sen kaybolduğunda röntgenci hayattaydı. Senin yaşlarında, senin saç renginde, senin güzelliğinde genç kadınlar arıyordu. Zemin kattaki yatak odanızın penceresinin önünde durup *fotoğraflarınızı* mı çekmişti? Saçını tararken, kız kardeşlerinle konuşurken ve yatmak için soyunurken seni izlemiş miydi? Seni kampüste, bahçe ekibinde çalışırken görmüş müydü? O gece seni Manhattan'a kadar takip etmiş miydi? Bardan çıktığında seni yine takip etmiş miydi?

Görüntülerinin yeterli olmadığına mı karar vermişti?

Ben Carver'ın dava dosyanızın bir kopyasını nasıl ele geçirdiğini merak ediyor olabilirsiniz. Size daha önce de söylediğim gibi, Ben hapishanede bile ünlü sayılır. Dünyanın dört bir yanından mektuplar alıyor. Müdüre göre, Ben bilgi ticareti yapıyor. Ölüm hücresinin tehlikeli duvarları arasında bu şekilde ekstra yemek ve koruma alıyor. İnsanların neyi bilmek istediklerini öğrenir ve keyfine göre onlara dağıtır.

Görüntüler.

Ben bu kelimenin hafızamı canlandıracağını nereden bilebilirdi? Beni duvarıma koşturacağını, defterlerimi karıştırıp neredeyse altı koca yıl önce senin dosyandan kopyaladığım kelimeleri aratacağını?

On ay sonra, kırk sekiz ziyaretten sonra, Ben zihnimi bu kadar iyi tanıyor muydu?

Soru cevapsız kalacaktır. Ben, yelkenlerini rüzgârın yönlendirmesini sevdiğini iddia eden bir psikopattır, ancak zaman zaman rotasını değiştirmek için elini dümen gibi suya daldırdığını gördüm.

Ve o tek kelimeyle -imgelerle- hayatımın akışını değiştirdi.

Röntgenci Tom'un adı Gerald Scott'tı. Oğlu, küçük kız kardeşinin yeni erkek arkadaşı.

ON İKİ

Claire gözlerini açtı. Patlamış mısırlı tavan kahverengimsi bir renk almıştı. Tüylü halı sırtında nemli bir his uyandırıyordu. Yerde yatıyordu. Başının altında bir yastık vardı. Tenis ayakkabıları çıkarılmıştı.

Ayağa kalktı.

Paul.

Yaşıyordu!

Claire dünyaya geri dönmeden önce tek bir anlık mutlak bir sevinç hissetti. Sonra zihni sorularla doldu. Neden ölü numarası yapmıştı? Neden onu kandırmıştı? Ona kim yardım etmişti? Fuller'ların evinde ne işi vardı? Onu neden yumruklamıştı?

Peki kız kardeşi neredeydi?

"Lydia?" Claire kelimeyi zar zor söyleyebildi. Boğazı yanıyordu. Kendini çekerek ayağa kalktı. Televizyona doğru tökezlerken mide bulantısıyla savaştı. Elmacık kemiği küçük acı patlamaları yaratıyordu. "Liddie?" diye sormayı denedi. Sesi hâlâ boğuktu ama panik onu olabildiğince yüksek sesle bağırmaya teşvik etti. "Liddie?"

Cevap gelmedi.

Claire koridordan garaja doğru koştu. Kapıyı açtı. Video kasetler. Zincirler. Kan. Hepsi hâlâ oradaydı ama Lydia yoktu. Koridorda koşarken kapıyı arkasından kapattı. Yatak odalarını, banyoyu, mutfakı kontrol etti, her boş odada paniği daha da artırıyordu. Lydia gitmişti. Kayıptı. Biri onu kaçırmıştı.

Paul onu almıştı, tıpkı babasının Julia'yı aldığı gibi.

Claire arka verandaya koştu. Evin arkasındaki tarlayı taradı. Ön tarafa doğru koştu, kalbi bir matkap gibi çarpıyordu. Çığlık atmak, ağlamak ve bağırarak istiyordu. Bu nasıl tekrar olmuştu? Lydia'nın gözünün önünden kaybolmasına neden izin vermişti?

Tesla hâlâ garaj yolunda park halindeydi. Claire yaklaştığında arabanın kapı kolları dışarı kaydı. Sistem anahtarlığı algılamıştı ve anahtarlık bir şekilde Claire'in arka cebine girmişti. Hem kendi çantası hem de Lydia'nın arabanın ön koltuğuna atılmıştı. Kullan at telefon gitmişti. Uzun, turuncu bir uzatma kablosu ön verandadan araba yoluna uzanıyor ve Tesla'yı şarj eden kabloya bağlanıyordu.

Evin içinde telefon çalmaya başladı.

Claire arka tarafa doğru koştu. Mutfak kapısında durdu. İçeri girip telefona cevap vermek istedi ama kendini korkudan felç olmuş halde buldu. Çalan telefona baktı. Beyazdı. Kablosu aşağıda, yere birkaç metre kala duruyordu. Boulevard'daki evlerinin mutfak telefonunun kablosu kilere kadar uzanıyordu çünkü yıllardır bir nebze olsun mahremiyet içinde konuşabildikleri tek yer orasıydı.

Lydia gitmişti. Paul onu götürmüştü. Bu oluyordu. Bunu durduramazdı. Kulaklıklarını takıp odasına saklanamaz ve dışarıdaki dünya hâlâ kendi ekseninde mutlulukla dönüyormuş gibi davranamazdı.

Claire kendini mutfağın gitmeye zorladı. Avucunu telefona bastırdı ama açmadı. Elinin altındaki soğuk plastiğı hissetti. Bu sağlam, eski bir Prenses telefonuydu, eskiden Southern Bell'den aylık olarak kiraladığınız türden. Metal zilin titreşimlerinin avucunun içinde çınladığını hissedebiliyordu.

Telesekreter kapatılmıştı. Başının altına bir yastık konmuştu. Ayakkabıları çıkarılmıştı. Tesla şarj ediliyordu.

Daha telefonu açmadan kimin sesini duyacağını biliyordu.

Paul dedi ki, "İyi misin?" "Kız kardeşim nerede?"

"O güvende." Paul tereddüt etti. "Sen iyi misin?"

"Hayır, iyi değilim, seni orospu çocuğu-" Claire'in sesi kelimeler arasında boğuklaştı. Bir öksürük krizine girdi ve elinin arkasına sıçrayacak kadar kan geldi. Claire solgun teninde beliren kırmızı çizgilere baktı.

Paul, "Bu kan mı?" diye sordu.

Claire odanın etrafında döndü. Evin içinde miydi? Dışarıda mı duruyorsun?

"Yukarı bak." dedi.

Claire yukarı baktı.

"Biraz solunda."

Claire buzdolabının üstünde oda spreyine benzeyen bir şey gördü. Boz kahverengi bir vazanın üzerinde yeşil okaliptüs yapraklarından oluşan bir sap vardı. Yapraklardan biri kamera lensi yerleştirmek için boydan boya kesilmişti.

Dedi ki, "Daha fazlası var. Evin her yerinde." "Bu evde mi yoksa Dunwoody'deki evde mi?"

Paul cevap vermedi, bu da yeterli bir cevaptı. Onu izliyordu. Bu yüzden üzerinde Claire'in adının yazılı olduğu renkli bir dosya yoktu. Paul onu yılın bir ayı takip etmeleri için dedektif tutmuyordu. Onu hayatının her günü takip ediyordu.

"Lydia nerede?" diye sordu.

"Sizi karıştırıcı bir uydu telefonundan arıyorum. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Bunun ne olduğunu nereden bileyim?"

"Comsat bir dizi iletişim uydusunun kısaltmasıdır," diye açıkladı, sesi çıldırtıcı derecede bilgiçti. "Telefon, aramaları karadaki baz istasyonları yerine sabit uydular üzerinden aktarıyor. Şifre çözücü

numara ve konum, yani bu arama NSA tarafından bile takip edilemez."

Claire onun sesini dinlemiyordu. Ortamdaki gürültüyü dinliyordu. NSA'nın Paul'ün hareket halindeki bir arabada olduğunu söylemesine ihtiyacı yoktu. Yol seslerini ve araç ne kadar pahalı olursa olsun her zaman içeri sızan rüzgârın sesini duyabiliyordu.

Claire, "Yaşıyor mu?" diye sordu. Cevap vermedi.

Kalbi o kadar sıkışmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordu. "Lydia yaşıyor mu?"

"Evet."

Claire kameranın objektifine baktı. "Onu telefona ver. Hemen."

"Müsait değil."

"Eğer ona zarar verirsen-" Claire boğazının düğümlendiğini hissetti. Filmleri görmüştü. Neler olabileceğini biliyordu. "Lütfen ona zarar verme."

"Ona zarar vermeyeceğim Claire. Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun."

Gözyaşları sonunda geldi çünkü sadece bir saniyeliğine, sadece küçücük bir saniyeliğine ona inanmasına izin verdi. "Hemen kız kardeşimle konuşmama izin ver yoksa kitaptaki tüm emniyet birimlerini arayacağım."

Paul iç çekti. Bu iç çekişi biliyordu. Claire'e istediğini vermek üzereyken çektiği iç çekişti bu. Kenara çekilen bir arabanın sesini duydu. Bir hışırtı vardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne istediysen yapıyorum." Arabanın kapısı açıldı ve kapandı. Diğer araçların hızla geçtiğini duydu. Atlanta Otoyolu'nda olmalı. Claire ne zamandır dışarıdaydı? Lydia'yla ne kadar uzaklaşmıştı?

"Baban kız kardeşimi öldürdü." dedi.

Bir kapı ya da bagaj açıldığında gıcırdama sesi duyuluyordu.

"Videodaki o, değil mi?" Claire bekledi. "Paul, söyle bana. Bu o, değil mi?"

"Evet." Paul dedi ki, "Telefonu kontrol et." "Neyi?"

"Lydia'nın telefonu. Çalışma odasında. şarjı az olduğu için şarja taktım."

"Yüce İsa." Sadece Paul birini kaçırıp lanet telefonunu şarj eder.

Claire telefonu masanın üzerine bıraktı. Çalışma odasına girdi ama cep telefonunu aramak yerine odanın çevresini taradı. n kapının yanındaki kiraz kaplama kitaplığın üstünde bir oda spreyi daha duruyordu. Bunu daha önce nasıl görmemişti? Bunların hiçbirini nasıl görmemişti?

Lydia'nın telefonu cıvı cıvı bir ses çıkardı. Paul telefonu kanepenin yanındaki masanın üzerinde takılı bırakmıştı. Ekranda bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj belirdi. Mesajı kaydıldı ve Lydia'nın bir fotoğrafı ıktı.

Claire haykırdı. Lydia'nın alnı kanıyordu. Bir gözü şişerek kapanmıştı. Bir arabanın bagajında yan yatıyordu. Elleri önünde fermuarla bağlanmıştı. Korkmuş, fkeli ve çok yalnız görünüyordu.

Claire kitaplıktaki kameraya baktı ve tüm nefretini kabloların arasından Paul'n kara delik gibi kalbine yöneltti. "Bunun için seni öldüreceğim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapacağım..." Claire ne yapacağını bilmiyordu. Tekrar Lydia'nın resmine baktı. Bunların hepsi Claire'in suçuydu. O kadar çok kez Lydia'ya gitmesini söylemişti ama bir kez bile ciddi olmamıştı. Kız kardeşinin onu güvende tutmasını istemişti ama sonunda Lydia'yı Paul'n ellerine teslim etmişti.

Garaj yoluna bir arabanın girdiğini duydu. Claire'in kalbi yerinden fırladı. Lydia. Paul onu geri getirmişti. n kapıyı açtı. Kontrplak. Kenarında bir parça ışık vardı. Claire boynunu doğru şekilde bkerse aralıktan araba yolunu görebiliyordu.

Paul yerine kahverengi bir şerif devriye arabası gördü. Görüş alanı dardı. Ön cam öğleden sonra ışığına karşı karanlıktı. İçinde kimin olduğunu anlayamadı. Şoför direksiyonun arkasında bitmek bilmeyen uzun bir süre kaldı. Claire beklerken nefesinin kesildiğini duydu.

Sonunda kapı açıldı. Bir bacak dışarı çıktı ve beton yola dayandı. Deri bir kovboy çizmesi ve yan tarafında sarımsı bir şerit olan koyu kahverengi bir pantolon gördü. Adam kendini arabadan çıkarırken iki eli kapının çevresini kavradı. Bir an orada durdu, boş yolu kontrol ederken Claire'e arkası dönüktü. Sonra arkasını döndü.

Şerif Carl Huckabee garaj yolunda yürürken Stetson şapkasını taktı. Tesla'nın içine bakmak için durdu. Arabanın yan tarafına takılı şarj aletini aldı ve gözleriyle uzatma kablolarını takip ederek evin ön verandasına ulaştı.

Claire kapıdan geri çekildi ama Huckleberry'nin onu görmesine imkân yoktu. Huckleberry daha yaşlı ve kamburdu ama hâlâ doksanlarda bile modası geçmiş gibi görünen o ince taranmış, çizgisel bıyığı ve çok uzun favorileri vardı.

Paul'le birlikte çalışıyor olmalıydı. Ailesinin yardım için koştığı adamın, onları bunca yıldır oyalayan adamlarla aynı kişi olması hastalıklı bir anlam ifade ediyordu.

Claire mutfağa geri koştu. Telefonu eline almadan önce yerden keskin bir soyma bıçağı aldı. Telefonu kulağına götürdü. Paul'ün görmesi için bıçağı havaya kaldırdı. "Kız kardeşimi bana hemen geri vermezsen onun boynunu keserim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Paul talep etti. "Kimin boynu?"

"Kim olduğumu biliyorsun-" Claire durdu. Belki de bilmiyordu. Evinizin dışına kamera koymanızın amacı insanların onları görmesiydi. Paul sadece içeride neler olup bittiğiyle ilgileniyordu.

"Claire?"

"Huckabee. Az önce geldi."

"Siktir," diye mırıldandı Paul. "Ondan hemen kurtul yoksa Lydia'yı bir daha asla göremezsin."

Claire ne yapacağını bilemedi. "İyi olacağına söz ver."

"Söz veriyorum. Sakın kapatma-"

Claire telefonu kapattı. Arkasını döndü ve açık mutfak kapısına baktı. Soyma bıçağını arka cebine koydu, kendi kendine onunla ne halt edeceğini düşündüğünü sorarken bile. Zihni, kovalayamadığı düşünce kırıntılarıyla dolup taşıyordu. Paul neden öldürülmüş gibi davranmıştı? Lydia'yı neden kaçırmıştı? Ondan ne istiyordu?

"Alo?" Huckabee'nin ağır ayak sesleri verandanın merdivenlerini dövüyordu. "Kimse yok mu?"

"Merhaba." Claire onun sesindeki cızırtıyı duydu. Boğazının içinde bir yerlerden hâlâ kan geliyordu. Sürekli Lydia'yı düşünüyordu. Claire Lydia'nın iyiliği için sakın kalmak zorundaydı.

"Bayan Carroll." Şerifin yüz ifadesi meraktan ihtiyata dönüşmüştü. "Burada ne işiniz var?"

"Adım Bayan Scott," diye düzeltti, bu isimden nefret ediyordu. "Bu ev kocama aitti. Yakın zamanda vefat etti, bu yüzden ben-"

"Ortalığı darmadağın edeceğini mi sandın?" Claire'in mutfakta yarattığı dağınıklığa bakıyordu. Gümüş takımlar, tencere ve tavalar, kap kacak ve çekmecedeki ya da dolapta bulunan diğer her şey şimdi yerdeydi.

Arka kapıdaki kırık camlardan bazılarını kırmış olan ayağını kaldırdı. "Bana burada gerçekten neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Claire evlilik yüzüğünü parmağında döndürmeye başladı. Sesine biraz otorite katmaya çalıştı. "Neden buradasın?"

"Acil bir çağrı aldım ama hatta kimse kalmadı." Başparmaklarını kemerinin içine soktu. "Sen miydin?"

"Yanlışlıkla çevirdim. Bilgi için arayacaktım." Claire bir öksürüğü bastırdı. "Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim."

"Kocanızın adı neydi?"

"Paul Scott." Claire evin tapusundaki ismin farklı olduğunu hatırladı. "Ev onun hukuk bürosuna ait bir vakıfta tutuluyor. Buckminster ve Fuller."

Şerif başını salladı ama tatmin olmuşa benzemiyordu. "Görünüşe göre bir süredir kapalı."

"Kocamı tanıyor muydunuz?"

"Annesini ve babasını tanırdım. İyi insanlardı."

Claire evlilik yüzüğünü çevirmeden duramıyordu. Sonra eline baktı, çünkü Yılan Adam yüzüğünü almıştı. Nasıl olmuştu da parmağına geri takılmıştı?

"Bayan Scott?"

Ellerini yumruk yapıp sıktı. Yüzüğü çekip çıkarmak ve çöp öğütücüsünde öğütmek istiyordu. Paul yüzüğü nasıl geri almıştı? Neden onun parmağına takmıştı? Ayakkabıları neden çıkarılmıştı? Ve anahtarlık cebindeydi? Neden kocası tarafından dövüldükten sonra uyandığında başının altında lanet bir yastık vardı?

Tanrı aşkına, kız kardeşini nereye götürüyordu?

"Nedir bu?" Huckabee elini kendi yanağına dokundurdu. "Görünüşe göre morarmış bir yanağın var."

Claire yanağına dokunmaya başladı ama sonra parmaklarını saçlarında gezdirdi. Panik onu tüketmekle tehdit ediyordu. Olanları ve bundan sonra ne yapması gerektiğini anlamaya çalışırken kafatasında fiziksel bir acı hissediyordu.

Huckabee "Oturmak ister misin?" diye sordu.

"Cevaplara ihtiyacım var." Claire sesinin çılgınca geldiğini biliyordu. "Kayınpederim, Gerald Scott. Öldüğünden emin misin?"

Ona meraklı bir bakış attı. "Kendi gözlerimle gördüm. En azından olaydan sonra."

Claire, Paul'ün ölümünü kendi gözleriyle görmüştü. Onu kollarında tutmuştu. Hayatının tükenişini izlemişti.

Sonra onun yüzüne yumruk atmasını izlemişti.

Huckabee omzunu kapı pervazına yasladı. "Burada bilmem gereken bir şeyler mi oluyor?"

Telefon çalmaya başladı. Claire hareket etmedi.

Huckabee ayaklarının üzerinde kaydı. Önce telefona, sonra tekrar Claire'e baktı.

Paul telefonu kapatmayacaktı. Zil sesi kulak zarını tıraş eden bir keski gibi olana kadar devam etti.

Claire ahizeyi kaldırdı ve geri kapattı.

Huckabee gür kaşlarından birini kaldırdı. Yirmi dört yıl boyunca on dokuz yaşındaki güzel kız kardeşinin ailesine sırtını dönüp bir hippie komününe katıldığında ısrar eden adam birdenbire şüphelenmişti.

Telefon tekrar çalmaya başladı.

Claire, Paul'ün yolun kenarında bir arabada oturmuş tüm bu olanları izlediğini ve Claire'in ona söylediği şeyi yapmamasına çok sinirlendiğini hayal etti.

Şimdiye kadar onu bundan daha iyi tanıması gerekirdi.

Claire evlilik yüzüğünü parmağından kaydırды. Buzdolabının üstündeki kameranın önüne koydu. Şerifle yüzleşmek için arkasını döndü. "Julia'ya ne olduğunu biliyorum."

Huckabee ağır nefes alıyordu, belli ki uzun süredir sigara içiyordu, bu yüzden iç mi çektiğini yoksa normal bir şekilde mi nefes verdiğini anlamak zordu. "Annen sana söyledi mi?"

Claire yere düşmemek için buzdolabına yaslandı. İfadesinin şokunu hissetti ama yüzündeki kargaşayı bastırmaya çalıştı. Helen bunca yıldır kasetlerden haberdar mıydı? Bunu Claire'den saklamış mıydı? Gerçeği Sam'den saklamış mıydı?

Huckabee'ye yine blöf yapmaya çalıştı. "Evet. Bana söyledi."

"Buna şaşırdım Claire, çünkü annen size asla söylemeyeceğini söyledi kızlar ve ben

Böyle bir kadının sözünden döneceğine inanmak çok zor."

Claire başını salladı, çünkü bu adam kız kardeşinin vahşice öldürüldüğüne dair videolar olduğunu biliyordu ve sanki on iki yaşındaymış gibi ona ders veriyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı. "Bunu benden nasıl saklayabildin? Lydia'dan?"

"Annene söz verdim. Benim hakkımda pek iyi düşünmediğini biliyorum ama ben sözümü tutarım."

"Ben yirmi dört yıldır bunun peşindeyken sen kendi lanet olası sözünden mi bahsediyorsun?"

"Bu tür bir dil kullanmaya gerek yok."

"Siktir git." Claire onun ağzından çıkan kara nefreti neredeyse görebiliyordu. "Hayatta olduğunu, sadece kaçtığını, bir gün geri döneceğini söyleyip duruyordun. Asla geri gelmeyeceğini başından beri biliyordun ama bize umut verdin." Hâlâ anlamadığını söyleyebilirdi. "Umudun insanlara ne yaptığını biliyor musun? Sokakta birini görüp peşinden koşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun, çünkü onun kız kardeşin olabileceğini düşünüyorsun? Ya da alışveriş merkezine gidip iki kız kardeşi bir arada görmenin ve buna asla sahip olamayacağınızı bilmenin? Ya da babamın cenazesine onsuz gitmek? Ya da onsuz evlenmek-"

Claire bu yola giremezdi çünkü Paul ile evlenmişti ve Lydia'nın yanında olmamasının nedeni Claire'in kocasının ona tecavüz etmeye kalkışmış olmasıydı.

Huckabee, "Bana gerçekten nasıl öğrendiğini söyle. İnternette mi?"

Başını salladı çünkü bu çok inandırıcı görünüyordu.

Yere baktı. "Kasetlerin ortaya çıkacağından hep endişe etmişimdir."

Claire şeriften kurtulması gerektiğini biliyordu ama "Onları nasıl öğrendin?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Babanın dairesi. Bunu yaparken video oynatıcısında bunlardan biri yüklüydü. Sanırım bu yüzden ..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. İkisi de babasının ne yaptığını biliyordu. Claire, Sam Carroll'ın kasetleri gördüğünü, iğneyi koluna batırırken onları izlediğini bildiğine göre, nihayet nedenini anlamıştı. Babasının, Julia'nın elinden alınışını izlerken kendi hayatına son vermek istediğini çok iyi hayal edebiliyordu. Bu eylemin çekici bir simetrisi vardı.

Helen'in gerçeği gizlemesinin nedeni bu muydu? Claire'in kasetlerin kopyalarını bulmasından ve sonunda babasının izinden gitmesinden mi korkuyordu? Ve Lydia, zavallı, kırılgan Lydia. O zamanlar kimse fark etmemişti ama bağımlılığı hiçbir zaman uçmakla ilgili olmamıştı, kaçmakla ilgiliydi. Aktif olarak kendini yok etmenin yollarını arıyordu.

Claire şerife sordu, "Kasetleri ne yaptın?" "Onları FBI'dan bir arkadaşıma verdim. Biz kopyaları olup olmadığını hep merak etmişimdir. Sanırım artık biliyoruz."

Claire ellerine baktı. Yüzük olmadan da parmağını büküyordu.

Huckabee, "Beni kandırmaya çalışmana gerek yok, kızım. O senin kız kardeşindi. Sana gerçeği söyleyeceğim."

Claire hayatında hiç kimseye fiziksel olarak zarar vermeyi bu kadar çok istememişti. Claire yıllar boyunca şerifle sayısız kez temasa geçip yeni bir gelişme olup olmadığını sorduğunda, adam başından beri istekliymiş gibi davranıyordu. "O zaman söyle bana."

Sanki onun kalbini nasıl kıracağını düşünmek için zamana ihtiyacı varmış gibi bıyığının kenarlarını düzeltti. Sonunda şöyle dedi: "Filmdeki adam o videoları dağıtan bir tür çetenin parçasıydı. Arkadaşım, dediğim gibi, FBI'daydı, bu yüzden içeriden bazı bilgiler aldım. Adamı zaten bildiklerini söyledi. Adı Daryl Lassiter'dı. Doksan dört yılında Kaliforniya'da kız kardeşinle aynı yaşta, aynı saç renginde ve aynı yapıda bir kızı kaçırmaya çalışırken yakalanmış."

Claire'in kafası karışmıştı. Paul'ün babası hakkında yanılmış mıydı? Dışarıda başka bir katil daha mı vardı? Paul'ün babası kasetleri bir koleksiyoncu olarak mı bulmuştu?

Huckabee, "Eğer yardımı olacaksa, Lassiter artık öldü" dedi.

Hayır, dışarıda bir ahır ve durdukları yerden on beş adım ötede bir ölüm odası vardı.

"Jüri onu ölüm hücreğine koydu." Huckabee başparmaklarını kemerinden geçirdi. "Hapishanede bir tür itiş kakış olmuş. Lassiter boynundan yaklaşık bir düzine kez bıçaklanmış. Babanla aynı zamanda ölmüş."

Claire bundan sonra ne soracağını düşünmeye çalıştı. "Babam kasetleri nereden aldı?"

Huckabee omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok." "Araştırmadınız mı?"

Tabii ki yaptım." Huckabee'nin sesi sanki işinde gerçekten iyiymiş gibi kırgındı. "Ama baban her zaman birbiri ardına boşa kürek çekerti. Hangisinin gerçekten işe yarayacağı belli olmazdı ve elindeki bilgileri benimle pek paylaşmazdı."

"Onu tam olarak cesaretlendirmiyordun."

Huckabee yine omuz silkti, "Babanı kendini öldürecek kadar yalnız bıraktığım için üzgünüm" demekten çok "köprünün altından çok sular aktı" der gibiydi.

Ama Helen da Sam'i yalnız bırakmıştı. Sonra da yıllarca Lydia ve Claire'e önemli olan her konuda yalan söylemişti. Claire'in hayatında ona gerçeği söyleyen biri var mıydı? Lydia bile kızı hakkında yalan söylemişti.

"Babam Julia'yı kimin öldürdüğünü bulmadan önce neden kendini öldürsün ki?" diye sordu.

"Kaseti makinenin üzerinde bıraktı. Onu bulacağımızı biliyordu. Bu yüzden bıraktığını düşündüm ve haklıydı da. Doğrudan federallere teslim ettim. Bir haftadan kısa bir süre içinde, kaseti kız kardeşini öldüren adamlarla ilişkilendirdiler."

Claire şerife, Carroll'ların FBI'a gitmesi için yıllarca ona yalvardığını hatırlatmadı. "Ve sen asla

"İnsanlar kardeşime ne olduğunu bilsin diye mi bunu halka açıkladın?"

"Annen yapmamamı istedi. Sanırım siz kızların kasetleri arayacağınızdan endişeleniyordu." Claire'in omzunun üzerinden çalışma odasına baktı. "Bence gerçeği öğrenmektense hiç bilmemenin daha iyi olacağını düşündü."

Claire annesinin haklı olup olmadığını merak etti. Sonra da Julia'nın gerçekten öldüğünü bilseydi hayatının ne kadar farklı olacağını merak etti. Claire kaç kez Atina bölgesinde kimliği belirsiz bir ceset bulunduğu için kendini sessizce ofisine kapatıp ağlamıştı? Kaç kayıp kız vakası onu geceleri uykusuz bırakmıştı? Kaç saatini internette tarikatları, hippy yerleşkelerini ve kayıp kız kardeşinden haber olup olmadığını araştırarak geçirmişti?

"Tek bildiğim bu." Huckabee rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. "Umarım bu size biraz huzur getirir."

"Babama yaptığı gibi mi?" Şerife, eğer şerif lanet olası işini yapmış olsaydı Sam Carroll'ın hâlâ hayatta olabileceğini söyleme dürtüsüne direndi.

"Her neyse," dedi Huckabee tekrar mutfağa bakarak, "sana bilmek istediğin şeyi söyledim. Tüm bu karmaşanın ortasında arka cebinde bir bıçakla neden durduğunu bana söylemek ister misin?"

"Hayır, bilmiyorum." Claire onu sorgulamayı bitirmemişti. İçinden bir ses cevabı zaten bildiğini söylese de sorması gereken bir şey daha vardı. Paul'ün bir akıl hocası vardı, Quinn'in bu işe girmesini tek başına sağlamış bir adam.

+ Scott, Paul'ün Centurion American Express kartı sayesinde charter uçuşlar yapan ve pahalı otel odalarında kalan bir adam olarak stratosfere sıçramıştı. Claire birlikte golf oynadıkları saatleri, özel telefon görüşmelerini ve kulüpte geçirdikleri öğleden sonralarını hep Paul'ün Kongre üyesini mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmasına bağlamıştı ama şimdi aralarındaki bağın daha derin olduğunu anlıyordu.

Şerife "FBI'daki arkadaşın kimdi?" diye sordu.

"Bunun ne önemi var?"

"Johnny Jackson'dı, değil mi?" Claire adamın biyografisini biliyordu. Sayısız tavuk yemeği bağış toplama etkinliğinde yeterince sıkıcı tanışma konuşması yapmıştı. Kongre Üyesi Johnny Jackson siyasete atılmadan önce FBI'da ajanlık yapmıştı. Quinn + Scott'a milyonlarca, bazen de milyarlarca dolarlık devlet ihaleleri vermişti. Yüzbaşı Jacob Mayhew'i Paul'ün cenazesinin olduğu günkü soygunu araştırması için Dunwoody'deki eve göndermişti. Muhtemelen Ajan Fred Nolan'ı da Claire'in kafesinin parmaklıklarını takırdatması için göndermişti.

Jackson çok yaygın bir soyadıydı, o kadar yaygındı ki Claire ölen kayınvalidesinin mezar taşındaki kızlık soyadı ile Paul'ün cömert hayırseveri arasındaki bağlantıyı hiç kurmamıştı.

Şimdiye kadar.

Şerife "Kocamın anne tarafından amcası" demiş.

Huckabee başını salladı. "Atlanta'da bir tür özel görev gücünde çalışıyordu."

"Paul'ün beladan kurtulmasına hiç yardım etti mi?"

Huckabee yine başını salladı ama ayrıntıya girmede. Adam muhtemelen ölümler hakkında kötü konuşmak istemiyordu. Claire ona Paul'ün hayatta olduğunu söylemeli miydi? Kocasının kız kardeşini kaçırdığını mı?

Telefon tekrar çalmaya başladı.

Claire kıpırdamadı ama "Şunu almalıyım" dedi. "Bana söylemek istediğin başka bir şey olmadığına emin misin?" "Eminim."

Huckabee gömleğinin cebine uzandı ve bir kartvizit çıkardı. "Cep telefonu numarası arkada." Kartı mutfak masasının üzerine koydu ve ayrılmadan önce parmağıyla bir kez dokundu.

Telefon çalmaya devam etti. Claire şerifin arabasının kapısının açılma sesini beklerken saniyeleri saydı

ve kapanıyor, bir motor çalışıyor, sonra yola geri geri çıkarken tekerleklerin gargara sesi duyuluyor.

Claire telefonu açtı.

Paul, "Bu da neydi böyle?" dedi. "Kız kardeşimi bana geri ver."

"Bana Huckleberry'ye ne söylediğini anlat."

Onun bu kelimeyi bilmesinden nefret ediyordu. Bu onun ailesine ait bir şeydi ve konuştuğu bu sadist artık onun ailesi değildi.

"Claire?"

"Babam kendini öldürdüğünde Julia'nın kasetlerini izliyordu."

Paul hiçbir şey söylemedi.

"Bununla bir ilgin var mı Paul? Babama kasetleri sen mi gösterdin?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"nk sen zaten Lydia'yı yolumdan çekmeye çalışıyordun ve hayatımda gerçekten önemli olan, ne olursa olsun bana yardım edecek son kişi babamdı." Claire o kadar perişandı ki nefesini tutamıyordu. "Onu sen ldrdn Paul. Ya kendin yaptın ya da koluna iğneyi sen soktun."

"Sen deli misin?" Pauln sesi öfkeyle yükseldi. "Tanrım, Claire. Ben lanet olası bir canavar değilim. Babanı seviyordum. Bunu biliyorsun. Cenazesinde tabutunu taşıyanlardan biri idim." Bir an için konuşmayı kesti ve Claire'in suçlaması karşısında nutku tutulmuş gibi bir izlenim bıraktı. Sonunda devam ettiğinde sesi alçak ve sakindi. "Bak, gurur duymadığım bazı şeyler yaptım ama bunu sevdiğim birine asla ama asla yapmam. Sam'in sonlara doğru ne kadar kırılgan olduğunu biliyorsun. Sonunda onu neyin uçurumun kenarına ittiğini bilemezsin."

Claire mutfak masasına oturdu. Pauln yüzündeki öfkeli gözyaşlarını görmemesi için sandalyeyi çevirdi. "Bütün bunlarla hiçbir ilgin yokmuş gibi davranıyorsun, sanki sadece masum bir görgü tanığıymışsın gibi."

"Öyleydim."

"Kız kardeşime ne olduğunu biliyordun. Neredeyse yirmi yıl boyunca bununla mücadele etmemi izledin ve Julia'ya ne olduğunu bana istediğin zaman söyleyebilirdin ama söylemedin. Sadece acı çekmemi izledin."

"Her saniyesinden nefret ettim. Seni asla incinmiş görmek istemedim."

"Canımı yakıyorsun!" Claire yumruğunu masaya vurdu. Boğazı acıyla spazm geçirdi. İstirap çok fazlaydı. Bunu yapamazdı. Top gibi yere uzanıp hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Bir saat önce her şeyi kaybettiğini düşünmüştü ama şimdi her zaman daha fazlası olduğunu ve Paul hayatta olduğu sürece daha fazlasını almak için orada olacağını anlıyordu.

"Sana tüm hikayeyi anlatmadan Julia'ya ne olduğunu nasıl anlatacaktım?" dedi.

"Gerçekten bana nasıl yalan söyleneceğini bilmediğini mi söylüyorsun?" Cevap vermedi.

"Neden ölü numarası yaptın?"

"Başka seçeneğim yoktu." Bir an durakladı. "Bu konuya giremem Claire, ama seni güvende tutmak için yapmam gerekeni yaptım."

"Şu anda kendimi pek güvende hissetmiyorum Paul." Claire içindeki öfke ve korkuya karşı mücadele etti. "Beni bayılttın. Kız kardeşimi benden aldın."

"Seni incitmek istemedim. Elimden geldiğince nazik olmaya çalıştım."

Claire yanağında hâlâ zonklayan bir acı hissediyordu. Paul kendini tutmasaydı ne kadar acıyacağını hayal bile edemiyordu. "Ne istiyorsun?"

"Tesla'nın anahtarlığının geri kalanına ihtiyacım var."

Claire midesinin sıkıştığını hissetti. Paul'ün onu ara sokağa çekmeden önce restoranın dışında anahtarları ona verdiğini hatırladı. "Neden bana verdin?"

"Çünkü onu güvende tutacağını biliyordum."

Adam şimdiye kadar posta kutusundan anahtar etiketini almış olmalıydı. İş dosyalarını garajda transfer etmişlerdi. USB bellekte başka ne vardı? "Claire mi?" Paul tekrarladı. "Ne yaptın onunla?"

Onu şaşırtacak bir şeyler bulmaya çalıştı. "Onu polise verdim."

"Mayhew?" Sesi gerginlikle doluydu. "Onu geri almalısın. Onu alamaz."

"Mayhew değil." Claire tereddüt etti. Fred Nolan adını vermeli miydi? Bunu yaparsa Paul rahatlar mıydı? Yoksa Nolan da işin içinde miydi?

"Claire? Onu kime verdiğini bilmem gerek."

"Elimdeydi." Claire düşüncelerini bulandırmakla tehdit eden dehşeti geri itti. İnandırıcı bir yalan bulmalıydı, Paul'e karşı ona avantaj sağlayacak ve düşünmek için zaman kazandıracak bir şey. "Ara sokakta, elimdeydi. Seni öldüren adam -seni öldürmüş gibi yapan- onu elimden aldı."

Paul bir dizi küfür savurdu.

Öfkesi Claire'i teşvik etti. "Polis onu şu şeffaf plastik kanıt torbalarından birine koydu." Hikâyesindeki boşlukları görmeye çalıştı. "Tesla'yı eve götürmek için evdeki yedeği kullandım. Ama anahtar etiketinin kanıtta olduğunu biliyorum çünkü bana sigorta için bir liste gönderdiler. Sigorta acentemiz Pia Lorite'e iletmek zorunda kaldım."

Claire nefesini tuttu ve hikâyenin mantıklı olması için dua etti. Anahtar etiketinin içindeki USB bellekte ne vardı? Garaja döndüğünde film olmadığından emin olmak için kontrol etmişti. Tek klasörde yazılım vardı. Ya da en azından Paul öyle görünmesini sağlamıştı. Bilgisayarlarla arası her zaman son derece iyiydi.

Paul, "Geri alabilir misin?" diye sordu. Sözleri kesik kesikti. Paul'ün yumruklarını sıkıp açtığını görebiliyordu, bu onun sözlerinin hedefine ulaştığının her zamanki işaretiydi. Evlilikleri boyunca, Paul'ün bu yumrukları kendisine karşı kullanacağından hiç korkmamıştı.

Ve Şimdi de adamın bunları Lydia üzerinde kullanabileceği tehdidiyle karşı karŐıyaydı.

Claire, "Lydia'ya zarar vermeyeceğine söz ver. Lütfen."

"O anahtar etiketi bana lazım." Ses tonundaki tehdidin altında ölümcül bir durgunluk vardı. "Onu benim için almalısın."

"Tamam, ama-" Claire gevezelik etmeye başladı. "Dedektif-Rayman. Onu tanımıyor musun? Birinin sokakta olanları planlamanıza yardım etmesi gerekiyordu. Sağlık görevlileri, polis memurları, dedektifler vardı-"

"Orada kimin olduğunu biliyorum."

Onun bildiğini biliyordu, çünkü Paul o sokakta Claire'in yanındaydı. Ne kadar süre l numarası yapmıştı? En az beş dakika, sonra sağlık görevlileri battaniyeyi üzerine örttüler ve Claire'in kocasını son görüşü bu oldu.

"Eric Rayman soruŐtırmadan sorumlu dedektif. Onu arayamaz mısınız?"

Paul cevap vermedi ama sanki tam karşısında duruyormuş gibi fkmesini hissedebiliyordu.

Tekrar denedi. "Bunu yapmana kim yardım etti? Yapamaz mısın-"

"Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Evin her yerinde kameralar var. Bazılarını bulabilirsin, bazılarını asla göremezsin. Lydia'nın cep telefonu dinleniyor. Şu anda kullandığınız telefon da dinleniyor. Önümüzdeki iki saat boyunca her yirmi dakikada bir seni bu sabit hattan arayacağım. Bu beni güvende olduğumu bileceğim kadar uzağa götürecek ve ben bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken seni orada tutacak."

"Neden, Paul?" Sadece Şu anda olanları sormuyordu. Daha önce olan her Şeyi soruyordu. "Baban kız kardeşimi öldürdü. Kaseti izledim. Ne yaptığını biliyorum-" Sesi kırıldı. Kalbi de onunla birlikte kırılıyormuŐ gibi hissetti. "Ben-" Claire acısına karşı koydu. "Anlamıyorum."

"Çok özür dilerim." Paul'ün sesi duygu doluydu. "Bunu atlatabiliriz. Bunu atlatacağız."

Gözlerini kapattı. Onu yatıştırmaya çalışıyordu. Ve işin korkunç yanı, o da yatıştırılmak istiyordu. Claire uyandığında ve Paul'ün hayatta olduğunu fark ettiğinde çalışma odasında neler hissettiğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Kocasının. Onun şampiyonu. Bütün bunları ortadan kaldıracaktı.

"Hiçbirini öldürmedim." Sesi çok savunmasız geliyordu. "Sana söz veriyorum."

Claire konuşmamak için elini ağzına götürdü. Ona inanmak istiyordu. Ona inanmaya o kadar çok ihtiyacı vardı ki.

"Araba kazasından sonrasına kadar babamın ne yaptığını bile bilmiyordum. Ahıra gittim ve tüm eşyalarını buldum."

Claire çığlık atmamak için yumruğunu ısırды. Kulağa çok mantıklı geliyordu.

"Tek başıma bir çocuktum. Akademi harçlarının zamanı gelmişti. Düşünmem gereken bir üniversite vardı. İyi paraydı Claire. Tek yapmam gereken kopyalarını çıkarıp göndermekti."

Claire nefes alamıyordu. O parayı harcamıştı. O zavallı kızların kanları ve acılarıyla ödenen mücevherleri, giysileri ve ayakkabıları giymişti.

"Sana söz veriyorum. Bu sadece bir amaç için bir araçtı."

Buna daha fazla dayanamadı. Kırılma noktasına o kadar yaklaşmıştı ki, neredeyse büküldüğünü hissedebiliyordu.

"Claire?"

"Bilgisayarındaki filmler eski değildi." dedi.

"Biliyorum." Adam bir an daha sessiz kaldı ve kadın onun bir yalan düşünmeye mi çalıştığını yoksa zaten bir yalanı vardı da etki yaratmak için mi durakladığını merak etti. "Ben bir dağıtıcıydım. Hiç katılmadım."

Claire ona inanma, kocasının insanlığının bu tek parçasına tutunma dürtüsüyle mücadele etti. "Maskeli adam kim?"

"O sadece bir adam."

Sadece bir adam.

"Onun için endişelenmene gerek yok." Paul'ün sesi sanki iş yerinden bir pislikten bahsediyormuş gibi çıkıyordu. "Güvendesin Claire. Her zaman güvendesin."

Onun tesellilerini görmezden geldi çünkü diğer tek alternatifi ona inanmaktı. "USB bellekte ne var?"

Tekrar sessizleşti.

"Auburn anahtar etiketini sana kimin verdiğini unuttun mu Paul? Plastik diskin içinde bir USB bellek olduğunu biliyorum ve onu geri istediğini de biliyorum çünkü içine saklamak için bir şey koymuşsun."

Sessiz kaldı.

"Neden?" Bu soruyu sormadan duramıyordu. "Neden?"

"Seni korumaya çalışıyordum."

"Bu bir tür aptalca şaka mı?"

"Planın öne alınması gerekiyordu. Oyunda başka şeyler de vardı. Seni bunun dışında tutmak için elimden geleni yaptım. Ama ara sokaktaki o adamla olanlar gerçektir Claire. Seni korumak için hayatımı ortaya koyacağımı biliyorsun. Neden hâlâ buradayım sanıyorsun? Sen benim her şeyimsin."

Claire başını salladı. Tüm bu bahanelerden başı dönüyordu.

Dedi ki, "Bu işlerle uğraşan insanlar iyi insanlar değil. Güçlüler. Çok paraları ve nüfuzları var."

"Siyasi etki."

Şaşırmış gibi bir ses çıkardı. "Her zaman çok zekiydin."

Claire artık zeki olmak istemiyordu. Kontrolün kendisinde olmasını istiyordu. "Beni dinleme sırası sende. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Eğer Lydia'ya zarar verirsen, seni yakalar ve yerin dibine sokarım. Beni anladın mı?"

"Tanrım, seni böyle seviyorum."

Telefon tıkladı. Aramayı sonlandırmıştı.

ON ÜÇ

Lydia tekerleklerin yoldaki uğultusunu dinlerken gözlerini bagajın karanlığına dikti. Bir bagajın içinde kilitli kaldığınızda yapmanız gereken her şeyi çoktan yapmıştı. Belli ki Paul de bunları gözden geçirmişti. Arka lambaların arkasına cıvatalanmış çelik plakalar vardı, böylece Lydia onları yumruklayarak açamaz ve yoldan geçen sürücülere el sallayamazdı. Acil durum açma mandalı devre dışı bırakılmıştı. Bagajla arka koltuk arasında bir başka kalın çelik plaka daha vardı, böylece özgürlüğüne tekmeyle ulaşamayacaktı. O bölgenin ses için yalıtıldığından da emindi. Paul'ün bagajı onun rahatı için doldurduğunu düşünemiyordu.

Bu da, bu arabayı özellikle bir mahkumu tutmak için tasarladığı anlamına geliyordu.

Lydia arabanın ön tarafındaki Paul'ün telefonla konuştuğunu duyabiliyordu. Sadece birkaç kelime seçebiliyordu ve hepsi de gereksizdi -evet, hayır, tamam. Paul'ün ses tonu canlıydı, bu yüzden Lydia onun Claire'le konuşmadığını varsaydı. Kız kardeşiyle konuşurken sesi farklıydı. Ne kadar farklı olduğunu düşünmek Lydia'yı hasta ediyordu, çünkü Claire haklıydı: Paul karanlık tarafını gösterdiğinde bilinçli bir seçim yapmıştı.

Lydia'nın fotoğrafını çekmek için bagajı açtığında bunu tüm çıplaklığıyla görmüştü. Onun karanlığı bir ampul gibi açıp kapamasını izlemişti. Bir an Claire'e gidip Lydia'nın telefonunu kontrol etmesini söylerken, bir an sonra yüzü o kadar korkutucuydu ki Lydia mesanesinin kontrolünü kaybedeceğinden korkmuştu.

Bagajın içine uzandı ve yüzünü öyle sert kavradı ki, kız kemiklerinin kırıldığını hissetti. "Babamın Julia'ya yaptığını sana yapmam için bana bir sebep ver."

Sandığı kapattığında Lydia o kadar çok titriyordu ki dişleri takırdıyordu.

Omzundaki baskının bir kısmını hafifletmek için sırt üstü yuvarlandı. Kolları ve bacakları fermuarla bağlanmıştı ama dikkatli olursa hâlâ hareket edebilirdi. Alnındaki kesikten akan kan kurumuştur. Şişmiş gözünden yaşlar akıyordu. Kafasının içindeki uğultu, ara sıra duyulan donuk bir gümbürtüye dönüşmüştü.

Paul Fuller'ların evinde ona ağır ve sert bir şeyle vurmuştu. Lydia ne kullandığından emin değildi ama kafasına bir balyoz gibi inmişti. Onun geldiğini duymamıştı bile. Bir an mutfakta durmuş, 911 operatörüne adını söylemek için ağzını açmış, sonra da gözlerinin önünde yıldızlar patlamaya başlamıştı. Gerçek anlamda. Lydia kendini bir çizgi film karakteri gibi hissetmişti. Bir ileri bir geri sallanıyordu. Kendini mutfak masasına yaslamaya çalıştı. Ve sonra Paul onu tekrar yumrukladı, sonra tekrar, yerde baygın yatana kadar.

Lydia bayılmadan önce "Hayır," diye bağırmayı başarmıştı. Belli ki bu Claire'i uyarmak için yeterli değildi. Ya da belki uyarıyı almış ama ne yapacağını bilememişti. Lydia küçük kız kardeşinin Paul'le savaştık güce sahip olduğunu hayal bile edemiyordu. Ama yine de küçük kız kardeşinin tenis partnerine diz çöktüğünü de hayal edemiyordu.

Claire'in de Lydia'nın aklından geçen aynı soruları kendine sorduğunu tahmin ediyordu: Paul neden ölü numarası yapmıştı? Lydia'yı neden kaçırmıştı? Onlardan ne istiyordu?

Bu son soru üzerinde durmak istemiyordu çünkü Paul Scott'ın Carroll kardeşlere takıntılı olduğu açıktı. Babası onlardan birini kaçırmış ve vahşice öldürmüştü. Diğerleriyle evlenmişti. Ve şimdi de Lydia'yı bagajında tutuyordu.

Arabasının bagajı belli ki çok önceden hazırlanmıştı.

Gerçekten de Julia'ya yapılanın aynısını Lydia'ya yapacak mıydı? Onu öldürecek ve ölürken ona tecavüz mü edecekti?

Julia. Onun canlı ablası. En iyi arkadaşı. Pala boynunu ve omzunu keserken çığlık atıyordu. Paul'un babası onu parçalara ayırırken kıvranıyordu.

Safra Lydia'nın ağzına doldu. Başını çevirdi ve daha fazlası çıktıkça tükürdü. Koku dar alanda çok rahatsız ediciydi. Kokudan uzaklaşmak için sandığın arkasına doğru yaklaştı. Midesinin boşaldığını hissetti. Julia'nın görüntüsünü zihninden silemiyordu.

Lydia ağzından bir inilti çıktığını duydu. Hastalıkla başa çıkabilirdi ama keder Paul'ün eline fırsat geçmeden onu öldürecekti. Julia. Masum, işkence görmüş kız kardeşi. Toplamda altı kaset vardı, bu da Paul'ün babasının onunla zaman geçirdiği anlamına geliyordu. Hayatının son saniyelerine kadar o ahırda tek başınaydı, onu bekliyor, dönüşünden korkuyordu.

Julia gerçekten de ölürken kameraya bakmıştı. Doğruca objektife, Lydia'nın kalbine bakmış ve ağzından *Yardım* sözcüğü çıkmıştı.

Lydia gözlerini sıkıca kapattı. Duygularının sansürsüzce ortaya çıkmasına izin verdi. Bu sabah telefonda Dee'ye daha tatlı davranmalıydı. Rick'e mesaj atıp her şeyi sonra açıklayacağını söylemek yerine onu sevdiğini söylemek için Rick'i aramalıydı. Ve Claire'e. Claire'e onu affettiğini söylemeliydi çünkü Paul bir insan değildi. Ağza alınmayacak şeyler yapabilen korkunç bir sapkınlıktı.

Lydia bir sızlanmaya daha karşı koydu. Kendini tekrar kaybetmesine izin veremezdi. Bundan sonra olacaklar için güçlü olmalıydı çünkü Paul'ün bir planı vardı. Onun her zaman bir planı vardı.

Lydia'nın da bir planı vardı. Vücudunda yeterli kan dolaşımı ve zihninde berraklık olduğundan emin olmak için ellerini esnetmeye ve ayaklarını hareket ettirmeye devam etti çünkü eninde sonunda Paul bagajı tekrar açmak zorunda kalacaktı. Lydia ondan daha ağırdı. Lydia'nın dışarı çıkabilmesi için Paul'ün fermuarları kesmesi gerekecekti. Bu onu durdurmak için sahip olduğu tek fırsat olacaktı.

Zihninde adımların üzerinden geçmeye devam etti: İlk başta kafası karışmış gibi davranacaktı. Bu, gözlerinin güneş ışığına alışması için zaman kazandıracaktı. Sonra yavaşça hareket edecek ve acı çekiyormuş gibi davranacaktı ki bu hiç de zor olmayacaktı. Yardıma ihtiyacı varmış gibi davranacak, Paul sabırsızlıkla onu itecek, kakacak ya da tekmeleyecek, sonra Lydia ağırlığını onun omzuna verecek ve boynuna olabildiğince sert vuracaktı.

Yumruğunu kullanmazdı çünkü parmak eklemleri yerinden çıkabilirdi. Elini açıp başparmağı ile işaret parmağı arasındaki ağı kullanarak, adamın adam elmasının tabanını güzelce kesen bir yay oluşturdu.

Nefes borusunun çatladığını duyma düşüncesi onu ayakta tutan tek şeydi.

Lydia birkaç derin nefes aldı ve bıraktı. Ellerini ve ayaklarını çalıştırdı. Dizlerini yukarı çekti ve bacaklarını uzattı. Omuzlarını yuvarladı. Bir plana sahip olmak paniğin beyninin arkasını endişelendiren bir kıymığa dönüşmesine yardımcı oldu.

Motor hız değiştirdi. Paul rampa dışına çıkıyordu. Arabanın yavaşladığını hissedebiliyordu. Çelik plakaların etrafında kırmızı bir ışık yanıp söndü, ardından dönüş sinyali devreye girdiğinde sarı bir darbe oldu.

Lydia sırt üstü yuvarlandı. Planın üzerinden o kadar çok geçmişti ki Paul'ün boğazının elinin altında çatırdadığını hissedebiliyordu. Paul'ün onu bagaja koymasından bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu. Fotoğrafı çektiği andan itibaren geçen dakikaları saymaya çalışmış ama saymayı unutmuştu. Panik bunu yapabilirdi. Biliyordu ki

Beklerken yapması gereken en önemli şeyin zihnini en kötü durum senaryolarından başka bir şeyle meşgul etmek olduğunu söyledi.

Paul Scott'la ilgili olmayan anılara tutunmaya çalıştı. Ya da Dee ve Rick'i. Çünkü şu anda bu karanlık ölüm tuzağında çocuğunu ve sevgilisini düşünmek onu geri dönüşü olmayan bir yola sokacaktı.

Paul'ün bir şekilde dahil olmadığı bir anı için birkaç yıl geriye gitmesi gerekiyordu, çünkü Paul yokluğunda bile uzun süre hayatının çok büyük bir parçası olmuştu. Claire Paul'le matematik laboratuvarında tanıştığında Lydia yirmi bir yaşındaydı. İki ay sonra Lydia'yı ailesinden koparmayı başarmıştı. Lydia, bağımlılıkla geçen en karanlık günleri için hep Paul'ü suçlamıştı ama onunla tanışmadan çok önce, kendini yok etmenin o kadar derinlerine inmişti ki, sahip olduğu tek anı kötü anılardı.

Ekim, 1991.

Nirvana, Atina şehir merkezindeki 40 Watt Club'da çalışıyordu. Lydia evden gizlice çıktı. Yatak odasının penceresinden tırmandı, ancak doğrudan ön kapıdan çıksaydı kimse fark etmezdi. Arkadaşı Leigh'in arabasına atladı ve Boulevard'daki evin içine hapsolmuş tüm sefalet ve umutsuzluğu geride bıraktı.

Julia gideli altı aydan fazla olmuştu. Artık evde olmak çok zordu. Anne ve babası birbirlerine bağırmadıkları zamanlarda o kadar umutsuzdular ki, onların yanında olmak kendinizi onların özel trajedisine karışmış gibi hissetmenize neden oluyordu. Claire o kadar içine kapanmıştı ki, siz onu fark etmeden önce on dakika boyunca sizinle aynı odada kalabilirdi.

Ve Lydia hapların, pudranın ve genç kızlarla takılmaması gereken yetişkin adamların arasında kaybolmuştu.

Lydia Julia'ya hayrandı. Kız kardeşi havalı, havalı ve açık sözlüydü ve Lydia istediğinde Lydia'yı korurdu.

sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda kalırdı, ama şimdi ölmüştü. Lydia bunu ertesi gün güneşin doğacağını bildiği gibi biliyordu. Julia'nın ölümünü ailesindeki herkesten önce o kabullenmişti. Ablasının bir daha asla geri dönmeyeceğini biliyordu ve bunu daha çok içmek, daha çok kokain çekmek, daha çok sevişmek, daha çok yemek, daha çok, daha çok, daha çok yemek için bir bahane olarak kullandı. Duramıyordu, durmak *istemiyordu*, bu yüzden Nirvana konserinin ertesi günü insanlar performansın harika mı yoksa köpek boku mu olduğunu tartışmaya başladığında Lydia'nın hiçbir şeyden haberi yoktu.

Grup zil zurna sarhoştı. Hepsinin akordu bozuktı. Cobain sahnenin üzerinde asılı duran sinema perdesini yırtarak mini bir isyan başlatmıştı. Seyirciler çılgına döndü. Sahneye hücum ettiler. Sonunda, grup enstrümanlarını yıkılmış davul setinin üzerine yığdı ve dışarı çıktı.

Lydia bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Konser sırasında kafası o kadar iyiydi ki kulübe gittiğinden bile emin değildi. Ertesi sabah 40 Watt'tan birkaç blok ötedeki Alley'de uyandığında, ayağa kalkıp bacaklarının arasındaki ıslak yapışkanlığı hissedene kadar bunun hiçbir anlamı yoktu.

Kalçalarında çürükler vardı. İçi çiğ gibiydi. Boynunun arkasında bir kesik vardı. Tırnaklarının altında deri vardı. Başka birinin derisi. Dudakları hassaslaşmıştı. Çenesi hassaslaşmıştı. Bir minibüsün arkasına malzeme koyan bir adam bulana ve adam ona bir şaplak atana, o da adama bir handjob yapana ve eve sürünerek dönüp ailesinden azar işitene kadar her şey hassastı - bütün gece dışarıda olduğu için değil, Claire'i okula götürmek için zamanında evde olmadığı için.

Claire on dört yaşındaydı. Okula yürüyerek gidebiliyordu. Bina Boulevard'daki eve o kadar yakındı ki, sınıf değişimleri için çalan zil sesleri duyulabiliyordu. Ama o zamanlar anne babasının tüm öfkesi Lydia'nın geride kalan son kız kardeşine bakamamasına bağlıydı. O

Claire'e kötü örnek oluyordu. Claire ile yeterince vakit geçirmiyordu. Claire ile daha fazla şey yapmaya çalışmalıydı.

Bu da Lydia'nın kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu ve kendini suçlu hissetmediği zamanlarda da kızgın hissediyordu.

Belki de Claire bu yüzden görünmezlik sanatını mükemmelleştirmişti. Bu bir çeşit kendini koruma yöntemi idi. Göremediğiniz bir şeye kızamazdınız. Çok sessizdi ama her şeyi fark ederdi. Gözleri, anlayamadığı bir dilde yazılmış bir kitap gibi dünyayı izliyordu. Çekingen bir yanı yoktu ama her zaman bir ayağının dışarıda olduğu hissine kapılırdınız. Eğer durum çok zorlaşırsa ya da çok yoğunlaşırsa, ortadan kaybolurdu.

On sekiz yıl önce Lydia ona Paul'den bahsettiğinde de tam olarak bunu yapmıştı. Claire gerçekte yüzleşmek yerine kolay yolu seçmiş ve Lydia'nın hayatından kaybolmuştu. Telefon numarasını değiştirmişti. Lydia'nın mektuplarına cevap vermeyi reddetmişti. Lydia'yı hayatından silmek için evini bile taşımıştı.

Belki de Lydia'nın onu affedememesinin nedeni buydu. Çünkü gerçekten de son on sekiz yılda hiçbir şey değişmemişti. Claire'in tüm sert konuşmalarına -görünüşte samimi özürlerine ve açık itiraflarına- rağmen, hâlâ bir ayağını kapının dışında tutuyordu. Claire'in dün gece Lydia'ya ulaşmasının tek nedeni, Paul'ün yalanlarını çözmeye başlaması ve bunu kendi başına halledememesiydi. Bu sabah kendisi de söylemişti, ablasının bunu yapmasını istiyordu.

daha iyi.

Claire şimdi ne yapacaktı? Lydia gittiğine göre, arayabileceği başka kimse yoktu. Helen'a güvenilemezdi. Huckabee işe yaramazdı. Adam Quinn muhtemelen Paul'le birlikte bu işin içindeydi. Claire polise başvuramazdı çünkü başka kimlerin bu işin içinde olduğunu bilemezdi. Kendine dönebilirdi ama ne bulacaktı? Kendini tutmaktan aciz bir kadın.

Araba tekrar yavaşladı. Lydia arazinin asfalttan çakıla dönüştüğünü hissedebiliyordu. Bagajın etrafında sarsılmamak için ellerini iki yana açtı. Büyük bir çukur onu sac metale çarptı. Alnındaki kesik açıldı. Lydia gözlerini kırptırarak kanı uzaklaştırdı.

Beyninde dolaşan kötü düşüncelerle mücadele etti. Sonra mücadele etmeyi bıraktı, çünkü ne anlamı vardı ki? Bu artık Claire'le aralarındaki onarılmamış bir yarık meselesi değildi. Bu ölüm kalım meselesiydi.

Lydia'nın hayatı.

Lydia'nın olası ölümü.

Araba durmak üzere yuvarlanırken frenler gıcırdadı. Motor rölantide çalıştı.

Bagajın açılmasını bekleyerek kendini destekledi. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Kimse kayıp olduğunu bile bilmiyordu. Eğer her şeyi Claire'e bırakırsa, Lydia buradan asla canlı çıkamayacağını biliyordu.

Paul'den önce, hatta Julia'dan önce de hayatları boyunca böyle olmuştu.

Claire bir seçim yaptı ve bunun bedelini ödeyen Lydia oldu.

ON DÖRT

Claire, Paul telefonu kapatırken çıkan klik sesini dinledi. Ahizeyi tekrar yerine taktı. Dışarı çıktı ve arka verandaya oturdu. Bacağının yanında bir defter ve kalem vardı ama Paul hiçbirine cevap vermeyeceğini açıkça belirttiğinde soruları sıralamaktan vazgeçmişti. Her aradığında onun sesini duymak için bekledi, sonra hattı kapattı ve zamanlayıcı tekrar arayana kadar yirmi dakika daha sıfırlandı.

Şimdiye kadar üç kez aramıştı, bu da felç olmuş gibi hissederek bir saatini boşa harcadığı anlamına geliyordu. Lydia büyük bir tehlike altındaydı. Güvenliği Claire'e bağlıydı. Paul, Claire'i telefonla aradığında her zaman araba kullanıyordu, bu yüzden Lydia'nın hâlâ bagajda olduğunu düşünmek zorundaydı. Bunun Lydia'nın iyi olduğu anlamına gelip gelmediği tartışılırdı, çünkü eninde sonunda Paul gideceği yere varacaktı.

Claire'in ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Hızlı ve düşüncesiz tepkiler vermekte iyiydi ama strateji oluşturmak hiçbir zaman onun tarzı olmamıştı. Tüm açıları gören Paul'dü ve Paul'den önce Lydia'ya güvenmişti ve Lydia'dan önce de babası gelip her şeyi yoluna koyacaktı.

Kimse bunu onun için çözemeyecekti. Aklına ulaşabileceği başka kimse yoktu, bu da onu kızdırıyordu çünkü annesine güvenebilmeliydi ama Helen uzun zaman önce ona güvenilemeyeceğini açıkça belirtmişti. Julia hakkındaki gerçeği neredeyse on dokuz yıl boyunca saklamıştı. Claire'in ıstırabına son verebilirdi ama muhtemelen duygusal sonuçlarıyla uğraşmak istemediği için bunu yapmamayı seçti.

Claire ayaklarının arasındaki toprağa baktı. Bir şekilde bir çözüme ulaşacağı umuduyla zihnini serbest bıraktı.

Cenaze sırasında engellenen soygun. Claire, Paul'ün Dunwoody'deki eve girmeleri için o adamları tuttuğundan emindi. Anahtar etiketini arıyor olmalıydılar. Belki Kongre Üyesi Johnny Jackson da Yüzbaşı Mayhew'i aynı nedenle göndermişti. Ya da Ajan Nolan'ı. Ya da her ikisi birden, ki bu da neden birbirlerinin yanında kısırlaştırılmamış iki kedi gibi davrandıklarını açıklıyordu.

Johnny Jackson Paul için mi yoksa ona karşı mı çalışıyordu?

Cevap büyük ihtimalle anahtarlığın içindeki USB bellekteydi. Lanet şey cenaze sırasında Claire'in çantasındaydı. Cinayet günü taşıdığı çantayı siyah bir clutch'la değiştirmiş ve Paul'ün anahtarlarını da içine atmıştı çünkü aşağı inip onları çamurluktaki dolabının içindeki etiketli küçük kancasına takmaktan daha kolaydı.

Yani hırsızların ne aradığını biliyordu ama bunun Lydia'ya nasıl yardımcı olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Düşün," diye kendi kendini azarladı Claire. "Düşünmek zorundasın."

Paul ona USB belleği geri alma planını anlatmadan önce bir saati daha vardı. İlk aklına gelen Adam Quinn'i arayıp anahtar etiketi geri istediğini söylemek olmuştu ama Paul gerçekten de tüm telefonları izliyorsa, o zaman belleğin karakolda kanıt olarak durmadığını ele vermiş olacaktı.

Ve Claire'in bu güce sahip olmadığını biliyorsa, Lydia'yı hayatta tutması için hiçbir neden yoktu.

Claire, Paul'ü sürücünün polislerde olduğuna inandırmak zorundaydı. Bu ona biraz zaman kazandırabilirdi ama ne kadar zaman kazanacağını bilmiyordu. Rayman'ı arıyormuş gibi yapabilirdi, hatta karakola gidiyormuş gibi de yapabilirdi ama Paul'ün neden ilerleme kaydetmediğini öğrenmek isteyeceği bir nokta gelecekti.

Ve başarısızlığının devam etmesinin Lydia'ya daha büyük bir zarar verme ihtimali de vardı. Claire videolardan, bir erkeğin bir kadına yapabileceği, onu öldürmeyen ama ölmüş olmayı dilemesine neden olan şeyler olduğunu çok iyi biliyordu.

Paul filmlerdeki rolü hakkında doğruyu mu söylüyordu? Onun sözüne inanmak aptallık olurdu. Kocasının maskeli adam olmadığını bilmek biraz olsun teselli ediyordu onu. Paul'ün sol kürek kemiğinin altındaki benler bunu ele veriyordu. Ama biri kızları yakından çekmek için kamerayı yakınlaştırmıştı. Odada başka biri daha vardı ve her aşağılamayı kaydediyor, tanıklık ediyordu.

Bu kişi Paul olmalıydı. Fuller'ların evi onun eviydi. Belli ki burada bulunmuştu. Başka hiç kimse her şeyi bu kadar temiz ve düzenli tutmaya zahmet etmezdi.

Bu da Paul'ün maskeli adamın kimliğini bildiği anlamına geliyordu. Kocası, kızları ailelerinden çalan ve onlara tarifsiz dehşetler yaşatan acımasız bir psikopatın arkadaşı ya da ortağıydı.

Claire'in vücudu bu düşünceyle şiddetli, istemsiz bir ürperti duydu.

Paul'ün USB belleğe kaydettiği şey maskeli adamın kimliğinin kanıtı mıydı? Claire soğuk terler dökmeye başladı. Paul onun güvende olduğunu söylemişti ama katili ifşa etmekle tehdit ediyorsa, bu herkesi tehlikeye atıyordu.

Ve bu, Claire'in kocasını bir kez daha bir yalanın içinde yakaladığı anlamına geliyordu.

Rick.

Claire yardım için Rick Butler'ı arayabilir. Lydia'nın erkek arkadaşıydı. On üç yıldır birlikteydiler. Tamirciydi. Kötü bir durumda nasıl davranacağını bilen bir adama benziyordu. Paul'ün dosyalarına göre, hapse girip çıkmış.

Hayır. Claire kız kardeşi hakkında bir şeyler biliyorsa, Lydia'nın Rick'in bu işe karışmasını istemeyeceğini biliyordu. Rick'i getirmek

Paul'ün fidye için bir kurbanı varken birden üç kurbanı oldu.

Claire, Dee Delgado'nun tam da Paul'ün filmlerinde oynayan kızlara benzediğini düşünmeden edemiyordu.

Claire ayağa kalktı. Artık oturamazdı. Eve geri dönemezdi çünkü her şey izleniyordu. Ya da belki de izlenmiyordu ve Claire hâlâ eskisi kadar saftı. Ellerini kalçalarına koydu ve gökyüzüne baktı. Kendisine Paul'ün ne yapacağını sormak onu en başta buraya getirmişti. Belki de kendine Lydia'nın ne yapacağını sormalıydı.

Lydia daha fazla bilgi isterdi.

Claire garajın kapısını ilk açtığı anda bakışları hemen sıra sıra dizilmiş VHS kasetlere takılmıştı ama odada Paul'ün gerçekte neyin peşinde olduğuna dair ona ipucu verebilecek başka şeyler de olduğunu biliyordu. Bilgisayarla ilgili çeşitli ekipmanların durduğu metal raflar vardı. Köşede, üzerinde büyük bir bilgisayar ekranı olan bir tezgah vardı. Bu bilgisayar muhtemelen internete bağlıydı.

Evin içine geri döndü. Gözleriyle gizli kameraları izledi; önce mutfaktakini, sonra çalışma odasındakini, sonra da tek arabalık garaja giden koridorun sonundaki rafa monte edilmiş olanı.

Kadınlar o garajda vahşice öldürülmüştü. Sayısız zarar görmüş kadın, bir kamera acılarının her zerresini kaydederken kirletilmişti.

Claire kapıyı iterek açtı. Kan kokusu bunaltıcıydı ama odanın görüntüsü öyle değildi. Şiddete zaten alışkındı. Belki de bu, Paul'ün filmlerden bahsederken, sanki hayatlardan değil de alet edevattan bahsediyormuş gibi kibirli bir tavır takınmasını açıklıyordu. Paul ölüme alışmadan önce yıllar boyunca bu odada kaç kadın öldürülmüştü?

Öldürmenin heyecanının beynine programlanması ne kadar sürer?

Claire garaja adımını attı. Soğukla savaşmak için kollarını ovuşturdu. Yoğun bir huzursuzluk onu çarpmıştı. Vücudu bu odanın içinde yaşanan kötülüğe karşı içgüdüsel bir tepki veriyordu. Pek çok kadın hayatını kaybetmişti. Ama sadece bu değildi. Garaja doğru ilerledikçe kaçıştan da uzaklaşıyordu. Biri içeri girebilirdi. Biri kapıyı kapatabilirdi.

Claire boş kapı aralığına baktı. Zihninde maskeli adamın bilgisayar ekranını dolduran ıslak gülümsemesinin korkunç görüntüsü canlandı.

Ve sonra maskeyi kendi gözleriyle gördü.

Kapının yanındaki kancada asılıydı. Gözlerinin ve ağzının fermuarı açıktı. Kauçuk iç çamaşırı yanındaki başka bir kancada asılıydı ve her ikisinin altındaki rafta büyük bir şişe Johnson's Baby Powder ve küçük bir tüp WET kişisel kayganlaştırıcı vardı. Claire gözlerini kaçırmak için kendini zorladı. Yan yana durmak çok rahatsız ediciydi.

Plastik çıtalar kapının yanındaki duvarın geri kalanını kaplıyordu. Metal kancalara asılı işkence aletlerini tanıdı: sığır sopası, ucunda büyük X işareti olan dağlama demiri, pala. Hepsi aynı uzaklıkta asılmıştı. Palanın bıçağı ayna gibi temizlenmişti. Sığır sopasının şarj aletinin kordonu tabanın etrafına düzgünce sarılmıştı. Paul'ün evindeki garajında da durabilirdi.

Metal garaj kapısının önünde tanıdık bir Gladyatör çalışma tezgahı kurulmuştu. Kapının arkasına kalın köpük yalıtım panelleri yapıştırılmıştı. Havadaki soğuğa rağmen tüm oda sıcaktı. Paul'ün her şeyi spreyle köpükle izole ettiğini varsaydı, çünkü Paul'ün yaptığı şey buydu.

Claire, Paul garaj kapısını açtığı anda odayı yoldan gizlemek için çekilebilen gevşek siyah perdenin arkasını kontrol etti. Dudakların altından yapraklar dökülmüştü.

kapının. Böyle şeylere izin vermek kocasına göre değildi.

Belki de kurguladığı sahnenin bir parçasıydı. Claire'in ilk filmlerde gördüğü çöpler gerçekten çöp değildi. Paul fast-food poşetlerini ve kâğıt bardakları doldurmuştu ama yağ lekeleri ya da küflü gazoz tortuları yoktu. Yatağın üzerindeki kan lekesi bile sahte görünüyordu, bu da Claire'in izlediği filmlerde kadın hep duvara zincirlenmiş olarak gösterildiği için mantıklıydı.

Duvar.

İşte buradaydı, üç metreden daha az önündeydi. Koyu, bordo renkli kan beton bloğa nüfuz etmişti. Kelepçelerin üzerinde bilekleri ve ayak bileklerini tutmak için cıvatalar vardı. Kilit yoktu çünkü zincirler bir elin diğerini serbest bırakmasını engelleyecek kadar birbirinden uzaktı. Claire zincirleri çekmeden önce kendini durdurdu. Her şeyin sahte görünmesi gerçek oldukları anlamına gelmiyordu. Yerdeki kan gerçektir. O kokuyu kopyalayamazdınız ve bunu sadece gerçeklik görüntüsü için yapıyor olsaydınız, gerçek kan kullanmazdınız.

Claire ayağını kaldırdı. Ayakkabısının burnu, yanlışlıkla kana bastığı yerden yapış yapış olmuştu. Tiksintinin üzerine çökmesini bekledi ama hiçbir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuştu.

Bilgisayara doğru yürürken spor ayakkabısı cırt cırtlı bir ses çıkardı. Hassas ayaklar üzerindeki kuş bilgisayar hoparlörleri monitörün iki yanına tünemişti. Hoparlörlerin kaplaması beyazdı, çünkü monitörün etrafındaki gümüş çerçeveyi tamamlıyordu, tıpkı sistemi tamamlayan beyaz amplifikatör gibi.

Claire sandalyeyi yan çevirdi, böylece çevresel görüşünde hâlâ kapıyı görebiliyordu. Eğer yine saldırıya uğrayacaksa, en azından bu sefer geldiğini görebilecekti. Klavyeye dokundu ama hiçbir şey olmadı. Büyük ekran Apple tarafından yapılmıştı ama alışkın olduğu iMac'lere hiç benzemiyordu. Elini ekranın arkasında gezdirdi.

güç düğmesini arıyordu. Monitörün yanındaki büyük beyaz silindirin bilgisayar olduğunu tahmin etti. Hoparlörlerden Apple'ın başlangıç sesi gelene kadar parmaklarını düğmelere bastırdı. Claire amplifikatörün sesini kısıtı.

Bilgisayarın arkasına takılmış kablolar vardı, metal bir rafta birbirine zincirleme bağlı yirmi terabaytlık birkaç depolama sürücüsüne bağlanan daha fazla beyaz Thunderbolt. On iki sürücü saydı. On iki devasa sürücüye kaç film sığabilirdi ki?

Claire bunu düşünmek istemiyordu. Ayağa kalkıp metal raflardaki diğer ekipmanları da incelemek istemedi. Eski bir Macintosh bilgisayar. Yığınla beş inçlik disketler. VHS kasetlerini kopyalamak için bir duping makinesi. Filmlerin kopyalarını yazmak için birden fazla harici disk sürücüsü. Tipik olarak Paul aile şirketinin ilk eserlerini arşivliyordu.

Artık her şey internet tabanlı olacaktı. Claire, PBS'de karanlık ağdaki geniş, yasadışı pazarı gösteren bir *Frontline* izlemişti. Çoğu insan gizli interneti çalıntı film ve kitapların yasadışı ticaretini yapmak için kullanıyordu ama bazıları da uyuşturucu satmak ve çocuk pornosu ticareti yapmak için kullanıyordu.

Claire, Paul'ün American Express faturalarını ve hiç konuşmadıkları gizemli masrafları düşündü. Paul kaç tane özel charter uçuşu için ödeme yapmış ama hiç uçmamıştı? Hiç kalmadıkları kaç otel odası kiralamıştı? Bu harcamaların Kongre Üyesi Jackson'a verilen rüşvetler olduğunu düşünmüştü ama belki de değildi. Kocası yaptığı her işte titizdi. Kendi arka bahçesinde çok fazla kız kaçırarak şüphe uyandırmak istemezdi. Belki de Paul uçuşları ve odaları kadınları gizlice ülke içinde dolaştırmak için kullanıyordu.

Belki de Kongre Üyesi de Paul gibi bu işe büyük yatırım yapmıştır.

Babası öldüğünde Paul genç bir delikanlıydı. Bir eyalet ötedeki askeri yatılı okulda kalıyordu. Orada

Paul eğitimine devam ederken Gerald Scott'ın işini devralan bir yetişkin olmalıydı. Bu da Kongre Üyesi'nin akıl hocalığının paralel bir yol izlediği anlamına gelebilir: Bir taraf Paul'ün meşru bir işadamı olarak kendini kanıtlamasına yardımcı olurken, diğer taraf da filmlerin çekilmeye devam edeceğinden emin oluyordu.

Ve dağıtıldı, çünkü bu filmleri göndermek için epeyce para harcanması gerekiyordu.

Claire, Johnny Jackson ve Paul'ü sayısız kez birlikte görmüştü ama akraba olduklarını hiç düşünmemişti. Filmler yüzünden mi ilişkilerini gizliyorlardı? Ya da hükümet sözleşmeleri yüzünden mi? Yoksa Claire'in henüz ortaya çıkaramadığı çok daha rahatsız edici bir şey mi vardı?

Çünkü Paul'de her zaman çok daha rahatsız edici bir şeyler vardı. Ne zaman dibe vurduğunu düşünse, Paul bir tuzak kapısı açmanın ve daha da dibe batmasına izin vermenin bir yolunu buluyordu.

Claire kendine maskeli adamın kimliğiyle ilgili o bariz soruyu sordu. Johnny Jackson yetmişli yaşlarındaydı. Dinç ve atletikti ama daha yakın tarihli filmlerdeki maskeli adam açıkça daha gençti, Paul'ün yaşına daha yakındı. Aynı yumuşak göbeğe ve spor salonunda çok seyrek çalıştırılan kaslara sahipti.

Adam Quinn'in vücudu sıkışmıştı. Claire görmemişti ama geniş omuzlarındaki gücü ve karın kaslarındaki sertliği hissetmişti.

Bunun bir anlamı vardı ama ne olduğunu bilmiyordu.

Bilgisayar monitörü nihayet canlandı. Masaüstü ekrana geldi. Paul'ün diğer bilgisayarlarında olduğu gibi, tüm klasörler ekranın alt kısmında uzanan yuvada saklanıyordu. Fareyi simgelerin üzerinde gezdirdi.

ÇİĞ.

DÜZENLEN

Dİ. TESLİM

EDİLDİ.

Claire klasörleri yalnız bıraktı. Firefox'u açtı ve internete bağlandı. "Daryl Lassiter + cinayet + Kaliforniya" kelimelerini yazdı. Bu, Huckleberry'nin ona bahsettiği, Julia Carroll'ı kaçııp öldürdüğüne inandığı adamdı. En azından FBI ajanı ve müstakbel kongre üyesi Johnny Jackson ona böyle söylemişti.

Yahoo ona Daryl Lassiter için binlerce bağlantı verdi. Claire en üstteki öneriye tıkladı. *San Fernando Valley Sun* gazetesi, Lassiter'in idam sehпасına götürülürken işlediği cinayeti manşetine taşımıştı. Öldürmekten hüküm giydiği üç kadının bulanık fotoğrafları vardı ama Lassiter'a dair hiçbir şey yoktu. Claire, Kaliforniya'daki idam cezasının tarihçesiyle ilgili uzun bir bölümü gözden geçirdikten sonra hikâyenin özünü buldu.

Lassiter bir kadını sokaktan kaçırmıştı. Bir tanık 911'i aramıştı. Kadın kurtarıldı, ancak polis Lassiter'in minibüsünün arkasında zincirler, büyükbaş hayvan sopası, pala ve diğer çeşitli işkence aletleri içeren bir "seyyar cinayet odası" buldu. Ayrıca VHS kasetler de bulmuşlardı ve kasetlerde "maskeli Lassiter'in kadınlara işkence ettiği ve infaz ettiği" görülüyordu. Makalede resmedilen üç kadının kimlikleri daha sonra kayıp şahıs raporlarından tespit edilmiştir.

"Joanne Rebecca Greenfield, on yedi. Victoria Kathryn Massey, on dokuz. Denise Elizabeth Adams, on altı."

Claire her bir ismi ve yaşı yüksek sesle okudu, çünkü onlar insandı ve önemliydi.

Tanımlanan kızların hepsi San Fernando Vadisi bölgesindendi. Claire, Lassiter'in bir fotoğrafını bulana kadar birkaç bağlantıya daha tıkladı. Sam Carroll kendini öldürdüğünde Carl Huckabee'nin elinin altında internet yoktu. Olsaydı bile, FBI ajanı arkadaşının kendisine söylediği şeyi, yani Julia Carroll'ı öldüren kasetteki adamın Kaliforniya'da yakaladıkları adamla aynı kişi olduğunu teyit etmeye çalışmazdı.

Bu yüzden Huckleberry'nin Daryl Lassiter'in uzun boylu ve sırk gibi olmasına rağmen aynı zamanda Afro-Amerikan olduğunu, sıkı bir Afro saç ve kaslı göğsünde Ölüm Meleği dövmesi olduğunu bilmesine imkân yoktu.

Claire kalbinin son parçasının da yerinden çıktığını hissetti. Bir yerlerde, bir şekilde, Paul'ün babasının kasetteki adam olmadığını, Julia'nın delici kahverengi gözleri ve yüzünün kenarından aşağıya doğru uzanan kara bir yara izi olan bu yabancı tarafından öldürüldüğünü umuyordu.

Neden ondan vazgeçemiyordu? Neden daha önce tanıdığı Paul ile şimdi tanıdığı Paul'ü bağdaştıramıyordu? Hangi işareti kaçırmıştı? İnsanlara karşı çok nazikti. Her konuda çok adildi. Ailesini severdi. Kötü bir çocukluk geçirdiğinden, tacize uğradığından ya da insanları şeytana dönüştüren o korkunç şeylerden hiç söz etmemişti.

Claire bilgisayar ekranındaki saate baktı. Paul aramadan önce sekiz dakikası daha vardı. Ne yaptığını bilip bilmediğini merak ediyordu. Fuller'ların evindeki kameraları her zaman izleyemezdi. Hız sınırının biraz altında gidiyor, iki elini de direksiyonda tutuyor, otoyol devriyesi onu durdurup bagajda ne sakladığını sormasın diye mümkün olduğunca göze batmıyordu.

Lydia ses çıkaracaktı. Claire'in, kız kardeşinin eline fırsat geçtiği anda kıyameti koparacağından hiç şüphesi yoktu.

Claire'in kız kardeşine bu şansı vermenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

Dirseklerini tezgâha dayadı. Dock üzerindeki klasörlere baktı. Fareyi DÜZENLENDİ etiketli olanın üzerine getirdi. Parmağıyla fareyi tıkladı. Parola sorgusu gelmedi, çünkü muhtemelen bu odada biri varsa, bilgisayarda ne depolandığını tahmin edecek kadarını zaten görmüştü.

DÜZENLENMİŞ klasörü açıldı. Yüzlerce dosya vardı. Hepsinin uzantısında .fcpx yazıyordu.

Claire bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama .fcp'ın Paul'ün mimari yazılımıyla bir ilgisi olduğunu da düşünmüyordu. En son bugün açılmış olan en üstteki dosyaya tıkladı. Bu sabah saat 4'te, Anna Kilpatrick'in cesedi BeltLine'da bulunurken Paul bu bilgisayarın başında oturuyordu.

FINAL CUT PRO sözcükleri monitörü doldurdu. Yazılım Buckminster Fuller adına kayıtlıydı.

Paul'un en son projesi ekrana yüklendi. Orta bölümde üç panel vardı. Birinde dosyaların bir listesi gösteriliyordu. Diğer filmdeki çeşitli karelerin küçük resimlerini gösteriyordu. Ana panelde sadece bir görüntü vardı: Anna Kilpatrick, duvara zincirlenmiş, zaman içinde donmuş.

Ana görüntünün altında bir dizi düzenleme seçeneği vardı ve bunun altında Claire'in son Anna Kilpatrick filminin parçaları olduğunu düşündüğü uzun film şeritleri vardı. Kırmızı gözü düzeltme ve çizgileri yumuşatma düğmelerini tanıdı ama diğerleri bir muammaydı. Claire bazı sekmelere tıkladı. Filtreleme. Müzik. Metin. Renk düzeltme. Stabilizasyon. Yankı. Perde düzeltme. Arka plana yerleştirmek için ses dosyaları bile vardı: Yağan Yağmur. Araba Gürültüsü. Orman Sesleri. Su Damlaması.

Pavlus'un hayatındaki diğer her şeyde olduğu gibi, kontrol tamamen ondaydı.

Evde izlediği filmlerden farklı olarak Claire büyütece tıklayıp görüntüyü yakınlaştırebiliyordu. Kızın yüzünü inceledi. Gerçekten Anna Kilpatrick'e baktığından hiç şüphesi yoktu.

Ve hiç şüphe yok ki kadrajı yakınlaştırmak için kameranın arkasında duran birine ihtiyacınız yoktu.

İleri sarma, geri sarma ve oynatma düğmelerinin hepsi VCR'daki düğmeler kadar tanıdık geliyordu. Claire filmi başlattı. Hoparlörlerin sesi kısıktı. Anna'nın ağladığını duyabiliyordu. Daha önce olduğu gibi, maskeli adamın yüzü aniden

Ekran. Gülümsedi, ıslak dudakları fermuarın metal dişlerinin altından görünüyordu.

Claire bunun Paul'n müşterilerine gönderdiği, düzenlenmiş versiyon olduğunu fark etti. Dosyayı kapattı. Dock'taki klasörlere geri döndü ve RAW olarak etiketlenmiş olanı açtı. En son dosyanın tarihi döndü. Paul filmi gece yarısı civarında içe aktarmıştı. O sırada Lydia ve Claire Dunwoody'deki evde Paul'n renklerle kodlanmış özel dedektiflik dosyalarını inceliyorlardı.

Kocasının sadece bir tecavüzcü olduğunu düşünmek için ne baş döndürücü saatler.

Dosyanın zerine tıkladı. Aynı üç panel, altlarında düzenleme seçenekleriyle birlikte ekrana geldi.

Claire OYNAT düğmesine bastı.

Görüntüler aynı şekilde başladı: Duvara zincirlenmiş Anna Kilpatrick'in geniş bir görüntüsü. Gözleri kapalıydı. Başı eğikti. Maskeli adam kamera çerçevesine girdi. Claire'in diğ­r tüm filmlerde gördüğü adamlarla aynı yapıya, aynı renge sahipti ama onda farklı bir şey vardı. Ten rengi daha açıktı. Dudakları o kadar kırmızı değildi.

Seste de farklı bir şeyler vardı. Görüntülerin henüz mikslenmediğini fark etti. Tüm ortam gürültüsü hâlâ oradaydı. Claire bir ısıtıcının vızılıtısını duydu. Adamın ayak seslerini. Nefes alışını. Boğazını temizledi. Anna irkildi. Gözleri açıldı. Zincirlere karşı mücadele etti. Adam onu görmezden geldi. Aletlerini tekerlekli bir masanın üzerine özenle yerleştirdi - sığır sopası, pala, dağlama demiri. Demiri ısıtmak için X'in etrafına metal bir ısıtma elemanı sarılmıştı. Kısa elektrik kablosu daha uzun bir uzatma kablosuna bağlanmış ve bir prize takılmıştı.

Adam avucuna bir topak kayganlaştırıcı fışkırttı ve kendini okşamaya başladı. Boğazını tekrar temizledi. Bu rutinde ürkütücü derecede işle ilgili bir şeyler vardı, sanki ofiste başka bir güne hazırlanıyormuş gibiydi.

Bunların hiçbirisi son klibe girmeyecekti. Bu ön yapımdı. Bunlar Paul'un çıkardığı sıradan detaylardı.

Maskeli adam kameraya döndü. Claire yolundan çekilme isteğiyle savaştı. Adam yüzünü objektife yaklaştırdı, Claire bunun MGM için kükreyen aslan gibi bir alametifarikası olduğunu anladı. Adam seyirciye gülümsedi, dişleri metal fermuarın üzerinde parlıyordu. Sonra Anna'ya doğru yürüdü.

Anna çığlık attı.

Onun durmasını bekledi. Ses bir siren gibi boğazından aşağı yuvarlandı.

Karnındaki bir yarayı açmak için parmağını kullandı. Kadın tekrar çığlık attı. Adam yine bekledi ama kayıtsız kalmadı. Aleti daha da sertleşmişti. Teni heyecandan kızarmıştı.

"Lütfen," diye yalvardı Anna. "Lütfen dur."

Adam eğildi, dudakları Anna'nın kulağına yaklaştı. Kızın irkilmesine neden olan bir şey fısıldadı.

Claire sandalyede doğrulup oturdu. Filmi geri sarmak için fareyi kullandı. Sesi açtı. OYNAT'a bastı.

Anna Kilpatrick "-dur" diye yalvarıyordu.

Adam eğildi, dudakları Anna'nın kulağına yaklaştı. Claire sesi yükseltti. O da öne doğru eğildi, adamın ağzı Anna'nın kulağına ne kadar yakınsa kendi kulağı da bilgisayarın hoparlörüne o kadar yakındı.

Maskeli adam yumuşak bir ses tonuyla fısıldadı: "Bana bunu istediğini söyle."

Claire dondu kaldı. Eski ekipmanların bulunduğu metal raflara boş gözlerle baktı. Görüşü bulanıklaştı. Göğsünde keskin, ani bir acı hissetti.

Tekrarladı, "Bana istediğini söyle-"

Claire filmi durdurdu. Geri sarmadı. Bunun yerine, maskeli adamın sırtını elle yakınlaştırmak için büyütece tıkladı.

Bu kurgulanmamış bir görüntüydü. Paul henüz ışığı filtrelememiş ya da sesi düzeltmemişti; katilin sol kürek kemiğinin altındaki üç benli takımyıldızı gibi tanımlayıcı işaretleri de silmemişti.

Mutfak telefonu çalmaya başladı.

Claire kımıldamadı.

Telefon tekrar çaldı. Ve tekrar.

Ayağa kalktı. Garajdan çıktı. Kapıyı arkasından kapattı. Mutfağa yürüdü ve telefonu aldı.

"Bana yalan söyledin," dedi Paul. "Adamlarımdan birine olay yerindeki envanteri kontrol ettirdim. Anahtar etiketi orada yoktu."

Claire sadece "halkımdan biri" sözlerini duyabildi. Kaç adamı vardı? Mayhew ve Nolan buzdağının görünen kısmı mıydı?

Paul, "Nerede Claire?" diye sordu. "Bende. Saklı."

"Nerede?"

Claire ulaşıldı yukarı ve döndü etrafında ve sahte böylece gözden kayboldu.

"Claire?"

"Şimdi evden çıkıyorum. Bana her yirmi dakikada bir Lydia'nın fotoğrafını göndereceksin ve eğer saçının bir teline dokunduğunu görürsem USB belleğin tüm içeriğini YouTube'a yükleyeceğim."

Paul alay etti. "Bunu nasıl yapacağını bilmiyorsun."

"Herhangi bir fotokopi dükkanına girip bunu benim için yapacak sivilceli bir inek bulabileceğimi düşünmüyor musunuz?"

Cevap vermedi. Artık yol seslerini duymuyordu. Arabayı durdurmuştu. Volta atıyordu. Ayakkabılarının çakıl taşları üzerinde çıtırdadığını duydu. Lydia hâlâ bagajda mıydı? Öyle olmalıydı, çünkü Paul Lydia'yı koz olarak kullanmak için kaçırmıştı ve onu öldürmek her şeyi ortadan kaldıracaktı.

Claire aniden bir düşünceye kapıldı. Paul en başta Lydia'yı neden kaçırmıştı? Eğer gerçekten Dunwoody evini izliyorsa, Lydia'nın olay yerine geleli daha bir gün bile olmamış olduğunu biliyordu. Bu olmasa bile, USB belleğin nerede olduğunu bilen kişi Claire'di. Onun için onu alabilecek tek kişi Claire'di.

Peki neden Claire'i almamıştı?

En ufak bir fiziksel zarar tehdidi altında bile Paul'e sürücünün Adam'da olduğunu söyleyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Ama Paul Claire'i kabul etmemişti. Yanlış bir seçim yapmıştı. O asla yanlış seçim yapmazdı.

"Dinle." Yine makul görünmeye çalışıyordu. "O bellekteki bilgilere ihtiyacım var. Bu çok önemli. İkimiz için de. Sadece benim için değil."

"Lydia'nın zarar görmemiş ilk fotoğrafını bana gönderin, bu konuyu konuşalım."

"Ölmeden önce onu binlerce parçaya ayırabilirim."

O ses. Sokakta Claire'e karşı kullandığı ses tonunun aynısıydı, Paul sesini bir yabancınkine dönüştürmeden önce hoparlörlerden duyduğu uğursuz ses tonunun aynısıydı. Claire kalbini ağzında hissetti ama bu adama korku gösteremeyeceğini biliyordu.

"Seninle gelmemi istiyorsun," dedi. Sessiz kalma sırası Paul'deydi.

Onun zayıf noktasını bulmuştu ama bilerek değil. Claire, Paul'ün yanlış seçiminin ardındaki motivasyonu yeni yeni görüyordu. Her zamanki gibi, cevap başından beri gözünün önündeydi. Onu sevdiğini söyleyip duruyordu. Claire'e vurmuştu ama tüm gücüyle değil. Cenaze sırasında Claire orada olmasın diye eve zorla girmeleri için adamları göndermişti. Yanlış bir seçim yapmış ve Lydia'yı almıştı çünkü doğru seçim Claire'i incitmek anlamına geliyordu.

Karısının suratına yumruk atabilirdi ama ona işkence edemezdi.

"Bana hiçbir filmde oynamadığına söz ver." dedi.

"Asla." Umudu aralarındaki bir ip parçası kadar somuttu. "Onlara asla zarar vermem. Sana hayatım üzerine söz veriyorum."

Sesi o kadar ikna edici, o kadar içtendi ki Claire ona inanabilirdi. Ama kesilmemiş filmleri görmüştü - Paul'ün sesi değiştirmeden, sahneleri düzenlemeden, cilt tonlarını filtrelemeden, sesleri bozmadan ve maskeli adamın gerçek kimliği bilinmesin diye lekeleri sinsice değiştirmeden önceki ham görüntüleri.

Claire, kocasının bir proje için aletlerini özenle yerleştirirken neye benzediğini biliyordu. Mastürbasyon yaparken elinin nasıl kıvrıldığını biliyordu. Sol kürek kemiğinin altında, parmaklarıyla sırtını hafifçe okşadığında hissedebildiği üç küçük beni biliyordu.

Bu yüzden maskeli adamın Paul olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Claire ona, "Fotoğrafları gönder. Hazır olduğumda ne yapacağımızı sana bildireceğim."

"Claire-"

Telefonu kapattı.

VI

El yazımı okumak çok zor olduğu için özür dilerim, tatlım. Çok küçük bir felç geçirdim. Şimdi iyiyim, lütfen endişelenme. Son mektubumu bitirdikten kısa bir süre sonra oldu. Büyük planlar yaparak uykuya daldım ve ertesi gün uyandığımda yataktan kalkamadığımı fark ettim. Sadece size korktuğumu itiraf edeceğim (gerçi şimdi gerçekten iyiyim). Sağ gözümde anlık bir körlük yaşadım. Kolum ve bacağım hareket etmeyi reddediyordu. Sonunda, büyük bir mücadeleden sonra ayağa kalkmayı başardım. Doğum gününü kutlamak için annenizi aradığımda konuşmam o kadar anlaşılmazdı ki hemen bir ambulans çağırdı.

Annenizi aslında tıraş olabilecek yaşta olduğuna ikna eden doktor, GİA geçirdiğimi söyledi, bu da tabii ki annenizi daha da kızdırdı (kısaltmalara her zaman düşman olmuştur). Annen onu İngilizce konuşmaya ikna etti ve böylece TIA'nın ya da mini inmenin geçici iskemik atak anlamına geldiğini öğrendik.

Saldırıları çoğuldur, anneniz zavallı adama açıkladı, bu da son bir haftadır yaşadığım halsizlik ve baş dönmesinin bir kısmını açıklıyor.

Ya da aramızda kalsın, çünkü şimdi Ben Carver ile son ziyaretlerimi düşündüğümde, konuşmamın onunla da anlaşılmaz olduğu zamanlar olduğunu gösteren bazı garip alışverişler hatırlıyorum.

Belki de Ben Carver'ın ziyaretlerimi neden durdurduğuna ve Dr. Seuss kitabındaki o yazıyı neden yazdığına dair cevabımızı bulduk. Annesi birkaç yıl önce ağır bir felç geçirmişti. İşaretlere uyum sağlamış olmalı.

Beklenmedik pek çok yerde nezaket vardır.

Sana uzun zamandır yaşadığım en mutlu anları yaşadığımı söyleyebilir miyim? Kız kardeşlerinin yanıma koştüğünü, ailemin beni sarıp sarmaladığını ve sonunda seni kaybetmeden önce paylaştığımız hayatı hatırladığımı? Neredeyse altı yıldır ilk kez hepimiz bir odada toplandık ve senin yokluğundan dolayı acı çekmedik.

Seni unuttuğumuzdan değil, tatlım. Seni asla ama asla unutmayacağız.

Tabii ki anneniz GİA'yı, yel değirmenlerine (onun deyimiyle) doğru gitmeye devam ettiğim için beni azarlamak için bir bahane olarak kullandı. Stres felce katkıda bulunan bir faktör olsa da ve her zaman yüksek tansiyonum olsa da, yeterince uyumadığım ve egzersiz yapmadığım için hatanın tamamen benim omuzlarımda olduğuna inanıyorum. Sabah yürüyüşlerimi atlıyordum. Geceleri çok geç saatlere kadar uyanık kalıyor, beynimi kapatamıyordum. Size her zaman söylediğim gibi kızlar, uyku ve egzersiz sağlıklı bir yaşamın en önemli iki bileşenidir. Kendi tavsiyelerime uymadığım için kendimden utanıyorum.

Sanırım annenin hastaneden çıktığımdan beri her gün evime gelmesini bir umut ışığı olarak görebilirsin. Bana yemek getiriyor ve yıkanmama yardım ediyor. (Aslında yıkanmak için yardıma ihtiyacım yok ama ben kim oluyorum da güzel bir kadının beni yıkamasına engel oluyorum?) Her gün bana neredeyse altı yıldır söylediği şeyleri söylüyor: Sen bir aptalsın. Kendini öldüreceksin. Bundan vazgeçmelisin. Sen benim hayatımın aşkısın ve intiharını daha fazla uzatmanı izleyemem.

Sanki herhangi birinizi kendi ellerimle terk etmeyi seçecekmişim gibi.

Annenizin Paul'ün babası hakkında öğrendiklerimi duymak istemediğini içgüdüsel olarak biliyorum. Bu teoriyi, Taco Stand'ı işleten adamın peşine düşmek ya da Nancy Griggs'i, babasının yasaklama emri çıkartmakla tehdit etmesine neden olacak kadar zorlamak gibi saçma ve anlamsız arayışlarımdan biri olarak görüp reddedecektir. (Mezuniyet derecesiyle mezun oldu, tatlım. İyi bir işi var.

Düşünceli bir koca ve gazlı bir spaniel. Bunu sana daha önce söylemiş miydim?)

Bu yüzden düşüncelerimi kendime saklıyorum ve annenin benim için yemek yapmasına ve beni yıkamasına izin veriyorum, ona sarılmama izin veriyor ve sevişiyoruz ve sonunda Huckleberry'nin bile inanmak zorunda kalacağı bir kanıta sahip olduktan sonra birlikte hayatlarımızı düşünüyorum.

Anneni geri kazanacağım. Pepper'ın bana ihtiyacı olan baba olacağım. Claire'i daha değerli olduğuna, daha fazlasını hak ettiğine ikna edeceğim. Hayatımdaki kadınlara bir kez daha örnek olacağım - onlara iyi bir koca ve babanın nasıl olabileceğini göstereceğim ve kızlarımın seçtikleri erkeklerde, sürekli olarak yalnız kıyılarına vuran bu değersiz gemi parçaları yerine bunu aramalarını sağlayacağım.

Tüm bunlar bittiğinde sahip olacağım şey bu: Hayatımı geri alacağım. Seninle olan güzel anılarıma sahip olacağım. Bir işim olacak. Aileme bakacağım. Hayvanlara bakacağım. Adaletle sahip olacağım. Nerede olduğunu bileceğim. Sonunda seni bulacağım ve kollarımda tutacağım ve seni son istirahatgahına nazikçe bırakacağım.

Çünkü sonunda çekecek gerçek bir ipliğe sahip olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve kalbimde o ipliği çekebileceğimi ve bizden çalındıktan sonra hayatının tüm hikayesini çözebileceğimi biliyorum.

Bu konulara değiniyorum: Gerald Scott tıpkı sizin gibi kızlara bakan bir röntgenciydi. Onların resimlerini çekti. Tüm bu görüntüleri bir yerlerde saklamış olmalı. Eğer bu görüntüler hala ortalıktaysa ve onlara erişebilirsem ve sizden birini bulursam, o zaman bu, çok uzun zaman önce olmayan Mart ayında o gece gerçekten neler olduğunu anlamamıza yardımcı olacak sağlam bir ipucu olabilir.

Paul'ün babasının röntgenci eğilimlerini bilip bilmediğinden emin değilim ama en azından bu bilgiyi onu kız kardeşinden uzaklaştırmak için kullanabilirim.

Bu konuda çok hassasım, tatlım: Paul Claire için iyi değil. İçinde çürüyen bir şeyler var ve bir gün - yakında değilse bile beş yıl, on yıl, belki de yirmi yıl sonra - bu çürüme dışarıya doğru ilerleyecek ve dokunduğu her şeye yayılacak.

Sizi sevdiğimi bilmenize rağmen, şu andan itibaren hayatım bu korkunç, çürümüş şeytanın kötülüğünü iki kız kardeşinize yayma şansını asla bulamamasını sağlamaya adanmıştır.

Brent Lockwood'u hatırlıyor musun? O senin ilk "gerçek" erkek arkadaşındı. On beş yaşındaydın. Brent'ten önce hoşlandığın erkekler, o anda dinlediğin erkek grubunun herhangi bir üyesi gibi görünebilen zararsız, aseksüel tiplerdi. Seni stationwagonla randevulara götürürdüm ve çocuğu arkaya oturturdum. Dikiz aynasından ona ters ters bakardım. Bana Dr. Carroll dediğinde ya da veterinerlikle ilgilendiğini söylediğinde tek heceli homurtular çıkarırdım.

Brent farklıydı. On altı yaşındaydı, yarı çocuk, yarı erkekti. Adem elması vardı. Asitle yıkanmış kot pantolon giyerdi ve saçlarını Daniel Boone gibi arkaya yatırırdı. Seni bir randevuya götürmek için izin istemek üzere eve geldi, çünkü bir arabası vardı ve seni o arabayla tek başına dışarı çıkarmak istiyordu ve ben onun gözlerinin içine bakıp ödünü kopardığımdan emin olana kadar kimsenin bunu yapmasına izin vermezdim.

Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum tatlım, ama bir zamanlar on altı yaşında bir çocuktum. Bir araba istememin tek nedeni kızları arabaya yalnız bindirebilmektir. Bu, benim yaşımdaki tüm çocuklar için tamamen anlaşılabilir, hatta övgüye değer bir hedeftir, ancak bir erkek ve bir baba olduğumda ve o kız sen olduğunda tamamen farklı hissettim.

Ona saçını kestirmesini ve bir iş bulmasını, sonra geri gelip bana tekrar sormasını söyledim.

Bir hafta sonra tekrar kapımdaydı. Kefalini kesmişlerdi. McDonald's'ta çalışmaya yeni başlamıştı.

Annen bir cadı gibi kıkırdadı ve bir dahaki sefere daha açık konuşmam gerektiğini söyledi.

Brent'le ilk buluşmanızdan önce odanızda saatler geçirdiniz. Sonunda kapını açtığında, parfüm, saç spreyi ve kendi kızımından gelmesini asla beklemediğim tüm bu garip, kadınsı kokuları kokladım. Ve sen çok güzeldin. Çok güzeldin. Gözlerimi yüzünde gezdirdim, hoş olmayan şeyler aradım - çok fazla rimel, çok ağır göz kalemi - ama gözlerinin soluk mavisini ortaya çıkaran hafif bir renk fırçasından başka bir şey yoktu. Ne giydiğini ya da saçını nasıl şekillendirdiğini hatırlayamıyorum (bu annenin alanı) ama göğsümdeki o nefessiz hissi hatırlıyorum, sanki ciğerlerimdeki alveoller yavaşça çöküyor, beni yavaşça oksijenden mahrum bırakıyor, sabah yürüyüşlerime çıktığımda ağaçlara tırmanan ve peşimden koşan küçük erkek fatmamdan beni yavaşça mahrum bırakıyordu.

Artık küçük de olsa gerçek bir felç geçirirmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum ama Brent Lockwood'un seni arabasıyla götürüşünü izlerken tam anlamıyla bir kalp krizi geçirdiğimden emindim. Bu tek çocuk, bu ilk çocuk için o kadar endişeliydim ki, başkalarının da olacağını hiç fark etmemiştim. Bazıları üçüncü el Impala'sı ve ardında bıraktığı patates kızartması kokusuyla Brent'i özlememe neden olacaktı.

Neden şimdi bu çocuğu düşünüyorum? İlk olduğu için mi? Son olacağını düşündüğüm için mi?

Claire yüzünden onu düşünüyorum.

Paul bu gece beni telefonla aradı. Sağlığım konusunda endişeliydi. Doğru türden bir konuşma yaptı. Tüm doğru şeyleri söyledi. Onunla ilgili her şeyin yanlış olduğunu bilmeme rağmen her yönden doğru görünüyordu.

Benim eski kafalı olduğumu düşünüyor ve ben de amacıma hizmet ettiği için böyle düşünmesine izin veriyorum. Annen alıngan, huysuz, yaşlı bir hippie ve onu sürekli tetikte tutuyor. Ben de

Gülümseyen, göz kırpan ve kendini olduğu gibi gösteren babacan bir tip.

Ona Brent Lockwood'un hikâyesini anlattım, şu anda kayıp olan en büyük kızımın çıkmak için izin isteyen çocuk.

Beklediğim gibi Paul, Claire'le çıkıp çıkamayacağını bana sormadığı için hemen özür diledi. Uygun davranışların iyi bir taklitçisi değilse hiçbir şey değildir. Eğer yüz yüze olsaydık daha ziyade daha üzerinde ve Telefon, I am belirli o olurdu düştü için bükülmüş DİZ olarak o sordu için benim iznimle. Ama izin vermiyordu, bu yüzden onun sesi

saygı ve duygu.

iletildi.

Annenizin de söylediği gibi, Paul bir çörek fabrikasında kayış olabilirdi, yapışkan ve duygusal aktarımlarda çok iyi.

Telefon görüşmesinde ben güldüm, çünkü Paul'ün kız kardeşinizle çıkma isteği çok geç gelmişti ve o da güldü, çünkü ondan beklenen buydu. Uygun bir süre geçtikten sonra, Claire'le ilişkisini daha kalıcı bir temele oturtacak gelecekteki bir isteğini ima etti ve bu yabancının kızımın sadece birkaç haftadır çıkıyor olmasına rağmen şimdiden evliliği düşündüğünü fark ettim.

Evlilik. Paul gibi erkekler kadınlarla evlenmese de o böyle diyordu. Onlara sahip olurlar. Onları kontrol ederler. Kadının her parçasını yiyen, sonra da kemikleriyle dişlerini temizleyen doymak bilmez oburlardır.

Özür dilerim tatlım. Sen kaçırıldığından beri, eskisinden çok daha temkinli olmaya başladım. Köşelerde komplolar görüyorum. Karanlığın her yerde olduğunu biliyorum. Annenden başka kimseye güvenmiyorum.

Bu yüzden birkaç kez boğazımı temizledim ve ses tonuma biraz acılı bir duygu katarak Paul'e, en büyük çocuğuma ne olduğunu öğrenene kadar hiçbir erkeğe kızlarımdan biriyle evlenme izni veremeyeceğimi, hatta düğünlerine bile katılamayacağımı söyledim.

Pepper gibi, hatta sizin gibi, Claire de inatçı olduğu kadar düşüncesizdir. O aynı zamanda benim küçük kızım ve asla isteklerime karşı gelmez. Her iki kız kardeşiniz hakkında da bildiğim bir şey var: Kalbimi kırdıkları gibi kollarımı ve bacaklarımı da kırarlar.

Bu gerçeğı Claire'in kahkahasının sesini, gülümseyeceğı ya da ağlayacağı ya da kollarını omuzlarıma atıp beni sevdiğini söyleyeceğı zaman yüzünde beliren ifadeyi bildiğim gibi biliyorum.

Ve Pavlus da bunu biliyor.

Ona ikilemimi anlattıktan sonra telefon hattının ucunda uzun bir duraklama oldu. Kurnaz ama genç. Bir gün usta bir manipölatör olacak ama iki gün sonra onu yalnız yakaladığımda soruları soran ben olacağım ve bana tüm cevapları verene kadar Paul Scott'ın gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim.

ON BEŞ

Claire ellerini direksiyonun etrafında kenetledi. Panik neredeyse boğazını sıkacaktı. Çatlak açılır tavandan soğuk bir rüzgâr girmesine rağmen terliyordu. Yanındaki koltukta duran Lydia'nın telefonuna baktı. Ekran kararmaya başlamıştı. Paul şimdiye kadar Lydia'nın üç fotoğrafını göndermişti. Her biri onu farklı bir açıdan gösteriyordu. Her fotoğraf Claire'i biraz rahatlatıyordu çünkü Lydia'nın yüzünde başka bir hasar yoktu. Claire Paul'e güvenmiyordu ama kendi gözlerine güveniyordu. Kız kardeşine zarar vermiyordu.

En azından henüz değil.

Düşüncelerini, çaresizce çekildikleri o karanlık yere gitmemeleri için zorladı. Claire fotoğraflarda herhangi bir yer ya da zaman damgası bulamadı. Paul'ün arabasını her yirmi dakikada bir durdurup fotoğrafları çektiğine dair inancı zayıftı, çünkü bunun alternatifi tüm fotoğrafları aynı anda çektiğine ve Lydia'nın çoktan öldüğüne inanmaktı.

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Paul çoktan strateji geliştirmeye başlamıştır. O her zaman herkesten beş adım öndeydi. Belki zaten bir çözümü vardı. Belki de o çözümü çoktan uygulamaya koymuştur.

Başka bir evi olacaktı. Kocasını her zaman yedek bir ev alırdı. Atina'dan iki saatlik bir yolculuk onu Carolinas'a, sahile ya da Alabama sınır kasabalarından birine götürebilirdi. Başka bir isimde başka bir evi, başka bir cinayet odası ve hasta film koleksiyonu için başka bir raf seti olurdu.

Claire sırtından aşığı ter boşandığını hissetti. Açıılır tavanı birkaç santim daha açtı. Öğleden sonra saat dördü biraz geçiyordu. Güneş ufka doğru alçalıyordu. Paul'ü ya da onun kız kardeşine neler yapıyor olabileceğini düşünemiyordu. Ona her zaman kazananların sadece kendileriyle yarıştıklarını söylerdi. Claire'in USB belleği Adam'dan nasıl geri alacağını, Paul'e nasıl teslim edeceğini ve bu süreçte kız kardeşini nasıl kurtaracağını bulması için bir saati daha vardı.

Şu ana kadar korkudan ve bir saat sonra Fuller'ların evinden ilk ayrıldığı andaki kadar çaresiz kalacağı hissinden başka bir şey hissetmemişti. Daha önce de başına bela olan aynı sorunlar, tüm bilinçli düşüncelerini kaplayan sonsuz bir döngü halindeydi. Annesi: ısrarla ulaşılabilir. Huckleberry: değersiz. Jacob Mayhew: muhtemelen Kongre Üyesi için çalışıyor. Fred Nolan: Aynı şekilde, ya da belki de kendi gündemi vardı. Kongre üyesi Johnny Jackson: Paul'un gizli amcası. Güçlü, bağlantıları olan ve basın toplantılarında Kilpatrick ailesinin yanında duracak kadar ikiyüzlü, sanki değerli çocuklarının başına gelenlerden haberi yokmuş gibi. Adam Quinn: Muhtemel dost ya da düşman.

Maskeli adam: Paul.

Paul.

Buna inanamadı. Hayır, bu doğru değildi. Claire kocasını o kızın önünde kendi gözleriyle görmüştü. Sorun bunu *hissedememesiydi*.

Paul hakkında bildiği tüm rahatsız edici şeyleri zihninde ön plana çıkarmaya zorladı. Daha fazlası olduğunu biliyordu. Daha fazlası olmalıydı. Paul'ün renk kodlu tecavüz dosyaları koleksiyonu gibi, kaçırdığı kızları, alıkoyduğu kızları, kendi zevki ve sayısız diğer aşığılık, iğrenç izleyicinin zevki için işkence ettiği kızları belgeleyen sayısız film daha olmalıydı.

Adam Quinn müşterilerinden biri miydi? Aktif bir katılımcı mıydı? Lydia'nın da dediği gibi, Claire

en iyi karakter yargıcıdır. Adam'la sıkıldığı için birlikte olmuştu, onu tanımak istediği için değil. Kocasının en iyi arkadaşı hayatlarının değişmez bir parçası olmuştu. Geriye dönüp baktığında Paul'ün Adam'la arasına mesafe koyduğunu anlıyordu. Adam oradaydı ama çemberin içinde değildi.

Çemberde sadece Paul ve Claire vardı.

Bu yüzden Claire Noel partisindeki o geceye kadar Adam'ı pek düşünmemişti. Adam çok sarhoştı. Adam ona kur yapmıştı ve Claire onun ne kadar ileri gidebileceğini görmek istemişti. Adam iyiydi ya da belki de Paul'den farklıydı, aradığı tek şey de buydu. Garip bir şekilde çekici olabiliyordu. Golf oynamayı seviyordu, eski tren vagonlarını topluyordu ve odunsu, nahoş olmayan bir tıraş losyonu kokuyordu.

Bildikleri bu kadardı.

Adam ona Pazartesi günü önemli bir sunumu olduğunu söylemişti, bu da yarın sabah ilk iş ofiste olacağı anlamına geliyordu. Sunum Quinn + Scott'ın şehir merkezindeki ofislerinde yapılacaktı; burada özel olarak inşa edilmiş, sinema koltukları olan bir gösterim odası ve içecek ve hafif atıştırmalıklar sunan dar elbiseli genç kızlar vardı.

Adam USB belleği yanında taşıyacaktı. Dosyalar e-posta ile gönderilemeyecek kadar büyüktü. Dosyalara iş için ihtiyacı varsa, sunum için yüklemek üzere ofise götürmesi gerekecekti. Eğer anahtar etiketine suçlayıcı kanıtlar içerdiği için ihtiyacı varsa, onu üzerinde taşımaktan başka bir yerde tutması aptallık olurdu.

Claire düşüncelerinin ikinci olasılığa kaymasına izin verdi. Paul'ün Adam'ı da içine alan başka bir çevresi olabilirdi. Claire resme girmeden çok önce, yirmi yılı aşkın bir süredir en iyi arkadaşlardı. Paul, ailesinin geçirdiği kazadan sonra babasının filmlerini bulmuş olsaydı, bunu konuşmak için mutlaka Adam'a giderdi. O zaman işi devam ettirmek için bir plan yapmışlar mıydı? Filmleri birlikte izlemişler ve şiddet içeren görüntülerden iğrenmediklerini, aksine etkilendiklerini mi fark etmişlerdi?

Bu durumda Adam USB belleğin kendisinde olduğunu Paul'e çoktan söylemiş olurdu. Claire onun sessizliğinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bir anlaşmazlık mı? Bir darbe girişimi mi?

"Düşün," diye kendi kendini azarladı Claire.

"Düşünmek zorundasın." Düşünemiyordu. Zar zor işlevini yerine getirebiliyordu.

Claire Lydia'nın telefonunu aldı. Lydia'nın şifresi yoktu ya da belki Paul Claire'e yardım etmek için şifreyi atlamıştı. Tuşa bastı ve ekranda en son çekilmiş fotoğraf belirdi. Lydia bagajda, dehşet içindeydi. Dudakları bembeyazdı. Bu ne anlama geliyordu? Yeterince hava alıyor muydu? Paul onu boğuyor muydu?

Beni terk etme, Sweetpea. Lütfen beni tekrar terk etme.

Claire telefonu kapattı. Lydia'yı terk etmeyecekti. Bu sefer olmazdı. Bir daha asla.

Belki de Claire bu işi yanlış yerden ele alıyordu. Kendi stratejisini düşünemiyordu, bu yüzden yapılacak en iyi şey Paul'ün ne planladığını tahmin etmektir. Claire Paul'ün davranışlarını tahmin etmekte iyiydi, en azından Noel hediyeleri ve sürpriz geziler söz konusu olduğunda.

İlk hedefi USB belleği geri almaktır. Beklemek ona hiçbir şeye mal olmayacaktı. Lydia'yı bir yerlerde tutuyordu. Claire'e karşı kozu oydu. Belleğin elinde olduğundan kesinlikle emin olana kadar onu öldürmeyecekti.

Bu düşünce Claire'i biraz rahatlatmıştı ama Paul'ün Lydia ile yapabileceği başka şeyler olduğunu da çok iyi biliyordu.

Bunu düşünmeyecekti.

Paul hâlâ Claire'e karşı bir şeyler hissediyordu - en azından bir şeyler hissedebildiği ölçüde. Yastığı başının altına koymuştu. Evlilik yüzüğünü parmağına geri taktı. Ayakkabılarını çıkarmıştı. Tesla'yı şarj etmişti. Tüm bunlar zaman almıştı, bu da Paul'ün bunlara önem verdiği anlamına geliyordu. Lydia'yı aceleyle kapıdan çıkarmak yerine Claire'le ilgilenerek ifşa olma riskini göze almıştı.

Bu da onun küçük bir avantajı olduğu anlamına geliyordu.

Claire inledi. Kafasının içinde Lydia'nın sesini duyabiliyordu:
Ne olmuş yani?

Arabanın GPS'i ona ileriden sağa dönmesini söyledi. Claire, yol bilgisayarı bile olsa, bir başkasının ona ne yapması gerektiğini söylemesinin verdiği rahatlama üzerinde durmadı. Atina'ya döndüğünde kötü seçimlerden bunalmıştı. Eve, sadece üzölüp yatağına girecek olan annesinin yanına gidemezdi. Polise gidemezdi çünkü Paul'le kimin işbirliği yaptığı belli değildi. Dunwoody'lerin evine de gidemezdi çünkü Nolan muhtemelen onu arıyordu. Gidebileceğı tek yer Lydia'nın eviydi.

Lydia'nın evinde ona yardımcı olabilecek -belki de olabilecek- bir şey olduğunu fark ettiğinde evin yolunu yarılarmıştı.

Claire çevresini incelerken Tesla'yı yavaşlattı. Düşüncesizce GPS komutlarını takip ediyordu. Şu ana kadar eski bir banliyö mahallesinin dehlizlerinde olduğunu fark etmemişti. Evler yeni bir alt bölümün tekdüzeliğinden yoksundu. Av tüfeğı tarzı evler, Hollanda kolonileri ve Lydia'nın yaşadığı tuğla çiftlik vardı.

Claire'in kız kardeşinin evine ulaştığını söylemek için GPS'e ihtiyacı yoktu. Paul'ün dosyalarındaki fotoğraflardan evi tanımıştı. Posta kutusunun yan tarafındaki sarı rakamlar soluktu, belli ki bir çocuğun eliyle işlenmişti. Claire, Lydia'nın bahçede durup küçük kızının adresi dikkatle boyamasını izlediğini hayal etti.

Lydia'nın minibüsü garaj yoluna park edilmişti. Paul'ün dedektiflerine göre Rick neredeyse on yıldır Lydia'nın bitişiğinde yaşıyordu. Claire onun ön kapısındaki bahçe cücelerini tanıdı. Rick'in kamyoneti Dunwoody'deki evin dışına park edilmişti ama garajının önünde eski bir Camaro olan ikinci bir arabası daha vardı.

Arabayla yavaşça yanlarından geçerken iki evi de taradı. Lydia'nın evi karanlıktı ama Rick'in birkaç ışığı yanıyordu. Bir pazar günü öğleden sonraydı. Claire, Rick Butler gibi bir adamın futbol izlediğini ya da *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin yıpranmış bir kopyasını okuduğunu hayal etti. Dee muhtemelen bir arkadaşındaydı. Claire'in tenis takımındaki kadınlara göre, gençler bir odadan çıktıklarında ışıkları kapatmayı beceremezlerdi.

Claire bir sonraki yola saptı, kısa bir çıkmaz sokaktı ve sonunda yıkık dökük bir kulübe vardı. Park etti ve arabadan indi. Lydia'nın telefonunu arka cebine koydu çünkü dokuz dakika içinde bir fotoğraf daha çekmesi gerekiyordu. Her zamanki gibi Paul dakik davranıyordu. Ya da telefonu fotoğrafları vaktinden önce gönderecek şekilde programlamıştı.

Arabanın bagajını açtı. Çantasını arkaya attı çünkü burası öyle bir mahalleydi. Paul'ün Helen'inki de dahil olmak üzere tüm arabaları için sipariş ettiği acil durum sırt çantasının içinde katlanabilir bir kar küreği buldu. Kürek metalik bir çınlamayla açıldı. Claire bir sundurma lambasının yanmasını ya da bir komşunun seslenmesini bekledi ama hiçbir şey olmadı.

Yönünü bulmak için etrafı taradı. Lydia'nın evi dört kapı ötedeydi. Rick'inki beş. Lydia'nınki dışında arka bahçelerde çit yoktu. Uzun bir ağaç sırası bahçeleri arkalarındaki evlerden ayırıyordu. Saat öğleden sonra dört buçuktu. Güneş batmaya başlamıştı bile. Claire ağaçların arasından kolayca ilerledi. Kimse arka kapılarından dışarı bakmıyordu ama baksalar bile onu görüp göremeyeceklerinden emin değildi. Gökyüzü kapalıydı. Muhtemelen yine yağmur yağacaktı. Claire havadaki nemin tadını alabiliyordu.

Kendini üzerinden atma düşüncesiyle tel örgüye tutundu ama metal çubuk ellerinin altında eğildi. Zincir halkası da onunla birlikte eğildi. Claire, çit üzerinden atlayabileceği kadar alçalana kadar ağırlığını ona verdi. Etrafına bir göz attı. Lydia'nın arka bahçesi çok büyüktü. Claire

köpekleri kapalı tutmak için çitlere bir servet ödemiş olmalı.

Claire, kız kardeşi ailesiyle birlikte eve döndüğünde çiti onaracaktı.

Lydia'nın evinin arka tarafı diğerlerine göre daha bakımlıydı. Oluklar temizlenmişti. Beyaz süslemeler yeni boyanmıştı. Claire Rick'in bunlara özen gösterdiğini düşündü çünkü onun olduğunu bildiği yandaki evde de aynı bakım belirtileri vardı.

Claire kız kardeşinin burada yaşama fikrinden hoşlanmıştı. Kötü koşullara rağmen, evler arasında akan mutluluğu hissetti. Birbirlerine ve dünyadaki yerlerine minnettar olan bir ailenin izini hissetti. Lydia bir evden daha fazlasını yaratmıştı. Huzur yaratmıştı.

Claire'in tamamen yok ettiği huzur.

Mutfak olması gereken yerin ışıkları yanıyordu. Claire geniş arka güverteye doğru yürüdü. Masa ve sandalyeler ile siyah bir bezle örtülmüş paslanmaz çelikten bir ızgara vardı.

Claire projektörleri görünce dondu kaldı. Hareket sensörleri testis gibi aşağı sarkıyordu. Gökyüzüne baktı. Hava her geçen dakika daha da kararıyordu. İleriye doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Her hareketinde kendini destekledi ama basamakları tırmanırken projektörler yanmadı.

Lavabonun üzerindeki büyük pencereden mutfığa baktı. Kağıtlar masayı kaplamıştı. Sandalyelerden birinde bir çanta dolusu eski tenis ayakkabısı duruyordu. Notlar renkli mıknatıslarla buzdolabına tutturulmuştu. Bulaşıklar lavaboya yığılmıştı. Paul buna istifçilik sınırında diyebilirdi ama Claire yaşanmış bir mekânın sıcaklığını hissetti.

Arka kapıda pencere yoktu. İki sürgülü kilit vardı. Altta büyük bir köpek kapısı vardı. Claire ağır bir Adirondack sandalyeyi sessizce kaldırdı ve köpek kapısını kapattı. Paul'ün dedektif raporunda Lydia'nın iki laboratuvarı olduğu belirtilmişti ama bu bilgi iki kez kaydedilmişti.

aylar önce. Claire, Lydia'nın çoban köpeği ya da pitbull gibi aşırı bölgeci bir köpek beslediğini düşünemiyordu ama herhangi bir köpeğin havlaması Rick'i alarma geçirebilirdi ve o da yabancı bir kadının kız arkadaşının arka güvertesinde katlanabilir bir kürekle ne halt ettiğini öğrenmek isterdi.

Claire küreği eline aldı. Alüminyumdu ama sağlamdı. Merdivenlerden aşağı inmeden önce Rick'in evinde yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Güvertenin altına doğru sürünürken zemin nemliydi. Başını ve omuzlarını eğik tutmak zorundaydı, böylece başının üstündeki kirışleri sıyırmayacaktı. Claire bir örümcek ağını yarıp geçerken ürperdi. Örümceklerden nefret ederdi. Tekrar ürperdi, sonra kız kardeşinin hayatı söz konusuyken midesi bulandığı için kendini azarladı.

Güvertenin altındaki alan tahmin edilebileceği gibi karanlıktı. Tesla'da bir el feneri vardı ama Claire geri dönmek istemedi. İlerlemeye devam etmek zorundaydı. Dokunduğu her yüzeyin altında fokurdayan korku ve kederin içine çökmesini engelleyen tek şey momentumdu.

Arka merdivenlerin altına girebildiği kadar girdi. Dar ışık çıtaları açık basamakları kesiyordu. Çıplak elini alt basamağın altındaki dar alanda gezdirdi. Toprakta bir girinti vardı. Burası o nokta olmalıydı. Claire küreği dar alana doğru eğdi ve bir kaşık dolusu toprak aldı.

Basamağın altından daha fazla toprak çıkarırken yavaşça, sessizce çalıştı. Sonunda küreğin ucunu toprağın derinliklerine sokmayı başardı. Metalin metal üzerinde şingırdadığını hissetti. Claire küreği bıraktı ve ellerini kullandı. Örümcekleri, yılanları ya da toprağın içinde saklanıyor olabilecek başka bir şeyi düşünmemeye çalıştı. Parmakları plastik bir torbanın kenarını buldu. Claire bir görevi gerçekten tamamlamanın anlık sevincini yaşamasına izin verdi. Poşeti çekip çıkardı. Etrafında kirler uçuştı. Öksürdü, sonra hapşırdı, sonra tekrar öksürdü.

Silah onun elindeydi.

Arabadayken Lydia ona silahın merdivenlerin altında gömülü olduğunu söylemişti ama Claire şimdi onu bulabileceğine gerçekten inanmadığını fark etti. Kız kardeşinin bir silaha sahip olduğu düşüncesi şok ediciydi. Lydia böyle korkunç bir şeyle ne yapıyordu?

Claire onunla ne yapacaktı?

Claire tabancanın ağırlığını test etti. Plastik Ziploc torbanın içinden soğuk metali hissedebiliyordu.

Silahlardan nefret ederdi. Paul bunu biliyordu, bu da Claire'in çantasından bir tane çıkarıp onu suratından vurmasını beklemeyeceği anlamına geliyordu.

Planımız buydu.

Projektöre yüklenen bir slayt gibi kafasının içine girdiğini hissetti.

Plan başından beri oradaydı, onu Lydia'nın evine doğru itiyor, kocasının yaptıklarının dehşetine kendini kaptırmışken beyninin arkasında bir şeyler kıpırdıyordu.

"Proaktif müdahale," diye açıklardı Paul. "Önceden edinilmiş bilgilerin yeni bilgileri işleme yeteneğimizi engellemesidir."

Yeni bilgi daha net olamazdı. Paul soğukkanlı bir katildi. Claire onun Lydia'yı bırakıp gideceğini düşündüyse aptalın tekiydi. Lydia çok şey biliyordu. Harcanabilir biriydi. Başının üzerinde kalan dakikalarını sayan bir zamanlayıcı da olabilirdi.

Claire'in bir sonraki adımı buydu: USB belleği Adam Quinn'den geri alacaktı - ya isteyerek ya da şu anda elinde tuttuğu silahla onu tehdit ederek. Claire bir tenis raketinin bir dize neler yapabileceğini görmüştü. Bir kurşunun verebileceği zararı hayal bile edemezdi.

Lydia mümkün olduğunca çok bilgi edinmek konusunda haklıydı. Claire belleğin içindekilerin Paul için neden bu kadar önemli olduğunu öğrenmek zorundaydı. Bu bilgiye sahip olmak güç dengesini yeniden Claire'in lehine çevirecekti.

Silahı dikkatlice çantadan çıkardı. Yağlı metalik koku tanıdıktı. İki yıl önce Paul'ü doğum günü için poligona götürmüştü. Paul memnun olmuştu ama bunun tek nedeni Claire'in kendi konfor alanının tamamen dışında bir şey yapmayı düşünmüş olmasıydı. Poligonun içinde on dakikadan fazla kalamamıştı. Ölümü ellerinde tutmanın duygusal yükü Claire'i park yerine göndermiş ve orada gözyaşlarına boğulmuştu. Paul gülerek onu teskin etmişti, çünkü bu aptalcaydı ve Claire de bunun aptalca olduğunu biliyordu, ama Claire kesinlikle taş kesilmişti.

Silahlar gürültülüydü. Her şey yabancı ve tehlikeli kokuyordu. Dolu Glock'u tutmak bile onu titretiyordu. Claire'in hiçbir yanı silah kullanacak kadar donanımlı değildi. Sürgüyü güvenilir bir şekilde geri çekecek el gücüne sahip değildi. Geri tepme panik yaratıyordu. Silahı düşürüp kazara birini ya da kendini ya da her ikisini birden öldüreceğinden korkuyordu. Boşalan merminin derisini yakacağından korkuyordu. Tetiği her çekişinde korkusu bir kademe daha artıyordu, ta ki parmaklarını kabzanın etrafında tutamayacak kadar titreyene kadar.

Bunların hepsi daha sonra gelmişti. Poligona adım atmadan önce Paul poligon şefinden tüm silahlar hakkında kapsamlı bir açıklama istemişti. Claire onun bu isteğine şaşırılmıştı çünkü kocasının her şey hakkında her şeyi bildiğini varsayıyordu. Poligon görevlisi onları saat başı kiralayabilecekleri silahların sergilendiği cam bir vitrine götürmüştü: tabancalar, tabancalar, birkaç tüfek ve en korkuncu da bir makineli tüfek.

En tanıdık marka olduğu için Glock'ta karar kılmışlardı. Tabanca dokuz milimetrelikti. Mermiyi hazneye yerleştirmek için sürgüyü geri çekmeniz gerekiyordu. Bir revolverde ise mermileri silindire atıyor, silindiri yerine oturtuyor, ateşleme iğnesini ya da horozu kuruyor, sonra da tetiği çekiyordunuz.

Tabii ki buradaki anahtar kelime mermilerdi.

Claire Lydia'nın tabancasını inceledi. Kız kardeşi dolu bir silahı arka verandasının altına saklayacak kadar aptal olamazdı. Claire yine de silindiri kontrol etti. Beş mermi yatağı boştu. Cüzdanındaki paranın zihinsel bir sayımını yaptı. Bir spor malzemeleri mağazasına ya da Walmart'a gidip nakit parayla mühimmat alabilirdi çünkü kredi kartıyla yapılan bir işlem bir yerlerde görünebilirdi.

Projektörler yandı.

Claire başını güverte merdivenlerine çarptı. Kafatası bir çan gibi çınladı.

Rick Butler ona bakmak için eğildi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Claire silahı çantasına geri koydu. Güvertenin altından sürünerek çıkmaya çalıştı ama iki eline de ihtiyacı vardı. Çantayı avluya fırlattı. Rick sanki Claire ayaklarının dibine asit atmış gibi geri adım attı.

"Özür dilerim," diye özür diledi, çünkü her şeye verdiği cevap buydu. "Ben Claire Scott, Lydia'nın-"

"Rahibe." Rick silahına baktı. "O şeyden kurtulduğunu sanıyordum."

"Pekâlâ." Claire kiri temizlemek için ellerini birbirine vurdu. Görgü kurallarına uymaya çalıştı, çünkü Helen ona her zaman kibar olmasını öğretmişti. En azından başlangıçta. "Sonunda seninle tanışmak güzel."

"Elbette," dedi. "Bir açıklama iyi olurdu."

Claire başını salladı, çünkü bu hoş olurdu ama ona bir tane veremezdi. Başka bir "Özür dilerim" de karar kıldı. Silahı eline aldı. Torbayı namlunun etrafına sıkıca sardı.

Rick, "Bir dakika," dedi çünkü onun gideceğini açıkça görebiliyordu. "Lydia nerede?"

Her zamanki gibi Paul'ün zamanlaması kusursuzdu. Claire arka cebinde Lydia'nın telefonunun titrediğini hissetti. En son fotoğrafı göndermişti. Rick'e göstermeli miydi? Hayatının son on üç yılını adadığı kadınla arasında neler olup bittiğini öğrenmesine izin vermeli miydi?

Claire, "Gitmem gerek." dedi.

Rick gözlerini kıstı. Ya son derece sezgiseldi ya da Claire'i okumak çok kolaydı. "Bana neler olduğunu anlatana kadar buradan gitmiyorsun."

"Elimde bir silah var." "O zaman kullan."

Birbirlerine baktılar. Bir yerlerde bir köpek havlamaya başladı. Claire "Özür dilerim" diyene kadar neredeyse tam bir dakika geçti.

"Bunu söyleyip duruyorsun ama pek öyle görünmüyor."

Claire'in ne kadar üzgün olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Gitmem gerek." "Toprağa gömülmüş boş bir silahla mı?"

Rick başını salladı. Artık kızgın görünmüyordu. Korkmuş görünüyordu. "Lydia iyi mi?"

"Evet."

"O...?" Eliyle çenesinin yan tarafını ovuşturdu. "Ayağı kaydı mı?"

"Kaymak mı?" Claire'in zihni Lydia'nın kayıp yere düştüğü bir görüntüyle doldu. Ve sonra Rick Butler'ın gerçekten ne demek istediğini anladı. "Evet," dedi, çünkü Lydia bu korkunç yalanı gerçeğe tercih ederdi. "Ayağı kaydı. Biraz şarap içti, sonra da birkaç hap aldı ve bir türlü durmadı."

"Neden?"

Claire, ayrılıklarından önce altı yıl boyunca Lydia'nın bağımlılığıyla yaşamıştı. "Bir nedeni olmak zorunda mı?"

Rick yıkılmış görünüyordu. O bir bağımlıydı. Bağımlıların her zaman bir neden bulabileceğini biliyordu.

"Özür dilerim." Claire göğsünde bir örs varmış gibi hissetti. Yaptığı şey korkunçtu, affedilemezdi. Rick'in yüzündeki her çizgide öfkeyi, hayal kırıklığını ve korkuyu okuyabiliyordu. "Çok özür dilerim."

"Bu senin suçun değil." Sesi, erkeklerin duygularını bastırmaya çalışırken bazen seslerinin cızırdadığı gibi yükseldi. "Neden sen-" Boğazını temizledi. "Neden bir silaha ihtiyacın var?"

Claire sanki kolay bir açıklama bulacakmış gibi arka bahçeye baktı.

"Buraya geri dönüp kendine zarar vermeye çalışacağını mı düşünüyorsun?"

Ses tonundaki telaş yürek parçalayıcıydı. Duygularını bastırmaya çalışırken boğazı hâlâ çalışıyordu. Gözlerinde yaşlar vardı. Çok nazik ve kibar bir adama benziyordu. Tam da kız kardeşinin her zaman birlikte olmasını umduğu türden biriydi.

Ve şimdi Claire onun kalbini kırıyordu.

Rick sordu, "Nerede o? Onu görmek istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum." "Onu rehabilitasyona yatıracağım. Parasını ben ödeyeceğim. "Onu rehabilitasyona yazdıracağım.

tesis New Mexico'da." Claire dudaklarını birbirine bastırdı. Neden New Mexico demişti ki?

Rick, "Kız arabanda mı?" diye sordu.

"Ambulans onu havaalanına götürüyor. Onunla orada buluşacağım." Claire ekledi, "Yalnız. Dee'yi güvende tutmanı söylememi istedi. Onu bu halde görmemi istemiyor. Onunla ne kadar gurur duyduğunu biliyorsun."

Yavaşça başını salladı. "Bu kadar uzun süre sonra ayıklığını kaybettiğine inanamıyorum."

"Özür dilerim." Claire'in söyleyecek sözü kalmamıştı. Paul'ün yalanları beynini öylesine ele geçirmişti ki, kendi başına yeni yalanlar üretmekten acizdi. "Özür dilerim," diye tekrarlayıp durdu. "Çok özür dilerim."

Claire başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Arka bahçeye doğru yöneldi. Kafasını suçluluk duygusundan başka bir şeyle doldurmak için adımlarını saydı. Beş adım. On adım.

Rick onu yirmi yaşında durdurdu. "Bir dakika bekle."

Claire omuzlarının çöktüğünü hissetti. Suçluluk duygusunu saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı çünkü Paul yanındayken her zaman kolayca affediliyordu.

"Silahı alamazsın."

Claire arkasını döndü. Rick aralarındaki mesafeyi kapatıyordu. İlk düşüncesi ondan daha hızlı koşamayacağı oldu.

İkinci düşüncesi ise başka bir yalan düşünemediği idi.

Sorunu tekrar Rick'in üzerine yıktı. "Neden olmasın?"

"Uçağa almanıza izin vermeyecekler. Havaalanında arabada öylece saklayamazsın." Elini uzattı. "Ben tutarım."

Claire kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı. Adam araba egzozu kokuyordu. Flanel gömleğinin kollarının altındaki sert kasları görebiliyordu. Atkuyruğuyla bile kelimenin tam anlamıyla bir erkekti. Hapishanede yatmıştı. Kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyordu. Claire onun kendisine yardım etmesine izin vermek istedi. Hayatındaki her sorun hep bir başkası tarafından çözülmüştü.

Ve bakın bu onu nereye getirdi.

"Burada gerçekten neler oluyor?" Rick'in duruşu değişmişti. Artık ona farklı bir şekilde bakıyordu. Kollarını kavuşturmuştu. Güvensizliği her halinden belliydi. "Lydia senin gerçekten iyi bir yalancı olduğun konusunda beni uyarmıştı."

"Evet, şey..." Claire uzun bir iç geçirdi. "Genelde öyleyimdir." "O güvende mi?"

"Bilmiyorum." Claire silahı daha sıkı kavradı. Buradan çıkmak zorundaydı. Bu adamın karşısında uzun süre durursa ondan yardım isteyecekti. Onun kontrolü ele almasına izin verirdi. Onu öldürtecekti. "Dee'yi buradan götür. Bu gece. Bana nereye gittiğini söyleme."

"Ne?"

Yüzündeki her çizgide şoku okuyabiliyordu. "Sadece onu güvenli bir yere götür."

"Polisi aramalısın." Sesi yine yükselmişti, bu kez korkuyla.

"Eğer bir şey varsa-"

"Polis de işin içinde. FBI. Başka kim var bilmiyorum."

O açıldı onun Ağız, sonra kapalı o,
sonra açıldı Tekrar.

"Özür dilerim."

"Özrünü sikeyim hanımefendi. Onu neye bulaştırdın?"

Claire ona gerçeğe yakın bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. "Gerçekten kötü bir şey. Lydia tehlikede."

"Beni korkutuyorsun."

"Korkmalısın." Rick'in kolunu tuttu. "Sakin polisi arama. Yardım etmezler. Dee'yi al ve onu buradan götür."

"Dee?" Neredeyse bağırıyordu. "Dee'nin bununla ne alakası var?"

"Onu götürmeniz gerekiyor."

"Bunu sen söyledin. Şimdi bana nedenini söyle."

"Lydia'ya yardım etmek istiyorsan Dee'yi güvende tutacaksın. Tek önemsendiği şey bu."

Elini kızın elinin üzerine koydu, böylece kız gidemedi. "İkinizin arasında ne olduğunu biliyorum. Yirmi yıldır birbirinizle konuşmadınız ve şimdi birdenbire kızınız için endişelenmeye mi başladınız?"

"Lydia benim kız kardeşim. Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile onu seviyordum." Claire onun eline baktı. "Gitmem gerekiyor."

Rick onun elini bırakmadı. "Neden seni tutup polisi aramıyorum?"

"Çünkü polisi ararsan Lydia ölmüş olacak ve onu elinde tutan kişi Dee'nin peşine düşecek."

Kavrayışı gevşedi ama kabul etmekten çok şok olmuştu. "Ne yapabilirim ki? Sadece bana ne olduğunu söyle."

"Dee'yi güvende tutabilirsin. Lydia'yı sevdiğini ve yardım etmek istediğini biliyorum ama o kızını seviyor. Onun için önemli olan tek şeyin bu olduğunu biliyorsun."

Claire ondan uzaklaştı. Rick bunu hiç kolaylaştırmadı. Belli ki Claire'in gitmesine izin vermekle gerçeği ondan saklamak arasında kalmıştı ama Lydia'nın kızını seviyordu. Claire, Paul'ün anlattıklarından onu neredeyse Rick'in büyüttüğünü biliyordu. Rick onun babasıydı ve hiçbir baba çocuğuna zarar gelmesine izin vermezdi.

Arka bahçede koşarken hızını artırdı. Alçak çitin üzerinden atladı. İleriye doğru attığı her adım, geri almak istedikleri tarafından takip ediliyordu.

Rick'e. Rick'in onu dinlemesi ve Dee'yi güvenli bir yere götürmesi için dua etti. Ama güvenli olan neydi? Paul'ün sayısız kaynağı vardı. Kongre üyesi Johnny Jackson daha da fazlasına sahipti.

Geri dönmeli miydi? Rick Lydia'yı seviyordu. Onun ailesiydi, belki de Claire'den daha çok. Ona yardım ederdi.

Ve Paul muhtemelen onu öldürürdü.

Claire arabaya doğru koşarken arka cebinden Lydia'nın telefonunu çıkardı. Son fotoğraf Lydia'nın yan yattığını gösteriyordu. Fotoğraf daha karanlıktı, bunun da Paul'ün fotoğrafı bir buçuk saat önce değil de yakın zamanda çektiği anlamına geldiğini umuyordu.

Claire Tesla'nın direksiyonuna geçtiğinde sokak lambaları yandı. Silahı çantasına koydu. Rick Butler'a ihtiyacı yoktu. Plan silahtı. Onu Adam'dan bilgi almak için kullanacaktı. Paul'ü öldürmek için kullanacaktı. Claire silahı güverte merdivenlerinin altında ilk tuttuğunda kendini çok emin hissetmişti. Şimdi başka, daha kolay seçenekler varken tereddüt edemezdi. Bunu yapmak zorundaydı. Paul'le kendi başına yüzleşmeliydi. Kocasının hakkında bildiği bir şey varsa, o da bu işe başkasını bulaştırırsa çok öfkeleneneceğiydi.

Çemberin içinde başka kimse olamazdı.

Arabayı çalıştırdı. Ana yola doğru bir U dönüşü yaptı. Lydia'nın evinin önünden geçti. Ön odaların ışıkları yanıyordu. Rick'in Dee'nin eşyalarını topluyor olması, istediği şeyi yapması ve Lydia'nın kızını güvenli bir yere götürmesi için Tanrı'ya dua etti.

Yine kendine neyin güvenli olduğunu sordu. Fred Nolan Rick'in kredi kartlarını kontrol edebilirdi. Adamın telefonunu takip edebilirdi. Muhtemelen onu insansız hava araçları, CCTV ya da federal hükümetin ilgili kişileri gözetlemek için kullandığı başka bir şeyle bulabilirdi.

Claire başını salladı. Teğet geçmeye devam edemezdi. Bu işi adım adım halletmeliydi. Lydia'nın silahı ondaydı.

Şimdi. Bu ilk adımdı. İkinci adım Adam'dan USB belleği almaktı. Bir ankesörlü telefona yanaşıp onu arayacaktı. Pazar gecesi. Adam evde Sheila'yla birlikte olacaktı. Artık ankesörlü telefon diye bir şey var mıydı? Claire Adam'ı Lydia'nın telefonundan arama riskini göze alamazdı. Bundan daha iyisini bilemeyecek kadar çok *Homeland* bölümü izlemişti. Ajan Nolan ya da Yüzbaşı Mayhew -ya da her ikisi de- Adam'ın telefonunu Claire'in araması için izliyor olabilirdi.

Dikiz aynasında mavi ışıklar parladı. Claire içgüdüsel olarak polisin yolundan çekilmek için yavaşladı, ama polis arabası da yavaşladı ve Claire kenara çekilmesi için işaret ettiğinde polis de işaret etti.

"Kahretsin," diye tısladı Claire, çünkü hız yapıyordu. Sınır otuz beşti ve o elli ile gidiyordu.

Ve çantasında bir silah vardı.

Claire şartlı tahliyedeydi. Silahı vardı. Muhtemelen vücudunda hâlâ uyuşturucu izleri vardı. Şartlı tahliye koşullarındaki her bir maddeyi ihlal etmişti, buna bir kolluk kuvvetinin görüşme talebini görmezden gelmek de dahildi.

Arkasındaki polis sirenini çaldı.

Claire yolun kenarına çekti. Ne yapacaktı? Ne halt edecekti?

Polis arkasına park etmemiş. Bunun yerine öne çekip arabasını Tesla'nın önünü kapatacak şekilde eğdi.

Claire elini vitesin üzerine koydu. Geri vitese takabilirdi. Arabayı geri geri sürüp gaza basabilir ve civardaki tüm polis memurları otoyolda peşine düşmeden önce muhtemelen on mil kadar gidebilirdi.

Polis ekip arabasından indi. Şapkasını taktı. Kemerini düzeltti.

Claire, Lydia'nın telefonunu aldı. Paul. O ne yapacağını bilirdi. Ama onun numarası yoktu. Arayanın kimliği her zaman engellenmiş olarak gösteriyordu.

"Kahretsin," diye tekrarlardı Claire.

Belki Paul neler olduğunu zaten biliyordu. Kolluk kuvvetlerinde arkadaşları olduğunu açıkça belirtmişti. Kolayca bir telefon görüşmesi yapabilir ve Claire'i kenara çektiirip kelepçelelettikten sonra Paul'ün saklandığı yere götürecek bir polis arabasına bindirebilirdi.

Polis gelmemiştii. Arabasının yanında duruyordu. Cep telefonuyla konuşuyordu. Lydia'nın mahallesinin dışındaydılar. Etraftaki tüm evler karanlıktı. Polis Tesla'ya doğru yürümeden önce omzunun üzerinden boş yolu kontrol etti.

Claire'in parmakları devreye girdi. Polis alyansının arkasıyla camına vururken o da Lydia'nın telefonuna bir numara tuşluyordu.

"Alo?" Telefon, bilinmeyen numaralardan gelen aramalara her zaman eşlik eden o nefes nefese panikle açıldı. Julia mıydı? Lydia mıydı? Başka kötü haberler mi vardı?

"Anne." Claire hıçkırıklarını yutkunarak geri çekti. "Lütfen anne, sana gerçekten ihtiyacım var."

ON ALTI

Lydia'nın Paul'e karşı hiç şansı yoktu. Lydia onu bagajdan çıkarmasını bekledi, bekledi ama Paul durup fotoğrafını çekti, sonra biraz daha sürdü, sonra tekrar durup sürdü. Kadın duyularının kontrolünü kaybetmeden önce bunu toplam beş kez yapmıştı.

İlk belirti hafif bir baş dönmesiydi - endişe verici bir şey değildi ve garip bir şekilde hoştu. Birkaç kez esnemişti. Gözlerini kapattı. Kaslarındaki gerginliğin azaldığını hissetti. Ve sonra yüzüne kocaman, şapşal bir gülümseme yayıldı.

Bagaj sadece ses için yastıklı değildi.

Paul bagaja ancak nitröz oksit olabilecek bir şey pompalarken hafif bir tıslama sesi duydu. Gülme gazı. Lydia bir keresinde yirmilik dişlerini çektirirken dişçide kullanmış ve aylarca o inanılmaz yüksekliğin etkisinden kurtulamamıştı.

Gazın insanı tamamen bayıltmaması gerekiyordu, bu yüzden Lydia o andan itibaren sadece anılarının parçalarını geri getirebildi. Paul bagajı açarken sırtıyordu. Başına siyah bir başlık geçiriyor. Kapüşonun alt kısmını boynuna sıkıca bağladı. Ayak bileklerini birbirine bağlayan fermuarı kesiyordu. Onu yere yatırdı. Onu yürümeye zorluyor. Lydia ormanda tökezleyerek ilerliyor. Kuşları duyuyor, soğuk ve temiz havayı kokluyor, ayaklarının kuru yapraklar üzerinde kaydığını hissediyordu. Paul sonunda onu durdurana kadar saatlerce yürüdüler. Onu omuzlarından tutup çevirdi. Onu ileri doğru itti. Sonsuz sayıda merdiveni tırmandı. Ayak sesleri kafasının içinde silah sesleri gibi yankılanıyordu.

Onu bir sandalyeye ittiğinde hâlâ yankılanıyorlardı. Kızın boyu inanılmaz derecede yüksekti ama adam yine de işi şansa bırakmadı. Önce bir ayak bileğini, sonra diğerini sandalyenin ayaklarına fermuarla bağladı. Sonra beline bir zincir bağladı. Sonra bileklerindeki fermuarı kesti.

Lydia hareket etmek istedi. Denemiş bile olabilirdi ama saatlerce plan yapmasına rağmen kollarını kaldırmayı, elini onun boynunun mükemmel şekline doğru kavislendirmeyi başaramadı.

Onun yerine, her bir bileği bir sandalyenin koluna bağlanırken plastik bağların derisini kestiğini hissetti.

Parmaklarının altında vinil hissetti. Bacaklarının derisinde soğuk bir metal hissetti. Duyularının yavaşça bilincine geri döndüğünü hissetti. Sandalye metaldi, sağlamdı ve ileri geri hareket ettirmeye çalışıldığında yerinden kıpırdamıyordu çünkü adam belli ki ayaklarını yere cıvatalamıştı. Başını geriye yasladı ve bir duvarın soğuk, katı basıncını hissetti. Panikle aldığı her nefeste başlığın içeri ve dışarı hareket ettiğini hissetti.

Araba bagajı gibi, sandalyeyi de bir mahkûm için hazırlamıştı.

Lydia kapüşonun karanlığına baktı. Malzemesi ağır pamuklu, etli bir tişört gibiydi. Alt kısmında bir büzme ipi ya da lastik veya her ikisi birden vardı. Malzemenin boynunu sıkıca kavradığını hissedebiliyordu.

Filmlerde, kapüşonlu insanlar her zaman dışarıyı görebilirdi. Kapüşonun altında bir ışık şeridi buluyorlardı ya da malzeme çok inceydi, böylece bir reklam panosunu ya da batan güneşi ya da tam olarak nerede olduklarını bilmelerini sağlayan bir şeyi görebiliyorlardı.

Kapüşondan hiç ışık sızılmıyordu. Pamuk o kadar kalın ve geçirimsizdi ki Lydia, Paul'ün bunu başkaları üzerinde kullanmadan önce açıklarını test etmek için kendisinin giydiğinden hiç şüphe duymuyordu.

Kesinlikle başkaları da vardı. Lydia hafif bir parfüm kokusu alabiliyordu. O hiç parfüm kullanmazdı. Bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Kokunun ne olduğu bilinmiyordu ama sadece genç bir kızın giyebileceği hastalıklı ve tatlı bir kokusu vardı.

Paul'ün onu bagajdan çıkarmasından bu yana ne kadar zaman geçmişti? Lydia'nın dışçisinin gülme gazıyla yaşadığı kısa ilişki yarım saat kadar sürmüştü ama sanki günlerce sürmüş gibi gelmişti. Üstelik bu süre boyunca yüzünde hep gaz maskesi vardı. Dışçının, tamamen uyanmasını önlemek için dozajı aşağı yukarı ayarladığını net bir şekilde hatırlıyordu. Bu da gazın uzun sürmediği anlamına geliyordu, bu da ormanda saatlerce yürümediği anlamına geliyordu. Muhtemelen en fazla birkaç dakika yürümüştü çünkü Paul Lydia'yı sandalyeye bağladığında gülme gazının etkisi çoktan geçmişti.

Lydia fermuarları çekti. Olabildiğince zorladı ama kopan tek şey el ve ayak bileklerinin etrafındaki deriydi.

Odadaki sesleri dinledi. Uzaktan gelen bir kuş cıvıltısı vardı. Dışarıda rüzgâr esiyordu. Ara sıra, ağaçların arasından geçen bir esintinin belli belirsiz vınlamasını duyabiliyordu. Kulaklarını zorlayarak farklı bir şey seçmeye çalıştı: tepesinde uçaklar, yanından geçen arabalar.

Hiçbir şey.

Paul'ün Claire'in bilmediği bir yerde bir kulübesi var mıydı? Ondan sakladığı o kadar çok şey vardı ki. Görünüşe göre emrinde sonsuz miktarda para vardı. Claire'in bildiği kadarıyla dünyanın her yerinde evler satın alabilirdi.

Kız kardeşinin hiçbir şeyden haberi yoktu. Muhtemelen hâlâ Fuller'ların evinde kayıp bir yavru kuş gibi daireler çiziyordu.

Lydia yine midesi bulandığını hissetti. Zaten kendi safrasıyla kaplanmıştı. Mesanesi dolmuştu. Dehşetin de ötesinde bir hissizliğe ulaşmıştı. Kaçınılmaz olanı, Claire'in bu işi berbat edeceğini, yanlış bir şey yapacağını ve Paul'ün ikisini de öldüreceğini kabul etmemeye çalıştı.

Bu sefer farklı olacağına inanmayı çok istiyordu ama Claire tepkiseldi. Aceleciydi. Paul'den daha iyi düşünme yeteneğine sahip değildi. Bu konuda Lydia da öyle. Kendi ölümünü taklit etmişti. Bu, büyük olasılıkla sadece polis teşkilatının değil, ambulans servisinin, hastanenin, adli tabibin ve cenaze evinin de dahil olduğu büyük bir zaman ve planlama gerektirmişti. Paul'ün cebinde en az bir polis ve bir FBI ajanı vardı. Bunu düşünmek için ikisinden de çok daha fazla zamanı vardı.

"Bu" her neyse, çünkü Lydia'nın hiçbir fikri yoktu. Claire'i lanetlemeye ve kendi aptal kaçışını planlamaya o kadar kararlıydı ki, Paul'ün onu en başta neden aldığını kendine sormamıştı. Lydia masaya ne değer katıyordu? Paul'ün Claire yerine onu seçmesine neden olan şey neydi?

Bir kapının gıcırdayarak açıldığını duydu.

Lydia gerildi. Odada biri vardı. Kapıda duruyordu. Ona bakıyordu. Onu izliyordu. Bekliyordu.

Kapı gıcırdayarak kapandı.

Omuzlarını dikleştirdi, başını duvara yasladı.

Yumuşak ayak sesleri zeminde ilerliyordu. Bir ofis koltuğu devrildi. Paul, Lydia'nın karşısındaki sandalyeye otururken neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir nefes aldı.

"Hala paniklemedin mi?" diye sordu.

Lydia kan tadı alana kadar alt dudağını ısırıldı.

" iCloud şifren için Dee'nin doğum gününü kullanmışsın." Sesi sakın ve konuşkandı, sanki öğle yemeğinde karşı karşıya oturuyorlarmış gibiydi. Paul arkasına yaslandığında sandalye gıcırdadı. Paul'ün dizleri kadının dizlerinin iç kısmına baskı yapıyordu, böylece kadının bacakları daha da açılmıştı. "Korkuyor musun, Liddie?" Paul onun bacaklarını daha da araladı.

Lydia vücudundaki tüm kasları germişti. Nefes nefese kalırken kapüşon yüzünün önünü kavrıdı. Bu sefer herkesin gelebileceği açık bir yerde değillerdi.

ve onu kurtarmak. Paul'ün önceden hazırladığı bir odada tecrit edilmişlerdi. Onu sandalyeye sabitlemişti. Bacakları açıktı. Onunla zaman geçirebilirdi. İsteddiği her şeyi yapabilirdi.

Paul, "iPhone'umu Bul uygulamanızla Claire'i takip ediyordum." dedi.

Lydia gözlerini sıkıca kapattı. Huzur Duası'nı denedi ama ilk satırı geçemedi. Değiştiremeyeceği bu şeyi kabullenemiyordu. Çaresizdi. Claire onu bundan kurtaramayacaktı. Paul ona tecavüz edecekti.

"Claire senin evindeydi. Claire'in neden senin evinde olduğunu biliyor musun?" Şu anda bile sesi kızgın değil, meraklıydı. "Rick'i uyarmaya mı çalışıyordu? Ona Dee'yi alıp saklanması gerektiğini mi söylüyordu?"

Lydia bu soruyu düşünmemeye çalıştı çünkü cevap çok açıktı: Claire Lydia'nın evine gitmemiştir. Rick'ten yardım almak için yan eve gitmişti. Lydia'nın hayatını mahvetmesi yetmemiş, Lydia'nın ailesini de tehlikeye atmıştır.

Paul onun düşüncelerini okumuş gibiydi. "Her yıl Dee'nin daha da yaşlanmasını izledim." Bir yanıt beklemedi. "İki yıl sonra Julia'nın yaşında olacak."

Lütfen, diye düşündü Lydia. *Lütfen söyleyeceğini bildiğim şeyi söyleme.*

Paul öne doğru eğildi. Paul'ün nefesini kaputun üzerinde hissedebiliyordu. "Tadının neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Lydia ağzından çıkan çığlığa engel olamadı.

"Çok kolaysın, Liddie. Her zaman çok kolay oldun." Dizlerine bastırmaya devam etti, sonra oyun oynar gibi bıraktı. "Senin için Auburn'de kaldım. MIT'de yüksek lisans yapmak için eşleştim ama senin için kaldım çünkü Julia Carroll'ın kız kardeşiyle birlikte olmak istedim."

Kapüşonun alt kısmındaki bant Lydia'nın gözyaşlarını emdi.

"Seni izledim. Tanrı bilir ne kadar izledim seni. Ama her zaman pasaklı ve sarhoştun. Yurt odan domuz ahırına benziyordu. Banyo yapmıyordun. Derslerinden çakıyordun." Paul'ün sesi iğrenmiş gibiydi. "Senden vazgeçmek üzereydim ama sonra Claire ziyaretine geldi. Bunu hatırlıyor musun? Doksan altı sonbaharıydı."

Lydia hatırladı. Claire kampüsü Yaz Olimpiyatları'ndan hemen sonra ziyaret etmişti. Lydia utanmıştı çünkü kız kardeşi, önünde aptal Atlanta maskotu Izzy'nin olduğu bir sweatshirt giyyordu.

Paul şöyle dedi: "Claire kampüste dolaşırken adeta parlıyordu. Evden uzakta olduğu için çok mutluydu." Claire'den bahsederken sesi yine değişmişti. "İşte o zaman Julia Carroll'ın kız kardeşine hâlâ sahip olabileceğimi anladım."

Lydia ona karşı çıkamazdı, çünkü ikisi de Claire'in onun avucunun içine kıvrıldığını biliyordu.

Yine de denedi, "Seni aldattı."

"Ben buna hile demek istemezdim." Sesi umursamazdı. "Etrafta düzüştü. Ne olmuş yani? Ben de çapkınlık yaptım ama her zaman eve, birbirimize döndük."

Lydia, Paul'ün boş boş dolaşmadığını biliyordu. Renk kodlu dosyaları görmüştü. Fuller'ların evinin garajındaki cinayet odasını görmüştü. Birinin kameranın arkasına oturup sayısız genç kızın tecavüz ve cinayetlerine zoom yaptığını biliyordu, tıpkı o birinin Paul olması gerektiğini bildiği gibi.

Sonunda katil olma sınırını aşacak mıydı? Lydia'yı bu yüzden mi bağlatıp kapüşon taktırmıştı?

"Biliyor musun, Claire'le ilgili olan şey onu çözemememdi." dedi. Bu gerçeğe hâlâ şaşırıyormuş gibi güldü. "Gerçekten ne düşündüğünü asla bilemiyorum. Aynı şeyi asla iki kez yapmaz. Acelecidir. Çok öfkelidir. Çılgın, tutkulu ve komik olabiliyor. Yatakta her şeyi denemeye istekli olduğunu açıkça belli ediyor, bu da tüm eğlenceyi ortadan kaldırıyor."

ama bazen geri durmak da bırakmak kadar büyük bir oyun olabilir."

Lydia başını salladı. Bunu duymak istemiyordu. Duyamazdı.

"Ne zaman onu kıstırdığımı düşünsem, heyecan verici bir şey yapıyor." Şaşırmış bir kahkaha daha attı. "Mesela, şunu dinle: Bir gün bir toplantıda oturuyordum ve cep telefonuma bir çağrı geldi ve kimlikte Dunwoody polis karakolundan olduğu yazıyordu. Başka bir şeyle ilgili olduğunu düşündüm, dışarı çıktım ve cevap verdim ve Dunwoody hapishanesindeki bir mahkumdan gelen ödemeli aramayı kabul edip etmeyeceğimi soran kayıtlı bir mesaj vardı. Buna inanabiliyor musunuz?"

Bekledi ama Lydia'nın cevap vermeyeceğini kesinlikle biliyordu.

"Claire'di. 'Merhaba, ne yapıyorsun?' dedi. Sesi tamamen normaldi, sanki eve dondurma getirmemi söylemek için aramış gibiydi. Ama kayıtta hapishanede bir mahkum olduğu yazıyordu, ben de ona 'Kayıtta hapishanede olduğun yazıyordu' dedim. O da 'Evet, bir saat önce tutuklandım.' dedi. Ben de ona 'Neden tutuklandın?' diye sordum. Ne dedi biliyor musunuz?" Paul tekrar öne doğru eğildi. Belli ki bundan zevk alıyordu. "Dedi ki, 'Fahişelere ödeyecek param yoktu ve polisi aradılar.'"

Paul'ün kahkahası bariz bir sevinçle doluydu. Hatta dizini tokatladı.

Lydia'ya "Buna inanabiliyor musun?" diye sordu.

Lydia'nın hikâyeye inanmakta bir sorunu yoktu ama kafasına çuval geçirilmiş, izole bir kulübede zincirlenmişti ve barbeküde kayınbiraderiyle konuşmuyordu. "Benden ne istiyorsun?"

"Buna ne dersin?" Ayağını kadının bacaklarının arasına öyle bir sıkıştırdı ki, kadının kuyruk kemiği beton duvara çarptı. "İstedüğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lydia ağzını açtı ama çığlık atmasına izin vermedi.

"Liddie?"

Ayağını gıcırdatmaya başladı, onu açmak için ayakkabısının dişlerini kullandı.

Ses tonu hâlâ sohbet havasındaydı. "Julia'nın nerede olduğunu söylememi ister misin?"

Basamaklar onu daha derinden keserken ağzını kapatmaya zorladı.

"Nerede olduğunu bilmek istemiyor musun, Liddie? Cesedini bulmak istemiyor musun?"

Derinin kasık kemiği boyunca ileri geri kaydığını hissetti.

"Bana ne olduğunu duymak istediğini söyle."

Dehşetini gizlemeye çalıştı. "Ne olduğunu biliyorum." "Evet, ama sonrasında ne olduğunu bilmiyorsun."

Sesi yine değişmişti. Bu hoşuna gitmişti. Onun kıvrandığını görmek hoşuna gidiyordu. Onun korkusunu bir succubus gibi emiyordu. Lydia, Paul Scott'ın ona söylediği son sözlerin yankısını duydu: *Bana bunu istediğini söyle.*

Hatırladıkça tüm vücudu ürperdi.

"Korkuyor musun, Liddie?" Adam yavaşça ayağını çekti. Kadın bir an rahatladı ama sonra adamın parmakları göğüslerine değdi.

Lydia kendini geri çekmeye çalıştı.

Parmaklarını köprücük kemiğine, oradan da koluna götürürken dokunuşu daha da sertleşti. Başparmağını pazılarına bastırdı, ta ki kadın kemiği kırılacakmış gibi hissedene kadar.

"Lütfen." Kelimeyi durduramadan ağzından kaçtı. Adamın izlemeyi sevdiği filmleri görmüştü. Tecavüz ettiği kadınlarla dolu dosyalarını görmüştü. "Lütfen bunu yapmayın."

"Buna ne dersin?" Paul onun göğsünü avuçladı.

Lydia çığlık attı. Eli bir mengene gibi sıktı. Ve sonra daha sert sıktı. Ve daha sert. Parmakları dokunun derinliklerini oydu. Acı dayanılmazdı. Çığlık atmadan duramıyordu. "Lütfen!" diye yalvardı. "Dur!"

Yavaşça bıraktı, her seferinde bir parmağını serbest bıraktı.

Lydia nefes nefese kaldı. Parmakları etini delip geçtiği için göğsü zonkluyordu.

"Hoşuna gitti mi?"

Lydia bayılmak üzereydi. Adam durmuştu ama Lydia hâlâ adamın elinin göğsünü sıkıldığını hissedebiliyordu. Nefes nefese kalmıştı. Nefesini tutamıyordu. Başlık çok sıkıydı. Boynunun etrafında bir şey varmış gibi hissediyordu. Adamın eli boynunda mıydı? Ona dokunuyor muydu? Başını sağa sola çevirdi. Vücudunu sandalyeden kurtarmaya çalıştı. Zincir karnına batıyordu. Kalçalarını koltuktan kaldırdı.

Tıklıyorum.

Klik sesi duydu.

İleri geri bükülen bir yay.

Sandalyeyi zıplatıyor muydu? Mastürbasyon mu yapıyordu?

Keskin bir idrar kokusu vardı. Altını mı ıslatmıştı? Lydia sandalyede kıvrandı. Koku çok ağırdı. Kendini sandalyeye doğru sıktı. Kafatasının arkasını duvara bastırdı.

"Nefes al," dedi Paul. "Derin nefes al." Klik. Gıcırtı. Klik.

Bir sprej şişesi. Sesini biliyordu. Sapındaki küçük yayı. Pompa sıvıyı çekerken çıkan emme sesi. Kulp serbest kaldığında çıkan tıkırtı.

Paul, "Nefes almaya devam etmek isteyeceksin." dedi.

Başlık ıslanıyordu. Kalın pamuk ağzına ve burnuna ağır geliyordu.

"Bunu kendi özel su sörfü biçimim olarak düşünmeyi seviyorum."

Lydia büyük bir nefes çekti. Bu sidikti. Adam ona sidik püskürtüyordu. Başını çevirdi. Paul sprej şişesiyle onu takip etti. Lydia diğer tarafa döndü. Paul şişeyi çevirdi.

"Nefes almaya devam et," dedi.

Lydia ağzını açtı. Başlığı ayarladı, böylece sprej bir akıntıya dönüştü. Islak pamuk Lydia'ya yapıştı.

Dudaklar. Başlık sırlıslık oldu. Malzeme burun deliklerini tıkadı. Klostrofobi onu ele geçirdi. Boğulacaktı. Bir sıvı spreyi soludu. Öksürdü ve bir ağız dolusu idrar emdi. Lydia öğürdü. İdrar boğazından aşağı aktı. Boğulmaya başladı. Püskürtmeye devam etti, Lydia başını ne tarafa çevirirse çevirsin akıntının yönünü değiştiriyordu. Onu boğmaya çalışıyordu. Onun idrarında boğulacaktı.

"Lydia."

Ciğerleri felç oldu. Kalbi boğulmuştu.

"Lydia." Paul sesini yükseltti. "Sprey şişesini yere bıraktım. Panik yapmayı bırak."

Lydia paniklemeden duramıyordu. Artık hava yoktu. Ne yapacağını unutmuştu. Vücudu nasıl nefes alacağını hatırlayamıyordu.

Pavlus "Lidya" dedi.

Lydia boşu boşuna daha fazla hava çekmeye çalıştı. Işık parlamaları gördü. Ciğerleri patlayacaktı.

"Nefes ver," diye koçluk yaptı. "Sadece nefes alıyorsun."

Daha sert nefes aldı. Yalan söylüyordu. Yalan söylüyordu. Yalan söylüyordu.

"Lydia."

Ölecekti. Kaslarını çalıştıramıyordu. Hiçbir şey çalışmıyordu. Her şey durmuştu, kalbinin atışları bile.

"Lydia."

Işık patlamaları gözlerini doldurdu.

"Kendini hazırla." Paul kadının karnına öyle sert bir yumruk attı ki kadın metal sandalyenin duvara doğru eğildiğini hissetti.

Ağız açıldı. Sıcak, ıslak bir hava akımı üfledi.

Hava. Havası vardı. Ciğerleri doldu. Başı doldu. Başı dönüyordu. Midesi yanıyordu. Sandalyede öne doğru yığıldı. Zincir kaburgalarını kesti. Yanağı dizine çarptı. Yüzüne kan hücum etti. Kalbi küt küt atıyordu. Ciğerleri çığlık atıyordu.

Islak pamuk başlık yüzünün önünde aşağı sarkıyordu. Açık ağzından ve burnundan kirli hava akıyordu.

Paul, "Bunun olması çok garip, değil mi?" dedi.

Lydia havayı ciğerlerine çekmeye ve geri itmeye odaklandı. O kadar kolay yıkılmıştı ki. Adam yüzüne işemişti ve o da pes etmeye hazırdı.

"Kendini hırpalıyorsun," diye tahmin etti Paul. "Her zaman güçlü olanın sen olduğunu düşündün ama değilsin, değil mi? Bu yüzden kokaini bu kadar çok seviyorsun. Sana bu coşku hissini veriyor, sanki dünyada her şeyi yapabilmişsin gibi. Ama onsuz tamamen güçsüzsün."

Lydia gözlerinden akan yaşları sıktı. Daha güçlü olmalıydı. Onun aklına girmesine izin veremezdi. Bu işte çok iyiydi. Ona ne yaptığını çok iyi biliyordu. Sadece kameranın arkasında yakınlaştırma yapmıyordu.

O da katılmıştı.

Paul, "Julia, o gerçek bir savaşçıydı" dedi.

Lydia başını salladı. Bunu yapmaması için ona sessizce yalvardı.

"Kaseti izlediniz. Maçın sonunda bile nasıl mücadele ettiğini gördünüz."

Lydia vücudunu gerdi. Plastik bağları çekti.

"Onun ölümünü izlediğini gördüm. Bunu biliyor muydun?" Paul'ün sesi kendinden memnun gibiydi. "Bunun oldukça meta olduğunu söylemeliyim."

Fermuarlar derisini parçalıyordu. Plastik dişlerin ileri geri kesildiğini hissedebiliyordu.

"Annem onu aramaya yardım etti," dedi Paul. "Babam ve ben onun her sabah çizmelerini giyip tarlalara gitmesinden, dereleri kontrol etmesinden ve el ilanları asmasından büyük keyif alırdık. Herkes Julia Carroll'ı arıyordu ve annemin onun ahırda takıldığından haberi yoktu."

Lydia tarlaları ve nehirleri aradığını hatırlıyordu. Kasabanın ailesinin etrafında nasıl toplandığını, ancak iki hafta sonra sırtlarını döndüklerini hatırlıyordu.

"Babam onu benim için hayatta tuttu. On iki gün dayandı. Buna yaşamak denirse tabii." Öne doğru eğildi. Lydia onun heyecanını sanki aralarında duran bir yaratıkmış gibi hissedebiliyordu. "Hepsi birbirine çok yakındı Lydia. Ne kadar yakın olduklarını söylememi ister misin?"

Lydia çenesini sıktı.

"Ölmek üzere olan birini becermenin nasıl bir şey olduğunu anlatmamı ister misin?"

Lydia bağırdı, "Benden ne istiyorsun?" "Ne istediğimi biliyorsun."

Ne olacağını biliyordu. Claire yerine Lydia'yı almıştı çünkü bitirmesi gereken bir işi vardı.

"Yap," dedi Lydia. Kokain konusunda haklıydı. Her konuda haklıydı. Ona karşı koyacak kadar güçlü değildi. Tek umudu bunun hızlı olmasıydı. "Bitir şu işi."

Paul yine güldü ama bu Claire için sakladığı keyifli bir kahkaha değildi. Birinin acınacak halde olduğunu düşündüğünüzde attığınız türden bir kahkahaydı. "Gerçekten kırk yaşında şişman bir adama tecavüz etmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Lydia onun sözlerinin acısını hissettiği için kendinden nefret ediyordu. "Kırk bir yaşındayım, seni aptal orospu çocuğu."

Kendini başka bir yumruk, tekme ya da sprej şişesi için hazırladı ama bunun yerine adam hayal edebileceğinden çok daha kötü bir şey yaptı.

Kaputu çıkardı.

Lydia kör edici ışığa karşı gözlerini kapattı. Başını başka yöne çevirdi. Dişlerinin arasından tıslayarak temiz hava alıp verdi.

Paul, "Gözlerini sonsuza dek kapalı tutamazsın" dedi.

Gözlerini kısarak ışığa alışmaya çalıştı. Gördüğü ilk şey sandalyenin kollarındaki yeşil vinil yastıkları kavrayan kendi elleriydi. Sonra beton zemin. Doldurulmuş fast-food poşetleri. Lekeli bir yatak.

Lydia başını kaldırıp Paul'e baktı. Ellerini bir sihirbazın numarasını bitirmesi gibi uzattı.

Kandırılmıştı.

Ortamdaki ses bir çift bilgisayar hoparlöründen geliyordu. Ayaklarının altındaki yapraklar garajın zeminindeydi. Arkasındaki duvar lekeli beton bloktu. Ormanda izole bir kulübede değillerdi.

Paul onu Fuller'ların evine geri getirmişti.

YEDİ

Fred Nolan, "Bana kocanızla olan ilişkinizden bahsedin" dedi.

Claire onun kendini beğenmiş yüzüne baktı. Şehir merkezindeki FBI saha ofisinin içindeki sıkışık bir sorgu odasındaydılar. Ucuz plastik bir masanın altında bacak bacak üstüne atmıştı. Ayakları kontrolsüzce titriyordu. Odada hiç saat yoktu. Saatler geçmişti. Claire kaç saat geçtiğini bilmiyordu ama Paul'e flashdiski nasıl geri alacağını söylemek için kendi kendine koyduğu sürenin çoktan geçtiğini biliyordu.

Nolan sordu, "İyi bir adam mıydı? Romantik miydi?"

Claire cevap vermedi. Korkudan midesi bulanıyordu. Paul artık Lydia'nın fotoğraflarını göndermeyecekti. Onu kontrol altında tutacak hiçbir şey yoktu. Endişelenecek miydi? Kızacak mıydı? Claire'in polisle konuştuğunu biliyor muydu? Öfkesini Lydia'dan mı çıkaracaktı?

Nolan, "Ben romantik olmaya çalışıyorum ama sonunda hep yanlış yapıyorum. Güller yerine laleler. Yanlış gösteriye biletler."

Claire'in ağzında safra tadı vardı. Paul'ün yapabileceği şiddeti görmüştü. Claire telsiz sessizliğindeyken, kız kardeşine ne yapacaktı?

"Claire?"

Gözleri yaşlarla doldu. Lydia. Lydia'ya yardım etmeliydi.

"Hadi ama." Nolan uzun ve hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş yapmadan önce tam bir dakika bekledi. "Bunu kendin için daha da zorlaştırıyorsun."

Claire gözyaşlarının düşmemesi için gözlerini tavana dikti. FBI binasının altındaki otoparka girdiğinde Tesla'nın üzerindeki saat 6:48'i gösteriyordu. Ne kadar zaman önce

ne oldu? Claire bugünün hâlâ Pazar olup olmadığını bile bilmiyordu.

Nolan onun dikkatini çekmek için masaya vurdu. "Bu adamla neredeyse on dokuz yıl evli kaldınız. Bana ondan bahset."

Claire işe yaramayan gözyaşlarını kırıştırdı. Bunların hiçbirisi Lydia'yı geri getirmeyecekti. Claire ne yapabilirdi ki? Lydia bunu kendisi söylemişti: O bir süper kahraman değildi. İkisi de değildi. Bakışlarını duvarın bir tarafını kaplayan büyük aynaya çevirdi. Aynadaki yansıması sol gözünün altında koyu bir halka olan bitkin bir kadını gösteriyordu. Paul onun yüzüne yumruk atmıştı. Onu bayıltmıştı.

Lydia'ya ne yapıyordu?

"Pekâlâ." Nolan tekrar denedi. "Şuna ne dersin? Falcons taraftarı mıydı yoksa Braves taraftarı mı? Kahvesinde şeker sever miydi?"

Claire gözlerini masaya dikti. Kendini kontrol altına almak zorundaydı. Panik yapmak onu bu odadan çıkarmayacaktı. Nolan şimdilik iyi davranıyordu. Planlanan toplantıya gelmediği için onu tutuklamamıştı. Onun gönüllü olarak polis memurunu FBI binasına kadar takip etmesine izin vermişti. Onu içeri aldıktan sonra Nolan Claire'e şartlı tahliye koşullarını hatırlatmış ama kelepçelememiş ya da uyuşturucu testi için şartlı tahliye memurunu çağırmaktan daha tehlikeli bir şeyle tehdit etmemişti.

Bu, Nolan'ın temiz olduğu ya da Paul ile birlikte çalıştığı anlamına mı geliyordu?

Claire Lydia'ya neler olabileceği konusundaki korkusunu bastırmaya ve şu anda bu havasız odada neler olduğuna odaklanmaya çalıştı. Nolan USB bellek ya da Fuller'ların evi hakkında hiçbir soru sormuyordu. Onu kirli bir motelde saklamamıştı, böylece ondan bilgi alabilecekti. Onu Kaptan Mayhew ya da Adam Quinn hakkında zorlamıyor ya da yağmurlu gecelerde film izlemenin ne kadar eğlenceli olduğundan bahsetmiyordu. Onu lanet olası ilişkisi hakkında sıkıştırıyordu.

Claire, "Saat kaç?" diye sordu.
Nolan, "Zaman düz bir dairedir"
dedi.

Claire abartılı bir inilti çıkardı. Bu odadan çıkmazsa ılık atmaya başlayacaktı. Lydia'nın telefonu sutyeninin ön kısmına saklanmıştı. Claire annesini aradıktan sonra telefonu kapatmıştı. Paul'e mesaj atamaz ya da onu arayamazdı. Avukatının telefon numarasını bilmiyordu. Rick'e Dee'yi alıp gidebildiğı kadar uzağı kaçmasını söyledikten sonra onu arayamazdı.

Claire son yirmi dört yıl boyunca Helen'dan bir kez bile bir şey istememişti. Neden şimdi ona ulaşmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki?

"Claire?"

Sonunda Nolan'a baktı. "Bana aynı sorunun farklı bir versiyonunu beşinci kez soruyorsun."

"Dalga geç benimle."

"Daha ne kadar sürecek?"

"Gitmekte özgürsünüz." Kapıyı gösterdi ve ikisi de şartlı tahliye memuruna gitmekte özgür olduğunu kastettiğini biliyorlardı, çünkü Nolan Claire'in vücudunda uyuşturucu olduğunu biliyordu. Belki Claire'in arabasında bir silah olduğunu bile biliyordu. Tabancayı sürücü tarafındaki kapı cebine saklamıştı çünkü bu, bagajda saklamaktan biraz daha az dikkat çekiyordu.

"Tuvalete gitmem lazım." dedi. "Size eşlik etmesi için bir kadın ajan getireceğim."

Claire çenesini sıktı. Üç kez tuvaleti kullanmak istemişti. Üç kez, bir kadın ajan onu engelli tuvaletine götürmüş ve Claire'in tuvaleti kullanmasını izlemişti.

Nolan'a "Altıma kaçıracağımdan mı korkuyorsun?" diye sordu.

"Belki kıyafetlerinde uyuşturucu saklıyordur?
Son zamanlarda kız kardeşinin etrafında çok takılıyorsun."

Bu kartı çoktan oynamıştı. Claire yemi yutmadı.

"Yine de, sizi araması için bir kadın ajan çağırmaya değebilir." Claire'i terletecek kadar uzun süre sessiz kaldı. Tesla'nın içinde silahı bulmaları umurunda değildi ama Lydia'nın iPhone'u Paul'le arasındaki tek can simidiydi.

Telefonda şifre yoktu. Paul'ün ona şifre kullanmanın önemi hakkında ders verdiğini duyar gibiydi.

Nolan avuçlarını masaya vurdu. "Biliyor musun Claire, gerçekten de sorularıma cevap vermeye başlamalısın."

"Neden?"

"Çünkü ben FBI'danım. Benim tarafım her zaman kazanır."

"Bunu söyleyip duruyorsunuz ama ben bu kelimelerin sizin düşündüğünüz anlama geldiğini sanmıyorum."

Takdirle başını salladı. "Biraz Inigo Montoya gibi. Bunu sevdim."

Hangi Büyük ve Güçlü Oz'un onları izlediğini merak ederek aynaya baktı. Johnny Jackson ilk bahsiydi. Kaptan Jacob Mayhew. Belki Paul bile olabilirdi. Sırf onun kıvranışını izlemek için bir FBI saha ofisine girecek kadar taşaklı olduğunu pekâlâ görebiliyordu. Belki de onu davet etmişlerdi.

Nolan, "Paul ile ilişkinizin iyi olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Claire biraz pes etti, çünkü son beş seferdir taş atmak işe yaramamıştı. "Evet. Kocamla ilişkimin iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Çünkü mü?"

"Çünkü beni nasıl becereceğini kesinlikle biliyordu."

Nolan daha basit bir anlam çıkardı. "Bir Lamborghini'nin direksiyonuna geçmenin nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir." Göz kırptı. "Ben daha çok bir Pinto adamıyım."

Claire kendini küçümseyen erkekleri hiçbir zaman çekici bulmamıştı. İki yönlü aynaya baktı. "Paul, Johnny Jackson ile iyi arkadaştı. Onu tanıyor musun?"

"Kongre Üyesi mi?" Nolan sandalyesinde kıpırdandı.

"Elbette.

Herkes onun adını duymuştur."

"Paul için çok şey yaptı." "Bu doğru mu?"

"Evet." Gözlerini aynadan ayırmadı. "Quinn + Scott'a milyarlarca dolarlık devlet ihalesi verdi. Bunu biliyor muydunuz?"

"Ben yaptım."

Claire bakışlarının Nolan'a dönmesine izin verdi. "Sana Kongre Üyesi Jackson ve Paul ile olan ilişkisinden bahsetmemi ister misin?"

"Elbette." Nolan'ın ses tonu eşitti. "Oradan başlayabiliriz."

Claire adamı yakından inceledi. Onu anlayamıyordu. Korkuyor muydu? Hevesli miydi? "Johnny doksanlı yılların başında bir FBI ajanıydı."

"Bu doğru."

Claire daha fazlasını bekledi. "Ve?"

"Bu ofisin gördüğü en boktan ajanlardan biriydi."

"Resmi biyografisinde böyle bir şey okuduğumu hatırlamıyorum."

Nolan omuz silkti. Jackson'ın aynayı kırıp onu boğacağından korkuyor gibi görünmüyordu.

Claire, "Kilpatrick ailesiyle birlikte basın toplantılarının her yerindeydi." dedi.

"Boktan bir ajan olduğunu söyledim, boktan bir politikacı değil."

Claire hâlâ adamın yüz ifadesini okuyamıyordu. "Bir hayran gibi konuşmuyorsun."

Nolan ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Görünüşte ilerleme kaydediyor gibiyiz, ama konuşmamızın son birkaç dakikasını düşündüğümde, tam tersi yerine beni sorguladığın hissine kapılıyorum."

"Bir gün harika bir dedektif olacaksın."

"Parmaklar çapraz." Sırıttı. "Sana FBI hakkında bir şey söylemek istiyorum."

"Hep sen mi kazanırsın?"

"Tabii ki var, bir de teröristler var tabii. Adam kaçırانlar, banka soyguncuları, pedofiller, iğrenç herifler, ama deliler ve

Cıvatalar, bizim FBI'da her gün uğraştığımız şey meraktır. Bunu biliyor muydunuz?"

Claire cevap vermedi. Belli ki bu konuşmayı daha önce de yapmıştı.

Nolan sözlerine şöyle devam etti: "Yerel polisler anlam veremedikleri ilginç bir şey bulduklarında bunu bize getiriyorlar ve biz de bunun ilginç olduğu konusunda ya hemfikir oluyoruz ya da olmuyoruz. Ve genellikle aynı fikirde olduğumuzda, bu sadece tek bir tuhaf şey değil, birkaç tuhaf şey oluyor." İşaret parmağını kaldırdı. "Bir numaralı tuhaf şey: Kocanız şirketinden zimmetine üç milyon dolar geçirmiş. Sadece üç milyon dolar. Bu ilginç, çünkü paranız var, değil mi?"

Claire başını salladı.

"İki numaralı meraklı şey." İkinci bir parmak ekledi. "Paul, Quinn ile aynı üniversiteye gitmiş. Adamla aynı yurt odasını paylaşmışlar, sonra birlikte yüksek lisans yaparken bir daireyi paylaşmışlar, sonra Quinn düğününüzde sağdıcınız olmuş, sonra da birlikte işe başlamışlar, değil mi?"

Claire tekrar başını salladı.

"Neredeyse yirmi bir yıldır en iyi arkadaşlardı ve yirmi bir yılın ardından Quinn'in en iyi arkadaşının birlikte sıfırdan kurdukları şirketten hırsızlık yaptığını fark etmesi ama arkadaşına gidip 'Hey, ne oluyor dostum' demek yerine doğrudan FBI'a gitmesi bana tuhaf geldi. Quinn doğruca FBI'a gidiyor."

Bir araya getirme şekli ilginç görünüyordu ama Claire sadece "Tamam" demekle yetindi.

Nolan üçüncü bir parmağını kaldırdı. "Üç numaralı tuhaf şey: Quinn polise gitmedi. FBI'a gitti."

"Mali suçlar üzerinde yetki sahibisiniz."

"Web sitemizi okuyormuşsunuz." Nolan memnun görünüyordu. "Ama tekrar sorayım: Yirmi bir yıllık en iyi arkadaşın, zilyon dolarlık şirketinden küçük, neredeyse ihmal edilebilir bir miktar para çalsaydı yapacağın şey bu muydu - onu becermek için en büyük, en kötü sopayı bulmak mı?"

Soru Claire'e farklı bir yanıt verdi: Adam Paul'ü FBI'a ihbar etmişti, bu da Adam ve Paul'ün iyi geçinemedikleri anlamına geliyordu. Ya Adam Quinn'in filmlerden haberi yoktu ya da filmleri biliyordu ve Paul'e kazık atmaya çalışıyordu.

Claire Nolan'a "Sonra ne yaptın?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

"Adam'ın parayla ilgili şikayetini araştırdınız. Muhasebecilerle konuşmuş olmalısınız. Paranın izini Paul'e kadar sürdünüz. Sonra ne oldu?"

"Onu tutukladım."

"Nerede?"

"Nerede?" Nolan tekrarladı. "Bu komik bir soru." "Güldür beni."

Nolan yine kıkırdadı. Bundan zevk alıyordu. "Onu sokağın aşağısındaki süslü ofisinde tutukladım. Kelepçeleri kendim taktım. Onu ön lobiden kurbağa marşıyla geçirdim."

"Onu şaşırttın." Claire, Paul şaşırdığında arkasında ne tür şeyler bıraktığını biliyordu. "Bilgisayarını kontrol ettin mi?"

"Komik bir soru daha."

"Sizin merak ettikleriniz var, benim de komik sorularım."

Parmaklarını masaya vurdu. "Evet, bilgisayarını kontrol ettim."

Claire başını salladı ama Nolan'ın düşündüğü nedenle değil. Adam filmlerden haberdar olsaydı, polisler geldiğinde Paul'ün bilgisayarında olmadıklarından emin olurdu. Paul'ün yapacağı ilk şey suçu ortağına atmak olurdu. Bu da Fred Nolan'ın Claire'e Adam'ın Paul'ün yan işlerine karışmadığına dair ikna edici bir kanıt verdiği anlamına geliyordu.

"Peki, ne diyorsun?" Nolan sordu. "Quid pro quo, Clarice?"

Tekrar birbirlerine baktılar, bu kez düşmanlık yerine umutla.

Fred Nolan'a güvenebilir miydi? FBI ile çalışıyordu. Johnny Jackson da öyle. Belki de Nolan'ın Kongre üyesi hakkındaki saçma sapan konuşması onu dışarı çekmek içindi. Biraz ver biraz daha al. Ya da belki Nolan doğruyu söylüyordu. Paul her zaman Claire'e insanlara güvenmediğini, kendini çok fazla tuttuğunu söylerdi.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Paul ölmeden önce sana bir şey verdi mi?"

Anahtar etiketi. Neredeyse rahatlayarak gülecekti. Tüm bu dans onları anahtar işaretine doğru götürmek içindi.

Claire anlamaz görünmeyi tercih etti. "Kocamla sokakta yaptığımız şey yüzünden bir tür cinsel imada mı bulunuyorsunuz?"

"Hayır." Bu soru onu açıkça oyundan düşürmüştü. "Kesinlikle hayır. Sadece sana bir şey verip vermediğini bilmek istiyorum. Herhangi bir şey. Küçük ya da büyük olabilir ya da-"

Claire ayağa kalktı. "İğrençsin."

"Bekle." O da ayağa kalktı. "Götlük yapmıyorum."

Claire, Büyükanne Ginny'nin esprilerinden birini kullandı. "Eğer bir şeyi yapmadığını söylemek zorundaysan, muhtemelen yapıyorsundur."

"Oturmanı istiyorum." Nolan artık oyun oynamıyordu. Ses tonunda flörtöz ya da aptalca bir şey yoktu. "Lütfen."

Claire tekrar oturdu, omurgası sandalyede dik duruyordu. Gücün tekrar kendi tarafına kaydığını neredeyse hissedebiliyordu. Nolan tüm kartlarını masaya koyacaktı ve o daha elini göstermeden ilk kartın ne olacağını biliyordu.

"Yaşıyor." dedi.

Claire sordu, "Frankenstein mı?"

"Hayır." Nolan kravatını düzeltti. "Paul. O ölmedi."

Claire bükülmüş onu yüz içine ne o umut etti oldu bir inançsızlık ifadesi.

"Kocanız yaşıyor."

"Saçmalıklarınızdan bıktım, Ajan Nolan." Sesine biraz kibir katmaya zorladı. "Kınanacak biri olduğunuzu biliyordum ama zalim olduğunuzu bilmiyordum."

"Özür dilerim." Sanki bunların hiçbirisi onun suçu değilmiş gibi ellerini uzattı. "Sana karşı dürüst olacağım. Kocanız yaşıyor."

Claire şaşırdığını göstermeye çalıştı ama bu çok yapmacıktı. Gözlerini kaçırdı. Soğukluk her zaman işine yaramıştı. "Sana inanmıyorum."

"Artık saçmalık yok," dedi Nolan. "Sahte ölümüne yardım ettik."

Claire bakışlarını başka yöne çevirdi. Paul'ün işlediği suçların boyutunu bilmemesi gerektiğini kendine hatırlatmak zorundaydı. "FBI'ın üç milyon dolar için kocamın sahte ölümüne yardım ettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, size daha önce söylediklerim doğru. Zimmete para geçirme suçlamaları düştü. Bu konu kocanız ve ortağı arasında halledildi. Ancak ilk şikâyeti araştırırken başka şeyler de bulduk. Kayıp bir miktar paradan çok daha ilginç şeyler." Nolan ayrıntıya girmede. "Paul'ün ihtiyacımız olan bilgilere sahip olduğunu fark ettik. Uçucu bilgiler. Konuştuğu ortaya çıkarsa hayatı tehlikeye girerdi ve duruşmada tanıklık etmesi için ona canlı ihtiyacımız vardı."

Claire'in yanakları ıslaktı. Ağlıyordu. Neden ağlıyordu?

Nolan dedi ki, "Bazı şeylere karışmıştı, kötü şeylere.
- bazı kötü insanlarla."

Parmaklarını yüzüne dokundurdu. Gözyaşları gerçektir.
Bu nasıl olabilir?

"Tanık koruma programına girmek istedi." Nolan onun bir şey söylemesini bekledi. Kadın bir şey söylemeyince devam etti: "Patronlarım onun kaçmayı planladığını düşündüler, biz de olması gereken günü öne çektik. Paul'ü seni görmeye gelirken yakaladık, onu fişeklerle bantladık - bu

Sahte kanlı plastik bir balon gibi ve ona sokağa ineceğini söyledi."

Claire inanamayarak ıslak parmak uçlarına baktı. Paul için ağlıyor olamazdı. O kadar aptal değildi. Kendisi için mi ağlıyordu? Lydia için mi? Hiç gelmeyecek olan annesi için mi?

Claire başını kaldırıp Nolan'a baktı. Konuşmayı kesmişti. Şimdi bir şey söylemeli, bir soru sormalı, bir yorum yapmalıydı.

"Paul'ün benimle buluşacağını biliyor muydun? Onu göreceğimi?"

"Bu anlaşmanın bir parçasıydı." Nolan bu kez gözlerini kaçırdı. "Bunun senin önünde olmasını istedi."

Claire'in elleri yine titriyordu. Vücudundaki hiçbir şeyin öfke, korku ya da şu anda hissettiği nefret ve ihanet karışımı her neyse onunla titremediği zamanları özliyordu. "Sağlık görevlileri-"

"Gizli ajanlardı. Dedektif Rayman da işin içindeydi."

"Cenaze evindeki adam mı?"

"IRS'yi mali kayıtlarına saldırmakla tehdit ettiğinizde insanların sizin için yapacakları şey inanılmaz."

"Bana cesedi görmek isteyip istemediğimi sordular." "Paul görmeyeceğini söyledi."

Claire yumruklarını sıktı. Onu bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordu. "Ya yanılıyorsa ve ben görmek istersem?"

"Televizyondaki gibi değil. Size görüntüyü bir ekranda gösteriyoruz. Ceset genellikle üzerinde bir kamera olan başka bir odadır."

Claire başını salladı. Oyundaki hilekârlığın seviyesini kavrayamıyordu. Hepsi Paul'e yardım etmek içindi. Hepsi ona Claire'siz yeni bir hayat vermek içindi.

"Özür dilerim." Nolan ceketinin içine uzandı. Claire'e bir mendil uzattı. Claire özenle katlanmış beyaz beze baktı. Baş harfleri köşeye işlenmişti.

Paul'e söylemek istediği şeyleri söyledi. "Onun ölümünü izledim. Kollarımdaydı. Teninin soğuğunu hissettim."

"Böyle kötü bir durumdayken kafanızın içinde çok şey olabilir."

"Bunları hayal ettiğimi mi sanıyorsun? Ondan kan aktığını gördüm."

"Evet, üzerine iki fişek attık. Muhtemelen bir taneyle de kurtulabilirdik."

"Ama bıçak-"

"Bıçak da sahteydi. Geri çekilebilir. Fişeklerin üzerindeki plastik sadece biraz baskıya dayanıyor."

"Katil." Claire adamın boynundaki yılan dövmesini düşündü. "Gerçek gibi görünüyordu."

"Evet, o gerçekten kötü bir adam. Gizli muhbirlerimden biri, hapse girmemek için her şeyi yapabilecek düşük seviyeli bir uyuşturucu satıcısı."

Claire elini Yılan Adam'ın neredeyse kafa derisini parçaladığı başına götürdü.

"Evet, özür dilerim. Kendini biraz kaptırdı. Ama Paul senaryo dışına çıktı ve adamım sinirlendi. Sonunda Paul'ün Ninja Kaplumbağa'ya dönüştüğü o şey programda yoktu."

Mendilin kenarını gözlerinin altına doğru sıvazladı. Hâlâ ağlıyordu. Bu delilikti. Yas tutmuyordu. Neden ağlıyordu ki?

Nolan, "Ambulans Paul'ü alt kattaki otoparka getirdi. Üzerinde bazı bilgiler olması gerekiyordu ama sürpriz bir şekilde bu bilgiler onda yoktu." Nolan'ın bu kısma hâlâ kızgın olduğu belliydi. "Bana arabasında olduğunu söyledi. Akşama kadar bekledik. Sadece ben ve o. Çok gösterişsizdi. Sokakta yürürken sonraki adımlar hakkında konuşuyorduk - kocanız büyük resme bakar - sonra arabasına vardık ve torpido gözünü karıştırıyordu ve ben de 'Bu ne lan? Çalınması gereken bir kemana mı benziyorum? 'İşte burada' dedi.

Sadece götlük yaptığını düşünüyordum, çünkü adam gerçek bir göttü ve arabadan çıktı ve ben de şeker alacağını düşünen aptal bir çocuk gibi elimi avuç içime koymuştum ve bum, göt herif bana oral seks yaptı."

Claire, Nolan'ın gözünün etrafındaki sarı-mor girdaba baktı.

"Biliyorum, değil mi?" Nolan gözünü işaret etti. "Beni bir çuval çekiş gibi düşürdü. Cıvı cıvı kuşlar görüyordum ve sonra o pisliğin sokakta liseli kızlar gibi zıpladığını gördüm. Köşeden döndü ve bana bunlardan birini verdi." Nolan sahte bir sırıtışla iki baş parmağını kaldırdı. "Zavallı kıcımlı kaldırımdan sıyrıp köşeyi kendim döndüğümde, o rüzgâra kapılmış oluyor." Nolan hem sinirlenmiş hem de etkilenmiş görünüyordu. "İtiraf etmeliyim ki tek neden bu değil ama kocanı bulmayı çok ama çok istememin nedenlerinden biri de bu."

Claire başını salladı. Bu hâlâ mantıklı gelmiyordu. Paul tanık koruma programına alınmak mı istiyordu? Hayatının kontrolünü asla bir başkasına vermezdi. Tanık koruma programında mimar olmasına izin vermezlerdi. Dikkatleri üzerine çekmesine ya da kariyerindeki başarılarına izin vermezlerdi. FBI'dan kurtulmaya çalıştığı başka bir şey olmalıydı. Bulmacayı bir araya getirecek bir ayrıntı ya da bir kelime eksikti.

Nolan, "Bak, hıyarlık ettiğimi biliyorum ama kocanın ders dışı faaliyetlerinden haberin olup olmadığından emin değildim" dedi.

"Zimmete para geçirme mi?"

"Hayır, o değil. Dediğim gibi, para davası bizim açımızdan kapandı. Diğer şeyleri kastediyorum."

Claire inanamayarak baktı. Nasıl olur da biri onun filmleri bildiğini ve boş boş oturduğunu düşünebilirdi? Ama Nolan filmler hakkında konuşmamıştı. Sadece Paul'ün kötü işlere bulaşmış bazı kötü insanları tanıdığından bahsetmişti.

"Başka nelere karışmış?" diye sordu.

"Belki de bilmemen iyidir," dedi Nolan. "Seni karanlıkta tuttuğunu söyleyebilirim. Bunu bir lütuf olarak düşün. Ellerin titrediğini, gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum. Ama sevdiğin adamın, evli olduğunu sandığın adamın öldüğünü anlamam gerek. O artık yok. Belki de hiç var olmadı."

Claire'e bilmediği bir şey söylemiyordu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ona bir psikiyatrist baktı. Witsec -Bu, Marshall'ın servisindeki Tanık Güvenliği- her zaman sisteme koydukları herkesin bir profilini isterler. Davranışlarını tahmin edebilmek için bir tür kopya kağıdı gibi."

Claire bir stadyum dolusu psikiyatristin kocasının davranışlarını tahmin edebileceğinden şüpheliydi. "Ve?"

"O şiddet yanlısı olmayan, sınırda bir psikopat."

Şiddet içermeyen kısmı hakkında yanılmışlardı. "Sınırda mı?" diye sordu. Neden bu kelimeye tutunmak, Paul'ün tam bir psikopat olmadığını, çünkü hâlâ onu sevebileceğini düşünmek istiyordu?

Nolan, "Paralel bir hayat yaşıyor. Bir tarafta güzel bir kadınla evli, başarılı bir kariyeri olan ve milyon dolarlık bir malikanede yaşayan bir adam, diğer tarafta ise pek de hoş olmayan gerçek bir adam var."

"Pek hoş değil," diye yankılandı Claire. Ne kadar da hafif bir ifade. "Onu şiddete başvurmamış bulduklarını söylemiştin."

"Öyle ama ben gözüne darbe alan bir aptalım, o yüzden başka türlü düşünmek zorundayım."

"Madem o kadar kötü bir insandı, neden ona yardım ediyordunuz?"

"Çünkü gerçek Paul Scott, çok uzun süre hapiste kalması gereken çok kötü bir adamın kimliğini biliyor." Nolan tekrar aynaya baktı. "Sana söyleyebileceğim tek şey bu. Dobra dobra, saçmalık yok. Sistem böyle işliyor. Kötü bir şey yaparsan, bize daha kötüsünü yapan birini gösterirsen seni bırakırız. Ve inan bana, bu çok daha kötüsü."

Claire ellerine baktı. Zeki Paul. Film düzenleme becerisiyle Claire'i kandırmakla kalmamıştı. Federal Soruşturma Bürosu'nu da kandırmıştı. İğrenç filmleri iş bilgisayarında bulmuşlar ve o da özgürlüğü karşılığında maskeli adamın kimliğini yüzlerine vurmuştu.

Fred Nolan'a eninde sonunda kendisine de soracağını bildiği bir soru sordu. "Tanık koruma programına girmek istediğini söylemiştin. Beni öylece terk mi edecekti? Öylece?"

"Üzgünüm ama inan bana, daha iyi durumdasın."

"Adam Quinn, Paul'ün karıştığı diğer olayları biliyor muydu? Kötü adamın adını?"

"Hayır. Onun canına okuduk. Hiçbir fikri yoktu." Nolan onun sıkıntısını anladı. "Kocanızı neden terk ettiğinizi anlayabiliyorum. O seni gerçekten hak etmiyordu."

Claire de aynı fikirdeydi ama Nolan'ı bir yalanın içinde yakalamıştı. "Eğer Paul kaçmayı planlıyorsa, neden ara sokağa girmeden önce bana bir şey verdi?"

"Yedek plan mı?" Nolan tahmin etti. "Beni ele geçirebileceğinin garantisi yoktu."

"Şunu açıklığa kavuşturmak istiyorum." Claire onun bakış açısından görebilmesi için ortaya koyduğu tüm kartları çevirdi. "Paul'ü kötü bir şey yaparken yakaladın, zimmetine para geçirmekten daha kötü bir şey. Sana bu ödünün kimliğini bildiğini söyledi. Sana bir tür kanıt göstermek için arabasına götürdüğünü söyledin, bu yüzden bunun bir fotoğraf ya da belge ya da elektronik bir şey olduğunu tahmin edeceğim, bu da bir kağıt parçası ya da bir disk ya da flash sürücü ya da bunun gibi bir şey üzerinde saklanması gerektiği anlamına mı geliyor? Torpido gözüne sığabilecek bir şey mi? Ara sokağa girmeden önce bana verebileceği bir şey mi?"

Nolan omuz silkti ama artık onu okuyabiliyordu ve gerginleştiğini anlayabiliyordu.

"Ayrıca, Paul'ün bu bilgiyi paylaştığı ortaya çıkarsa hayatının tehlikeye gireceğini söylediniz."

öcü." "Doğru."

"Yani bu sana tüm gücü veriyor. Paul'ün sana, senin ona olduğundan daha fazla ihtiyacı var. Yani, evet, bir dava açmak istiyorsun, ama Paul yaşamak istiyor. Hayatının tehlikede olduğunu söyledin. Onu koruyacak kaynaklara sahip tek kişi sensin. O zaman neden senden saklanıyor?"

Nolan çift yönlü aynaya dönüp bakmadı ama bakabilirdi de.

Claire duruma farklı bir açıdan bakmaya çalıştı

- Paul'un açısı.

Nolan'dan kaçmıştı ama suçluların iadesi anlaşması olmayan bir ada ülkesine kaçmamıştı. Claire'in Paul'ün bir yerlerde onu bekleyen gizli bir para zulası olduğundan hiç şüphesi yoktu. Muhtemelen garaj için Gladysatör dolaplarını çoktan sipariş etmişti. Telefonda ona zaman çizelgesinin öne çekildiğini itiraf etmişti ama bu neden burada kaldığını açıklamıyordu. FBI onu bulamamıştı ama Lydia'nın da dediği gibi, ne olmuş yani? Paul özgür bir adamdı. Tanık koruma programına girmesine gerek yoktu. FBI'a ihtiyacı yoktu. Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

USB bellekte ne varsa o hariç.

Biri yumruğunu çürük tahtaya vurunca kapı sarsıldı. "Claire!"

Claire kapının diğer tarafındaki avukatının öfkeli sesini tanıdı. Wynn Wallace, Albay.

"Claire!" Wynn kapı kolunu denedi. Kapı kilitliydi. "Lanet çeneni kapalı tut!"

Nolan Claire'e, "Avukatını reddedebilirsin." dedi.

"Yani bana yalan söylemeye devam edebilir misin?"

"Claire!" Wynn bağırdı.

Claire ayağa kalktı. "Yanlış soruyu soruyorsun Fred."

Wynn kapıyı omuzlayarak açmaya çalıştı. Keskin bir çatırtı oldu.

Nolan, "Bana doğru soruyu söyle." dedi.

"Paul size istediğiniz bilgiyi vermedi, bu nedenle hayatı tehlikede değil. Sahilde bir yerlerde olmalıydı. Neden buralarda takılıyor?"

Nolan boğazına ip geçirilmiş bir köpek gibi hıçkırdı. "Onu gördün mü?"

Claire kapıyı açtı.

Wynn Wallace hışımla odaya girdi. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Nolan ayağa kalkmaya çalıştı ama Wynn onu engelledi ve "Sen de kimsin? Kimlik numaranı ve amirinin adını hemen istiyorum."

"Claire," dedi Nolan, "gitme."

Claire kapıdan dışarı çıktı. Sutyeninin içinde Lydia'nın telefonunu aradı. Metal sıcaktı. Telefonu açmak için düğmeye bastı. Ekranı baktı, Paul'den bir mesaj gelmesi için sessizce yalvardı.

"Sweetpea?"

Claire etrafında döndü. Halüsinasyon görüp görmediğini merak etti. "Anne?"

Helen neredeyse ağlamak üzereydi. "Eyaletin yarısını dolaştık. Bize nerede olduğunu söylemediler." Elini Claire'in yüzüne götürdü. "Sen iyi misin?"

Claire yine titriyordu. Duramıyordu. Sanki bir kasırganın ortasında sahilde duruyormuş gibiydi. Her şey bir anda ona çarpıyordu.

"Benimle gel." Helen onun elini tuttu. Claire'i koridordan aşağı çekti. Asansörü beklemediler. Helen onu merdivenlere kadar götürdü. Claire annesini takip ederken telefona baktı. Sinyal güçlüydü. Arama yoktu. Sesli mesaj da yoktu. Yeni bir mesaj vardı: Claire telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra gönderilmiş bir fotoğraf. Lydia hâlâ bagajdaydı. Yüzünde yeni bir kesik ya da çürük yoktu ama gözleri kapalıydı. Gözleri neden kapalıydı?

Helen, "Sadece biraz daha uzağa." dedi.

Claire telefonu arka cebine koydu. Paul fotoğrafı çekerken Lydia gözlerini kırpmıştı. Ya da yorgundu. Güneşe karşı gözlerini kapatmıştı. Hayır, fotoğraf karanlıktı. Lydia ters davranıyordu. Paul'ün istediğini almasını istemiyordu. Sorun çıkarmaya çalışıyordu çünkü Lydia böyle yapardı.

Claire'in dizlerinin bağı çözüldü. Neredeyse tökezliyordu. Helen iki kat daha merdiven inmesine yardım etti. Sonunda lobinin tabelasını gördü. İşaretli kapıdan geçmek yerine Helen onu acil çıkıştan geçirdi.

Güneş ışığı zayıftı ama Claire yine de eliyle gözlerini korudu. Etrafına bakındı. Peachtree ve Alexander'ın köşesinde duruyorlardı. Trafik caddeleri doldurmaya başlamıştı.

Helen'e "Saat kaç?" diye sordu.

"Sabah beş buçuk."

Claire sırtını duvara yasladı. Neredeyse on iki saattir binanın içindeydi. Paul on iki saat içinde Lydia'ya ne yapabilirdi?

"Claire?"

Annesinin ona saldırmasını, neden bir avukat bulup kızını FBI'dan kurtarmak zorunda olduğuna dair bir açıklama istemesini bekledi.

Helen bunun yerine Claire'in yanağını okşadı ve "Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu.

Claire'in minnettarlıktan nutku tutulmuştu. Birinin ona yardım gibi basit ve samimi bir teklifte bulunmasının üzerinden onlarca yıl geçmiş gibi hissediyordu.

"Tatlım," dedi Helen, "hiçbir şey tamir edilemeyecek kadar kötü değildir."

Çok yanılıyordu ama Claire kendini başını sallamaya zorladı.

Helen onun saçlarını okşadı. "Seni eve götüreceğim, tamam mı? Sana çorba yapıp yatağına yatıracağım, biraz uyuyabilirsin ve bunu konuşarak halledebiliriz. Ya da konuşmayız. Bu sana bağlı, tatlım. Ne yapmamı istersen, ben buradayım."

Claire çatlamaya başladığını hissetti. Annesinin dokunuşuna sırtını döndü, çünkü diğer tek seçenek onun kollarına atılmak ve ona her şeyi anlatmaktı.

"Sweetpea?" Helen onun sırtını sıvazladı. "Bana ne yapabileceğimi söyle."

Claire annesine yapılabilecek bir şey olmadığını söylemek için ağzını açtı ama durdu çünkü elli adım ötede tanıdık birinin durduğunu gördü.

Dedektif Harvey Falke. Onu Dunwoody polis karakolundan tanıyordu. Yüzbaşı Mayhew onu, Paul'ün izlediği filmlerin sahte olduğunu Claire'e söyleyebilmesi için devasa sabit disk bilgisayarına bağlamasına yardım etmesi için çağırmıştı.

Harvey bir parmaklığa yaslanmıştı. Takım elbisesinin ceketi açıldı ve silahını gösteriyordu. Bu konuda utangaç davranmıyordu. Doğrudan Claire'e bakıyordu. Dudakları gür bıyığının altından gülümsüyordu.

"Claire?" Helen'in sesi daha da endişeli geliyordu. Adamı o da görmüştü. "Kim-"

"Tesla alt katta, üçüncü katta park halinde." Cebinden anahtarlığı çıkardı. "Benim için onu Marriott Marquis'e götürmeni istiyorum, tamam mı? Ziyaretçi park yeri. Bileti koltuğun üzerine bırak ve anahtarlığı lobideki park ödeme makinesinin arkasına sakla."

Mucizevi bir şekilde Helen hâlâ bir açıklama talep etmedi. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

"Hayır."

Ayrılmadan önce Claire'in elini sıktı.

Claire annesi FBI binasında kaybolana kadar bekledi. Caddeden aşağı doğru yürüdü. Köşeye vardığında omzunun üzerinden bakmamak için kendini zorladı. Işığa karşı karşıya geçti, sarı bir taksinin etrafından dolaştı. Batı Peachtree'den şehir merkezine doğru gitti. Sonunda arkasına baktı.

Harvey otuz metre uzaktaydı. Ona yetişmeye çalışırken kolları dirseklerinden bükülmüştü. Ceketi dalgalanıyordu

Dışarı. Silahı beyaz gömleğinin üzerinde karanlık ve tehditkâr duruyordu.

Claire hızını artırdı. Nefes alışını düzenledi. Kalp atışlarını kontrol altında tutmaya çalıştı. Arkasına baktı.

Harvey yirmi metre uzaktaydı.

Lydia'nın telefonu çalmaya başladı. Claire koşmaya başlarken telefonu arka cebinden çıkardı. Ekрана baktı. BİLİNMEYEN NUMARA.

Paul, "FBI'da geçirdiğin zaman hoşuna gitti mi?"

diye sordu. "Lydia iyi mi?"

"Emin değilim."

Claire tekrar caddenin karşısına geçti. Kalçasından birkaç santim ötede bir araba gıcırdayarak durdu. Şoför açık penceresinden bağırdı. Paul'e "USB belleği istiyor musun, i s t e m i y o r musun?" diye sordu.

"Lydia iyi. FBI'a ne söyledin?"

"Hiçbir şey. Bu yüzden beni bu kadar uzun süre tuttular." Claire omzunun üzerinden baktı. Harvey daha yakındaydı, belki on beş metre ötedeydi. "Bir polis beni takip ediyor. Mayhew'in adamlarından biri."

"Kurtul ondan."

Claire aramayı sonlandırdı. Caddenin karşısına doğru koştu. Şehrin bu bölgesini biliyordu çünkü Atlanta'ya ilk taşındıklarında Flatiron Binası'nda çalışmıştı. Claire o işten nefret etmişti. Öğle yemeği sırasında uzun yürüyüşlere çıkar, geç saatlerde geri döner ve erken çıkmasına izin vermesi için patronuyla flört ederdi.

Tekrar koşmaya başladı. Harvey aralarındaki mesafeyi hızla kapatıyordu. Uzun adımları olan iri bir adamdı. Yakında ona yetişecekti.

Claire Spring Sokağı'nın köşesini döndü. Tam gaz koşmaya başladı. Harvey binayı döndüğünde o da bir sonraki köşedeydi. Claire yan sokağın yarısına kadar gitti. Omzunun üzerinden kontrol etti. Harvey henüz köşeyi dönmemişti. Çılgınca bir kaçış yolu aradı. Güney Şirketi'nin yan girişi

en yakın seçenek. Altı cam kapı ve en uçta da büyük bir döner kapı vardı. İlk kapıyı denedi ama kilitliydi. Bir sonrakini denedi, sonra bir sonrakini. Harvey'yi aradı. Hâlâ orada değildi ama şimdi koşuyor ve hızla yetişiyor olmalıydı. Başka bir kapıyı denedi, sonra önce döner kapıya gitmediği için kendini tekmelemek istedi. Claire kapının açık ağzına doğru koşmaya başladı. Cam bölmeye o kadar sert bastırdı ki motorun gıcirtısını duydu.

Lobi cam turnikelerle kordon altına alınmıştı. Bankonun arkasındaki uykulu güvenlik görevlisi gülümsüyordu. Muhtemelen onun her kapıyı denemesini izlemişti.

"Özür dilerim." Claire çaresiz görünmek için sesini birkaç oktav yükseltti. "Bunu sormamın korkunç olduğunu biliyorum ama tuvaletinizi kullanabilir miyim?"

Gardiyan gülümsedi. "Güzel bir bayan için her şeyi yaparım." Masanın altına uzandı ve turnikelerden birini açtı. "Doğruca Batı Peachtree'deki ana lobiye gidin. Tuvaletler sağ tarafta."

"Çok teşekkür ederim." Claire hızlı adımlarla bölmeye doğru yürüdü. Arkasına baktı. Harvey yan giriş kapılarını hızla geçmişti.

Adam geri gelmeden önce iki saniyelik bir rahatlama yaşadı.

Claire asansör boşluğuna daldı. Onu görebilmek için başını çevirmeye devam etti. Harvey binaya doğru ilerlemeye başladı. Kilitli kapılardan birini çekti. Soluk soluğa olduğu belliydi. Nefesi camı buğulandırmıştı. Ceketinin koluyla sildi. Ellerini gözlerine götürdü ve lobiye baktı.

Güvenlik görevlisi nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Claire sırtını asansör kapılarına dayadı.

Harvey camı iterek uzaklaştı. Gitmek yerine döner kapıya doğru ilerledi. Claire kendini gerdi. Güvenliğe Harvey'nin onu takip ettiğini söyleyecekti. Sonra Harvey rozetini gösterecekti. Ön girişe doğru koşabilir, sokağa geri dönebilirdi.

Ya da burada kalabilir.

Harvey döner kapıyı itmemişti. Hâlâ dışarıda duruyordu. Başını sağa çevirmişti. Batı Peachtree'deki bir şey dikkatini çekmişti.

Claire, adam dikkatini dağıtan her neyse ona doğru koşana kadar nefesini tuttu.

Kendini oyuktan uzaklaştırdı. Cam turnikeden geri çıktı. Görevliye "Teşekkür ederim." dedi.

Şapkasını eğdi. "Gününüz kutlu olsun."

Claire kapıyı iterek açtı. Güvende olduğunu düşünmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Spring Caddesi'ne doğru koştu. Williams'tan sola döndü. Ayakları çatlak kaldırıma çarpıyordu. Havada bir yağmur sisi vardı. Claire koşmaya devam ederken arkasındaki alanı taradı. Yönünü bulmaya çalıştı. Sokakta kalmak bir seçenek değildi. Saklanacak bir yer olmalıydı ama kafelerden herhangi birinin açık olması için çok erkendi.

Lydia'nın telefonu çaldı. Claire cevap verirken yavaşlamadı, "Ne?"

Paul dedi ki, "Sola dön. Hyatt Regency'ye git."

Claire hattı açık tuttu. Sola döndü. Uzakta Hyatt'ı gördü. Dizleri ağrıyordu. Bacakları çığlık atıyordu. Koşu bandında koşmaya alışkındı, tepelerden inip çıkmaya ve betondaki çatlakların üzerinden geçmeye değil. Kafa derisinden ve sırtından aşağı ter damlıyordu. Kot pantolonunun bel kısmı yırtılmaya başlamıştı. Koşarken elindeki telefonu sıkıca kavradı. Paul onu nasıl takip ediyordu? Mayhew, Harvey'nin peşine mi takılmıştı? Onu yakalayabilecekleri bir yere yönlendirmeye mi çalışıyorlardı?

Hyatt'ın kapısındaki görevli, Claire'in arabaya bindiğini görünce kapıyı açtı. Kot pantolon ve düğmeli gömlek giymiş yetişkin bir kadının sabahın altısında koşuya çıkmasının tuhaf olduğunu düşündüyse de söylemedi.

Binanın içinde Claire hızını yavaşlattı. İşaretleri takip ederek kadınlar tuvaletine gitti. Kapıyı iterek açtı. Boş olduklarından emin olmak için kabinleri kontrol etti.

Claire son kabinin kapısını kilitledi. Tuvalete oturdu. "Lydia'yla konuşmama izin verin" dediğinde nefes nefese kalmıştı.

"Çılgılığını duymana izin verebilirim."

Claire elini ağzına götürdü. Ne yapmıştı? On iki saat. Lydia'yı şimdiye kadar Key West, New Orleans ya da Richmond'a götürmüş olabilirdi. Ona işkence ediyor, dövüyor ve-

Claire "ve" kelimesini düşünmekten kendini alamadı. Paul, "Hâlâ orada mısın?" diye sordu.

Kocasının neler yapabileceğini tam olarak bilmenin verdiği ezici acıyla mücadele etti. "Ona zarar vermeyeceğini söylemiştin."

"Beni geri arayacağını söylemiştin."

"O lanet USB belleği bir Mack kamyonu ile ezeceğim."

Paul, Claire'in bunu yapacağını biliyor olmalıydı. Hâlâ geçmeye çalıştığı köprüleri yakmaktan hiçbir zaman kaçınmamıştı.

"Nerede?" diye sordu.

Claire kendisinin aşına olduğu ama Paul'ün aşına olmadığı bir bölgeyi düşünmeye çalıştı. "Central Avenue'daki Wells Fargo'da."

"Ne?" Sesi endişeli geliyordu. "Orası çok tehlikeli bir bölge Claire."

"Güvenliğim için gerçekten endişeleniyor musun?"

"Dikkatli olmalısın," diye uyardı. "Banka tam olarak nerede?"

"Ana postanenin yakınında." Claire, Humane Society'nin postalarını bırakmak için birkaç kez postaneye gitmişti. "Hemen gidip getireyim. Bir yerde buluşuruz ve-"

"Saat neredeyse sabahın altısı. Banka dokuza kadar açık olmaz."

Claire bekledi.

"Şimdi gidemezsin. Tesla'yı Central'da o kadar uzun süre park edersen araban çalınır." Adamın kafasının içinde dönen tekerlekleri duyabiliyordu. "Otelde kal. Saat sekizde

Otuz, Hapeville'e doğru sür. Banka açıldığında orada olursunuz."

"Tamam."

"Geri dönerken trafik kötü olacak. Yetmiş beşe bin ve benden haber bekle."

Claire onun nerede olduğunu nasıl bildiğini sormadı çünkü Paul'ün her şeyi bildiğini düşünmeye başlamıştı. "Nolan bana ne yaptığını söyledi."

"Bu doğru mu?"

Claire ayrıntı vermedi ama ikisi de Nolan'ın sadece Paul'ün görmesini istediği şeyleri gördüğünü biliyordu. "Tanık koruma programına girmek istediğini söyledi."

"Böyle bir şey olmayacaktı."

"Ölümünü izlememi istediğini söyledi."

Paul bir an sessiz kaldı. "Gerçek gibi görünmesi gerekiyordu. Senin için geri dönecektim. Bunu biliyorsun."

Claire cevap vermedi.

Paul dedi ki, "Bunu halledeceğim. Her zaman yaptığımı biliyorsun."

Claire kesik kesik bir nefes aldı. Kocasının yumuşak, güven verici ses tonuna dayanamıyordu. Hâlâ kocasının bir şekilde her şeyi yoluna koymasını isteyen küçücük bir yanı vardı.

Ama Fred Nolan haklıydı. Tanıdığı Paul ölmüştü. Telefonun diğer ucundaki bu yabancı bir sahtekârdı. Ya da belki de o gerçek Paul Scott'tı ve kocası, arkadaşı, sevgilisi bir yalandan ibaretti. Sadece o siyah deri maskeyi taktığında gerçek Paul yüzünü göstermişti.

"Kız kardeşimle konuşmak istiyorum" dedi.

"Bir dakika içinde," diye söz verdi. "Telefonunun şarjı muhtemelen azalıyordur. Evden şarj aletini getirdin mi?"

Claire ekranı kontrol etti. "Yüzde otuzda."

Paul dedi ki, "Git bir şarj aleti al. Ve Tesla'nın suyunu doldurmalısın. Peachtree Center'da bir şarj istasyonu var. I

Uygulamayı senin için indirdim, o yüzden sadece-" "Lydia ile konuşmama izin ver."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Lanet telefonu kız kardeşime ver."

Bir hışırtı sesi duyuldu, ardından hoparlörün tenekemsi yankısı geldi.

"Uyan." Paul söyledi. "Kız kardeşin seninle konuşmak istiyor."

Claire dişlerini sıktı. Sesi bir çocukla konuşuyormuş gibi geliyordu. "Lydia?" diye sormayı denedi. "Lydia mı?"

Lydia cevap vermedi.

"Lütfen bir şey söyle, Liddie. Lütfen."

"Claire." Sesi o kadar düz, o kadar cansızdı ki Claire sanki bir el göğsünün içine uzanmış ve kalbini söküp çıkarmış gibi hissetti.

"Liddie," dedi Claire, "lütfen dayan. Elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Lydia mırıldandı, "Artık çok geç."

"Çok geç değil. Paul'e USB belleği vereceğim ve o da seni bırakacak." Claire yalan söylüyordu. Hepsi onun yalan söylediğini biliyordu. O kadar çok ağlamaya başladı ki kendini duvara yaslamak zorunda kaldı. "Biraz daha dayan. Seni terk etmeyeceğim. Sana söz verdim."

-Bir daha asla."

"Seni affediyorum Claire."

"Şimdi böyle söyleme." Claire belinden büküldü. Gözyaşları yere düştü. "Beni gördüğünde söyle, tamam mı? Bu iş bittiğinde söyle."

"Seni her şey için affediyorum."

"Pepper, lütfen. Bunu düzelteceğim. Her şeyi yoluna koyacağım."

"Fark etmez," dedi Lydia ona. "Ben zaten ölüyüm."

SEKİZ

Paul telefonu masanın üzerine, siyah başlığın yanına bırakırken gülümsüyordu. Lydia uzanamayacağı telefona değil, onun yanında duran ve eninde sonunda tekrar başına sarılacağını bildiği sıırıslıkam siyah kapüşona baktı. Sprey şişesi üçüncü kez boşalmıştı. Paul tekrar doldurabilmek için filtrelenmiş su içiyordu.

Hazır olduğunda, ona şişeyi doldurmasını izletir, sonra başlığı tekrar başına geçirir, sonra da püskürtmeye başlardı. Kız bayılmadan saniyeler önce, onu sığır sopasıyla şok ediyor ya da deri kemerle kırbaçlıyor ya da nefesi kesilene kadar yumrukluyor ya da tekmeliyordu.

Sonra da süreci baştan başlatırdı. Dedi ki, "Sesi iyi geliyor, değil mi? Claire mi?"

Lydia kaputtan başka bir yere baktı. Paul'ün garajındakine benzer bir tezgâhın üzerinde bir bilgisayar vardı. Metal depolama rafları. Eski bilgisayarlar. Her şeyi kafasında kataloglamıştı çünkü neredeyse on üç saattir buradaydı -Paul her yarım saatte bir saati güncelliyordu- ve onu delirmekten alıkoyan tek şey, Paul onu çışinde boğmaya çalışırken envanteri bir mantra gibi ezberlemektir.

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, beş inçlik disketler, teksir makinesi, disk yazıcı.

"Eminim o USB belleğin içinde ne olduğunu bilmek istiyorsundur Lydia. Ben ona 'hapisten bedava çıkış' kartım diyorum."

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, beş inçlik disketler, teksir makinesi, disk yazıcı.

"Fred Nolan istiyor. Mayhew. Johnny. Başka bir sürü insan da istiyor. Bu ne sürpriz. Paul Scott'ta herkesin istediği bir şey var." Durakladı. "Benden ne istiyorsun, Liddie?"

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, beş inçlik disketler, teksir makinesi, disk yazıcı.

"Percocet ister misin?"

Bu soru onu sersemliğinden çıkardı. Ağzındaki acı hapın tadını neredeyse alabiliyordu.

Reçete şişesini yüzünün önünde salladı. "Bunu çantanda buldum. Sanırım Claire'den çalmışsın." Onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Şişeyi dizinin üzerine koydu. "Hep ondan çalışıyordun."

Lydia şişeye baktı. Bu son olacaktı. Claire'e çoktan öldüğünü söylemişti ama içinde hâlâ bir parça yaşam kalmıştı. Eğer arzusuna boyun eğerse, Percocet'i alırsa, bu gerçekten sonu olacaktı.

"Bu çok ilginç." Paul kollarını kavuşturdu. "Yalvarıp yakarmanı ve sıkışmış bir domuz gibi ciyaklamayı dinledim ve çizdiğin çizgi bu mu? Percocet yok mu?"

Lydia hapların getireceği coşkuyu çağırmaya çalıştı. Bir yerde, bir yiyeceği yeterince uzun süre düşünürseniz artık onu istemeyeceğinizi okumuştun. Onu çoktan yediğinizi düşünerek kendinizi kandırabilirdiniz. Bu, çöreklerde, hamburgerlerde, patates kızartmalarında ya da- *Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, beş inçlik disketler, kopyalama makinesi, disk yazıcı.*

"Hapları zorla boğazından aşağı indirebilirim ama bunun ne eğlencesi olur ki?" Dizleriyle bacaklarını birbirinden ayırdı. "Onları başka bir yere koyabilirim. Sistemine daha kolay emebileceğin bir yere." Derin bir nefes aldı ve içini çekti. "Nasıl olurdu acaba? Tüm bu hapları koca kışına sokmak için sikimi kullanabilseydim seni sikmeye değer miydi?"

Lydia'nın zihni bulanıklaşmaya başladı. İşte böyle oluyordu. Paul onu iterdi ve o da

Korktuğunda ya da çok kırıldığında kendini kapatırdı.

Eli onun kalçasına gitti. Parmakları kemiğe doğru ilerledi. "Acının geçmesini istemiyor musun?"

Lydia haykıramayacak kadar bitkin düşmüştü. Onun bu işi bitirmesini istiyordu -yumruk, yumruk, tokat, elektrikli sığır sopası, dağlama demiri, pala. Maskeli adamın iş aletleriyle neler yaptığını görmüştü. Paul'ün babasının Julia'ya ne yaptığını görmüştü. Paul'ün ne tür işkenceler yapabileceğini ilk elden tecrübe etmişti ve filmlerdeki rolünün pasif olmaktan çok uzak olduğundan emindi.

Bundan zevk alıyordu. Söylediği aşağılayıcı şeyler ne olursa olsun, Paul Lydia'nın acısından tahrik olmuştu. Lydia, Paul'ün Lydia'nın dehşetini doyumak için ona yaklaştığında aletinin sert gövdesini hissedebiliyordu.

Lydia, adam sonunda ona tecavüz edene kadar ölmüş olması için dua etti.

"Yeni strateji." Paul ilaç şişesini bacağından kaptı. Aletlerini koyduğu tekerlekli masanın üzerine yerleştirdi. "Sanırım bu hoşuna gidecek."

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, beş inçlik disketler, teksir makinesi, disk yazıcı.

Bilgisayarın yanındaki metal rafların önünde durdu. Korkunç ve yeni bir şey yapacağı için değil ama raflardaki eşyaların sırasını bozacağı için endişesi yeniden arttı.

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, beş inçlik disketler, teksir makinesi, disk yazıcı.

Bu şekilde kalmaları gerekiyordu, tam olarak bu sırada. Kimse onlara dokunamazdı.

Paul bir tabureyi sürükledi.

Lydia rahatlamak için neredeyse ağlıyordu. Güvendeydiler. En üst rafa uzanıyordu, ekipmanların ve disketlerin yanından geçiyordu. Bir yığın defteri aşağı çekti. Onları Lydia'ya gösterdi. Lydia'nın rahatlığı dağıldı.

Babasının defterleri.

Pavlus, "Annenle baban oldukça üretken mektup yazarları," dedi. Tekrar Lydia'nın karşısına oturdu. Defterler kucağındaydı. Lydia'nın daha önce fark etmediği bir yığın mektup da en üstteydi. Lydia'nın görmesi için bir zarfı havaya kaldırdı.

Helen'in el yazısı - kesin, düzgün ve üzücü bir şekilde tanıdık.

"Zavallı, yalnız Lydia. Annen yıllar boyunca sana tonlarca mektup yazdı. Bunu biliyor muydun?" Başını iki yana salladı. "Tabii ki bilmiyordun. Helen'a mektupları sana ulaştırmaya çalıştığımı söyledim ama ya evsizdin ve sokaklarda yaşıyordun ya da rehabilitasyondaydın ama ben sana ulaşmadan kendi kendini terk ettin." Mektupları yere fırlattı. "Aslında Helen bana senden haber alıp almadığımı her sorduğunda kendimi kötü hissediyordum, çünkü tabii ki ona senin hâlâ Oxy için sakso çeken şişko, değersiz bir keş olduğunu söylemek zorundaydım."

Sözleri tam tersi bir etki yarattı. Helen ona mektup yazmıştı. Yığında düzinelerce mektup vardı. Annesi hâlâ umursuyordu. Vazgeçmemişti.

"Helen, Dee için harika bir büyükanne olurdu."

Dee. Lydia onun yüzünü bile hatırlayamıyordu. Paul ona ikinci kez elektrik verdiğinde kızına dair tüm imgeleri kaybetmişti.

"Acaba Dee kaybolduğunda da Julia'nın gidişinden sonra yaptığı gibi kontrol edecek mi?" Kafasını kaldırdı. "Bunu hatırlamazsın ama Claire, Julia'dan sonra yapayalnızdı."

Lydia hatırladı. O da oradaydı.

"Zavallı küçük Claire her gece Boulevard'daki o büyük evde tek başına, beş para etmez, boktan annenin ağlayarak uyumasını dinliyordu. Claire'in uyuyana kadar ağlaması kimsenin umurunda değildi, değil mi? Vücudundaki her deliği doldurmakla meşguldün. Bu yüzden bana bu kadar aşık oldu, Liddie. Claire bana aşık oldu çünkü hiçbiriniz onun düşmesini engellemek için orada değildiniz."

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, beş inçlik disketler, teksir makinesi, disk yazıcı.

"Bunlar." Paul babasının defterlerinden birini tuttu. "Baban da Claire'i umursamazdı. Bütün mektuplarını Julia'ya yazardı. Claire çoğunu okudu, en azından üniversiteye gitmeden önce yazdıklarını. Bunun ona nasıl hissettirdiğini bir düşünün. Annesi yataktan çıkamayan sınırdan bir alkolikti. Babası, yaşayan kızı tam karşısında dururken ölü kızına yazmak için saatler harcıyordu."

Lydia başını salladı. Öyle olmamıştı - en azından tamamen öyle olmamıştı. Helen sonunda kendini depresyondan kurtarmıştı. Sam Claire için çok uğraşmıştı. Onu alışverişe, sinemaya ve müzelere götürmüştü.

"Felç geçirdikten sonra onu görmek istememesine şaşmamalı." Paul sayfaları karıştırdı. "Onu gitmeye zorladım. Gitmezse pişman olacağını söyledim. O da beni dinledi, çünkü beni her zaman dinler. Ama komik olan şu ki, babanı gerçekten sevdim. Bana kendi babamı hatırlattı."

Lydia ona bağırarak için çenesinin gerildiğini hissetti.

"Ebeveynleri asla bilemezsin, değil mi? Bencil piçler olabiliyorlar. Örneğin, babamla yakın olduğumuzu sanıyordum ama Julia'yı bensiz aldı." Paul not defterlerinden başını kaldırdı. Lydia'nın şaşkın ifadesinden hoşlandığı belliydi. "Buna çok üzülüğümü söylemeliyim. Bahar tatilinden eve döndüğümde ablan ahırdıydı. Bana tadını çıkarabileceğim pek bir şey bırakmamıştı."

Lydia gözlerini kapattı. *Apple Macintosh*. Sırada ne vardı? Raflara bakamıyordu. Kendi başına düşünmek zorundaydı. *Apple Macintosh*.

Dedi ki, "Sam zekiydi. Yani, hepimizin ona verdiği kadar çok daha zekiydi. Julia'nın cesedini asla bulamazdı, onun nerede olduğunu bilen tek kişi benim ama baban benden haberdardı. Babamı biliyordu. Benim bir şekilde işin içinde olduğumu biliyordu. Bunu biliyor muydun?"

Lydia sürprizlere karşı uyuşturulmuştu.

"Sam beni dairesine davet etti. Beni kandıracağını sanıyordu ama buluşmamızdan önce biraz keşif yaptım." Babasının not defterlerini bir ödöl gibi havaya kaldırdı. "Benim tavsiyem: Eğer birini kandırmaya çalışıyorsanız, oyun kitabınızı ortalıkta bırakmayın."

Lydia sandalyenin kollarını kavradı. "Kapa şu lanet çeneni." Paul gülümsedi. "İşte benim küçük savaşıım."

"Babama ne yaptın?"

"Sanırım ne yaptığımı biliyorsun." Paul defter yığını karıştırdı. Ön sayfaları kontrol etti. Bir şey arıyordu. "İstedіği saatte dairesine vardım. Erkek gibi konuşabilmemiz için bize içki koydum. Baban bunu yapmayı severdi, değil mi? Kimin erkek, kimin oğlan olduğunu bilmemizi sağladı."

Lydia onun sözlerinden babasının sesini duyabiliyordu.

"Sam votkasını içti. Kendine sosyal bir içici diyordu ama geceleri uyuyana kadar içtiğini biliyoruz, değil mi? Tıpkı zavallı Claire odasında tek başına oturup ailesinden kimsenin neden hala hayatta olduğunu fark etmediğini merak ederken Helen'in yaptığı gibi."

Lydia yutkundu. Adamın sidiğinin ekşi yanık tadını aldı.

"Sanırım votka, içkisine attığım uyku haplarını maskeleydi."

Lydia gözlerini kapatmak istedi. Onu engellemek istedi. Ama yapamadı.

"Kafasının düşüşünü izledim." Paul babasının sersemlemiş halini taklit etti. "Onu yanımda getirdiğim birkaç çarşafı bağladım. Uzun şeritler halinde yırtılmışlardı. Onu bağladığımda elleri o kadar gevşekti ki eğlence başlayamadan ölür diye endişelendim."

Lydia tüm duyularının ona kilitlendiğini hissetti.

Paul bacaklarını iki yana açarak sandalyede arkasına yaslandı. Lydia aşağı bakmamak için kendini zorladı çünkü Paul'ün ne görmesini istediğini çok iyi biliyordu. "Birini bağlamak için çarşaf şeritleri kullanırsan, adli tabip onları aldığıında izler görünmez. Dikkatli olursanız yani,

Çünkü tabii ki çarşafı düzgün bir şekilde katlamak zorundasınız, ben de bunu yaptım çünkü babanızla zaman geçirdim. Bunu duymanı istiyorum, Liddie: Babanla çok ama çok zaman geçirdim."

Lydia'nın aklı karışmıştı. Bu çok fazlaydı. Adamın söylediklerini anlayamıyordu.

"Sam uyandığında, kaseti birlikte izledik. Bahsettiğim kaseti biliyor musun? Julia'nın olduğu kaset mi?" Paul yüzünün

kenarlarını ovuşturdu. Sakalları uzamaya başlamıştı.

"Bütün kasetleri birlikte izlememizi istedim ama komşuların çığlıklarını duymasından korktum." Paul ekledi, "Sam zaten geceleri çok çığlık atmıyordu ama yine de."

Lydia dinlendi için ve sabitiçinde ve dışarı. onu kendi nefesini. Sindirilebilir cümleler haline gelene kadar onun sözlerini kafasında yeniden düzenledi. Paul babasına ilaç vermişti.

Babasına, en büyük kızının vahşice öldürülüşünü izletmişti.

"Sonunda Sam'e babamla birlikte Julia'nın cesedini nereye attığımızı söyleyip söylememeyi tartıştım. Ne zararı olurdu ki, değil mi? İkimiz de onun öleceğini biliyorduk." Paul omuz silkti. "Belki de ona söylemeliydim. Yıllar sonra hâlâ kendinize sorduğunuz sorulardan biri bu. Sam çok işkence görmüştü, değil mi? Tek bilmek istediği onun nerede olduğuydu ve ben de biliyordum ama ona söylemeye cesaret edemedim."

Lydia ona karşı öfkelenmesi gerektiğini biliyordu. Onu öldürmeye çalışmalıydı. Ama hareket edemiyordu. Ciğerleri idrarla ıslanmıştı. Midesi dolmuştu. Vücudunu acı ele geçirmişti. Kollarında ona elektrik verdiği yerde yaralar vardı. Alnındaki kesik açılmıştı. Yarılmış dudağı ikiye ayrılmıştı. Kaburgaları o kadar morarmıştı ki, kemikleri bıçağa dönüşmüş gibi hissediyordu.

Dedi ki, "Nembutal kullandım. Onun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Hayvanların acısını dindirmek için kullanıyorlar. Özellikle de kaseti izledikten sonra perişan oldu." Paul aradığı defteri bulmuştu. "Al bakalım." O

Lydia'nın görebilmesi için sayfayı kaldırdı. Alt yarısı yırtılmıştı. "Tanıdık geliyor mu?"

Babasının intihar notu yırtılmış bir defter kâğıdına yazılmıştı. Lydia onun titrek sözlerini hâlâ zihninde canlandırabiliyordu:

Tüm güzel kızlarıma, sizi kalbimin her parçasıyla seviyorum. Babacığım

Paul dedi ki, "Bence iyi bir replik seçtim. Sence de öyle değil mi?" Defteri tekrar kucağına koydu. "Aslında Claire için seçtim, çünkü bu cümlelerin özellikle onun için doğru olduğunu düşündüm. Bütün güzel kızları için. Sen hiçbir zaman gerçekten güzel olmadın Lydia. Ve Julia, sana söyledim, onu hâlâ ara sıra ziyaret ediyorum. O artık güzel değil. Yıllar geçtikçe çürümesini izlemek üzücü. Onu son kontrol ettiğimde, uzun kirli sarı saç telleri ve bileğine taktığı o aptal bileziklerle çürümüş kemiklerden ibaretti. Onları hatırlıyor musun?"

Bilezikler. Julia sol bileğine bilezikler takmış, saçına büyük, siyah bir fiyonk takmıştı ve kıyafetini tamamlamak için Lydia'nın eyerli oxfordlarını çalmıştı çünkü Lydia onların kendisine daha çok yakıştığını söylemişti.

Birdenbire Lydia'nın ağzında çok fazla tükürük kalmıştı. Yutkunmaya çalıştı. Boğazı kasıldı. Öksürdü.

"Julia'nın nerede olduğunu bilmek istemiyor musun?" Paul sordu. "Gerçekten de hepinizi ayıran tek şey bu. Kaybolması değil, muhtemel ölümü değil, ama asla bilememek. Julia nerede? Kız kardeşim nerede? Kızım nerede? Bilememek her birinizi tamamen mahvetti. Büyükanne Ginny bile, her ne kadar yaşlı sürtük geçmiş geçmişte kalmış gibi davranmayı sevse de."

Lydia tekrar o arada kalmış boşluğa doğru kaymaya başladığını hissetti. Artık onu dinlemenin bir anlamı yoktu. Bilmesi gereken her şeyi zaten biliyordu. Dee ve Rick onu seviyordu. Helen pes etmemişti. Lydia Claire'i affetmişti. İki gün önce biri ona Claire'in

Tüm işlerini halletmek için sınırlı bir zamanı olduğunu, ancak işin özüne indiğinde önemli olan tek şeyin ailesi olduğunu düşünüyordu.

"Bazen Julia'yı ziyaret ediyorum." Paul sözlerini ölçmek için onun yüzünü inceliyordu. "Ölürken bir dileğin olsaydı, bu Julia'nın nerede olduğunu bilmek olmaz mıydı?"

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, beş inçlik disketler, teksir makinesi, disk yazıcı.

"Sana babanın günlüklerinden bazı bölümler okuyacağım ve sonra seni tekrar su işkencesine tabi tutacağım..." Saatine baktı. "Yirmi iki dakika. Tamam mı?"

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, beş inçlik disketler, teksir makinesi, disk yazıcı.

Paul kucağındaki defteri diğerlerinin üzerine koydu. Yüksek sesle okumaya başladı, "'Annenle seni ilk kez karda yürüttüğümüz zamanı hatırlıyorum. Seni değerli bir hediye gibi sarmıştık. Eşarbını başının etrafına o kadar çok sarmıştık ki tek görebildiğimiz küçük pembe burnundu."

Onun sesi. Paul babasını tanıyordu. Onunla saatler geçirmişti -hatta son saatlerine kadar- ve Sam'in sözlerini babasının her zaman kullandığı aynı yumuşak tonda okumayı biliyordu.

"Seni büyükannen Ginny'yi görmeye götürüyorduk. Tabii ki annen bu ayak işinden pek memnun olmadı."

"Evet," dedi Lydia.

Paul başını kaldırıp sayfaya baktı. "Evet ne?"

"Bana Percocet'i ver."

"Elbette." Paul defterleri yere bıraktı. Sprey şişesinin kapağını açtı. "Ama önce bunu hak etmelisin."

NINETEEN

Claire dirseklerini dizlerine dayamış ve başını ellerinin arasına almış bir şekilde tuvalete oturdu. Ağlamaktan kendini kaybetmişti. İçinde hiçbir şey kalmamıştı. Kalbi bile göğsünde atmaya çalışıyordu. Yavaş atışlar neredeyse acı veriyordu. Nabzını her hissettiğinde beyni sessizce o kelimeyi söylüyordu: Lydia.

Lydia.

Lydia.

Kız kardeşi pes etmişti. Claire bunu Lydia'nın sesinde duyabiliyordu; sesinde tam ve mutlak bir teslimiyet tonundan başka bir ton yoktu. Paul, Lydia'nın çoktan öldüğüne inanmasına neden olacak ne gibi korkunç bir şey yapmıştı?

Bu sorunun cevabını düşünmek Claire'i umutsuzluğa daha da sürüklemekten başka bir işe yaramayacaktı.

Başını soğuk duvara yasladı. Gözleri kapalıydı. Yorgunluktan sarhoş olmuştu. Tanrı'nın dürüst gerçeği, Claire'in de umutsuzca vazgeçmek istediğiydi. Bu arzuyu varlığının her zerresinde hissediyordu. Ağzı kurumuştı. Görüşü bulanıklaşmıştı. Her iki kulağında da tiz bir ses çınılıyordu. Sorgu odasında uyumuş muydu? Paul tarafından bayıltılmasını dinlenmek olarak sayabilir miydi?

Claire'in tek bildiği neredeyse yirmi dört saattir uyanık olduğuydu. En son dün sabah Lydia'nın yaptığı yumurtalı ekmekten yemişti. Hapeville'deki bankaya gitmeden önce iki buçuk saati vardı, ne için? USB bellek Adam'daydı. Claire'in konuşması gereken kişi oydu. Quinn + Scott ofisleri on blok ötedeydi. Adam birkaç saat içinde sunum için orada olacaktı. Claire, Adam'ı

Ofis kapısının önünde, Hyatt'ta tuvalette otururken değil. Hapeville yalanı daha fazla zaman kazanmak için tasarlanmışsa, o zaman kendine işe yaramaz bir dört ya da beş saat daha kazandırmıştı.

Hâlâ ne yapacağını bilmiyordu. Zihni bildiği daireler içinde dönüp durmayı reddediyordu. Mayhew. Nolan. Kongre üyesi. Silah.

Silahla ne halt edecekti? Önceden sahip olduğu tüm kesinlik yok olup gitmişti. Claire, Lydia'nın tabancasını ilk tuttuğunda hissettiği çelik gibi kararlılığı yeniden canlandıramıyordu. Paul'ü gerçekten vurabilir miydi? Daha iyi bir soru, onu gerçekten vurup vuramayacağı olabilirdi. O Annie Oakley değildi. Onu vurabilecek kadar yakın olmalıydı ama Paul'ün silahı alabileceği kadar da yakın olmamalıydı.

Ve bunu onun kafasına fırlatmak zorunda kalacaktı çünkü hiç mermisi yoktu.

Banyo kapısı açıldı. Claire içgüdüsel olarak ayaklarını kaldırdı ve topuklarını klozetin üzerine koydu. Yumuşak tabanlı ayakkabıların porselen yer karolarına hafifçe bastığını duydu. Harvey mi? Claire bu kadar iri yarı bir adamın ayaklarının daha hantal basacağını düşündü. Claire'in kilitli kapısı tıkırdayana kadar bir kabinin kapısı itilerek açıldı, sonra bir başkası, sonra bir başkası.

Claire ayakkabıları tanıdı. Yığınlar arasında yürümek için kahverengi Easy Spirit mokasen ayakkabılar. Eski dergi ve kitapların tozunu göstermeyen açık kahverengi pantolon.

"Anne." Claire kapının kilidini açtı. "Burada ne işin var? Beni nasıl buldun?"

"Kuyruğundan kurtulduktan sonra binanın etrafında döndüm."

"Sen ne?"

"O adamın peşinizden koştuğunu gördüm. Binanın diğer tarafına geçtim ve dikkatini çekmek için ellerimi çırpıttım ve-" Helen kapıya tutunuyordu. Yüzü kızarmıştı. Nefes nefese kalmıştı. "Ana lobiden geçmeme izin verdiler. Yan girişteki nöbetçi bana

Daha yeni çıkmıştın. O kadar hızlı koşuyordun ki neredeyse seni kaybediyordum ama sonra dışarıdaki görevli burada olduğunu söyledi."

Claire şaşkınlık içinde bakakaldı. Helen renkli mavi bir Chico's bluz ve kalın bir kolye giymişti. Bir imza gününe ev sahipliği yapıyor olmalıydı, Atlanta şehir merkezinin sokaklarında kuyruk sallayarak koşuyor değil.

Helen, "Hâlâ arabayı çekmemi istiyor musun?" diye sordu.

Claire başını salladı ama bunun tek nedeni Helen'in ne yapmasını istediğini bilmemesiydi.

"Paul'ün para çalmakla suçlandığını biliyorum." Helen sanki Claire'in itiraz etmesini bekliyormuş gibi durakladı. "Ajan Nolan'ın dün öğleden sonra eve geldiğini ve polis şefi Jacob Mayhew'in de o gider gitmez uğradığını biliyorum."

"O yaptı," dedi Claire ve annesine en ufak bir gerçeği bile söylemek iyi hissettirdi. "Paul şirketten üç milyon dolar çaldı."

Helen dehşete düşmüş gibiydi. Üç milyon dolar annesi için çok büyük bir paraydı. "Geri ödeyeceksin. Benim yanıma taşınacaksın. Okulda resim öğretmenini olarak iş bulabilirsin."

Claire güldü, çünkü çok basit bir şeymiş gibi anlatmıştı.

Helen dudaklarını birbirine bastırdı. Belli ki neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu ama sadece "Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun? Yardıma ihtiyacın var mı? Bana ne yapacağımı söyle."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Claire, gerçeğin bir başka dilimini. "İki saat içinde Hapeville'e gitmem gerekiyor."

Helen nedenini sormadı. Sadece "Pekâlâ. Başka ne var?"

"Tesla'yı şarj etmem lazım. Bir iPhone şarj aleti almam lazım."

"Çantamda bir tane var." Helen kayışının etrafı çiçeklerle işlenmiş kahverengi deri çantasının fermuarını açtı. Claire'e, "Berbat görünüyorsun. En son ne zaman bir şeyler yedin?"

Lydia da iki gece önce ona aynı şeyi sormuştu. Claire kız kardeşinin onunla ilgilenmesine izin vermişti ve şimdi Paul'ün esiriydi. Onun pazarlık kozu. Kurbanı.

"Tatlım?" Helen'in elinde şarj aleti vardı. "Hadi lobiye gidip yiyecek bir şeyler alalım."

Claire annesinin onu FBI sorgu odasından çıkardığı gibi banyodan çıkarmasına izin verdi. Helen onu otel lobisinin derinliklerine götürdü. Büyük kanepeler ve aşırı doldurulmuş sandalyelerden oluşan birkaç grup vardı. Claire neredeyse en yakın olana düşecekti.

Helen dedi ki, "Burada kal. Ben kafeye gidip bir şeyler alacağım."

Claire başını arkaya yasladı. Helen'dan kurtulması gerekiyordu. Lydia'nın başının belada olmasının tek nedeni Claire'in onu Paul'ün çılgınlığına bulaştırmış olmasıydı. Annesinin de aynı yola girmesine izin veremezdi. Hepsini bu durumdan kurtaracak bir şeyler düşünmek zorundaydı. Paul izole bir yerde buluşmak isteyecektir. Claire'in önerebileceği alternatif bir yer olmalıydı. Etrafında bir sürü insan olan açık bir yer. Bir alışveriş merkezi. Claire Phipps Plaza'daki bütün lüks mağazaları biliyordu. Kendini koluna katlanmış elbiselerle Saks'ta yürürken hayal etti. Onları denemesi gerekecekti çünkü bazı markalar normalden küçük geliyordu ya da belki Claire günde dört saat tenis oynamayı bıraktığından beri büyük geliyordu. Yeni Prada çantalarına bakmak istedi ama vitrin parfüm reyonuna çok yakındı ve alerjisi azmıştı.

"Tatlım?"

Claire yukarı baktı. Işık değişmişti. Manzara da öyle. Helen yanındaki kanepede oturuyordu. Elinde ciltsiz bir kitap vardı. Yerini işaretlemek için başparmağını kullanıyordu.

Claire'e "Bir buçuk saat uyumana izin verdim" dedi.

"Ne?" Claire panikle doğruldu. Lobiye taradı. Artık daha fazla insan vardı. Ön büro tamamen

personel vardı. Bavullar halının üzerinde yuvarlanıyordu. Yüzleri kontrol etti. Jacob Mayhew yok. Harvey Falke yok.

"İki saatim var demiştin." Helen kitabı çantasına koydu. "iPhone'unu şarj ettim. Tesla'nın fişi Peachtree Center Caddesi'nin bir sokak ötesinde takılı. Çantan hemen yanında. Anahtarı fermuarlı cebine koydum. Orada temiz iç çamaşırı da var." Sehpayı gösterdi. "Yemek hâlâ sıcak. Yemelisin. Kendini daha iyi hissedersin."

Claire masaya baktı. Annesi ona büyük bir fincan kahve ve tavuklu bisküvi almıştı.

"Devam et. Zamanınız var."

Annesi haklıydı. Vücuduna kalori değeri olan bir şeyler alması gerekiyordu. Kahveyle idare edebilirdi. Claire yemek konusunda emin değildi. Fincanın plastik kapağını çıkardı. Helen sıvıyı beyaza çevirecek kadar süt koymuştu, tam da Claire'in sevdiği gibi.

Helen bir peçete açtı ve Claire'in kucağına koydu. "O tabancanın 38'lik özel mermi aldığını biliyorsun, değil mi?" dedi.

Claire kahvesini yudumladı. Annesi Tesla'nın içindeydi. Kapının cebindeki silahı görmüş olmalıydı.

"Çantanda. Sokakta park halindeyken arabanda silah bırakmak güvenli gelmedi. Şehir merkezinde bir yer bulamadım, yoksa senin için mühimmat alırdım."

Claire bardağı yere bıraktı. Elleri yapacak bir şey vermek için bisküvinin paketini açtı. Kokunun midesini bulandırmasını bekliyordu ama aç olduğunu fark etti. Büyük bir ısırık aldı.

Helen dedi ki, "Huckleberry beni aradı. Kasetten haberin olduğunu biliyorum."

Claire yutkundu. Fuller'ların evinin arka bahçesinde çığlık attığı için boğazı hâlâ acıyordu. "Bana Julia hakkında yalan söyledin."

"Ben seni korudum. Arada fark var."

"Bilmeye hakkım vardı."

"Sen benim çocuğumsun. Ben senin annenim." Helen'in sesi kararlı geliyordu. "İşimi yaptığım için özür dilemeyeceğim."

Claire, Helen'in işe geri döndüğünü duymanın ne kadar ferahlatıcı olduğu konusunda sert bir yorumda bulundu.

Helen, "Lydia sana kaseti gösterdi mi?" diye sordu.

"Hayır." Suçu bir kez daha kız kardeşinin üstlenmesine izin vermeyecekti. "Bunu internette buldum. Ona gösterdim." Lydia'nın telefonu. Helen arayanın kimliğindeki yabancı numarayı görmüştü. "Onun telefonunu aldım. Benimki soygun sırasında çalınmıştı ve bana bir tane lazımdı, ben de onunkini aldım."

Helen daha iyi bir açıklama için bastırmadı, muhtemelen kızlar büyürken sayısız hırsızlığı araştırdığı için. Sadece "İyi misin?" diye sordu.

"Daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim." Annesinin omzunun üzerinden baktı çünkü onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyordu. Claire Helen'e Lydia'dan bahsedemezdi ama Dee'den bahsedebilirdi. Annesi bir büyükanneydi. Güzel, başarılı bir torunu vardı ve umarım Paul'ün onu asla bulamayacağı bir yerde saklanıyordu.

Bu da şu anda Claire'in Helen'in onu bulmasına izin veremeyeceği anlamına geliyordu.

Helen, "Daha önce, Wynn ve ben seni ararken, babanın bana söylediği bir şeyi hatırladım," dedi. Kucağındaki çantasını kavradı. "Aynı ailede bile çocukların her zaman farklı ebeveynleri olduğunu söylemişti."

Aile. Helen'in bildiğinden çok daha fazlası vardı. Claire kendi suçluluğunun ağırlığını göğsünde hissetti.

Helen devam etti, "Julia küçükken ve sadece üçümüz varken, sanırım oldukça iyi bir anneydim." Güldü, çünkü bu anı belli ki onu mutlu etmişti. "Sonra Pepper doğdu ve tam bir baş belasıydı, ama her sinir bozucu, zorlayıcı dakikasını sevdim çünkü çok inatçı ve iradeli biriydi ve Julia'ya sürekli karşı çıkıyordu."

Claire başını salladı. Ablaları arasındaki çığlık çığlığa tartışmaları hatırlayabiliyordu. Onlar çok fazla

bir seferde birkaç saatten fazla geçinmek gibi.

"Ve sonra sen vardın." Helen tatlı tatlı gülümsedi. "Kız kardeşlerine kıyasla sen çok kolaydın. Sessiz ve tatlı huyluydun ve babanla ben geceleri oturup senin ne kadar farklı olduğunu konuşurduk. 'Hastanede bebekleri karıştırmadıklarından emin misin?' derdi. 'Belki de ilçe hapishanesine gidip gerçek çocuğumuzun halkın başına bela olmaktan tutuklanıp tutuklanmadığına bakmalıyız?'"

Claire gülümsedi, çünkü bu tam da babasının söyleyeceği bir şeye benziyordu.

"Her şeyi izledin. Her şeyi fark ettin." Helen başını salladı. "Seni mama sandalyesinde otururken görürdüm ve gözlerin her hareketimi takip ederdi. Dünyayı o kadar merak ediyordun ve diğer herkesi o kadar iyi tanıyordun ki - öfkeleri, tutkuları ve ezici kişilikleri - kaybolmandan korkuyordum. Bu yüzden seni küçük gezilerimize götürürdüm. Hatırlıyor musun?"

Claire unutmuştu ama şimdi hatırlıyordu. Annesi onu Atlanta'daki sanat müzelerine ve kukla gösterilerine götürmüş, hatta talihsiz bir çömlekçilik kursuna bile katılmıştı.

Sadece ikisi. Claire'in mükemmel kil kasesini mahvedecek Pepper yok. Punch and Judy'nin ataerkil yapısı hakkında yorum yaparak kukla gösterisini bozacak Julia yok. Helen devam etti, "On üç yıl boyunca sana çok iyi bir annelik yaptım, sonra beş yıl k a d a r çok kötü bir annelik yaptım ve o zamandan beri her günümü beni iyi bir anne olarak gördüğün o yere geri dönmenin yolunu bulmaya çalışarak geçirdiğimi hissediyorum.

tekrar annem."

Claire son yirmi yıldır Helen'le bu konuşmayı ya yapmak istiyor ya da yapmaktan kaçınıyordu ama şimdi yaparlarsa dağılacağını biliyordu.

O da "Paul hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Helen parmağındaki yüzüğü çevirdi. Paul yanılmıştı. Claire kendi yüzüğünü çevirmişti çünkü annesinin bunu yaptığını pek çok kez görmüştü.

Dedi ki, "Duygularımı incitmeyeceksin. Gerçeği bilmek istiyorum."

Helen kendini tutamadı. "Babana Paul'ün münzevi bir yengeç gibi olduğunu söylemiştim. Onlar çöpçüdür. Kendi kabuklarını yapma yetenekleri yoktur, bu yüzden terk edilmiş kabuklar bulana kadar etrafta dolaşırlar ve sonra içine girerler."

Claire annesinin haklı olduğunu herkesten iyi biliyordu. Paul, kederli ailesi tarafından terk edilmiş olan kabuğuna çekilmişti.

Helen'e, "Yarım saat içinde Hapeville'e gitmem gerekiyor. Cüce Evi'nin yukarısındaki bir bankaya. Oradaymışım gibi görünmem gerekiyor ama başka bir yerde olmalıyım."

"Hangi banka?"

"Wells Fargo." Claire bisküvisinden bir ısırık daha aldı. Annesinin daha fazla bilgi almak için yanıp tutuştuğunu anlayabiliyordu. "Beni takip ediyorlar. Hapeville'e gidemem ve gerçekten nereye gittiğimi bilmelerine izin veremem."

"O zaman telefonunu ver de Hapeville'e gideyim. Muhtemelen Tesla'yı almalıyım. Onu da takip ediyor olabilirler."

Telefon. Claire nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Paul onun FBI binasında olduğunu biliyordu. Sokaktaki tam yerini de biliyordu. Ona otele doğru sola dönmesini söylemişti. iPhone'umu Bul uygulamasını kullanıyordu çünkü Claire'in Lydia'yla olan tek bağlantısı olmadan hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordu.

Annesine, "Telefon çaldığında cevap verebilmeliyim. Benim sesim olmalı."

"Çağrı yönlendirmeyi kullanamaz mısın?" Helen başparmağını otelin hediyeelik eşya dükkânına doğru uzattı. "Ön ödemeli telefonlar için bir vitrinleri var. Sana onlardan bir tane alabiliriz ya da ben sana telefonumu verebilirim."

Claire şaşkına dönmüştü. Helen bir dakikadan kısa bir süre içinde en büyük sorunlarından birini çözmüştü.

"İşte." Helen çantasından arabasının anahtarlarıyla birlikte açık mavi bir park bileti çıkardı. "Bu sende kalsın. Ben gideceğim."

bir telefonu kontrol et."

Claire anahtarları aldı. Her zaman katalogcu olan annesi, biletin arkasına kat seviyesini ve park yeri numarasını yazmıştı.

Helen'in mağazadaki tezgâhtarla konuşmasını izledi. Adam ona çeşitli telefon modelleri gösteriyordu. Claire kendine bu kendinden emin ve becerikli kişinin kim olduğunu sormaya başladı ama bu kişiyi tanıyordu. Bu, Julia kaçırılmadan önce tanıdığı Helen Carroll'dı.

Ya da belki de Julia'nın yasını tuttuktan sonra Claire'e geri dönen Helen Carroll'dı, çünkü Helen, Claire'le telefon görüşmesini bitirir bitirmez Wynn Wallace'ı aramıştı. Bütün gece Claire'i aramıştı. Onu Fred Nolan'dan kurtarmıştı. Claire kaçabilsin diye Harvey Falke'nin dikkatini dağıtmıştı. Ve şimdi de bir otelin lobisinde oturmuş ona yardım etmek için elinden geleni yapıyordu.

Claire diğer sorunlarını çözmek için annesinin yardımını istemeyi çok istiyordu ama gerçeği ortaya çıkarmayan inandırıcı bir hikâye bulamıyordu ve Helen'in kısıtlanmış merakının da bir sınırı olduğunu biliyordu. Annesinin ne kadar becerikli olduğuna inanamıyordu. Silah için mühimmat bile aramıştı. Paul çok şaşıracaktı.

Claire kendini bir an için çok geç yakaladı. Paul bu gece işten eve döndüğünde ona bu hikâyeyi anlatmayacaktı. Bir daha asla böyle bir anı paylaşamayacaklardı.

"Bu kolay oldu." Helen telefonu kutudan çıkarmıştı bile. "Bataryanın şarjı yarıya indi, ama bir araba şarj aleti aldım ve kasanın arkasındaki kibar adamın bir kuponu vardı, bu yüzden fazladan otuz dakikayı bedavaya aldınız. Bir şey almak için bir şey ödemek ne kadar bedavaysa." Helen tekrar Claire'in yanına oturdu. Belli ki gergindi çünkü Claire'in gergin olduğunda gevelediği gibi geveliyordu. "Nakit kullandım. Muhtemelen paranoyakça davranıyorum ama FBI seni takip ediyorsa, o zaman

beni takip ediyor. Oh." Elini çantasına attı ve bir tomar para çıkardı. "Bunu sen uyurken ATM'den aldım. Beş yüz dolar."

"Sana geri ödeyeceğim." Claire parayı aldı ve çantasına doldurdu. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"İçinde bulunduğun durumdan dolayı dehşete düştüğümü açıkça belirtmek isterim." Gülümsüyordu ama gözleri yaşlarla parlıyordu. "En son çocuklarımdan biri için dehşete düştüğümde, ailemdeki herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Babanı hayal kırıklığına uğrattım, seni ve Lydia'yı hayal kırıklığına uğrattım. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Gerekirse federal hapishaneye kadar *mea culpa*."

Claire, Helen'in bunun zimmete geçirilen parayla ilgili olduğunu düşündüğünü fark etti. FBI ve polis onu sorgulamıştı. Nolan on iki saatlik bir sorgulama için Claire'i getirmişti. Claire onu Hapeville'deki bir bankaya gönderiyordu. Belli ki tüm parçaları bir araya getirdiğini düşünüyordu ama gerçekte neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Helen Lydia'nın telefonunu aldı. "Mağazadaki kibar adam bana ayarlara girdiğinizi söyledi."

Claire telefonu aldı. "Şifre gerekiyor." Annesinin son baktığı şeyi -Paul'un bagajdaki Lydia fotoğrafını- görmemesi için ekrana açtı. Görüntüden kurtuldu ve telefonu Helen'a geri vermeden önce şifreyi giriyormuş gibi yaptı, sonra da annesinin yazılımında gezinmesini hayretle izledi.

Helen kullan-at telefonun numarasını girdikten sonra menüden çıktı. "Oh, bak." Ekranı Claire'e doğru çevirdi. "Üstteki şu komik şeyi görüyor musun, bir telefon ve bir ok resmi? Bu, aramaların yönlendirildiği anlamına geliyor." Etkilenmiş görünüyordu. "Ne harika küçük bir cihaz."

Claire tepedeki komik şeye güvenmiyordu. "Numarayı ara ve çalıştığından emin ol."

Helen iPhone'unu çıkardı. Son aramalar bölümünde Lydia'nın numarasını buldu. İkisi de bekledi. Birkaç saniye

geçti, sonra kullan-at telefon çalmaya başladı.

Helen hattı kapattı. "Annem onu telefonla aradığım için beni azarlardı. 'Bu çok kişiliksiz' derdi. Neden bana mektup yazmıyorsun?' derdi. Ben de aramak yerine e-posta gönderdiğin için seni azarlıyorum. Ve tüm arkadaşlarım torunlarını okuma yazma bilmeden mesajlaştıkları için azarlıyor. Ne garip bir ihtiyaçlar yumağı."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, Sweetpea." Claire'in sehpanın üzerinde bıraktığı dağınıklığı temizledi. Helen rahat görünmeye çalışıyordu ama elleri titriyordu. Gözlerinde hâlâ yaş vardı. Belli ki kafası karışık ama yardım etmek için elinden geleni yapmaya da bir o kadar kararlıydı. "Artık gitmeliyim. Bankada ne kadar kalmam gerekiyor?"

Claire bir kiralık kasaya girmenin ne kadar uzun sürdüğünü hakkında hiçbir fikri yoktu. "En az yarım saat."

"Peki sonra?"

"Yetmiş beşe geri dön. Seni telefonundan arayıp haber veririm." Paul'ün ne dediğini hatırladı. "Dikkatli ol. Orası pek iyi bir bölge değil, özellikle de Tesla'da."

"Bankanın otoparkında bir güvenlik görevlisi olacak." Helen Claire'in yanağına dokundu. Elinde hâlâ hafif bir titreme vardı. "Bu iş bittikten sonra akşam yemeği yiyeceğiz. İçeceklerle birlikte

-Bir sürü içki."

"Tamam."

Claire, Helen'in gidişini izlemek zorunda kalmamak için saate baktı. Adam Quinn sunumunun bu sabah ilk iş olduğunu söylemişti. Ofisler dokuzda açılıyordu, bu da Claire'in on blok yürümek için yarım saati olduğu anlamına geliyordu.

Kullan-at telefon arka cebine girdi. Çantasını omzuna attı. Banyoya doğru yürürken kahvesini bitirdi. Claire'in görünüşü Fred Nolan'ın arkasındaki aynada yansımasını gördüğünden beri hiç düzelmemişti. Saçları kafasına yapışmıştı. Onun

kıyafetleri berbattı. Muhtemelen şehirde koşturmaktan ter kokuyordu.

Yanağındaki kesik hâlâ hassas durumdaydı. Gözünün altındaki koyu halka simsiyah bir morluğa dönüşüyordu. Claire parmaklarını derisine dokundurdu. Paul Lydia'ya da yumruk atmıştı. Alnını kanatmıştı. Gözünün şişip kapanmasına neden olmuştu. Başka şeyler de yapmıştı, Lydia'nın pes etmesine, Claire ne yaparsa yapsın onun zaten ölmüş olduğuna inanmasına neden olan şeyler.

"Sen ölmedin, Lydia." Claire bu sözleri kız kardeşinin olduğu kadar kendi iyiliği için de yüksek sesle söylemişti. "Seni terk etmeyeceğim."

Claire lavaboda su akıttı. Adam Quinn'e bu halde gidemezdi. Adam Paul'ün gerçekte neye bulaştığından habersizse, Claire evsiz biri gibi görünmezse ona yardım etme olasılığı çok daha yüksek olacaktı. Yüzünü yıkadı ve ardından hızla bir fahişe banyosu yaptı. Helen'in aldığı iç çamaşırı Claire'in göbek deliğini geçiyordu ama şikayet edecek durumda değildi.

Saçlarını suyla geriye doğru taradı, sonra kuruması için parmaklarıyla yumuşak bir dalga haline getirdi. Çantasında makyaj malzemeleri vardı. Fondöten. Kapatıcı. Göz farı. Allık. Pudra. Maskara. Eyeliner. Parmağıyla çürüğün etrafını okşarken yüzünü buruşturdu. Acıya değerdik çünkü yavaş yavaş kendine gelmeye başladığını hissediyordu.

Bir buçuk saatlik uyku muhtemelen doksan dolarlık kapatıcıdan daha çok işe yaramıştı. Düşüncelerinin yeniden uyandığını hissetti. Nolan'a sorması gerektiğini söylediği soruyu hatırladı: Paul neden burada kalıyordu?

USB belleği istedi. Claire kocasının onu beklediğini düşünecek kadar narsist değildi. Paul hayatta kalan biriydi. USB belleği almak için güvenliğini riske atıyordu ve Claire'e duymak istediğini düşündüğü şeyleri söylüyordu çünkü onu yanında tutmak belleği almanın en iyi yoluydu.

Onu sevdiğini söylemek havuçu. Lydia ise sopaydı.

Nolan, Paul'ün maskeli adamın kimliğine dair kanıt sunduğunu düşünüyordu ama Claire, Paul'ün FBI'a kendi aleyhinde kanıt vermeyeceğini biliyordu. Peki geriye ne kalıyordu? Bellekte Paul'ün özgürlüğünü riske atmasına neden olacak kadar değerli ne tür bir bilgi olabilirdi?

"Müşteri listesi," dedi Claire yansımasına. Mantıklı olan tek şey buydu. Paul dün telefonda, okul harçlığına ihtiyacı olduğu için aile işine girdiğini söylemişti. Yıllar önce mezun olduğunu bir kenara bırakırsak, insanlar onun filmlerini izlemek için ne kadar para ödemeye hazırdı? Ve müşteri listesinde kaç isim vardı?

Gerald Scott'ın VHS koleksiyonu en az yirmi dört yıl öncesine dayanıyordu. Garajda en az yüz video kaset vardı. Metal raflardaki arşivlenmiş ekipmanlar çeşitli başka çoğaltma araçlarına işaret ediyordu. Fotoğraflar için disket sürücüler. Filmler için DVD'ler. Düzenlenmiş görüntüleri internete yüklemek için süper Mac. Uluslararası bir bileşen olmalıydı. Paul Claire'i sayamayacağı kadar çok kez Almanya ve Hollanda'ya götürmüştü. Gündüzleri konferanslara gittiğini söylemişti ama zamanını tam olarak ne yaparak geçirdiğini bilmesine imkân yoktu.

Paul bu işi yapan tek adam olamazdı ama kocasını tanıyorsa, o en iyisiydi. Bu konsepti dünyanın başka yerlerindeki diğer adamlara da yayacaktı. En yüksek doları talep edecekti. Piyasayı her yönüyle kontrol ederdi.

Müşteri listesi elinde olduğu sürece, Paul dünyanın herhangi bir yerinden işini yürütebilirdi.

Banyo kapısı açıldı. İki genç kız içeri girdi. Kıkırdıyorlardı, mutluydular ve ellerinde şekerli, buzlu içeceklerle dolu büyük Starbucks bardakları vardı.

Claire lavabodaki suyu boşalttı. Makyajını kontrol etti. Morluk belli bir ışıktaki hâlâ görünüyordu ama

hasarı kolayca açıklayabilirdi. Adam onu cenazede görmüştü. Yanağının çizildiğini biliyordu.

Lobi kahvaltı etmek isteyen yolcularla doluydu. Claire, Jacob Mayhew ve Harvey Falke'yi aradı ama görünürde yoklardı. Filmlerden FBI ajanlarının kulaklık takma eğiliminde olduğunu biliyordu, bu yüzden çevredeki tüm bekâr erkeklerin kulaklarını taradı. Sonra da kadınlara baktı, çünkü kadınlar da FBI'daydı. Claire turistlere ve iş adamlarına baktığından oldukça emindi çünkü hepsi son derece formsuzdu ve FBI için çalışmak için formda olmak gerektiğini varsayıyordu.

Yenilenmiş beyni bir sonraki sonuca kolayca atladı: Kimse onu Hyatt'ta bulamamıştı, bu da Paul'ün onlara yerini söylemediği anlamına geliyordu, bu da Paul'ün Jacob Mayhew ya da FBI ile çalışmadığı anlamına geliyordu, bu da onun Johnny Jackson ile çalışmadığı anlamına geliyordu.

Muhtemelen.

Otelin dışına hızlıca bir göz attığında hafif sisin aralıksız yağan bir yağmura dönüştüğünü gördü. Claire bir kat yukarı çıktı ve turistlerin bunaltıcı yaz sıcağında bayılmadan kongre koridorunda gezinmelerine yardımcı olmak için on sekiz bina, on blokluk bir projenin parçası olan gökyüzü köprüsüne bindi.

Quinn + Scott gök köprülerinin ikisinde çalışmıştı. Paul, Claire'e on sekiz köprünün tamamını gezdirmiş, şehir merkezindeki sayısız caddeyi kapsayan camla kaplı köprülere erişmesi için onu asansörlere ve yürüyen merdivenlere bindirip indirmişti. Çeşitli mimari detaylara dikkat çekmiş ve yenilerine yol açmak için yıkılan binalarla ilgili hikâyeler anlatmıştı. Turun son bölümü, inşaat nedeniyle kapalı olan Hyatt gökyüzü köprüsünde sona ermişti. Güneş ufuk çizgisinin üzerinden batıyordu. Hyatt'ın havuzu aşağıda parılıyordu. Çikolatalı kek ve şampanya eşliğinde bir battaniyenin üzerinde piknik yapmışlardı.

Claire köprüden Marriott Marquis'ye doğru yürürken gözlerini havuzdan kaçırdı. İşe gidip gelenler Peachtree Center kompleksini doldurduğu için trafik caddeleri tıkiyordu,

Şirket ofislerinden çeşitli alışveriş alanlarına kadar her şeyi barındıran on dört farklı binadan oluşuyordu. Kulaklıkları, Mayhew'i, Harvey'i, Nolan'ı ya da tehditkâr veya tanıdık gelen herhangi bir yüzü ararken başı dönüyormuş gibi hissediyordu. Eğer hiçbiri Paul'le işbirliği yapmıyorsa, o zaman hepsinin Claire'i koz olarak kullanmak için bir nedeni olacaktı. Lydia beklerken bir on iki saatlik yolu daha göze alamazdı.

Beklemiyordu, çünkü Lydia çoktan vazgeçmişti.

Claire bir başka yürüyen merdiven setinden koşarak inip bir sonraki gökyüzü köprüsüne doğru ilerledi. Lydia'ya neler olduğunu düşünmesine izin veremezdi. Claire ilerleme kaydediyordu. Şu anda önemli olan da buydu. Elindeki göreve, yani Adam'dan USB belleği almaya odaklanmak zorundaydı. Kendisine Nolan'ın sorgu sırasında açıkladığı bir şeyi hatırlatıp duruyordu: Paul'ün bilgisayarını kontrol etmişlerdi.

FBI'ı ilk arayan Adam'dı. Paul'ün ofisini ve bilgisayarını arayacaklarını biliyordu. Aslında, Adam snuff porno üreten ve dağıtan bir operasyonun parçasıysa, Paul ondan ne kadar para çalmış olursa olsun, bırakın FBI'ı, herhangi bir kolluk kuvvetini bu işe bulaştıracak kadar aptal olmasına imkân yoktu.

Son AmericasMart binasını Müze Kulesi'ne bağlayan gökyüzü köprüsüne doğru ilerlerken omuzlarındaki yükün bir kısmının kalktığını hissetti. Oradan Centennial Park Drive'daki Olimpiyat Kulesi'ne doğru hızlı bir yürüyüşe çıktı.

Claire bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdan kaçmak için tentelerin altına girdi. Paul ile öğle yemeği yemek için genellikle birkaç haftada bir şehir merkezine giderdi. Çantasında, ana lobide turnikelerden geçmek için kullandığı Quinn + Scott kimliği vardı. Ofis kulenin en üst katındaydı ve Olimpiyatlardan arta kalan yirmi bir dönümlük Centennial Park'a bakıyordu. Bağış toplama çabasının bir parçası olarak, Olimpiyat

Komite, yürüyüş yollarını kaplayan kişiselleştirilmiş oyma tuğlalar satmıştı. Babasının ona verdiği son hediyelerden biri, üzerinde Claire'in adının yazılı olduğu parktaki bir tuğlaydı. Lydia ve Julia için de birer tane satın almıştı.

Claire Paul'e tuğlaları göstermişti. Paul'ün bazen çatı katındaki ofisinden aşağı bakıp gülümseyip gülümsemediğini merak ediyordu.

Asansör Quinn + Scott katına açıldı. Saat sabahın 9:05'iydi. Sekreterler ve yardımcıları muhtemelen on dakika erken gelmişlerdi. Hepsi masalarının etrafında koşuşturuyor, ellerinde kahve fincanları ve ağızlarında çöreklerle oradan oraya koşturuyorlardı.

Claire'i gördüklerinde hepsi birden durdu.

Garip bakışlar ve gergin bakışlar vardı, bu da Claire'in kafasını karıştırdı, ta ki onu en son gördüklerinde kocasının tabutunun önünde durduğunu hatırlayana kadar.

"Bayan Scott?" Resepsiyon görevlilerinden biri lobiye ofislerden ayıran yüksek masaya geldi. Her şey açık plandı ve saten kromlar ve ağartılmış ahşaplarla son derece iyi tasarlanmıştı ve genellikle muhteşem park manzarasını engelleyen hiçbir şey yoktu.

Paul ve Adam, üniversite yıllarından kalma iğrenç bir alışkanlıkla, yeni ve geniş mekânlarını turşu ve pizzayla kutlarken Claire tam bu noktada durmuştu.

"Bayan Scott?" diye tekrarladı resepsiyon görevlisi. Genç, güzel ve sarışındı ve tam Paul'ün tipiydi. Her iki Paul'ün de, çünkü kız genç bir Claire olabilirdi.

Claire, "Adam'ı görmem gerek." dedi.

"Onu arayacağım." Tezgâhın üzerinden telefona uzandı. Eteği kalçalarını sıkıyordu. Dizini bükerken sol ayağı yukarı kalktı. "İçeride bir sunum var-"

"Onu bulacağım." Claire daha fazla bekleyemedi. Açık ofislere doğru yürüdü. Odadaki bütün gözler onu takip ediyordu. Uzun koridordan aşağı indi.

bir ofis kapısı lüksünü hak etmiş ortaklar. Sunum odası, parka bakan konferans odasının karşısındaydı. Paul, en üst kattaki boş kabuğu gezdiklerinde Claire'e bunun nedenini açıklamıştı. Müşterileri milyon dolarlık manzarayla şaşırt, sonra onları sunum odasına götür ve işle şaşırt.

Sunum Stüdyosu. Paul oraya bu adı vermişti. Claire kapalı kapının üzerindeki tabelayı görene kadar unutmuştu. Kapıyı çalmaya zahmet etmedi.

Adam sandalyesinde döndü. Sunumun bir provasını izliyordu. Claire, belediye başkanının Atlanta'nın kongre ziyaretçisi sayısında Las Vegas'ı geçeceğini övünerek söylediği bir sözün yanında bir dizi rakam gördü.

"Claire?" Adam ışıkları açtı. Kapıyı kapattı. Onun ellerini tuttu. "Bir sorun mu var?"

Ellerine baktı. Başka bir erkeğin dokunuşunu, ona gerçekten güvenip güvenemeyeceğini merak etmeden asla hissetmeyecekti.

Adam'a "Rahatsız ettiğim için özür dilerim" dedi.

"Burada olmana sevindim." Sandalyeleri işaret etti ama Claire oturmadı. "O notla sana çok kötü davrandım. Seni tehdit ettiğim için özür dilerim. Bilmeni isterim ki avukatları asla bu işe bulaştırmazdım. Dosyalara ihtiyacım vardı ama bir haydut gibi davranmak zorunda değildim."

Claire ne söyleyeceğinden emin değildi. Tedirginliği geri gelmişti. Paul çok iyi bir oyuncuydu. Adam da iyi bir oyuncu muydu? Nolan, Adam'ın canına okuduğunu iddia ediyordu ama Nolan müthiş bir yalancıydı. Hepsi bu işte Claire'den çok daha iyiydi.

Adam'a "Paradan haberim var." dedi.

Yüzünü buruşturdu. "Bunu Paul ile benim aramda halletmeliydim."

"Neden yapmadın?"

Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Sadece üzgün olduğumu bil."

"Lütfen." Claire onun eline dokundu. Dokunuş bir darbeye dönüştü ve adamın tavrı sanki bir düğmeye basmış gibi kolayca yumuşadı.

Dedi ki, "Bilmek istiyorum, Adam. Bana ne olduğunu anlat."

"Bir süredir aramız pek iyi değildi. Sanırım bu kısmen benim hatam. Seninle ilgili her şey çılgıncaydı." Claire'e güvence verdi, "İyi olmadığından değil, ama doğru değildi. Sheila'yı seviyorum. Paul'ü sevdiğini biliyorum."

"Evet," diye kabul etti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Onu yirmi bir yıldır tanıyorsun."

Adam yine sessizliğe gömüldü. Adamın kendisine bakması için parmaklarını yanağına dokundurdu. "Anlat bana."

Yine başını salladı, ama "Biliyorsun onun da ruh halleri, depresyon nöbetleri vardı" dedi.

Claire her zaman Paul'ün tanıdığı en soğukkanlı insan olduğunu düşünmüştü. "Bunu babasından almış" diye tahmin etti.

Adam da ona katılmıyor değildi. "Son zamanlarda bu durumdan çıkamıyor gibi görünüyordu. Sanırım gerçekten arkadaş olduğumuzu hissettiğimden beri bir, belki de iki yıl geçti. Beni hep uzakta tutardı ama bu farklıydı. Ve bu canımı acıttı." Adam gerçekten de incinmiş görünüyordu. "Davrandım. FBI'ı aramamalıydım ve inanın bana, terapistimle bu konuyu ele alıyorum ama bir şey beni kendime getirdi."

Claire, Adam Quinn'le hiçbir zaman uzun vadeli bir ilişki yaşamamış olmasının nedenlerinden birini hatırladı. Adam sürekli duyguları hakkında konuşuyordu.

"Sadece para yüzünden kızgın değildim. Ruh hali değişimleri, öfke nöbetleri ve her şeyi kontrol etme ihtiyacının üzerine bir şey daha eklenmişti ve ben bunun tırmanmasını asla istemedim. FBI'dan gelen o pislik onu kelepçeleyip ofisten dışarı çıkardığında, bunun olduğunu biliyordum. Paul'un yüzündeki ifade. Onu hiç böyle sinirli görmemiştim. Daha önce hiç görmediğim bir adama dönüştü."

Claire o adamın neler yapabileceğini görmüştü. Adam, Paul'ün elleri kelepçeli olduğu için şanslıydı. "Suçlamaları düşürdünüz. Paul parayı geri ödediği için mi?"

"Hayır." Gözlerini Claire'den kaçırdı. "Geri ödedim."

Claire yanlış duyduğundan emindi. Emin olmak için sözlerini tekrarlamak zorunda kaldı. "Parayı geri ödedin."

"Bizi biliyordu. Üç kez." Üç kez.

Claire Adam Quinn'le üç kez birlikte olmuştu: Noel partisinde, golf turnuvası sırasında ve Paul alt katta öğle yemeği için kendisine katılmalarını beklerken koridorun sonundaki tuvalette.

Fred Nolan ilk merak ettiği şeyin cevabını bulmuştu. Paul, Adam'ın onu becerdiği her sefer için bir milyon dolar çalmıştı.

"Özür dilerim," dedi Adam.

Claire kendini aptal gibi hissediyordu ama bunun tek nedeni bunu kendi başına çözememiş olmasıydı. Paul ve Adam her zaman parayla hareket etmişlerdi. "Dikkatinizi çekecek kadar para aldı ama polisi aramanıza yetecek kadar değil. Ama sen aradın. FBI'ı aradınız."

Adam utanarak başını salladı. "Sheila beni bunu yapmaya zorladı. Çok kızmıştım, yani neden? Sonra iş çığ gibi büyüyerek Paul'ü tutuklamalarına, ofisini aramalarına ve ..." Sesi kesildi. "Aslında sonunda affetmesi için ona yalvardım. Yani, evet, yaptığım şey yanlıştı ama biz ortağız ve tekrar birlikte çalışabilmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu, bu yüzden ..."

"Ona üç milyon dolar ceza ödedin." Claire'in duygularını gözden geçirme lüksü yoktu. "Sanırım eğer bir fahişe olacaksam, en azından ucuz bir fahişe değilim."

"Hey-"

"Senin için posta kutusuna bıraktığım USB belleği geri istiyorum."

"Of Elbette." Adam yürüdü üzerinde için ve Projektör.Evrak çantası yanında açık duruyordu. Bunun sonuncusu olduğunu düşündü.

Paul'ün hastalık girişimini en iyi arkadaşından gizlediğine dair ihtiyacı olan kanıtın bir parçasıydı. Ya da eski en iyi arkadaşından, öyle görünüyordu.

Adam anahtar etiketini havaya kaldırdı. "İhtiyacım olan dosyaları çoktan indirdim. Yardımcı olabilir miyim-"

Claire sürücüyü onun elinden aldı. "Paul'ün ofisindeki bilgisayar kullanmam gerekiyor."

"Tabii. Alabilirim-"

"Nerede olduğunu biliyorum."

Claire elinde anahtar etiketiyle koridorda yürüdü. Paul'ün müşteri listesi ondaydı. Claire bundan emindi. Ama Fred Nolan'ın sözlerini aklından çıkaramıyordu: *Güven ama doğrula.*

Paul'ün ofisinin ışıkları kapalıydı. Sandalyesi masasının altına sıkışmıştı. Kurutma kağıdı temizdi. Başboş kâğıt yoktu. Zimba, kalemlikle aynı hizadaydı ve lambayla da aynı hizadaydı. Herkes ofisinin temizlendiğini düşünebilirdi ama Claire aksini biliyordu.

Paul'un sandalyesine oturdu. Bilgisayar hâlâ açıktı. USB konektörünü iMac'in arkasına taktı. Paul sistemden çıkış yapmamıştı. Fred Nolan ona sahte ölüm zamanının geldiğini söylemeye geldiğinde Paul'ün masasının arkasında oturduğunu hayal edebiliyordu. Paul ayağa kalkıp gitmekten başka bir şey yapamazdı.

Bu yüzden elbette sandalyesini masasının altına, bacaklara tam bir aç yapacak şekilde kaydırmak için zaman ayırmıştı.

Claire USB belleğe çift tıkladı. İki klasör vardı; biri Adam'ın devam eden çalışma dosyaları, diğeri de USB sürücüyü çalıştıran yazılım içindi. Yazılım klasörünü açmak için tıkladı. Hepsi de teknik görünümlü isimlere ve .exe uzantılarına sahip olan dosyaları taradı. Tarihleri kontrol etti. Paul dosyaları, sahnelenen cinayetten iki gün önce belleğe kaydetmişti.

Claire listenin en altına doğru ilerledi. Paul'ün kaydettiği son dosya FFN.exe başlıklı bir klasördü. Claire iki gece önce garajda USB bellekte film olup olmadığını kontrol etmişti,

Ama bu, kocasının ahlaksızlıklarının gerçek derinliğini keşfetmeden önceydi. Artık her şeyi olduğu gibi kabul etmemesi gerektiğini daha iyi biliyordu. Ayrıca klasörlerin uzatma gerektirmediğini de biliyordu.

FFN. Fred F. Nolan. Claire adamın baş harflerini mendilinde görmüştü.

Klasörü tıklayarak açtı.

Parola soran bir komut istemi geldi.

Claire bilgi istemi bulanıklaşana kadar ekrana baktı. Diğer şifreleri kocasını tanıdığı düşüncesiyle tahmin etmişti. Bu şifre hiç tanımadığı Paul Scott tarafından belirlenmişti; genç kadınlara tecavüz edip öldürürken maske takıp kendini filme çeken Paul Scott. En iyi arkadaşından karısını sikmesi için bir milyon dolar alan kişi. Babasının film zulasını bulan ve işi büyötmeye karar veren kişi.

Paul kasetleri Lydia ve Claire'in Fuller'ların evinde gördükleri video kasetçalardan izlemiş olmalıydı. Claire genç ve beceriksiz kocasının televizyonun karşısında oturup ölmüş babasının filmlerini ilk kez izlediğini hayal etti. Paul gördükleri karşısında şaşırmış mıydı? İğrenmiş miydi? Öfkelendiğini, tiksindiğini ve alışkanlık ve zorunlulukların onu sadece kasetleri satmaya değil, babasının sapkınlıklarını kendisi için denemeye de zorladığını düşünmek istiyordu.

Ama altı yıldan kısa bir süre sonra Paul matematik laboratuvarında Claire'le buluşuyordu. Claire'in kim olduğunu, kız kardeşinin kim olduğunu kesinlikle biliyordu. O zamana kadar Julia'nın filmini onlarca, belki yüzlerce kez izlemişti.

Claire parolayı yazarken elleri şaşırtıcı bir şekilde klavyenin üzerinde sabit duruyordu: 03041991.

Anımsatıcı yok. Kısaltma yok. 4 Mart 1991, kız kardeşinin kaybolduğu gün. Her şeyi başlatan gün.

Enter'a bastı. Gökkuşuğı çarkı dönmeye başladı. Klasör açıldı. Dosyaların bir listesini gördü.

.xls-Excel elektronik tablosu.

Toplamda on altı elektronik tablo vardı.

İlk elektronik tabloyu açtı. Beş sütun vardı: İsim, e-posta, adres, banka yönlendirme bilgisi, üye olunduğundan beri.

O zamandan beri üyeyim.

Claire listeyi aşağı kaydirdi. Toplam elli isim vardı. Bazı üyelikler otuz yıl öncesine dayanıyordu. Almanya'dan İsviçre'ye ve Yeni Zelanda'ya kadar her yerdeydiler. Birkaç adres Dubai'deydi.

Haklıydı. Paul'ün müşteri listesine ihtiyacı vardı. Mayhew de mi onu arıyordu? Paul'ün işini devralmak mı istiyordu? Yoksa Johnny Jackson yeğeninin pislğini temizlemesi için polisi mi gönderiyordu?

Claire dosyayı kapattı. Diğer tüm elektronik tabloları tıklayarak açtı ve her bir isme göz gezdirdi çünkü daha önce her şeye bir kez bakmamış olmanın bedelini ödemişti.

Her hesap tablosunda elli isim, toplamda on altı hesap tablosu. Dünyanın dört bir yanına dağılmış 800 adam Paul'ün acımasız, soğukkanlı bir cinayet işlemesini izleme ayrıcalığı için para ödüyordu.

Keşke Claire garajdayken USB bellekteki tüm dosyaları tıklayarak açmış olsaydı. Yine de aynı şifreyi tahmin etmesine imkân yoktu, çünkü garajdayken kocasının aktif bir katılımcıdan ziyade pasif bir izleyici olduğunu düşünmüştü.

Claire fareyi son dosyanın üzerinde tuttu, ama bu aslında bir dosya değildi. Bu başka bir klasördü ve başlığı JJ'ydi.

Eğer FNF klasöründe Fred Nolan'ın ele geçirmek istediği şeyler varsa, JJ klasöründe de Kongre Üyesi Johnny Jackson için değerli bilgiler olacağını biliyordu.

Claire klasörü açtı. Uzantısı olmayan dosyaların bir listesini buldu. En sağdaki sütuna doğru ilerledi.

Tür: JPEG görüntü.

Claire ilk dosyayı tıklayarak açtı. Gördüğü şey öğürmesine neden oldu.

Fotoğraf siyah beyazdı. Johnny Jackson, Amityville ahırının içinde duruyordu. Kirişlerden baş aşağı sarkıtılmış bir cesetle poz veriyordu. Kız bir geyik gibi bağlanmıştı. Ayak bilekleri kemiği kesen dikenli tellerle birbirine bağlanmıştı. Kasap dükkânından fırlamış gibi görünen büyük bir metal kancaya asılmıştı. Kolları yerde sürükleniyordu. Başından kışına kadar kesilmişti. Johnny Jackson bir elinde keskin görünümlü bir av bıçağı, diğerinde sigara tutuyordu. Çıplaktı. Siyah kan vücudunun ön kısmını kaplamış ve sertleşmiş penisini içine çekmişti.

Claire bir sonraki dosyayı tıklayarak açtı. Siyah beyaz başka bir adam. Başka bir ölü kız. Başka bir kanlı katliam sahnesi. Yüzü tanıyamadı. Tıklamaya devam etti. Ve tıklamaya. Ve sonra başından beri orada olduğunu tahmin etmesi gereken şeyi buldu.

Şerif Carl Huckabee.

Fotoğraf Kodachrome rengindeydi. Huckleberry'nin düzgünce taranmış bıyıklarının altında bok yiyen bir sırtış vardı. Kovboy şapkası ve çizmeleri dışında çıplaktı. Çıplak göğsünde bir damla kan vardı. Kalın kasık kılları kurumuş kanla kaplanmıştı. Yanında asılı duran kız da diğerleri gibi bağlanmıştı ama bu kız sıradan bir kız değildi. Claire kızın gevşek bileklerinden sarkan gümüş ve siyah bilezikleri hemen tanıdı.

Julia'ydı.

Kız kardeşinin güzel sarı saçları toprak zemini sürüklüyordu. Uzun kesikler yüksek elmacık kemiklerinin beyazlığını ortaya çıkarıyordu. Göğüsleri kesilmişti. Karnı yarılmıştı. Bağırsakları yüzüne doğru sarkmış ve bir eşarp gibi boynuna dolanmıştı.

Pala hala onun içindeydi.

On beş yaşındaki Paul, Huckabee'nin diğer tarafında duruyordu. Üzerinde asitle yıkanmış bir kot pantolon ve büyük kırmızı bir polo tişört vardı. Saçları tüylüydü. Kalın gözlükler takıyordu.

Kameranın arkasındaki adama iki başparmağıyla işaret ediyordu.

Claire fotoğrafı kapattı. Pencereden dışarı baktı. Gökyüzü açılmış, parkın içine bir su tufanı göndermişti. Bulutlar neredeyse siyaha yakın bir karanlığa bürünmüştü. Yağmurun cama ısrarla vuruşunu dinledi.

Paul'ün hâlâ Claire'i memnun etmek istediği için Lydia'ya onarılamaz bir zarar vermeyeceğini umarak kendini kandırmıştı. Gerekçeler basit bir kalıp izliyordu: Belli ki Lydia'yı korkutmuştu. Belli ki onu incitmişti. Ama ona gerçekten zarar vermesine imkân yoktu. On sekiz yıl önce bu şansı yakalamıştı. Yıllarca onu takip etmeleri için adam tutmuştu. Onu her an kaçırabilirdi ama Claire'i sevdiği için bunu yapmamayı seçmişti.

Güzel olduğu için mi? Zeki olduğu için mi?
Zeki olduğu için mi?

Çünkü o bir aptaldı.

Lydia haklıydı. O çoktan ölmüştü.

YİRMİ

Paul telefonda konuşurken odada volta atıyordu. Ağzından kelimeler çıkıyordu ama hiçbir mantıklı değildi. Aslında Lydia için hiçbir şey anlamlı değildi.

Acı çektiğini biliyordu ama umurunda değildi. Korkuyordu ama bunun bir önemi yoktu. Dehşetini taze bir kabuğun altında iltihaplanmış bir yara olarak hayal etti. Hâlâ orada olduğunu biliyordu, en ufak bir dokunuşun bile onu açabileceğini biliyordu ama yine de endişelenmeyi kendine yediremiyordu.

Tek bir gerçek dışında hiçbir şey düşüncelerini uzun süre meşgul edemezdi: Kafayı bulmanın ne kadar harika bir şey olduğunu unutmuştu. Sidik kokusu gitmişti. Yeniden nefes alabiliyordu. Odadaki renkler o kadar muhteşemdi ki. Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, beş inçlik disketler, kopyalama makinesi, disk yazıcı. Onlara her baktığında parlıyorlardı.

Paul, "Hayır, sen beni dinle Johnny. Kontrol bende."

Johnny. Johnny Appleseed. Johnny Jack Corn ve umurumda değil.

Hayır, o Jimmy'di.

Jimmy Jack Corn ve umurumda değil. Hayır, Jimmy Crack Corn'du.

Ama umurunda mıydı?

Lydia, Dee'nin *Susam Sokağı*'ndaki kuklalarla birlikte bu şarkıyı söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. Ama bu doğru olamazdı. Dee Büyük Kuş'tan çok korkardı. Muhtemelen şarkıyı Claire söylemişti. İpini her çektiğinizde "bunu bana şeytan yaptırdı" diyen bir Geraldine bebeği vardı. Claire ipi koparmıştı. Julia çok öfkeliydi, çünkü bebek

ona aitti. Arkadaşı Tammy ile Sambo'ya gitmişti.

Doğru muydu? Sambo'nun mu?

Lydia da oradaydı. Restoranın menüsünde bir ağacın etrafında koşan siyah yüzlü bir çocuk vardı. Onu kovalayan kaplanlar tereyağına dönüşüyordu.

Krep.

Babasının krep yapmasının kokusunu neredeyse alabiliyordu. Noel sabahı; Helen'in onun mutfağa girmesine izin verdiği tek zamandı. Babası onlarla alay etmekten zevk alırdı. Herhangi bir hediyeyi açmalarına izin vermeden önce tüm kahvaltılarını yemelerini isterdi.

"Lydia?"

Lydia başını yana yatırdı. Göz kapaklarının içi yıldızlarla doluydu. Dilinin tadı şeker gibiydi.

"Oh, Lydia?"

Paul'un sesi şarkı söyler gibiydi. Telefonu kapatmıştı. Elinde levyeyle Lydia'nın önünde duruyordu. Claire onu dün mutfak masasının üzerine düşürmüştü. Bir gün önce mi? Geçen hafta mı?

Elindeki çubuğun ağırlığını test etti. Çekiç kafasına ve diğer ucundaki dev pençeye baktı. "Bu çok işime yarayabilecek bir şey, sence de öyle değil mi?"

Lydia "Orospu çocuğu" dedi ama sadece kafasında.

"Bunu izle." Levyeyi omzunda bir sopa gibi tutuyordu. Pençeyi kadının kafasına doğru savurdu.

Iskaladı.

Bilerek mi?

Metal havayı yararak geçerken esintiyi hissetmişti. Metalik bir ter kokusu alabiliyordu. Claire'in teri mi? Paul'un teri mi? Şu anda terlemiyordu. Onu sadece yüzündeki o iğrenç sırtıyla karşısında dururken terlerken görmüştü.

Lydia gözlerini kırptırdı.

Paul gitmişti. Hayır, bilgisayarın başında oturuyordu. Monitör çok büyüktü. Lydia onun bir haritaya baktığını biliyordu.

Herhangi bir yer işaretini seçebilecek kadar yakın değildi. Ekranı yapışmış, Claire'in bankaya gidişini takip ediyordu, çünkü Paul ona Claire'in USB belleği bankada sakladığını söylemişti. Bir kiralık kasada. Lydia ona aksini söylemek istemişti ama dudakları sanki dev balonlar derisine yapışmış gibi çok dolgun hissediyordu. Ağzını her açmaya çalıştığında balonlar daha da ağırlaşıyordu.

Ama ona söyleyemezdi. Bunu biliyordu. Claire bir şey yapıyordu. Onu kandırıyordu. Lydia'ya yardım etmeye çalışıyordu. Telefonda bu işi halledeceğini söylemişti, değil mi? Lydia'nın dayanması gerektiğini. Onu bir daha terk etmeyeceğini. Ama USB bellek Adam Quinn'deydi, o zaman bankada ne işi vardı?

Lydia, Paul'e *USB belleğin Adam Quinn'de* olduğunu söyledi ama ağzı bantlı olduğu için bu sözler sadece kafasının içindeydi çünkü sonunda Paul'e duymak istemediği bazı şeyleri söylemeyi başarmıştı.

Claire artık senden nefret ediyor. Bana inanıyor. Seni asla ama asla geri almayacak.

Asla ve asla tekrar bir araya gelmeyeceğiz.

Taylor Swift. Heath Carmichael'ı aldatırken yakaladıktan sonra Dee o şarkıyı kaç kere çalmıştı?

Bu sefer size söylüyorum...

"Lydia?" Paul onun yanında duruyordu. Tekrar bilgisayar monitörüne baktı. Adam ne zaman hareket etmişti? Bilgisayara bakıyordu. Claire'in bankadan ayrılmasıyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Bilgisayarın başındayken şimdi nasıl Claire'in yanında duruyordu?

Paul'e sormak için başını çevirdi. Görüşü her karede sendeledi. Steve Austin'in *Altı Milyon Dolarlık Adam* filminde çıkardığı biyonik sesi duydu.

Ch-ch-ch-ch ...

Paul orada değildi.

Tekerlekli arabanın önünde duruyordu. Eski eşyaları yenileriyle değiştiriyordu. Hareketleri

yavaş ve hassas. *Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph*'taki gibi stop-motion olarak hareket ederken biyonik sesi ç-ç-ç-ç geliyordu.

Claire. Hareketleri her seferinde bir milisaniye kekeleyen, acayip derecede mutlu yaratıkların olduğu Noel özel programından nefret ederdi. Julia her yıl onlara bu filmi izletirdi ve Claire minik, korkmuş bir oyuncak bebek gibi Lydia'ya sarılır, Lydia da Julia'yla birlikte gülerdi çünkü Claire tam bir bebektir ama içten içe yaratıklar onu da korkutuyordu.

Paul, "Kendini buna hazırlamak isteyeceksin" dedi.

Bu önemli bir şeye benziyordu. Lydia kabuğun kaşınmaya başladığını hissetti. Başını iki yana salladı. Onu kaşımayacaktı. O kabuğun kalmasına ihtiyacı vardı. Onun yerine adamın ellerine, her şeyi bir kez, sonra iki kez, sonra üçüncü kez, sonra dördüncü kez düzeltirken parmaklarının yaptığı yapmacık hareketlere konsantre olmaya çalıştı.

Lydia aklına yeni bir mantranın geldiğini duydu-

Dikenli tel. Pry bar. Uzun bir zincir. Büyük bir kanca. Keskin bir av bıçağı.

Bir an için zihnindeki bulutlar dağıldı. Sona yaklaşmışlardı.

YİRMİ BİR

Claire, Phipps Plaza'nın karşısındaki Ofis Dükkânı'nın içinde sırtını duvara dayamış oturuyordu. İçeri biri girerse haberdar olmak için kendini ön ve arka kapıların arasına yerleştirmişti. Küçük vitrindeki tek müşteri oydu. Tezgâhtar kiralık bilgisayarlardan birinin başında sessizce çalışıyordu. Claire kullan-at telefonu elinde tutuyordu. Helen on dakikadır I-75 yolundaydı.

Paul hala aramadı.

Kafası, telefonun neden henüz çalmadığına dair çılgınca nedenlerle dolup taşıyordu. Paul buraya doğru geliyordu. Lydia'yı çoktan öldürmüştü. Claire'i de öldürecekti. Helen'in izini bulacak ve Büyükanne Ginny'nin evine gidecek, sonra da Dee'yi arayacaktı.

Belki de başından beri planı buydu, tüm ailesini yok etmek. Claire hesaplanmış bir ilk adımdan başka bir şey değildi. Onunla çıkmak. Ona kur yapmak. Onunla evlenmek. Onu mutlu ediyormuş gibi yapmak. Mutlu gibi *davranmak*.

Yalan üstüne yalan, yalan üstüne yalan, sonu gelmeyen yalanlar.

El bombası gibiydiler. Paul onları duvarın üzerinden fırlattı ve Claire sonunda gerçek yüzünde patlamadan önce bitmek bilmeyen bir süre bekledi.

Fotoğraflar binlerce el bombası gibiydi. Onu bildiği en karanlık yere sürükleyen nükleer patlamaydı.

On beş yaşındaki Paul, kız kardeşinin kafeslenmiş cesedinin yanında kameraya poz verirken manyakça bir sırıtış sergiliyordu. Başparmağını kaldırmıştı, tıpkı Fred Nolan'ın FBI ajanını atlattığında başparmağını kaldırdığı gibi.

Claire kullan-at telefona baktı. Boş ekran ona bakıyordu. Telefonun neden çalmadığına dair daha az endişe verici nedenler bulmaya zorladı kendini. Çağrı yönlendirme düzgün çalışmıyordu. Mayhew telefon şirketinden biriyle konuşmuş ve Paul'ü kullan at telefona yönlendirmişti. Adam gizlice işin içindeydi ve adamlarının Claire'i takip edebilmesi için Paul'ü uyarmıştı.

Bunların hiçbiri daha az korkutucu değildi, çünkü hepsi Paul'e geri dönüyordu.

Claire, Lydia'nın tabancasının sert hatlarını hissedene kadar elini çantasına götürdü. En azından bir şeyi doğru yapmıştı. Silah için mermi satın almak kolay olmuştu. Caddenin aşağısında bir silah dükkânı vardı ve ona sorgusuz sualsiz bir kutu oyuk uçlu mermi satmıştı.

Ofis Dükkânı baskı hizmetlerinin yanı sıra saatlik bilgisayar kiralama hizmeti de sunuyordu. Tezgâhın arkasındaki inek çocukla flört edemeyecek kadar kendi korkusuna gömülmüştü, bu yüzden onun yerine Helen'in iki yüz elli dolarını rüşvet olarak vermişti. Sorununu gevşek terimlerle açıklamıştı -YouTube'a bir şeyler koymak istiyordu ama bunlar film değil fotoğraftı ve bazı elektronik tablolarla birlikte bunlardan çok sayıda vardı ve hepsinin düzgün çalışması gerekiyordu çünkü birileri bunları kaldırmaya çalışacaktı.

Çocuk onu orada durdurmuştu. YouTube'u değil, Dropbox gibi bir şey istemişti ve sonra Claire çantasını omzuna atmıştı ve çocuk cephanesini kutusunu ve silahı görmüştü ve ona bunun fazladan yüz dolar tutacağını ve Tor adında bir şey istediğini söylemişti.

Tor. Claire, *Time* dergisinde yasadışı dosya paylaşım sitesi hakkında bir şeyler okuduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Karanlık ağla ilgili bir şeydi, yani kataloglanmamış ve izlenemezdi. Belki de Paul filmlerini dağıtmak için Tor kullanıyordu. Büyük dosyaları e-posta ile göndermek yerine

harf ve rakamların tam kombinasyonunu girmedikçe kimsenin bulamayacağı karmaşık bir web sitesi bağlantısı.

E-posta adresleri ondaydı. Paul'ün müşterilerine elektronik tablolarını ve fotoğraflarını göndermeli miydi?

"Hazır." İnek çocuk ellerini pilili pantolonunun önünde kavuşturmuş, Claire'in önünde duruyordu. "Sadece USB belleği takın ve istediğiniz her şeyi sayfaya sürükleyin, yüklenecek."

Claire onun isim etiketini okudu. "Teşekkür ederim, Keith."

Tezgâha geri dönmeden önce ona gülümsedi.

Claire kendini yukarı itti. Bilgisayarın önündeki sandalyeye oturdu, çocuğun talimatlarını izlerken ara sıra girişe ve çıkışa baktı. Dükkânın içi soğuktu ama Claire terliyordu. Elleri titremiyordu ama vücudunda bir titreşim hissediyordu, sanki bir diyaazon kemiklerine dokunmuş gibiydi. Paul'ün dosyaları yüklenmeye başladığında kapıları tekrar kontrol etti. JPEG'leri en üste koymuştu, böylece ilk tıklamada Johnny Jackson'ın resmi açılacaktı. İşin püf noktası birinin tıklamak istemesini sağlamaktı.

Claire, Keith'in kendisi için kurduğu posta programına gitti. E-postaların gönderileceği tarih ve saati tam olarak planlayabildiği yeni bir e-posta adresi vardı.

Yazmaya başladı.

Benim adım Claire Carroll Scott. Julia Carroll ve Lydia Delgado benim kız kardeşlerim.

Claire ihanet yüzünden kendini kötü hissetti. Lydia yaşıyordu. Hayatta olmalıydı.

Son cümle silinene kadar geri tuşuna bastı.

Kongre Üyesi Johnny Jackson'ın pornografik filmlerde rol aldığına dair kanıtları yayınladım.

Claire kelimelere baktı. Bu tam olarak doğru değildi çünkü pornodan daha fazlasıydı. Kaçırılma, tecavüz ve cinayet söz konusuydu ama tüm bunların listelenmesinin insanları bağlantıya tıklamaktan caydıracağından endişe ediyordu. Bunu, web sitelerinde bir iletişim adresi listeleyen her medya kuruluşuna ve devlet kurumuna gönderiyordu. Büyük olasılıkla hesaplar, Johnny Jackson'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan ya da e-postayla büyüyen ve bu nedenle anonim bağlantılara, özellikle de Tor'a bağlı olanlara tıklamaması gerektiğini bilen genç stajyerler tarafından izleniyordu.

Claire yeni bir tarayıcı penceresi açtı. Westerly Akademisi PTO sayfasında Penelope Ward'ın e-postasını buldu. Lydia'nın baş düşmanı Claire'in tahmin ettiği kadar sahte görünüyordu. Branch Ward for Congress Exploratory Committee intern@WeWantWard.com adresini listelemişti. Site, grubun bir PAC olduğunu gösteriyordu, bu da rakipleri hakkında bulabilecekleri her türlü pisliği arayacakları anlamına geliyordu.

Kullan-at telefon çaldı.

Claire depoya yöneldi ve arka kapıyı açtı. Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Rüzgâr şiddetini artırmış, küçük alana soğuk bir hava akımı gönderiyordu. Arka plandaki gürültünün Paul'ü Tesla'yı I-75'e kadar sürdüğüne ikna etmeye yeteceğini umuyordu.

Telefonu çevirip açtı. "Paul?"

"Anahtar etiketi sende mi?"

"Evet. Lydia'yla konuşayım."

Sessizdi. Onun rahatladığını hissedebiliyordu. "Üzerinde ne olduğuna baktın mı?"

"Tabii, bankadaki bilgisayarını kullandım." Claire tüm öfkesini bu alaycı cevaba yönlendirdi. "Lydia'yla konuşmama izin ver. Hemen."

Her zamanki adımları uyguladı. Hoparlörün açıldığını duydu.

Claire, "Lydia?" dedi. Bekledi. "Lydia?"

Yüksek sesli, çaresiz bir inilti duydu.

Paul, "Konuşmak istediğini sanmıyorum," dedi.

Claire başını duvara yasladı. Gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışırken tavana baktı. Lydia'yı gerçekten incitmişti. Claire onun incitmediğine dair bir parça umuda tutunmuştu, tıpkı yıllarca Julia'ya dair bir parça umuda tutunduğu gibi. Yüzü utançtan yanıyordu.

"Claire?"

"Alışveriş merkezinde buluşmak istiyorum. Phipps Plaza. Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"I Yapma. düşünmek Yani," Paul dedi. "Neden Yapma. Biz tanışmak Lydia'nın evinde?"

Claire gözyaşlarıyla mücadele etmeyi bıraktı. "Dee'yi aldın mı?"

"Onu henüz götürmedim ama Lydia'nın evine gidip onun cahil erkek arkadaşını uyardığını biliyorum. Dee'yi Burton Gölü kıyısındaki bir balıkçı kulübesine götürdü. Şimdiye kadar her şeyi bildiğimi anlamadın mı?"

Silahtan haberi yoktu. Ofis Dükkanı'ndan haberi yoktu.

Dedi ki, "Watkinsville'e geri dön. Seninle ailemin evinde buluşuruz."

Claire midesinin bulandığını hissetti. Paul'ün Fuller'ların evindeki mahkûmlara neler yaptığını görmüştü.

"Hâlâ orada mısın?"

Claire konuşmak için kendini zorladı. "Çok fazla trafik var. Muhtemelen birkaç saatimi alır."

"Doksan dakikadan fazla sürmez."

"Beni telefonumla takip ettiğini biliyorum. Mavi noktayı izle. Ne kadar sürerse sürsün."

"Evden seninle hemen hemen aynı uzaklıktayım Claire. Lydia'yı düşün. Gerçekten seni beklemekten sıkılmamı mı istiyorsun?"

Claire telefonu kapattı. Koluna baktı. Yağmur kapıdan içeri girmişti. Gömleğinin kolu ıslanmıştı. Vitrinde iki müşteri daha vardı. Bir kadın. Bir erkek. İkisi de gençti. İkisi de kot pantolon giymiş ve

kapüşonlular. İkisinde de kulaklık yoktu. Claire yüzlerini aradı. Kadın başka tarafa baktı. Adam ona gülümsedi.

Claire'in buradan gitmesi gerekiyordu. Tekrar bilgisayarın başına oturdu. Dosyaların yüklenmesi bitmişti. Çalıştığından emin olmak için bağlantıyı kontrol etti. Monitör diğer müşterilerden uzaktaydı ama Johnny Jackson'ın fotoğrafının sunucuda olduğundan emin olurken bir sıcaklık hissetti.

Monitörde açık mı bırakmalıydı? Keith'in farkında olmadan neyin parçası olduğunu öğrenmesine izin vermeli miydi?

Claire zaten yeterince insanı incitmişti. Fotoğrafı kapattı. E-postasında güzel sözler söyleyecek zamanı yoktu. Birkaç satır daha yazdıktan sonra Tor bağlantısını altına yapıştırdı. E-postaların gönderilmesi için planlanan zamanı iki kez kontrol etti.

İki saat içinde, internet erişimi olan herkes Paul Scott ve suç ortaklarının gerçek hikayesini öğrenecekti. Bunu amcasının ve babasının ailenin kana susamışlığını aktaran fotoğraflarında göreceklerdi. Müşterilerinin gerçek kimliklerini ve yerlerini veren yaklaşık bin e-posta adresinde göreceklerdi. Kırk yılı aşkın bir süre boyunca ailelerinden kaçırılan genç kızların resimlerini gördüklerinde bunu içlerinde hissedeceklerdi. Ve Carl Huckabee ve Johnny Jackson'ın kimsenin öğrenmemesini sağlamak için kolluk kuvvetleri kariyerlerini nasıl kullandıklarını anlayacaklardı.

Şimdiye kadar.

Claire USB belleği bilgisayardan çıkardı. Bilgisayarın masaüstünde hiçbir kopya kalmadığından emin oldu. Sürücü çantasına geri kondu. Mağazadan çıkarken Keith'e el salladı. Gökyüzü yeniden açılmış, başından aşağı yağmur yağıyordu. Helen'in Ford'unun direksiyonuna geçtiğinde sıırılsıklam olmuştu.

Claire ön cam sileceklerini açtı. Boşluktan dışarı çıktı. Peachtree'ye güvenli bir şekilde varana kadar bekledi.

Annesini aramadan önce sokakta.

Helen'in sesi gergin geliyordu. "Evet?"

"Ben iyiyim." Yalan söylemekte Paul kadar ustalaşmaya başlamıştı. "Atina'ya doğru sürmeye devam etmeni istiyorum. Şu anda senden yaklaşık yirmi dakika öndeyim, bu yüzden yavaş gitmeni istiyorum. Hız sınırını aşma."

"Eve mi gidiyorum?"

"Hayır, eve gitme. Şehir merkezindeki Taco Stand'a park et, sonra Bayan Flynn'in evine yürü. Telefonu arabada bırak. Nereye gittiğini kimseye söyleme." Claire gönderilmesi planlanan e-postaları düşündü. Alıcılar listesinde annesi de vardı ve bu, kadını kalbinden bıçaklamakla eşdeğer bir duyguydu. "Sana bir e-posta gönderdim. Bayan Flynn'in evine gittiğinde orada olur. Okuyabilirsin ama linke tıklama. Eğer üç saat içinde benden haber alamazsan, bunu *Atlanta* Journal'da çalışan, kitap yazan arkadaşına götürmeni istiyorum."

"O artık emekli oldu."

"Yine de insanları tanıyacak. Bu çok önemli anne. Bağlantıya tıklamasını sağlamalısın ama ne gördüğüne bakma."

Helen'in korktuğu belliydi ama "Claire" demekten başka bir şey söylemedi.

"Huckleberry'ye güvenme. Julia hakkında sana yalan söyledi."

"Kasette ne olduğunu gördüm." Helen devam etmeden önce durakladı. "Bu yüzden senin görmeni hiç istemedim, çünkü kendim gördüm."

Claire daha fazla acı hissedebileceğini sanmıyordu. "Nasıl?"

"Babanı bulan bendim." Bir an için durdu. Hatırlamakta zorlandığı belliydi. "Sandalyesinde oturuyordu. Televizyon açıktı. Uzaktan kumanda elindeydi. Neye baktığını görmek istedim ve-"

Tekrar durdu.

İkisi de Sam Carroll'ın gördüğü son görüntüleri biliyordu. Sadece Claire kocasının, Sam Carroll'ın

ona gösterecek biri. Bu, babasının intihar etmesine neden olan bardağı taşıran son damla olmuş muydu? Yoksa Paul ona bu konuda da yardım etmiş miydi?

Helen, "Bu uzun zaman önceydi ve bunu yapan adam öldü," dedi.

Claire aksini söylemek için ağzını açtı ama annesi e-postayı açtığında her şeyi öğrenecekti. "Yardıma oluyor mu? Öldüğünü bilmenin?"

Helen cevap vermedi. Her zaman idam cezasına karşı olmuştu ama Claire'in içinden bir ses annesinin, kızını öldürdüğüne inandığı adamın hükümet dışında biri tarafından idam edilmesini sorun etmediğini söylüyordu.

Claire, "Sadece Huckleberry'ye gitme, tamam mı? Sonra anlayacaksın. Bana güvenmeni istiyorum. O iyi bir adam değil."

"Tatlım, bütün gün sana güvendim. Şimdi de durmayacağım."

Claire yine Dee'yi düşündü. Helen bir büyükanneydi. Bilmeyi hak ediyordu. Ama Claire bunun sadece annesine söylemekle olmayacağını biliyordu. Helen ayrıntıları öğrenmek isteyecekti. Dee'yle tanışmak, onunla konuşmak, ona dokunmak, ona sarılmak isteyecekti. Claire'in onları neden ayrı tuttuğunu bilmek isteyecekti. Ve sonra Lydia hakkında sorular sormaya başlayacaktı.

"Tatlım?" Helen sordu. "Başka bir şey var mı?"

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum."

Claire telefonu kapattı. Yanındaki koltuğa fırlattı. İki eliyle direksiyonu kavradı. Gösterge panelindeki saate baktı ve babasının cenazesinde ifade edemediği kederini ve çaresizliğini dışa vurmak için kendine tam bir dakika verdi.

"Tamam," dedi kendi kendine. "Tamam."

Keder ona yardım edecekti. Yapması gerekeni yapması için ona gereken gücü verecekti. Öldürecekti.

Babasına Julia'nın kasetini gösterdiği için Paul. Hepsine yaptıkları için onu öldürecekti.

Yağmur ön cama vuruyor, neredeyse gözlerini kör ediyordu ama sürmeye devam etti çünkü Paul'ün sahip olduğu tek şey sürpriz unsuruydu. Bu sürprizin tam olarak nasıl sonuçlanacağı hâlâ bir muammaydı. Claire'in silahı vardı. Bir adamı ikiye bölebilecek oyuk uçlu mermileri vardı.

Paul'ü atışa götürdüğü o uzun zaman önceki günü hatırladı. Silah ustasının söylediği ilk şey, tetiği çekmeye istekli olmadığınız sürece asla başka birine silah doğrultmamanız gerektiği idi.

Claire tetiği çekmeye fazlasıyla istekli idi. Sadece bunu yapmak için nasıl fırsat bulacağını bilmiyordu. Fuller'ların evine Paul'den önce gitme şansı vardı. Annesinin arabasını evin yanındaki ağaçların arasına park edebilir ve arka kapıya kadar yürüyerek gidebilirdi. Bekleyebileceği birkaç yer vardı: yatak odalarından birinde, koridorda, garajda.

Tabii zaten orada değilse. Tabii ona yine yalan söylemiyorsa ve bunca zamandır oradaysa.

Kocasının başka bir evi olduğunu sanıyordu ama belki de Paul'ün ihtiyacı olan tek ev Fuller'ların eviydi. Kocasını her şeyin aynı kalmasından hoşlanıyordu. Rutinin kölesiydi. Kahvaltı için aynı kaseyi, aynı kahve fincanını kullanırdı. Claire izin verse her gün aynı tarz siyah takım elbiseyi giyerdi. Bir düzene ihtiyacı vardı. Aşinalığa ihtiyacı vardı.

Gösterge panelinden bir çınlama sesi geliyordu. Claire'in bu sesin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Annesinin arabasını yavaşlattı. Motorun durmasına izin veremezdi. Çılgınca gösterge panelindeki uyarı ışıklarını aradı ama tek sarı ışık yakıt göstergesinin üzerindeki benzin bidonuydu.

"Hayır, hayır, hayır." Tesla'nın hiç benzine ihtiyacı olmamıştı. Paul her cumartesi Claire'in BMW'sinin deposunu doldururdu. En son ne zaman diyet kola dışında bir şey almak için benzin istasyonuna gittiğini hatırlamıyordu.

Claire otoyoldaki işaretleri kontrol etti. Atina'ya kırk beş dakika uzaklıktaydı. Hess tabelasını görene kadar birkaç çıkış geçti.

Benzin istasyonuna girdiğinde benzini bitmek üzereydi. Yağmur dinmişti ama gökyüzü hâlâ gök gürültülü bulutlarla kaplıydı ve hava çok soğuktu. Claire, Helen'in son parasını da dükkâna götürdü. Annesinin Ford Focus'unun kaç litre benzin aldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tezgâhın arkasındaki adama kırk dolar uzattı ve en iyisini umdu.

Claire arabaya döndüğünde genç bir çift külüstür bir sedanın yanında duruyordu. Ford'un benzinini doldururken onları görmezden gelmeye çalıştı. Para yüzünden kavga ediyorlardı. Claire ve Paul para konusunda hiç kavga etmemişlerdi çünkü Paul her zaman paraya sahipti. İlk tartışmaları çoğunlukla Paul'ün Claire için çok fazla şey yapmasından kaynaklanıyordu. Paul'ün karşılamadığı tek bir ihtiyacı bile yoktu. Yıllar boyunca arkadaşları hep aynı şeyi söylemişti: Paul her şeyle ilgilenirdi.

Pompa kolu tıkladı.

"Kahretsin." Claire'in elinin her tarafına gaz dökülmüştü. Koku çok rahatsız ediciydi. Bagajı açtı, çünkü Paul tüm arabalarına koyduğu acil durum malzemelerinin aynısını Helen'in bagajına da koymuştu. Sırt çantasını boşalttı ve bir paket el mendili aldı. Makas vardı ama Claire folyo ambalajı açmak için dişlerini kullandı. Elindeki gazı temizlerken bagaja dökülenlere baktı.

Evliliklerinin başlarında Paul sürekli tekrarlayan bir kâbus görmüştü. Claire'in hatırlayabildiği kadarıyla kocasını gerçekten korkarken gördüğü tek zaman buydu.

Hayır, bu yanlıştı. Paul korkmamıştı. Dehşete kapılmıştı.

Bu kabus çok sık görülmezdi, belki yılda iki ya da üç kez olurdu ama Paul çılglık atarak uyanırdı, kolları ve bacakları havayı pençelerdi, ağzından nefes nefese kalırdı çünkü rüyasında aynı şekilde diri diri yandığını görürdü.

Annesi ve babasının hayatını kaybettiği trafik kazasında annesinin diri diri yandığı şekilde.

Claire sandığın içindekilerin envanterini çıkardı.

Acil durum işaret fişekleri. Ciltsiz bir kitap. Su geçirmez kibrit kitabı. Dört galonluk bir benzin bidonu. Yardım beklerken okumak için ciltsiz bir kitap.

Paul gerçekten her şeyle ilgilendi.

Şimdi onunla ilgilenme sırası Claire'deydi.

YİRMİ İKİ

Claire şehir merkezinden geçerken yağmur Atina'ya henüz dokunmamıştı. Sokaklarda sert rüzgârlar esiyordu. Öğrenciler ders aralarında öğle yemeği yerken atkı ve paltolarına sarınmışlardı. Çoğu yaklaşan fırtınayı atlatmak için koşuyordu. Hepsi ufuktaki karanlığı görebiliyordu: Atlanta'dan gelen ağır kara bulutlar.

Claire ne kadar zamanı olduğunu öğrenmek için Helen'i aramıştı. Annesi Winder yakınlarında, yaklaşık otuz dakika uzaklıkta bir yerdeydi. 75'inci yolda bir kaza olmuş ve bu da fazladan on dakika kazandırmıştı. Neyse ki Helen bunu Claire'e hemen anlatmıştı, böylece Paul aradığında Lydia'nın iPhone'unun neden hareket etmeyi bıraktığını ona doğru bir şekilde söyleyebilecekti.

Watkinsville'e gitmek için Lydia'yla bir gün önce kullandıkları yolu izledi. Claire neredeyse Paul'ün yolunun sapağını kaçıırıyordu. Arabayı yavaş sürüyordu çünkü endişelenmesi gereken sadece Jacob Mayhew ve Harvey Falke değildi. Carl Huckabee hâlâ ilçe şerifiydi. Yardımcıları vardı ama kanunun hangi tarafında oldukları belli değildi.

Fuller'ların evinde olup bitenleri de yakından biliyordu.

Claire arabayı açıkta bırakmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ford'u yoldan ayırdı ve sık ağaçların arasına doğru sürdü. Tekerlekler patladı ve engebeli araziye protesto etti. Yan aynalar içe doğru çarptı. Çam kabukları boyayı sıyrırken metal gıcırdadı. Ormanın içine doğru gidebildiği kadar gitti, sonra tırmandı.

Çünkü kendini arabanın içine hapsetmişti. Tabancayı almak için tekrar içeri uzandı.

Silah nedense daha ağır geliyordu. Daha lml.

Açık mühimmat kutusunu arabanın tavanına bıraktı. Her seferinde bir mermi aldı ve dikkatlice silindirlerin içine yerleştirdi.

"Julia için," dedi ilkinde. "Babam için. Annem için. Lydia için."

Claire avucunun içindeki son mermiyi inceledi. Bu, yumuşak dokuya çarptığında alev alacak tehditkâr siyah bir ucu olan parlak pirinçten yapılmış en ağır mermiydi.

"Paul için," diye fısıldadı, sesi boğuk ve çaresiz çıkıyordu.

Son kurşun, uzun zaman önce, daha çocukken babası onu ilk kez ahıra götürdüğünde ölen kocası için olacaktı. Claire'e mutlu bir çocukluk geçirdiğini söylediği zaman. Sulh yargıcının önünde durup, hayatının geri kalanında onu seveceğine ve ona değer vereceğine yemin ettiği günlere. Ara sokakta ölmüş gibi yaparken ikna edici bir şekilde onun elini tuttuğu zaman.

Bu sefer rol yapmak yok.

Claire silindiri yerine oturttu. Namluyu düz bir şekilde önünde tutarak ve parmağını tetiğin etrafında kıvrarak silahı test etti. Başparmağıyla horozu geri çekme alıştırması yaptı.

Plan buydu: Fuller'ların evinin etrafına benzin dkecekti - sadece yatak odaları, n sundurma ve banyonun altına, çünkü Paul'n Lydia'yı garajda tuttuğunu ve kız kardeşinden mümkün olduğunca uzak durmak istediğini düşünüyordu. Sonra da benzini yakacaktı. Sonra Paul dumanın kokusunu alacak ya da alevleri duyacaktı. Dehşete kapılacaktı, çünkü onu gerçekten korkutan tek şey ateşti. Evden kaçtığı anda Claire elinde silahla onu bekliyor olacaktı.

ve her biri için bir tane olmak üzere onu beş kez vuracaktı.

Sonra eve koşup Lydia'yı kurtaracaktı.

Plan riskliydi ve büyük olasılıkla çılgıncaydı. Claire bunların her ikisinin de farkındaydı. Kelimenin tam anlamıyla ateşle oynadığının da farkındaydı ama Paul'ü harekete geçmesine yetecek kadar uzun süre habersizce evden çıkarabilecek başka bir şey düşünemiyordu.

Ve bunun bir an önce olması gerektiğini biliyordu çünkü düşünmek için kendine çok zaman verirse tetiği çekebileceğinden emin değildi.

Claire onun kocası değildi. İnsanlığı yok edilmiş olsa bile, başka bir insanın canını bu kadar rahat alamazdı.

Silahlı kot pantolonunun ön tarafına soktu. Namlu uzun değildi ama silindir kalça kemiğine batıyordu. Ortaya, fermuarın hemen yanına taşıdı ama bu daha da kötüydü. Sonunda silahı sırtının alt kısmına doğru kaydırды. Annesinin aldığı büyükanne külotu silindirin etrafına dolandı. Namlu kışının çatlağından aşağı iniyordu, bu biraz rahatsız ediciydi ama ceplerinin hiçbirisi yeterince derin değildi ve Paul silahı görürse mahvolacağını biliyordu.

Bagajı açtı. Sırt çantasının fermuarını açtı ve Mylar acil durum battaniyesini aradı. Battaniyenin içinde geldiği paket küçüktü ama açtığında büyük bir pelerin büyüklüğünde olduğunu gördü. Su geçirmez kibritler işaret fişeklerinin üzerindeydi, onlar da kalın bir kâğıt kapağın üzerindeydi.

Percy Bysshe Shelley'nin Bütün Şiirleri.

Helen'in de söyleyebileceği gibi, dünyanın kabul görmeyen tek yasa koyucuları şairler değildi.

Claire zulasını folyo battaniyeye sardı. Dört kutu suyu açtı. Yağmurda koştuğu için gömleği hâlâ nemliydi. Yine de kendini suyla ıslattı. Soğuk onu hemen çarptı ama yine de

Başını, sırtını ve gömleğinin kollarının düğmeli paçalarına kadar her yerini suyla kapladı. Suyun geri kalanını kot pantolonunun paçalarına döktü.

Battaniyeyi ve dört galonluk benzin bidonunu aldı.

Ormanda ilerlerken büyük plastik kutunun içindeki gaz etrafa saçılıyordu. Sürekli yağan bir yağmur sisi ağaç gölgeliklerinin altında hapsolmuş gibiydi. Uzaklardan gelen bir gök gürültüsü duydu, bu da verdiği göreve uygun görünüyordu. Claire gözlerini kısarak ileriye baktı. Gökyüzü her geçen dakika daha da kararıyordu ama bir sıra ağacın arkasına park etmiş toz mavisi bir Chevy'yi seçebiliyordu.

Claire gaz kutusunu ve battaniyeyi yere bıraktı. Tabancayı çekti. Horozu indirdi. Paul ya da yandaşlarından biri içeride olabilir diye arabaya dikkatle yaklaştı.

Boş.

Silahın horozunu indirdi. Pantolonunun arkasına soktu. Alışkanlık. Silah artık o kadar da garip gelmiyordu.

Elini arabanın kaputuna bastırdı. Motor soğuktu. Paul muhtemelen Claire gittiğinden beri Fuller'ların evinde kalıyordu.

Neden başka bir yere gitsin ki? Onu koruyacak bir şerif vardı.

Battaniyeyi ve benzin bidonunu aldı ve eve doğru yürümeye devam etti. Çalılıklar sıktı. Claire bir an paniğe kapıldı, acaba yoldan mı saptı diye düşündü ama sonra evin yeşil çatısını gördü. Çömelerek yürüdü. Pencereler hâlâ yıpranmış kontrplakla kaplıydı. Claire yine de alçakta kaldı, çünkü çalışma odasının pencerelerinde araba yolunu gösteren bir yarık olduğunu biliyordu, dolayısıyla başka pencereler de olabilirdi.

Aşırı büyümüş arka bahçenin yavaş ve özensiz yağmuru emecek zamanı olmamıştı. Claire ayaklarının altında kuru otların çıtırdadığını duydu. Güçlü bir rüzgâr Amityville ahırının bulunduğu açık alandan geçerken salıncak inledi. Claire o bölgeden uzak durdu. Ayaklarını kullanarak

battaniye ve içindekiler için bir hazırlama alanı oluşturmak üzere uzun otlardan bir yama.

Evin arka tarafını inceledi. Lydia'yla birlikte mutfak kapısından söktükleri kontrplak tahta evin yan tarafına yaslanmıştı. Onu düşürdükleri yerde bırakmışlardı. Paul'ün tahtayı kapının yanına düzgünce yasladığını düşündü. Muhtemelen evin içini de düzeltmişti. Ya da belki de gümüş takımları bir tür alarm olarak yere serpiştirmişti, böylece biri eve girmeye çalışırsa haberdar olacaktı.

Claire kendisinin eve girmesinden çok Paul'ün evden çıkması konusunda endişeliydi.

Benzin bidonuna doğru eğildi ve esnek musluğun kapağını çıkardı. Mutfağın yanındaki küçük arka verandanın solundan başlayarak evin dış cephesini kaplayan ahşap kaplama çitalarından aşağıya benzin damlattı. Claire, gazın tahtaların arasındaki dikişlere girmesi için dikkatle çalıştı. Bir pencerenin önünden her geçişinde tenekeyi yukarı kaldırıyor, kontrplağı fazla gürültü yapmadan ıslatabildiği kadar ıslatıyordu.

Claire verandanın merdivenlerinden çıkarken kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki bu sesin kendisini ele vermesinden korktu. Gözlerini garajdan ayırmadı. Paul'ün Lydia'yla birlikte orada olduğunu düşünmemeye çalıştı. Açılır metal kapı hâlâ dışarıdan asma kilitliydi. Çengel sağlamdı. Cinayet odası. Lydia onun cinayet odasında kilitliydi.

Claire arkasını döndü. Sessizce evin etrafında yarım bir tur attı ve tahtayla kapatılmış pencerelerin altında yaptığı işi iki kez kontrol etti. İşini bitirdiğinde evin sol tarafına bir hilal şeklinde benzin dökmüş, ön verandayı, yatak odalarını ve banyoyu kaplamıştı. Sadece mutfak ve garaja dokunulmamıştı.

Birinci adım: tamamlayın.

Claire folyo battaniyeye geri döndü. Diz çöktü. Terliyordu ama elleri o kadar soğuktu ki parmaklarını zar zor hissediyordu. Shelley koleksiyonunu parçalara ayırırken kütüphaneci annesinden sessizce özür diledi. Sayfaları uzun bir fitil haline getirip yuvarladı. Gaz kutusunun ağzını açtı. Fitili içeri itti ve yaklaşık on santim açıkta kağıt bıraktı.

İkinci adım: Hazır.

Sırt çantasından iki uzun işaret fişegi çıktı. Claire evin önüne doğru yürürken ikisini de elinde tutuyordu. Dikiş odasının altında durdu. Arkasında boş bir sokak vardı. Benzin istasyonunda işaret fişegini yakmak için gerekli talimatları okumuştı. Kibrit çakmakla aynı şekilde çalışıyordu. Plastik kapağı çıkarıyor ve zımpara kâğıdı tarafını işaret fişeginin üstüne vuruyordunuz.

Claire plastik kapağı çıkardı. Eve doğru baktı. İşte o an gelmişti. Artık durabilirdi. Arabasına geri dönebilirdi. Washington DC'deki FBI'ı arayabilirdi. İç Güvenlik. Gizli Servisi. Georgia Soruşturma Bürosu.

Eve ulaşmaları kaç saat sürer?

Bu Paul'e kız kardeşiyle kaç saat baş başa kalma fırsatı verirdi?

Claire işaret fişeginin tepesine çarptı. Geriye sıçradı, çünkü bu kadar ani ve alevli bir ateş bulutu beklemiyordu. Kıvılcımlar ayaklarının dibine damladı. İşaret fişegi, sonuna kadar açılmış bir musluk gibi fışkıran bir ses çıkardı. Yaptığı şeyden dolayı bir panik titremesi hissetti. Daha fazla zamanı olacağını düşünmüştü ama ateş saniyeleri hızla tüketiyordu. Benzin tutuşmuştu. Kırmızımsı turuncu alevler evin yan tarafını yaladı. İşaret fişegini bıraktı. Kalbi boğazına kaçmıştı. Çabuk hareket etmeliydi. Bu şimdi oluyordu. Geri dönüşü yoktu.

Claire evin yan tarafına doğru koştu. Diğer işaret fişegine vurdu ve onu ustanın altına bıraktı.

Yatak odası. Bir vınlama sesi duyuldu, sıcak bir rüzgâr esti ve alevler gaz yolu boyunca pencereyi kaplayan kontrplak tahtalara kadar yükseldi.

Sıcak çok şiddetliydi ama Claire titriyordu. Hazırlandığı yere geri koştu ve Mylar pelerini omuzlarına sardı. Buruşuk malzeme vücudunun üst kısmını zar zor örtüyordu. Gökyüzüne baktı. Bulutlar hızla hareket ediyordu. Yağmur ince bir sisten büyük damlalara dönüşmüştü. Claire yağmuru hesaba katmamıştı. Ateşin söndüğünden emin olmak için evin yan tarafına baktı. Beyaz duman havaya yükseliyordu. Kontrplağın arkasından turuncu alevler yaladı.

Üçüncü adım: devam ediyor.

Claire benzin bidonunu aldı ve arka verandaya doğru yürüdü. On adım ötede, basamakların hizasında durdu. Bidonu yere bıraktı. Tabancayı çıkardı. Silahı yanında, namlusu yere bakacak şekilde tuttu.

Bekledi.

Rüzgâr yön değiştirdi. Duman yüzüne doğru uçtu. Renk beyazdan siyaha dönmüştü. Claire bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Renk farkının önemli bir olay örgüsü olduğu bir televizyon programını hatırladı ama sonra dumanın renginin yanan şeye göre değiştiğini söyleyen bir makaleyi de hatırladı.

Yanan bir şey var mıydı? Claire başka alev göremiyordu. Paul'ün çığlık atarak evden kaçmasını beklerken sadece sürekli bir siyah duman bulutu vardı.

Bir dakika geçti. Bir dakika daha. Elindeki tabancayı kavradı. Bir öksürüğü yuttu. Rüzgâr tekrar yola doğru döndü. Bir dakika daha. Bir dakika daha. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarken kulaklarındaki kan sesini dinledi.

Hiçbir şey.

"Kahretsin," diye fısıldadı. Yangın neredeydi? Yanan bir evi söndürmek şöyle dursun, otları ıslatacak kadar bile yağmur yoktu. Acil durum yol işaret fişegi bile sönmüştü.

Claire evin yan tarafını kontrol etmek için birkaç adım ilerlerken gözünü arka kapıdan ayırmadı. Kontrplağın altından bir kömür ocağı gibi dumanlar yükseliyordu. Yangın duvarların içinde miydi? Ahşap kaplama eski ve kuruydu. Ahşap çiviler altmış yıldan fazla bir süredir duvarların içindeydi. Claire binlerce konut duvarı şeması görmüştü: dış cephe kaplaması, sağlamlık için ince ahşap kaplama, ahşap dikmelerin arasına sıkıştırılmış kalın yalıtım tabakası, alçıpan. Evin içi ile dışı arasında en az on beş santimlik bir malzeme vardı, çoğu ahşaptı ve çoğu da benzinle ıslanmıştı. Yangın neden şimdiye kadar evi sarmamıştı?

Yalıtım.

Paul bütün pencereleri değiştirmişti. Duvarlardaki eski alçı levhaları söküp yangın geciktirici bir yalıtım köpüğüyle kaplayacaktı çünkü Claire ne düşünürse düşünsün, Paul her zaman ondan altı adım öndeydi.

"Allah kahretsin," diye mırıldandı. Şimdi ne olacak?

Benzin bidonu. Onu eline aldı. İçinde hâlâ bir miktar benzin vardı. Kağıt fitil çoğunu liflerin içine çekmişti. Bu onun tek yedek planıydı: Fitili yakmak ve tenekeyi çatıya atmak.

Sonra ne olacak? Onun da yanmamasını mı izleyecektik? Ateşi hilal şeklinde yönlendirmenin amacı Paul'ü arka kapıdan dışarı koşturmaktı. Çatıda bir şey duyarsa, kolayca ön kapıdan ya da garaj kapısından bile çıkabilirdi. Ya da düşen bir ağaç dalı olduğu için sesi duymazdan gelebilir ya da Lydia'yla her ne yapıyorsa onunla meşgul olduğu için belki de hiç duymayabilirdi.

Claire benzin bidonunu yere bıraktı. Kapaklı telefonu açtı. Bilgileri çevirdi ve Buckminster Fuller'ın ev numarasını buldu. Aramayı bağlamak için tuşa bastı.

Evin içinde mutfak telefonu çalmaya başladı. Ses hâlâ kulağında bir buz kıracağı gibi hissediyordu. Zil seslerini dinlerken silahın namlusunun bacağına dokunmasına izin verdi. Bir.

İki. Üç. Dün bu saatlerde Claire arka verandada uysal bir çocuk gibi oturmuş, Paul'ün her yirmi dakikada bir arayıp kız kardeşinin hâlâ hayatta olup olmadığını söylemesini bekliyordu.

Paul telefonu beşinci çalışında açtı. "Alo?"

"Benim." Sesini sessiz tuttu. Kırık mutfak kapısından onu görebiliyordu. Sırtı ona dönüktü. Odada duman yoktu, yangına dair hiçbir iz yoktu. Kırmızı sweatshirt'ünü çıkarmıştı. Kürek kemiklerinin tişörtünün ince kumaşına doğru gerildiğini görebiliyordu.

"Neden bu telefonda arıyorsun?" dedi. "Lydia nerede?"

"Kız kardeşini sorup durmandan gerçekten bıktım."

Rüzgâr yön değiştirmişti. Duman gözlerini yakıyordu. "Düzenlenmemiş videoları gördüm."

Paul cevap vermedi. Tavana baktı. Duman kokusunu alabiliyor muydu?

"Biliyorum, Paul."

"Ne bildiğini sanıyorsun?" Koridora bakmak için telefon kablosunu uzatmaya çalıştı.

Bir ışık parıltısı Claire'in gözüne çarptı. Tek bir alev, banyonun üstünden aşağıya doğru parmaklarıyla ilerliyordu. Tekrar Paul'e baktı. Telefon onu mutfağın içinde bağlı tutuyordu. "Maskeli adamın sen olduğunu biliyorum."

Yine hiçbir şey söylemedi.

Claire alev parmağının bir ele dönüşmesini izledi. Tavan karardı. Dış cephedeki ahşap damarlar isle kaplandı. "USB bellekte Johnny Jackson'ın fotoğraflarının olduğunu biliyorum. İşi devam ettirebilmek için müşteri listeni istediğini biliyorum."

"Neredesin?"

Claire, ateşin banyo penceresini kaplayan kontrplak levhada iz bırakmasını izlerken kalbi heyecanla çarptı.

"Claire?"

Paul telefonda konuşmuyordu. Verandada durmuş eve bakıyordu. Çatıdan dumanlar yükseliyordu. Korkmuş görünmüyordu. Şaşkın görünüyordu. "Ne yaptın sen?"

Claire telefonu düşürdü. Tabancayı hâlâ yanında tutuyordu. Paul onun eline baktı. Kadının bir silahı olduğunu biliyordu. Şimdi silahı kaldırmanın, namluyu ona doğrultmanın ve horozu indirmenin tam zamanıydı. Çabuk hareket etmeliydi. Duruşunu genişletmeliydi. Adamın ayağı yere değmeden tetiği çekmeye hazır olmalıydı.

Paul üç basamaktan aşağıya doğru yürüdü. Onun evde merdivenlerden inişini, sabahları ona gülümseyip ne kadar güzel olduğunu söyleyişini, yanağından öpüşünü, ecza dolabına bulması için notlar bırakışını ve gün içinde ona komik mesajlar gönderişini hatırladı.

"Evi sen mi yaktın?" diye sordu. Sesi kuşkulu ve gizliden gizliye memnundu; Claire onu karakoldan arayıp kefalet parasına ihtiyacı olduğunu söylediğinde de sesi aynı şekilde çıkmıştı.

"Claire?"

Hareket edemiyordu. Bu onun kocasıydı. Bu Paul'dü.

"Nereden buldun bunu?" Silahına bakıyordu. Tekrar, o görünüyordu daha fazla Şaşırdım daha ilgili.

"Claire?"

Planı. Planı unutamazdı. Ateş tutuşuyordu. Tabanca elindeydi. Horozu kaldırması gerekiyordu. Paul'un yüzüne doğrultmalıydı. Tetiği çekmeliydi. Çek tetiği. Çek tetiği.

"Lydia iyi." Ona çok yakın duruyordu. Adamın küflü ter kokusunu alabiliyordu. Sakalları dolgundu. Kalın gözlüklerini çıkarmıştı. Beyaz tişörtünün altından vücudunun hatlarını görebiliyordu.

Onun vücudunu öpmüştü. Parmaklarını onun göğsündeki saçların arasına sokmuştu.

Tekrar eve baktı. "Görünüşe göre hızla yayılıyor."

"Ateşten korkuyorsun."

"Bana zarar verecek kadar yakın olduğunda öyleyim." Dışarıda olduğunu, yağmur yağdığını, güvende olmak için kaçabileceği dönümlerce tarlası olduğunu söylemedi. "Dinle, yangın bu şekilde uzun süre devam etmez. Git ve USB belleği bana ver, ben gideyim, sen de içeri girip Lydia'yı çöz." Ona her şeyin halledildiğini söyleyen o tatlı, garip gülümsemesini takındı. "Ona zarar vermediğimi göreceksin Claire. Sana verdiğim sözö tuttum. Sana verdiğim sözleri her zaman tutarım."

Claire onun elinin yanağına dokunmak için kalkışını izledi. Teni soğuk geldi. Tişörtü çok inceydi. Bir cekete ihtiyacı vardı.

"Düşündüm ki-" dedi.

Paul onun gözlerinin içine baktı. "Ne düşündün?" "Seni seçtiğimi düşündüm."

"Tabii ki yaptın." Elleri yavaşça kızın yüzünü okşadı. "Biz birbirimizi seçtik."

Claire onu öptü. Gerçekten öptü. Paul inledi. Dilleri birbirine değdiğinde nefesi kesildi. Elleri onun yüzünde titredi. Kalbinin atışını hissedebiliyordu. Her zaman olduğu gibiydi, bu yüzden bunun her zaman bir yalan olduğunu biliyordu.

Claire horozu kaldırdı. Tetiğe bastı. Patlama havayı sarstı.

Kan boynuna sıçradı.

Paul yere düştü. Çığlık atıyordu. Ses vahşi ve korkutucuydu. Dizini ya da dizinden geriye kalanı tutuyordu. Delikli mermi diz kapağını parçalamış ve ayak bileğini parçalamıştı. Beyaz kemik, tendon ve kıkırdak şeritleri yıpranmış ip parçaları gibi aşağı sarkıyordu.

Paul'e "Bu benim içindi" dedi.

Claire silahı kot pantolonunun arkasına soktu. Folyo battaniyeyi kaptı. Eve doğru yürümeye başladı.

Sonra durdu.

Yangın evin sol tarafını ele geçirmişti. Alevler mutfak duvarını pençeliyordu. Kıvılcımlar tavana sıçradı. Camlar yoğun ısıdan paramparça olmuştu. Telefon erimişti. Muşamba simsiyahtı. Duman havada beyaz pamuk gibi asılı duruyordu. Koridora doğru ilerlerken turuncu ve kırmızı alevler çalışma odasını doldurmuştu.

Garaja doğru.

Artık çok geçti. İçeri giremezdi. Lydia'ya yardım etmeye çalışmak delilik olurdu. Lydia ölürdü. İkisi de ölürdü.

Claire derin bir nefes aldı ve koşarak eve girdi.

YİRMİ ÜÇ

"Garajdayım!" Parlak kırmızı alevler koridorun ağzını yalayıp geçerken Lydia bağlarını işe yaramaz bir şekilde çekiştirdi. "Yardım edin bana!"

Silah sesi duymuştu. Bir adamın çığlık attığını duymuştu.

Paul, diye düşündü. *Lütfen, Tanrım, Paul olsun.*

"Ben buradayım!" Lydia haykırdı. Sandalyeye doğru gerindi. Telefon çalana ve silah sesi duyulana kadar umudunu yitirmişti.

"Yardım edin!" diye bağırdı.

Yangını biliyorlar mıydı? Polis eve girmesi gerekirken Paul'ü kelepçeliyor muydu? Evin kapısını açık bırakmıştı. Yangının değişen doğasını ön sıradan izliyordu. Hafif bir titreşim, duvarları kemiren beyaz alevlere dönüşmüştü. Halı soyulmuştu. Tavandaki sıva parçaları erimişti. Duman ve sıcaklık dar koridoru sarmıştı. Ellerini sıcak hissetti. Dizleri sıcaktı. Yüzü sıcaktı.

"Lütfen!" Lydia çığlık attı. Yangın çok hızlı ilerliyordu. Onun burada olduğunu bilmiyorlar mıydı? Çatıdan yükselen alevleri görmediler mi?

"Buradayım!" diye bağırdı. "Garajdayım!"

Lydia bağları işe yaramaz bir şekilde çekti. Bu şekilde ölemezdi. Yaşadığı onca şeyden sonra olmazdı. Rick'i bir kez daha görmesi gerekiyordu. Dee'yi kollarına alması gerekiyordu. Claire'e onu gerçekten affettiğini söylemesi gerekiyordu. Annesine onu sevdiğini, Paul'ün Sam'i öldürdüğünü, babasının canına kıymadığını, hepsini çok sevdiğini ve-

"Lütfen!" O kadar yüksek sesle bağırdı ki, kelimeyi boğarcasına söyledi. "Yardım edin bana!"

Koridorun sonunda bir figür vardı. "Buradayım!" diye bağırdı. "Buradayım!"

Figür yaklaştı. Yaklaştı.

"Yardım edin!" Lydia ağladı. "Yardım edin!"

Claire.

Figür Claire'di.

"Hayır, hayır, hayır!" Lydia panikledi. Neden Claire'di? Polis neredeydi? Kız kardeşi ne yapmıştı?

"Lydia!" Claire çömelerek koşuyor, dumanın altında kalmaya çalışıyordu. Başının üzerinde folyo bir battaniye vardı. Arkasında alevler yükseliyordu; tuğla kırmızısı ve turuncu alevler duvarları yalayıp geçiyor, tavandan parçalar koparıyordu.

Neden Claire'di? İtfaiyeciler neredeydi? Polis neredeydi?

Lydia telaşla kapıyı izliyor, daha fazla insanın içeri girmesini bekliyordu. Ağır yanmaz ceketler giyen adamlar. Kasklı ve oksijenli adamlar. Baltalı adamlar.

Başka kimse yoktu. Sadece Claire vardı. Çılgın, aceleci, aptal Claire.

"Ne yaptın sen?" Lydia çığlık attı. "Claire!"

"Her şey yolunda," diye bağırdı Claire. "Seni kurtaracağım."

"Yüce Tanrım!" Lydia yangının duvarların boyasını kıvırdığını görebiliyordu. Duman garajı dolduruyordu. "Herkes nerede?"

Claire masadaki bıçağı aldı. Plastik bağları kesti.

"Git!" Lydia onu itti. "Duvara zincirliyim!

Gitmek zorundasın!"

Claire sandalyenin arkasına uzandı. Bir şeyi çevirdi. Zincir bir kayış gibi düştü.

Bir an için Lydia hareket edemeyecek kadar sersemlemişti. Artık özgürdü. Neredeyse yirmi dört saat sonra nihayet özgürdü.

Bir yangında diri diri yanmak serbest.

"Haydi!" Claire açık kapıya doğru yöneldi ama yangın tek çıkış yollarını çoktan tüketmişti. Alevler duvardaki plastik ıtalaları eritmişti. Tüylü halı bir dil gibi kıvrılmıştı.

"Hayır! Lydia ılık attı. "Lanet olsun, hayır!" Bu şekilde ölemezdi. Paul'ün işkencesini yaşadıktan sonra olmazdı. Kaçıp gideceğini düşündükten sonra olmazdı.

"Yardım edin!" Claire açılır kapıya doğru koştu. Metal, Lydia'nın kulak zarlarını çınlatan bir ses çıkardı. Claire tekrar kapıya doğru koşmaya çalıştı ama Lydia onu kolundan yakaladı.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı. "Öleceğiz!"

Claire kolunu geri çekti. Ahşap raflara doğru koştu. Video kasetleri yere süpürdü. Rafları desteklerinden söktü.

"Claire!" Lydia bağırdı. Kız kardeşi sonunda ıldırılmıştı. "Claire! Dur!"

Claire yerdeki levveyi kaptı. Duvara doğru bir sopa gibi salladı. Çekiç alçı levhaya saplandı. Çekip çıkardı ve tekrar salladı.

Alçıpan.

Lydia, Claire'in duvara bir yumruk daha atmasını şaşkınlıkla izledi. Garajdaki diğer her şey gibi beton blok duvar da göstermelikti. Garajın asıl duvarları alçıpan ve ahşap çivilerden yapılmıştı ve bu çivilerin ötesinde dış cephe kaplaması, onun ötesinde de özgürlük olacaktı.

Lydia levveyi Claire'in elinden kaptı. On kiloluk metal çubuğu başının üzerine kaldırırken vücudundaki her kas ılık attı. Tüm ağırlığıyla savurarak bir çekiç gibi indirdi. Sac levha yok olana ve sert köpük parçaları kar gibi yuvarlanana kadar tekrar tekrar salladı. Lydia bir kez daha salladı. Köpük eriyordu. Metal ubuk tereyağı gibi kesiyordu.

Claire bağırdı, "Ellerini kullan!"

İkisi de yanan köpükten birer avuç aldılar. Lydia'nın parmakları yandı. Köpük sıvı haline dönüyor, havaya keskin kimyasallar salıyordu. O başladı

Öksürüyorlardı. İkisi de öksürüyordu. Garajın içinde yoğun bir duman vardı. Lydia ne yaptıklarını zar zor görebiliyordu. Yangın gittikçe yaklaşıyordu. Isı sırtını kabartıyordu. Kaynayan izolasyonu çılgınca çekiştiriyordu. Bu işe yaramayacaktı. Çok uzun sürüyordu.

"Çekil!" Lydia olabildiğince geri çekildi ve duvara doğru koştu. Omzunun ahşap kaplamaya çarptığını hissetti. Geri çekildi ve tekrar koşmaya başladı, duvarın dış kısmına ulaşabilmek için vücudunu çivilerin arasına doğru eğdi.

Lydia bir kez daha koşmak için geri çekildi. Claire çığlık attı, "İşe yaramıyor!"

Ama öyleydi.

Lydia ağırlığına karşı tahtaların çatladığını hissetti. Tekrar geri çekildi. Gün ışığı parçalanmış tahtaların arasından görünüyordu.

Lydia duvara doğru koştu. Duvar eğildi. Omzunda bir şey patladı. Kolu işe yaramaz bir şekilde yanında asılı kaldı. Ayağını kullandı, tahta çitalar çivilerinden çıkana kadar kalan gücünün her zerresiyle tekme attı. Duman temiz havaya doğru yükseldi. Lydia Claire'e bakmak için arkasını döndü.

"Yardım edin!" Claire'in elleri video kasetlerle doluydu. Ateş o kadar yakındı ki, ıslıl ıslıl görünüyordu. "Onları dışarı çıkarmalıyız!"

Lydia kız kardeşini yakasından tutup dar açıklığa doğru itti. Claire bantlarla birlikte boşluğa sığamadı. Lydia bantları onun elinden aldı. Claire'i tekrar itti. Claire'in ayakları kaydı. Ayakkabıları betonun içinde eriyordu. Lydia son bir kez daha itti. Claire dışarı uçtu. Lydia da hemen arkasından. İkisi de araba yoluna sertçe indi.

Aniden gelen temiz hava Lydia'nın sistemini şok etti. Köprücük kemiği betona çarparak kırılmıştı. Boğazına bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Sırt üstü yuvarlandı. Nefes nefese kaldı.

Etrafına video kasetler yağıyordu. Lydia onları uzaklaştırdı. Çok canı yanıyordu. Her şey çok kötü acıyordu.

"Acele et!" Claire dizlerinin üzerine çökmüştü. Ellerini garaja doğru uzatmış, video kasetleri kurtarmaya çalışıyordu. Gömleğinin kollarından biri alev aldı. Alevi silkeledi ve içeri uzanmaya devam etti. Lydia kendini yukarı itmeye çalıştı ama sol kolu çalışmıyordu. Sağ eliyle kendini kaldırırken acı neredeyse dayanılmazdı. Claire'i gömleğinden yakaladı ve onu çekmeye çalıştı.

"Hayır!" Claire daha fazla kasete uzanmaya devam etti. "Onları almak zorundayız." Kasetleri toplamak için iki elini birden kullandı, tıpkı kale yapmak için kum topladığı gibi. "Liddie, lütfen!"

Lydia, Claire'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. Önünü ancak birkaç santimden fazla görebiliyordu. Duman açıklıktan dışarı çıkıyordu. Sıcaklık boğucuydu. Başının üzerine bir şey düştüğünü hissetti. Lydia bunun ateşten sıçrayan bir kıvılcım olduğunu düşündü ama yağmurdu.

"Sadece birkaç tane daha var!" Claire kasetleri çıkarmaya devam etti. "Onları evden uzaklaştırın!"

Lydia sağlam elini kullanarak videoları araba yoluna fırlattı. Çok fazla video vardı. Gözleri etiketlerdeki tarihleri taradı ve tarihlerin kayıp kadınlara karşılık geldiğini ve kadınların kız kardeşlerinin, kızlarının neden kaybolduğunu bilmeyen aileleri olduğunu biliyordu.

Garajdan alevler yükselirken Claire geriye doğru düştü. Yüzü isle kaplanmıştı. Yangın sonunda garajı da sarmıştı. Lydia yakasından tutup onu evden uzaklaştırdı. Claire ayakta durmaya çalışırken tökezledi. Erimiş ayakkabıları ayağından düştü. Lydia'ya çarptı. Sarsıntı Lydia'nın omzuna doğru bir acı gönderdi ama bu acı vücudunu saran öksürüklere hiç benzemiyordu. Belinden eğildi ve sidik ve sigara külü tadında siyah bir su akıttı.

"Liddie." Claire onun sırtını ovuşturdu.

Lydia ağzını açtı ve midesinin kasılmasına neden olan bir başka iğrenç siyah akıntı çıkardı. Neyse ki daha fazlası yoktu. Ağzını sildi. Ayağa kalktı. Baş dönmesiyle savaşmak için gözlerini kapattı.

"Lydia. Bana bak."

Lydia gözlerini zorla açtı. Claire sırtı garaja dönük duruyordu. Arkasında alevler ve dumanlar yükseliyordu ama o yangına değil Lydia'ya bakıyordu. Parmaklarını ağzına bastırmıştı. şaşkın görünüyordu.

Lydia kız kardeşinin gördüklerini sadece hayal edebiliyordu: morluklar, yaralar, elektrik yanıkları.

Claire, "Sana ne yaptı?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedi Lydia, çünkü iyi olmak zorundaydı.

"O ne yaptı?" Claire titriyordu. Gözyaşları yüzündeki isin üzerinde beyaz izler bırakıyordu. "Sana zarar vermeyeceğine söz verdi. Söz verdi."

Lydia başını salladı. Bunu şimdi yapamazdı. Hiçbir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu.

"Onu öldüreceğim." Claire evin arka tarafına doğru yürürken çıplak ayakları yere vuruyordu.

Lydia işe yaramayan sol kolunu olabildiğince sabit tutarak onu takip etti. Her adımda köprücük kemiği boğazının dibine çarpıyordu. Eklemleri çakıl tozuyla dolmuştu. Yağmur cildindeki isi ıslak, siyah bir küle dönüştürmüştü.

Claire onun hemen önündeydi. Pantolonunun arkasına bir tabanca sokmuştu. Lydia silahı tanıdı ama Claire'in silahı çekişini, horozu kaldırışını ve yerde sürünen adama nişan alışını hatırlamadı.

Paul kendini evden yaklaşık yirmi metre uzağa çekmişti. Islak çimenlerin arasında ilerleyişini koyu bir kan çizgisi gösteriyordu. Sağ dizi kan içindeydi. Ayak bileği parçalanmıştı. Bacağının alt yarısı doğal olmayan bir açıyla sarkıyordu. Kemik, sinir ve kaslar hâlâ kükreyen alevlerin işığında parlıyordu.

Claire silahı Paul'ün yüzüne doğrultmuştu. "Seni lanet yalancı."

Paul tutuldu hareket ediyor, kullanarak onun dirsekve el için kendini ateşten uzaklaştırdı.

Claire silahla onu takip etti. "Ona zarar vermediğini söylemiştin."

Paul başını salladı ama sürünmeye devam etti.

"Bana söz vermiştin."

Sonunda başını kaldırdı.

"Sen söz verdim." Claire dedi, sondaj huysuz ve harap ve öfkeli.

Paul omuz silkmeyi başardı. "En azından onu becermedim." Claire tetiği çekti.

Lydia çığlık attı. Silahtan çıkan ses kulakları sağır ediyordu. Kurşun Paul'ün boynunun yan tarafını yırtmıştı. Eli yaranın üzerine kapandı. Sırt üstü düştü. Parmaklarının arasından kan sızıyordu.

"Tanrım," diye nefes aldı Lydia. Söyleyebildiği tek şey buydu. "Yüce İsa."

"Claire." Paul'ün sesi boğazında düğümlendi. "Bir ambulans çağır."

Claire silahı onun kafasına doğrulttu. Ona tamamen duygusuz bir şekilde baktı. "Seni yalancı pislik."

"Hayır!" Lydia tam tetiği çekerken Claire'in elini yakaladı. Atış çılginca oldu. Geri tepmenin Claire'in elinden kendi koluna doğru ilerlediğini hissedebiliyordu.

Claire silahı tekrar doğrultmaya çalıştı.

"Hayır." Lydia onun elini zorla geri çekti. "Bana bak."

Claire silahı bırakmadı. Gözleri donuklaşmıştı. Başka bir yerdeydi, tek çıkış yolunun kocasını öldürmek olduğu karanlık ve tehditkâr bir yerde.

"Bana bak," diye tekrarlardı Lydia. "Julia'nın nerede olduğunu biliyor." Claire gözlerini Paul'den ayırmıyordu.

"Claire." Lydia olabildiğince net konuştu. "Paul Julia'nın nerede olduğunu biliyor."

Claire başını salladı.

"Bana söyledi," dedi Lydia. "Bana garajda söyledi. Nerede olduğunu biliyor. Yakınlarda. Bana hâlâ onu ziyaret ettiğini söyledi."

Claire başını salladı. "Yalan söylüyor."

Paul dedi ki, "Yalan söylemiyorum. Nerede olduğunu biliyorum."

Claire silahı tekrar kafasına götürmeye çalıştı ama Lydia onu durdurdu. "Bırak deneyeyim, tamam mı? Bırak deneyeyim. Lütfen. Lütfen."

Claire teslim olurken kolundaki gerginliği yavaşça gevşetti.

Yine de Lydia diz çökmek için çabalayan kız kardeşine göz kulak oldu. Acı neredeyse nefesini kesiyordu. Her hareketi omzuna keskin bir bıçak gibi saplanıyordu. Alnındaki teri sildi. Paul'e baktı. "Julia nerede?"

Paul ona bakmadı. Sadece Claire'le ilgileniyordu. "Lütfen," diye yalvardı ona. "Bir ambulans çağır."

Claire başını salladı.

Lydia, "Bize Julia'nın nerede olduğunu söyle, ambulans çağıralım" dedi.

Paul gözlerini kısarak Claire'e baktı. Yağmur yüzüne vuruyordu.

Yüzüne püskürtüyor. Yüzüne doğru akıyordu.

"Ambulans çağırın," diye tekrarladı Paul.

"Lütfen."

Lütfen. Lydia garajda ona kaç kez yalvarmıştı? Kaç kez ona gülmüştü?

Paul, "Claire..." dedi.

"Nerede o?" Lydia tekrarladı. "Yakında olduğunu söylemiştin. Watkinsville'de mi? Atina'da mı?"

Dedi ki, "Claire, lütfen. Bana yardım etmelisin. Bu ciddi bir durum."

Claire silahı yanında gevşekçe tutuyordu. Eve dönmüş, gözlerini ateşe dikmişti. Dudakları gergin bir çizgi halindeydi. Gözleri hâlâ vahşiydi. Çatlayacaktı. Lydia ne yöne gideceğini kestiremiyordu.

Tekrar Paul'e baktı. "Anlat bana." Yalvaran tonunu sesinden uzak tutmaya çalıştı. "Bildiğini söylemiştin."

nerede olduğunu. Onu ziyaret ettiğinizi söylemişsiniz."

... çürümüş kemikler, uzun kirli sarı saçlar ve o aptal bilezikler ...

"Claire?" Paul çok fazla kan kaybediyordu. Cildi mumsu bir beyaza dönüşmüştü. "Claire, lütfen, sadece bana bak."

Lydia'nın bunun için zamanı yoktu. Parmaklarını adamın paramparça olmuş dizine geçirdi.

Paul'ün çığlıkları havayı deldi. Kadın vazgeçmedi. Tırnakları çığ kemiği kazıyana kadar bastırmaya devam etti.

"Bize Julia'nın nerede olduğunu söyle." dedi. Dişlerinin arasından hava tısladı. "Bize nerede olduğunu söyle!"

Paul'ün gözleri yuvalarından fırladı. Vücudu kasılmaya başladı. Lydia elini çekti.

Nefes nefese kaldı. Ağzından safra ve pembe kan damladı. Başının arkasını yere bastırdı. Göğsü hava almak için kabarıyordu. Boğulur gibi bir ses çıkardı. Ağlıyordu.

Hayır, ağlamıyordu.

Gülüyordu.

"Sende o yürek yok." Paul'ün kanlı beyaz dişleri ıslak dudaklarının arasından görünüyordu. "Değersiz şişko kaltak."

Lydia parmaklarını tekrar adamın dizine soktu. Parmak eklemlerinin kırık kemik parçalarının etrafında kıvrılırken büküldüğünü hissedebiliyordu. Paul bu kez öyle bir çığlık attı ki sesi kesildi. Ağzı açıldı. Ses tellerinden hava geçiyordu ama ses yoktu.

Kalbi titrerdi. Mesanesi salınırdı. Bağırsakları sıvı olurdu. Ruhu ölüyor olurdu.

Lydia biliyordu, çünkü Paul garajın içinde ona da aynı şekilde çığlık attırmıştı.

Tekrar kasılmaya başladı. Kolları kaskatı kesilmişti. Boynundaki yarayı sıkıca kavramıştı. Parmaklarının arasından koyu kırmızı kan damladığını gördü.

Claire, "Arabada bir ilk yardım antam var. Boynuna yara bandı yapıştırıp daha uzun süre dayanmasını sağlayabiliriz." Konuşma tonu Paul'ün garajdaki ses tonuyla neredeyse aynıydı. "Ya da onu canlı canlı yakabiliriz. Tenekede biraz gaz kaldı."

Lydia kız kardeşinin son derece ciddi olduğunu biliyordu. Claire onu iki kez vurmuştu bile. Lydia onu durdurmasaydı idam edecekti. şimdi ona işkence etmek, onu diri diri yakmak istiyordu.

Lydia ne yapıyordu? Eline baktı. Parmakları Paul'ün dizinden geriye kalanın içinde kaybolmuştu. Paul'ün titremesinin kalbinde yankılandığını hissedebiliyordu.

Ruhuna.

Elini geri çekmek için kendini zorladı. Onun acısını dindirmek şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi. Ama Paul Scott Lydia'ya ve ailesine nasıl bir cehennem yaşatmış olursa olsun, Paul'e dönüşmeyecekti ve küçük kız kardeşinin de buna izin vermeyeceğinden emindi.

"Nerede o, Paul?" Lydia, Paul'de kalan azıcık insanlığa hitap etmeye çalıştı. "Sen öleceksin. Bunu biliyorsun. Bu sadece bir zaman meselesi. Bize Julia'nın nerede olduğunu söyle. Gitmeden önce düzgün bir şey yap."

Paul'un ağzından bir damla kan aktı. Claire'e "Seni gerçekten sevdim." dedi.

Lydia, "Nerede o?" diye sordu.

Paul gözlerini Claire'den ayırmıyordu. "Yaptığım tek iyi şey sendin."

Claire silahın namlusunu bacağına dokundurdu.

Dedi ki, "Bana bak. Lütfen, sadece bir kez daha."

Başını iki yana salladı. Gözlerini evin arkasındaki tarlaya dikti.

Dedi ki, "Seni sevdiğimi biliyorsun. Sen benim normal olan tek paramsın."

Claire tekrar başını salladı. Ağlıyordu. Lydia yağmurda bile gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görebiliyordu.

"Seni asla terk etmeyecektim." Paul de ağlıyordu. "Seni seviyorum. Söz veriyorum Claire. Seni son nefesime kadar seviyorum."

Claire sonunda kocasına baktı. Ağzı açıldı ama sadece hava almak için. Gözleri, önünde ne olduğunu tam olarak anlayamamış gibi ileri geri gidip geliyordu.

Şu anda eski Paul'ü mü görüyordu, kendisini sevmesini umutsuzca isteyen o güvensiz yüksek lisans öğrencisini mi? Yoksa o filmleri çeken adamı mı görüyordu? Yirmi dört yıl boyunca ailesine musallat olan karanlık sırrı saklayan adamı mı?

Paul Claire'e doğru uzandı. "Lütfen. Ben ölüyorum. Ver şunu bana. Lütfen."

Başını salladı ama Lydia kararlılığının kırılmakta olduğunu anlayabiliyordu.

Pavlus da yapabilirdi. "Lütfen" dedi.

Claire yavaşça, isteksizce onun yanına diz çöktü. Silahın çimlere düşmesine izin verdi. Elini onun elinin üzerine koydu. Yarasını sarmaya, hayatta kalmasına yardım ediyordu. Paul öksürdü. Dudaklarının arasından kan tükürdü. Yaralı boynunu sıkıca kavradı. "Seni seviyorum. Ne olursa olsun, Seni sevdiğimi her zaman bil."

Claire hıçkırıklarını tuttu. Onun yanağını okşadı. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Ona üzgün bir gülümseme verdi ve şöyle dedi: "Seni aptal pislik. Julia'yı kuyuya senin attığını biliyorum."

Lydia, Paul'ün yüzüne bakmasaydı onun şaşkın bakışlarını kaçırabilirdi. Paul yüz ifadesini çabucak açık bir sevinç ifadesine dönüştürdü. "Tanrım, sen her zaman çok zekiydin."

"Öyleydin, değil mi?" Claire hâlâ onun üzerine eğilmişti. Lydia onu öpeceğini sandı ama Claire onun yerine Paul'ün elini yaralı boynundan çekip aldı. Paul direnmeye, kan akışını durdurmaya çalıştı ama Claire onun elini sıkıca tuttu. Onu sırt üstü yatırdı. Onun

gücü gitmişti. Kanı durduramadı. Claire'i durduramadı. Claire onun beline sarıldı. Adamın iki bileğini de sıktı. Onun gözlerinin içine bakıyor, yüzündeki her değişikliği -inançsızlığı, korkuyu, çaresizliği- içine çekiyordu. Kalbi çılgınca çarpıyordu. Her atış, atardamarlardan taze bir kan püskürmesine neden oluyordu. Claire onun ağzı açık kaldığında ya da yağmur boğazının arkasına çarptığında gözlerini kaçırmadı. Boynundan fışkıran kan düzenli bir akıntıya dönüşürken bakışlarını onun üzerinde tuttu. Elleri çözülürken. Kasları gevşerken. Vücudu gevşerken. Paul'ün hâlâ hayatta olduğunu gösteren tek belirti nefes alışındaki ağır hırıltı ve dudaklarının arasındaki pembe kabarcıklar olduğunda bile Claire gözlerini kaçırmadı.

"Seni görüyorum," dedi ona. "Tam olarak kim olduğunu görüyorum."

Lydia şaşkına dönmüştü. Gözünün önünde olanlara inanamıyordu. Kız kardeşinin yapmasına izin verdiği şeye. Bundan geri dönemezlerdi. Claire'in bundan geri dönmesine imkân yoktu.

"Gel hadi." Claire Lydia'yla konuşuyordu. Lydia ayağa kalktı. Bahçeden yeni gelmiş gibi kanlı ellerini pantolonuna sildi.

Lydia hâlâ hareket edemiyordu. Paul'e baktı. Baloncuklar durmuştu. Evden yükselen alevlerin gözbebeklerinin camsı siyahında yansıdığını görebiliyordu.

Bir damla yağmur gözüne çarptı. Gözünü kırpmadı. "Liddie."

Lydia arkasını döndü. Claire arka bahçedeydi. Yağmur şimdi gerçekten yağıyordu. Claire bunu fark etmemiş gibiydi. Çimenleri tekmeliyor, otların arasından kendine yol açmaya çalışıyordu.

"Hadi," diye seslendi Claire. "Bana yardım et."

Lydia bir şekilde kendini kaldırmayı başardı. Hâlâ şoktaydı. Acının onu durdurmamasının tek nedeni buydu. Kendini bir ayağını diğerinin önüne atmaya zorladı. Kendini Claire'e "Ne yapıyorsun?" diye sormaya zorladı.

"Orada bir kuyu var!" Claire yağmurun sesini duyabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı. Çıplak ayaklarıyla yabani otları tekmeliyor, yerde geniş daireler çiziyordu. "Emlak vergileri evin şehir suyuna bağlı olduğunu söylüyordu." Heyecanı zorlukla kontrol altına alınmıştı. Lydia'ya okuldaki kötü kızlarla ilgili bir hikâye anlattığı zamanki gibi nefessiz kalmıştı. "Paul için bir resim yapmıştım. Yıllar önce. Arka bahçedeki bir fotoğraftan esinlenmiştim. İlk çıkmaya başladığımızda bana göstermişti ve manzarayı çok sevdiğini çünkü ona evi, ailesini ve çiftlikte büyümeyi hatırlattığını söylemişti ve resimde bir ahır vardı Liddie. Büyük, korkunç bir ahır ve hemen yanında üzerinde çatısı olan bir kuyu vardı. Rengi doğru tutturmak için saatlerimi harcadım, günlerimi, haftalarımı. O lanet kuyuyu unuttuğuma inanamıyorum."

Lydia bazı uzun otları itti. Ona inanmak istedi. Ona inanmayı arzuluyordu. Bu kadar basit olabilir miydi? Julia gerçekten burada olabilir miydi?

"Haklı olduğumu biliyorum." Claire salıncağın altındaki zemini tekmeledi. "Paul evdeki her şeyi aynı tuttu. Her şeyi. Kanıtları saklamak dışında ahırını neden yıksın ki? Ve içinde bir şey olmasaydı kuyuyu neden kapatsın? Kuyu hakkında söylediğimde yüz ifadesini gördün. Burada olmalı, Pepper. Julia kuyuda olmalı."

Hepsi çok yakındı Lydia. Ne kadar yakın olduklarını söylememi ister misin?

Lydia ıslak otları tekmelemeye başladı. Rüzgâr yine yön değiştirmişti. Dumandan başka bir şeyin kokusunu alabileceği bir zamanı hayal bile edemiyordu. Tekrar eve baktı. Yangın hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyordu ama belki yağmur otlara sıçramasını engelleyebilirdi.

"Liddie!" Claire salıncağın altında duruyordu. Topuğuyla yere vurdu. Toprağın derinliklerinden içi boş bir ses yankılandı.

Claire dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarıyla toprağı kazmaya başladı. Lydia onun yanına düştü. O da

kız kardeşinin bulduğu şeyi hissetmek için sağlam elini kullandı. Ahşap kapak ağırdı, yaklaşık bir inç kalınlığında ve üç fit yuvarlaktı.

"Bu o olmalı," dedi Claire. "Bu olmalı."

Lydia bir avuç toprak aldı. Eli kanıyordu. Ateşten ve eriyen köpükten kabarcıklar oluşmuştu. Yine de kazmaya devam etti.

Claire sonunda parmaklarını örtünün altına sokacak kadar toprağı kımıldattı. Bir halterci gibi çömeldi ve o kadar sert çekti ki boynundaki kaslar ortaya çıktı.

Hiçbir şey.

"Kahretsin." Claire tekrar denedi. Kolları bu çabadan dolayı titriyordu. Lydia yardım etmeye çalıştı ama kolunu o yöne doğru hareket ettiremedi. Yağmur onlara hiç iyi gelmiyordu. Her şey daha ağır geliyordu.

Claire'in parmakları kaydı. Geriye doğru çimlerin üzerine düştü. "Kahretsin!" diye bağırdı, kendini geri iterek.

"İtmeyi dene." Lydia ayaklarını örtüye dayadı. Claire ellerinin topuklarını kullanarak yardım etti ve Lydia'yı sırt üstü yatırdı.

Lydia kaydığını hissetti. Sağlam elinin topuğuyla öyle bir bastırdı ki bacakları ikiye ayrılacakmış gibi hissetti.

Sonunda ağır tahta parçasını birkaç santim hareket ettirmeyi başardılar.

"Daha sert," dedi Claire.

Lydia daha ne kadar zorlayabileceğini bilmiyordu. Tekrar denediler, bu kez Claire ayaklarını kullanarak onun yanındaydı. Örtü bir santim daha hareket etti. Sonra birkaç santim daha. İkisi de itti, örtü bacakları açık toprağın üzerinde sallanacak kadar hareket edene kadar acı ve çaba çığlıkları attılar.

Kuyunun ağzına toprak ve taşlar düştü. Yağmur suya sıçradı. İkisi de aşağıya, sonsuz karanlığa baktı.

"Kahretsin!" Claire'in sesi tekrar yankılandı. "Ne kadar derin olduğunu düşünüyorsun?"

"Bir el fenerine
ihtiyacımız var."

"Arabada bir tane var."

Lydia kız kardeşinin çıplak ayaklarıyla koşarak uzaklaşmasını izledi. Dirsekleri bükülmüştü. Devrilmiş bir ağacın üzerinden atladı. İlerlemeye o kadar odaklanmıştı ki arkasında bıraktıklarına dönüp bakmıyordu bile.

Paul. Sadece onun ölümünü izlememişti. Onun ölümünü bir sinek kuşunun nektar çekmesi gibi içine çekmişti.

Belki de bunun bir önemi yoktu. Belki de Paul'ün ölümünü izlemek Claire'in ihtiyacı olan şeydi. Belki de Lydia Paul'e ne yaptıkları konusunda endişelenmemeliydi. Daha çok Paul'ün onlara ne yaptığı konusunda endişelenmeliydi.

Babalarına. Annelerine. Claire'e. Julia'ya.

Lydia kuyunun aralıklı karanlığına baktı. Dipteki suya vuran yağmurun sesini dinlemeye çalıştı ama sadece bir tanesinin yolunu takip edemeyeceği kadar çok damla vardı.

Yerde bir çakıl taşı buldu. Onu kuyuya attı. Saniyeleri saydı. Dört saniye sonra çakıl taşı suya sıçradı.

Bir taş dört saniyede ne kadar uzağa gidebilir? Lydia karanlığa doğru uzandı. Örümcekleri düşünmemeye çalışarak elini sert kayaların üzerinde gezdirdi. Kayalar engebeliydi. Harç parçalanıyordu. Dikkatli olursa belki bir dayanak bulabilirdi. Daha uzağa eğildi. Elini ileri geri salladı. Harç kuru gibiydi. Parmakları bir sarmaşığa sürtündü.

Asma olamayacak kadar narin olması dışında. İnceydi. Metaldi.

Bilezik mi? Kolye mi?

Lydia dikkatle zinciri duvardan ayırmaya çalıştı. Direnci değişti ve bir şeye takıldığını tahmin etti. Diğer elini uzatıp zinciri çekemedi. Omzunun üzerinden geriye baktı. Claire u z a k t a y d ı . El feneri açıktı. Koşuyordu. Onun

ayakları ormandan kesilecekti. Muhtemelen acı soğuk yüzünden şimdi hissedemiyordu.

Lydia kuyunun içine doğru daha da eğilirken inledi. Parmaklarının zincir boyunca yürümesine izin verdi. Duvardaki kayaların arasına sıkışmış, neredeyse bozuk para gibi sağlam bir metal parça hissetti. Yuvarlak değil ama belki de oval bir şekli vardı. Başparmağını pürüzsüz kenarlar boyunca gezdirdi. Lydia dikkatle madeni parayı çıkardı, yarıktan çıkana kadar hafifçe ileri geri salladı. Zinciri parmaklarına doladı ve kolunu kuyudan çıkardı.

Elindeki kolyeye baktı. Altın madalyon kalp şeklindeydi ve üzerinde el yazısıyla şöyle bir yazı vardı

L. Dokuzuncu sınıftayken bir oğlanın sizi öpmesine izin verdiğiniz için size vereceği türden bir şeydi ve bunun birlikte olduğunuz anlamına geldiğini düşünüyordu.

Lydia çocuğun adını hatırlayamıyordu ama Julia'nın madalyonu mücevher kutusundan çaldığını ve kaybolduğu gün taktığını biliyordu.

Claire, "Bu senin madalyonun." dedi.

Lydia ucuz zinciri parmaklarının arasında yuvarladı. Bunun çok pahalı olduğunu düşünmüştü. Muhtemelen Ben Franklin'de buna beş dolar ödemişti.

Claire oturdu. El fenerini kapattı. Koşu yüzünden zor nefes alıyordu. Lydia da yapmak üzere oldukları şey yüzünden zor nefes alıyordu. Yoğun duman soluk güneş ışığının üzerinde yuvarlanıyordu. Hava buz gibiydi. Birlikte aldıkları nefeslerin buğusu madalyonun üzerinde birbirine karışmıştı.

İşte o an gelmişti. Yirmi dört yıl boyunca aradılar, özlediler, bildiler, bilmediler ve tek yapabildikleri yağmurun altında oturmak oldu.

Claire, "Julia duşta Bon Jovi söylerdi. Bunu hatırlıyor musun?"

Lydia gülümsemesine izin verdi. "'Ölü ya da diri'."

"Sinemada hep patlamış mısır yedi." "Meyan kökü severdi."

"Ve dachshundlar."

İkisi de yüzünü ekşitti.

Claire, "Kefal saçlı o iğrenç adamdan hoşlanıyordu.

Adı neydi? Brent Lockhart mı?"

"Lockwood," diye hatırladı Lydia. "Babam ona McDonald's'ta iş buldurdu."

"Izgara biftek gibi kokuyordu."

Lydia Güldü, Çünkü Julia ve vejetaryen vardı dehşete düşmüştü. "Bir hafta sonra ondan ayrıldı."

"Yine de ikinci aşamaya geçmesine izin verdi." Lydia başını kaldırdı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Merdivenlerden onları gözetledim."

"Her zaman böyle bir şımarıktın."

"Ben

ispiyonlamadım.

" "Bir kez olsun."

İkisi de tekrar madalyona baktı. Arkasındaki altın aşınmıştı. "Sana telefonda söylediklerimde ciddiydim. Seni affediyorum."

Claire gözlerindeki yağmuru sildi. Kendini asla affedecek gibi görünmüyordu. "Bir e-posta gönderdim-"

"Sonra anlatırsın."

Yetişmesi gereken çok daha önemli şeyler vardı. Lydia, Dee'nin çılgın teyzesiyle tanışmasını izlemek istiyordu. Rick ve Helen'ın e-Kitapların doğasında var olan kötülüğü tartışmalarını dinlemek istiyordu. Kızını kucağına almak istiyordu. Köpeklerini, kedilerini ve ailesini toplayıp yeniden bir bütün olmak istiyordu.

Claire, "Babamın tek istediği onu bulmaktı." dedi.

"Vakit geldi."

Claire el fenerini açtı. Işık kuyunun dibine kadar ulaştı. Ceset sığ bir su birikintisinin içinde duruyordu. Derisi dökülmüştü. Güneş ışığı kemikleri beyazlatmamıştı.

Madalyon. Uzun sarı saçlar. Gümüş bilezikler. Julia.

YİRMİ DÖRT

Claire, Julia'nın yatağına uzanmış, başını Julia'nın en sevdiği pelüş hayvan olan Bay Biggles'a yaslamıştı. Bu yaşlı, tüylü köpek çocukluklarını zar zor atlatmıştı. Jean Nate Banyo Sonrası Sıçraması doldurulduğu yere sinmişti. Çalınan bir kitabın intikamı olarak bacakları Kool-Aid'e batırılmıştı. Burnunun bir kısmı, çalınan bir şapkanın intikamını almak için sinsice yakılmıştı. Birisi öfkeyle kafasındaki kürkü pamuğa kadar kesmişti.

Lydia pek iyi görünmüyordu. Yanan saçları yeniden uzamaya başlamıştı ama yaşadıkları çilenin üzerinden altı hafta geçmesine rağmen morlukları hâlâ iğrenç bir siyahlık ve sarılıktaydı. Kesikler ve yanıklar daha yeni kabuk bağlamaya başlamıştı. Kırılan göz çukurunun etrafındaki bölge hâlâ kırmızı ve şişti. Sol kolu iki hafta daha askıda kalacaktı ama Julia'nın kıyafetlerini katlamak da dahil olmak üzere neredeyse her şeyi tek eliyle yapmakta oldukça ustalaşmıştı.

Boulevard'daki evdeydiler. Helen mutfakta öğle yemeği hazırlıyordu. Claire'in Lydia'nın Julia'nın eşyalarını toplamasına yardım etmesi gerekiyordu ama her şeyi ablasının yapmasına izin verme alışkanlığına kolayca geri dönmüştü.

"Baksana ne kadar küçüktü." Lydia bir çift Jordache kot pantolonunu düzeltti. Elini beline doğru uzattı. Başparmağı ve serçe parmağı yanlardan sadece birkaç santim uzaktaydı. "Eskiden bunları ödünç alırdım." Sesi şaşırmış gibiydi. "O öldüğünde çok şişman olduğumu sanıyordum."

Öldüğü zaman.

Şu anda söyledikleri buydu - *Julia kaybolduğunda* ya da *Julia kaybolduğunda* değil, çünkü DNA

başından beri kalplerinde bildikleri şeyi doğrulamıştı: Julia Carroll ölmüştü.

Geçen hafta onu babalarının yanına defnetmişlerdi. Tören küçüktü, sadece Claire, Helen, Lydia ve Lydia'ya hatırladığı kadar güzel olduğunu söyleyerek onu korkutmaya devam eden büyükanne Ginny vardı. Cenaze töreninden sonra Ginny'yi eve götürmüşler ve Dee ile Rick'le Boulevard'daki evde buluşmuşlardı. Noel'e sadece bir hafta kalmıştı. Ağacın altında hediyeler vardı. Uzun yemek masasında oturup kızarmış tavuk yediler, buzlu çay içtiler ve ölenler hakkında uzun zamandır unuttukları hikâyeleri anlattılar - Sam'in her dondurma yediğinde nasıl mırıldandığı ve Julia'nın ilk piyano resitalinden önce tüm notaları nasıl unuttuğu gibi. Dee hakkında da hikâyeler dinlediler çünkü onun hayatının on yedi yılını kaçırmışlardı ve o çok ilginç, neşeli, akıllı ve güzel bir genç kızdı. Kendine has bir kişiliği vardı ama Julia'ya o kadar çok benziyordu ki Claire onu her gördüğünde kalbinin küt küt attığını hissediyordu.

"Hey, tembel popo." Lydia bir çekmece dolusu çorabı Claire'in yanındaki yatağın üzerine bıraktı. "Bir işe yara."

Claire çorapları bilinçli bir yavaşlıkla sıraladı ki Lydia sinirlenip işi devralsın. Julia pembe kalpli, kırmızı dudaklı ve çeşitli köpek cinsleri olan küçük kız desenlerini çok severdi. Birileri bunlardan faydalanabilirdi. Kız kardeşlerinin giysilerini evsizler barınağına bağışlıyorlardı, Gerald Scott'ın onu kendilerinden almaya karar verdiği gün gönüllü olarak çalıştığı barınağa.

Ve Paul, çünkü ahırdaki fotoğraf onun kız kardeşlerinin cinayetinde aktif bir katılımcı olduğunu kanıtlıyordu.

Lydia, Paul'ün garajda itiraf ettiği diğer tüm ayrıntıları aktarmıştı. Babalarının sahnelenmiş intiharını biliyorlardı. Defterleri biliyorlardı. Helen'in Lydia'ya yazdığı ve asla teslim edilmeyen mektupları. Paul'un Dee on dokuz yaşına geldiğinde onunla ilgili planlarını. Claire bir noktada Helen gibi davranmayı seçmiş ve cevapları bilmek istemediği için soru sormayı bırakmıştı.

Mavi hap ile kırmızı hap arasında hiçbir fark yoktu.

Sadece acı çekmenin dereceleri vardı.

Paul vahşi bir psikopattı. O bir işkenceciydi. O bir katildi. Renk kodlu dosyaları incelenmiş ve seri tecavüzcü olduğu kanıtlanmıştı. Bodrum katındaki depoda bulunan dosyalar FBI'ı dünyanın dört bir yanındaki müşterilerden yüz milyonlarca dolar yatırılan offshore hesaplarına götürmüştü. Claire, Paul'ün sistemin bayiliğini alacağını doğru tahmin etmişti. Almanya, Fransa, Mısır, Avustralya, İrlanda, Hindistan ve Türkiye'de başka maskeli adamlar da vardı...

Belli bir noktadan sonra, kocasının günahlarının hacmi hakkında daha ayrıntılı bilgi sahibi olmak Claire'in yükünü daha da ağırlaştıramazdı.

"Sanırım bu senin." Lydia, önünde siyah harflerle RELAX yazılı beyaz bir tişört tuttu. Yakası *Flashdance tarzında* kesilmişti.

Claire, "Eskiden bunu gökkuşağı rengine harika bir çift bacak ısıtıcısıyla giyerdim" dedi.

"Onlar benim bacak ısıtıcılarımdı, seni velet."

Claire, Lydia'nın kafasına fırlattığı gömleği yakaladı. Önünde tuttu. İyi bir gömlekti. Muhtemelen hâlâ giyebilirdi.

"Ne yapacağınızı düşündünüz mü?"

Claire omuz silkti. Bu yaygın bir soruydu. Herkes Claire'in ne yapacağını bilmek istiyordu. Şu anda Helen'le birlikte yaşıyordu, özellikle de annesinin komşuları basına konuşmak istemedikleri için, Dunwoody'de Claire'le tanışan ya da onu bir odada gören herkesin yaptığı şey buydu. Tenis takımındaki kadınların sesi kameralar için yıkılmış gibi geliyordu ama yine de hepsi bir şekilde filme çıkmadan önce saçlarını ve makyajlarını profesyonelce yaptırmayı başarmıştı. Allison Hendrickson bile mücadeleye katılmıştı ama kimse

Yine de Claire'in diz kapaklarına yönelik şiddet eğilimi hakkında bariz bir şaka yaptı.

En azından Claire'den başka kimse yoktu.

Lydia, "Okuldaki öğretmenlik işi kulağa hoş geliyor. Sanatı seviyorsun."

"Wynn iyi olacağımı düşünüyor." Claire sırt üstü yuvarlandı. Yatağın üstündeki tavana bantlanmış Billy Idol posterine baktı.

"Yine de bir iş bulman gerekecek."

"Belki." Paul'un mal varlığı dondurulmuştu. Dunwoody'deki evine el konulmuştu. Wynn Wallace, Paul'ün yasal işlerinden elde ettiği haksız kazançları ayırmanın yıllar alacağını ve muhtemelen milyonlarca dolarlık yasal ücrete mal olacağını açıklamıştı.

Tabii ki, Paul mirasını yapılandırırken bunu göz önünde bulundurmuştu.

Claire Lydia'ya, "Hayat sigortası poliçeleri Quinn ve Scott'ın parasını ödediği gayri kabili rücu bir tröst tarafından sahiplenilmiş. Açık bir belge izi var. İstedğim zaman bundan faydalanabilirim."

Lydia ona baktı. "Paul'ün hayat sigortası poliçelerini tahsil edebilir misin?"

"Adil görünüyor. Onu öldüren benim."

"Claire," diye uyardı Lydia, çünkü Claire'in cinayetten paçayı kurtarmakla ilgili şaka yapmaması gerekiyordu.

Ve bildiği kadarıyla Claire kesinlikle paçayı kurtarmıştı. Övünmek gibi olmasın -çünkü Lydia buna da izin vermezdi- ama Claire'in ceza adaleti sistemindeki önceki macerasından öğrendiği bir şey varsa, o da istemediğiniz sürece polisle konuşmak zorunda olmadığınızdı. Claire bir sorgu odasında oturmuş ve Wynn Wallace Georgia Soruşturma Bürosu'nun bölge ofisine gelip kundaklama ve cinayet için yasal olarak sağlam bir savunma bulmasına yardım edene kadar sessiz kalmıştı.

İyi bir şey, çünkü görünüşe göre, bir cinayet işlerken ağır bir suç işlemek genellikle idam cezasına çarptırılmanız anlamına geliyordu.

Claire kendini Wynn Wallace'ın Mercedes'inin yolcu koltuğunda bulmuştu.

Yangını Paul başlatmıştı. Claire kendini savunmak için onu vurmuştu.

Lydia tek tanıktı ama müfettişlere bayıldığını söylemişti, bu yüzden ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yağmur ve Fuller evinin için için yanan korlarını ıslatan itfaiyeciler arasında, hikayede delik açacak çok fazla sinir bozucu kanıt yoktu. O zamana kadar Claire'in işlediği suçlar kimsenin dikkatini çekmemişti. Tor bağlantısını içeren zaman ayarlı e-postası çoktan ortalıkta dolaşmaya başlamıştı. Önce *Black and Red*, sonra *Atlanta Journal*, sonra bloglar, sonra da ulusal haber kanalları haberi almıştı. Anonim olarak gönderilen bir bağlantıya kimsenin tıklamayacağı korkusu buraya kadarmış.

En büyük pişmanlığı e-posta listesine Huckleberry'yi de eklemiş olmasıydı, çünkü tanıklara göre Şerif Carl Huckabee bilgisayarının başında oturmuş Claire'in e-postasını okurken göğsünü tutmuş ve ağır bir kalp krizi geçirerek ölmüştü.

Seksen bir yaşındaydı. Parası ödenmiş güzel bir evde yaşıyordu. Çocuklarının ve torunlarının büyüdüğünü görmüştü. Yazları balık tutarak, kışları da sahilde geçiriyor ve diğer tüm hobilerinden hiçbir engelle karşılaşmadan zevk alıyordu.

Claire'e sorarsanız, Huckleberry gerçekten cinayetten paçayı kurtaran kişiydi.

"Hey." Lydia dikkatini çekmek için Claire'e bir çorap fırlattı. "Gerçek bir terapistte gitmeyi hiç düşündün mü?"

"Rasputin posteri ve dizine kadar inen sakalıyla mı?"

"Daha çok 'Çocuk Korkuları' gibi."

Claire güldü. Julia'nın sakladığı yüzlerce karışık kasetten birinde Indigo Girls'ü dinliyorlardı.

yatağının altındaki ayakkabı kutusu. "Bunu düşüneceğim," dedi Lydia'ya, çünkü on iki adım programının kız kardeşi için önemli olduğunu biliyordu. Lydia'nın bir köşede top gibi kıvrılmak yerine Julia'nın giysilerini katlayarak orada durabilmesinin tek nedeni de buydu.

Ama Claire'in mahkeme tarafından atanan terapistine son zorunlu seanslarında söylediği gibi, çabuk öfkelenmesi onları Julia'ya götürmüştü. Belki bir gün, belki gerçek bir terapistle, Claire öfke sorunları üzerinde çalışacaktı. Tanrı biliyordu ki üzerinde çalışacak çok şey vardı ama şu an için hepsini kurtaran şeyden kurtulmaya hiç niyeti yoktu.

Kim ister ki?

Lydia, "Haberleri gördün mü?" diye sordu.

"Hangi haberler?" Claire sordu, çünkü o kadar çok haber vardı ki yetişmekte zorlanıyorlardı.

"Mayhew ve diğer dedektifin kefaletle serbest bırakılması reddedildi."

Claire, "Falke," diye cevap verdi. Harvey Falke'yi neden hâlâ tuttuklarını bilmiyordu. Kesinlikle kötü bir polisti ama Paul'ün yasadışı işlerinden Adam Quinn kadar haberi yoktu. En azından Fred Nolan, Büyük Adamlar Washington'dan gelip her iki adamı da üç hafta boyunca sorguladıktan sonra Claire'e böyle söylemişti.

Fred Nolan'a inanabilir miydi? Claire yaşadığı sürece başka bir adama inanabilir miydi? Rick iyiydi. Lydia sonunda ondan yanına taşınmasını istemişti. Onunla ilgileniyordu. İyileşmesine yardım ediyordu.

Ve yine de.

Claire aynı şeyi Paul için kaç kez yapmıştı? Rick'in kötü bir adam olduğunu düşündüğünden değil ama Paul'ün de iyi bir adam olduğunu düşünmüştü.

En azından Jacob Mayhew'in çizginin hangi tarafında yer aldığından emindi. Evi basılmıştı. FBI bilgisayarlarını aramış ve Paul'ün şimdiye kadar yarattığı neredeyse tüm filmlerin yanı sıra uluslararası filmlerin de bağlantılarını bulmuştu.

Claire operasyonun boyutu hakkında doğru tahminde bulunmuştu. Mayhew'in bilgisayarı, USB belleğin içindekiler ve garajdaki VHS kasetleri arasında FBI ve Interpol, dünyanın dört bir yanında bir gün huzura kavuşabilecek yüzlerce ailesi olan yüzlerce kurbanın kimliğini tespit etmeye çalışıyordu.

Kilpatrick'ler. O'Malley'ler. Van Dykes. Deichmann'lar. Abdullahlar. Kapadialar. Claire her haberde onların isimlerini yüksek sesle tekrarlardı, çünkü yıllar önce insanlar gazetelerini açıp Julia Carroll'ın ismini atladıklarında bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Kongre üyesi Johnny Jackson'ın ismi kimsenin görmezden gelebileceği bir isim değildi. Snuff porno çetesine karışması hâlâ her gazetede, web sayfasında, haber bülteninde ve dergide baş haber olarak yer alıyordu. Nolan, Kongre üyesini ölüm hücresinden uzak tutmak için bir tür savunma anlaşması yapıldığını söylemişti. ABD Adalet Bakanlığı ve Interpol, Paul'ün işinin ayrıntılarını dünyanın dört bir yanındaki çeşitli mahkemelerde doğrulamak için Johnny Jackson'a ihtiyaç duyuyordu ve Johnny Jackson, bir hapisane doktoru koluna iğne batırırken sedyeye bağlanmak istemiyordu.

Claire, izleme odasında oturamayacağı ve Johnny Jackson'ın Büyük Georgia Eyaleti tarafından idam edilirken her bir irkilmesine, inlemesine ve hıçkırmasına tanık olamayacağı için büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı.

Kötü bir insanın ölümünü izlemenin, paniklerinin doruğa ulaştığını hissetmenin, tamamen güçsüz olduklarını anladıklarında gözlerindeki şafağı izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Duyacakları son sözlerin yüzlerine karşı söyledikleriniz olduğunu bilmek: onların içini gördüğünüzü, onlar hakkında her şeyi bildiğinizi, iğrendiğinizi, onları sevmediğinizi, asla ama asla unutmayacağınızı. Asla ama asla affetmeyeceğinizi. İyi olacağınızı. Mutlu olacağınızı. Hayatta kalacağınızı.

Belki de bir an önce terapiye gitmeyi düşünmeli.

"Aman Tanrım." Lydia çorapları Claire'in elinden aldı ve katlamaya başladı. "Neden dikkatin bu kadar dağınık?"

"Fred Nolan bana çıkma teklif etti." "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Claire ona bir çorap fırlattı. "Snuff pornodan hoşlanıyormuş gibi görünen adamın aslında snuff pornodan hoşlanmayan tek adam olması çok garip."

"Onunla çıkmayacak mısın?"

Claire omuz silkti. Nolan pisliğin tekiydi ama en azından içeri girerken bunu biliyordu.

"Yüce İsa."

"Yüce İsa," diye taklit etti Claire.

Helen açık kapıyı çaldı. "Siz ikiniz kavga mı ediyorsunuz?"

İkisi de "Hayır, hanımefendi" diye cevap verdi.

Helen, Claire'in çocukluğundan hatırladığı o rahat gülümsemeyi takındı. Basın kapısına dayanmış olsa da Helen Carroll sonunda huzuru bulmuştu. Yatağın üzerindeki yığından Julia'nın çoraplarından birini aldı. Bandın etrafında iki öpüşen dachshund işlenmişti. Helen eşini buldu. Onları birbirine katladı. Carroll'lar çorap merdanesi değildi. Onları bir çekmecede bir araya getirmişler ve bu şekilde kalmayı başaracaklarını varsaymışlardı.

Lydia, "Anne, sana bir şey sorabilir miyim?"

dedi. "Tabii ki sorabilirsin."

Lydia tereddüt etti. Çok uzun zamandır ayrıydılar. Claire aralarındaki ilişkinin eskisi kadar kolay olmadığını fark etmişti.

Helen, "Her şey yolunda tatlım. Ne oldu?"

Lydia hâlâ tereddütlü görünüyordu ama "Geri gelmeyeceğini bildiğin halde neden bütün bunları sakladın?" diye sordu. "Bu a iyi soru."

Helen yumuşatılmış Julia'nın yorgan önce oturmak aşağı üzerinde ve Yatakta. O baktı etrafında Oda. Leylak rengi duvarlar. Rock posterleri. Aynaya yapıştırılmış polaroidler.

şifonyerin üzerinde. Julia üniversiteye gittiğinden beri hiçbir şey değişmemişti, annelerinin nefret ettiğini herkesin bildiği o çirkin lav lambası bile.

Helen, "Aynı olduğunu bilmek babanı mutlu etti, eğer geri gelirse odasının onu bekliyor olacağını bilmek." dedi. Helen elini Claire'in bileğine koydu. "Öldüğünü öğrendikten sonra sanırım buraya gelmek hoşuma gitti. Cesedi yanımda değildi. Ziyaret edebileceğim bir mezarı yoktu." Büyükanne Ginny'nin sözlerini hatırlattı. "Sanırım kederimi bırakabileceğim tek yer burasıydı."

Claire boğazına bir yumru oturduğunu hissetti. "Bu hoşuna giderdi."

"Sanırım öyle."

Lydia Helen'in yanına oturdu. Ağlıyordu. Claire de öyle. Hepsi ağlıyordu. O kuyuya baktıklarından beri böyle olmuştu. Hayatları çiğnenmişti. Sadece zaman derilerini kalınlaştırabilirdi.

Lydia dedi ki, "Onu bulduk. Onu eve getirdik."

Helen başıyla onayladı. "Getirdiniz."

"Babamın tek istediği buydu."

"Hayır." Helen Claire'in bacağını sıktı. Lydia'nın kulağının arkasındaki bir tuta m saç okşadı.

Ailesi. Hepsi tekrar bir aradaydı. Sam ve Julia bile.

"Bu," dedi Helen. "Babanın tek istediği buydu."

VII

Elini tutmama izin vermediğin ilk zamanı hatırlıyorum. On iki yaşındaydın. Seni Janey Thompson'ın doğum günü partisine götürüyordum. Cumartesi günüydü. Sonbaharın başları olmasına rağmen hava sıcaktı. Güneş ışığı sırtımıza vuruyordu. Yeni ayakkabılarının alçak topukları kaldırıma vuruyordu. İnce askılı sarı bir elbise giymiştin. Senin için çok yaşlı, diye düşündüm, ama belki de değil çünkü aniden yaşlanmıştın. Çok daha yaşlı. Artık kitapları deviren ve mobilyalara çarpan sırık gibi kollar ve sırık gibi bacaklar yok. Artık heyecanlı kıkırdamalar ve reddedilen pastanın adaletsizliği karşısında acı dolu çığlıklar yok. Altın sarısı saçlar sarı ve dalgalı oldu. Parlak mavi gözler şüphecilikle kısıldı. At kuyruğunu çektiğimde ya da dizini gıdıkladığımda gülümseyen ağızlar yok artık.

Bugün saç örgüsü yok. Çoraplar dizlerini örtüyordu.

Biz durdu at ve sokak KÖŞE ve I içgüdüsel olarak eline uzandım.

"Baba." Gözlerini devirdin. Sesin daha yaşlıydı. Asla tanışamayacağım o kadından bir iz vardı.

Baba.

Artık babam değil.

Baba.

Bu kadar olduğunu biliyordum. Artık elimi tutmak yok. Artık kucağıma oturmak yok. Artık ön kapıdan girdiğimde kollarını belime dolamak ya da mutfakta dans ederken ayakkabılarımın üzerinde durmak yok. Artık banka ben olacağım. Arkadaşının evine götüren. Biyoloji ödevinin eleştirmeni. Üniversite başvurunla birlikte postalanan çekin üzerindeki imza.

Ve mutfak masamızda o çeki imzalarken, sen ve Bay Biggles bana heyecanla gününüzü anlatırken küçük porselen fincanlardan nasıl yalandan çay içtiğimi hatırlardım.

Bay Biggles. O zavallı, içi doldurulmuş tüylü köpek suçıçığı, bir bardak Kool-Aid dökülmesi ve çöp tenekesine belirsiz bir şekilde atılmaktan kurtulmuştu. Sizin ağırlığınızla dümdüz olmuş, saç maşasına çok yaklaştırıldığında kazara yanmış ve küçük kız kardeşiniz tarafından bilinmeyen bir nedenle kesilmişti.

Sen üniversiteye gitmek için toplanırken ben odana girdim: "Tatlım, Bay Biggles'ı atmak mı istedin?"

İkimizin de görmezden gelmeyi seçtiği, çok küçük tişörtler, kısa pantolonlar, makyaj malzemeleri ve bir kutu tamponla dolu bavulundan başını kaldırıp bakıyorsun.

Baba.

O gün sokağın köşesinde elini elimden çekerken kullandığın aynı sinirli ses tonuyla.

Bana bir sonraki dokunuşun, arabanın anahtarlarını ya da paranı alırken ya da konsere, sinemaya, asla hoşlanmayacağım bir çocukla randevuya gitmene izin verdiğim için bana çabucak sarılırken gelişigüzel olacaktı.

On dokuz yaşından sonra yaşasaydınız - eğer hayatta kalsaydınız - o çocukla evlenir miydiniz? Onun kalbini kırar mıydın? Bana torun verir miydin? Büyük torunlar mı? Noel sabahları senin evinde. Pazar yemeklerini. Üzerinde kalpler olan doğum günü kartları. Ortak tatiller. Annenizden şikayet etmek. Annenizi sevmek. Yeğenlerinize bakıcılık yapmak. Kız kardeşlerinizi kızdırmak. Onlara patronluk taslamak. Onları sürekli aramak. Onları yeterince aramamak. Onlarla kavga etmek. Onlarla barışmak. Tüm bunların ortasında, gece geç saatlerde krup ve suçıçığı hakkında telefonlar alan ve bebeğin neden ağlamayı kesmediğini ve "ne düşünüyorsun baba?" ve "bunu neden yapıyor baba?" ve "sana ihtiyacım var baba" diyen ben.

Babacığım.

Geçen gün hatıra defterlerinden birini buldum. Sen ve kız kardeşlerin kısacık hayatınızın on beşinci yılını hayalinizdeki düğünü planlayarak geçirmişsiniz. Elbiseler ve pasta, yakışıklı damatlar ve onların sofistike gelinleri. Luke ve Laura. Charles ve Diana. Sen ve Patrick Swayze ya da George Michael ya da Paul McCartney (her ne kadar o senin için çok yaşlı olsa da, kız kardeşlerin aynı fikirdeydi).

Dün gece rüyamda senin düğününü gördüm, hiç yapmadığın düğünü.

Koridorun sonunda sizi kim bekliyor olabilirdi? Ne yazık ki, birinci sınıf oryantasyonunda tanıştığınız o amaçlı genç adam ya da on yıllık bir planı olan tıp öğrencisi değil. Büyük ihtimalle o hımbıl, beceriksiz, sarkık saçlı, bölümünü gururla ilan etmemiş çocuğu seçerdiniz.

Hiç gerçekleşmeyen bu düğün *benim* fantezim olduğu için, o çocuk senin özel gününde tıraş olmuş, saçları düzgünce taranmış, vaizin yanında dururken biraz gergin, sana her zaman bir erkeğin sana bakmasını istediğim şekilde bakıyor: nazık, sevgi dolu, biraz huşu içinde.

İkimiz de aynı şeyi düşünüyor olurduk, Bay Beceriksiz ve ben: *Neden onu seçtiniz ki?*

Müzik çalıyor. Yürüyüşe başlıyoruz. İnsanlar ayakta. Güzelliğin hakkında fısıltılar var. Senin zarafetin. Sen ve ben mihraptan birkaç adım uzaktayken aniden seni tutup koridora geri koşmak istiyorum. Bir yıl beklemen için sana rüşvet vermek istiyorum. Büyükannen Ginny skandala uğrayacak olsa da, sadece onunla yaşamak. Paris'e gidip Voltaire okuyabilirsin. New York'a gidip bütün Broadway şovlarını izleyebilirsin. Duvarlarında posterler, yatağında Bay Biggles ve annenin üniversiteye giderken yanında götürmen için dua ettiği, bahçe satışında bulduğun o çirkin lambanın olduğu odana geri dönersin.

Rüyamda bile seni bir yöne itmenin diğer yöne savuracağını biliyorum. Sen kanıtladın

Hayatınızın başında olduğu kadar sonunda da.

Ve işte orada, hayali düğün gününde yanında duruyorum, gözyaşlarımı tutuyorum, seni asla sahip olamayacağın bir geleceğe sunuyorum. Annen ön sırada benim ona katılmamı bekliyor. Kız kardeşlerin vaizin yanında, oğlanın karşısındalar ve hem romantizmden hem de geleceğini bildikleri değişikliklerden korktukları için ısılt ısılt, gergin, gururlu ve gözyaşları içindeler. İkisi de nedime. İkisi de uzun zaman önce tartışılmış elbiseler giyiyor. İkisi de çok gururlu, çok güzel ve dar elbiselerinden ve topuklu ayakkabılarından kurtulmaya çok hazır.

Koluma yapıştın. Elimi sıkıca tutuyorsun, karşıdan karşıya geçerken, korku filmi oynarken, sadece orada olduğunu ve beni sevdiğini bilmemi istediğinde yaptığın gibi.

Bana bakıyorsun. Şaşırdım. Birdenbire, mucizevi bir şekilde, yetişkin ve güzel bir kadın oldun. Annene çok benziyorsun, ama hâlâ kendine özgüsün. Asla bilemeyeceğim düşüncelerin var. Asla anlayamayacağım arzuların. Asla tanışamayacağım arkadaşların. Asla paylaşamayacağım tutkuların. Senin bir hayatın var. Önünüzde koca bir dünya var.

Sonra gülümsüyorsun, elimi sıkıyorsun ve uykumda bile gerçeği anlıyorum: Sana ne olursa olsun, götürüldüğünde hangi dehşete katlanırsan katlan, sen her zaman benim küçük güzel kızım olacaksın.

Teşekkür

İlk teşekkür, yaptığım her şeyi çok daha kolay hale getiren mükemmel editörüm ve Beynin En İyi Arkadaşı Kate Elton'a gidiyor. Edebiyat menajerim Victoria Sanders ve film menajerim Angela Cheng Caplan fevkalade destekleyici ekibimi tamamlıyor. Ayrıca Harper Collins'teki yeni arkadaşlarım Dan Mallory, Liate Stehlik ve Virginia Stanley'e de yürekten teşekkür etmek istiyorum. Random House UK'e (Susan Sandon, Jenny Geras, Georgina Hawtrey-Woore ve ekibi) teşekkürler.

Patricia Friedman hikayedeki bazı zor hukuki konularda bana yardımcı oldu. Quickshot Atış Poligonu'ndaki nazik insanlar beni çeşitli silahlarla tanıştırdı. Lynne Nygaard bana babasıyla ilgili bazı güzel hikayeler anlattı, ben de bunları çalma ve/veya kendi harika babamla ilgili hikayelerle birleştirme konusunda çok açık davrandım. Barry Newton bazı bilgisayar işlerinde bana yardımcı oldu (tüm hatalar onun hatasıdır). Tesla Marietta'daki beyefendiler bana dünyanın en harika arabasını gezdirdiler. Yıllardır, ödüllendirilme umuduyla BMW hakkında yazdım (Bay Musk, mat obeche ahşap ve gri iç mekan ile yüklü gri metalik bir P85D fena olmazdı

...). Dymo etiket makinem sağladığı düzenle bana sonsuz bir keyif verdi (üzgünüm Dymo, Tesla'ya sahip olmayı tercih ederim). Pia Lorite "adın bir sonraki Karin Slaughter romanında yer alsın" yarışmasını kazandı. Abby Ellis, Atina'daki tüm barları doğru bir şekilde hatırladığı için takdir edilmeli (kampüs hakkındaki doğru olmayan hatıraları beni endişelendirse de). UGA'ya gidenler

bu kitabın kurgu olduğunu unutmamalısınız. Ne gerçek ne de seyahatname (ilk ipucunuz: Georgia Auburn'ü yener).

Her zaman olduğu gibi, yazarken bana çorba getiren ve saımı taramak ve uyumak gibi önemli Şeyleri yaptığımdan emin olan babama özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Ve son olarak etiketinde KALBİM yazan D.A.'ya.

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından yazılı olarak özellikle izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

Sürüm 1.0

Epub ISBN 9781473507876

www.randomhouse.co.uk

1 3 5 7 9 10 8 6 4 2

Yüzyıl

20 Vauxhall Bridge Road

Londra SW1V 2SA

Century, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

Telif Hakkı © Karin Slaughter 2015

Karin Slaughter, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Söz ve müziği Emily Saliers ve Amy Ray'e ait, Universal/MCA Music Ltd. tarafından yayınlanan Indigo Girls'ün 'Closer to Fine' şarkısından dizeler; Lenny Kravitz, Ingrid Chavez tarafından yazılan ve Madonna'nın ek sözleriyle Universal Music Publishing Group, REACH MUSIC PUBLISHING, Warner/Chappell Music, Inc. tarafından yayınlanan Madonna'nın 'Justify My Love' şarkısından dizeler; 'We Are Never Ever

Taylor Swift, Max Martin ve Shellback tarafından yazılan ve Sony/ATV Music Publishing UK Ltd. tarafından yayınlanan Taylor Swift'in "Getting Back Together" adlı şarkısı.

İlk olarak 2015 yılında Century tarafından Büyük Britanya'da yayımlandı

www.randomhouse.co.uk

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 9781780893556 (Ciltli)

ISBN 9781780893563 (Ticari ciltless kitap)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.